GILLIAN FLYNN

Fata dispărută

GILLIAN FYNN

FATA DISPĂRUTĂ

Original: *Gone Girl* (2012)

Traducere din engleză de:
BOGDAN PERDIVARĂ

virtual-project.eu

3
TREI

2013

„Dragostea e preschimbarea nesfârșită a lumii: minciuni și ură, ba chiar și crimă, sunt toate împletite în ea. E înflorirea de nestăvilit a celor opuse și-amestecate, un trandafir minunat din care se ridică, abia simțit, izul de sânge.”

TONY KUSHNER,
Iluzia

PARTEA ÎNTÂI

Băiatul pierde fata

1. Nick Dunne

Ziua dispariției

Când mă gândesc la soția mea, îmi vine în minte, întotdeauna, capul ei. Forma lui, pentru început. Prima dată când am văzut-o i-am zărit de fapt ceafa, care avea un nu-știu-ce încântător în felul în care era fasonată. Ca un știulete lucios și dur de porumb ori o fosilă găsită în albia râului. Avea ceea ce victorienii ar fi numit *un cap bine modelat.* Îți puteai reprezenta cu destulă ușurință craniul.

Aș fi recunoscut oriunde capul acela.

Și ce se află înăuntrul lui. Mă gândesc și la asta: mintea ei. Creierul, cu toate onduleurile lui, și gândurile, năpustindu-se prin materia șerpuitoare ca niște miriapozi iuți, bezmetici. Îmi imaginez, ca un copil, că i-aș putea deschide craniul, că i-aș putea desface creierul și să umblu prin el, încercând să-i surprind și să-i capturez gândurile. *La ce te gândești, Amy*? Întrebarea pe care am pus-o cel mai adesea pe parcursul căsniciei noastre, însă nu cu voce tare, și nu celei care ar fi putut răspunde. Presupun că asemenea întrebări atârnă ca niște nori grei, de furtună, asupra oricărei căsnicii: *La ce te gândești*? *Cum te simți*? *Cine ești tu*? *Ce ne-am făcut unul altuia*? *Ce-o să ne facem acum*?

•

Ochii mi s-au deschis brusc, la șase dimineața fix. Fără mișcat blând din gene, fără clipit leneș, răgaz pentru recăpătat cunoștința. Trezirea a fost mecanică. Un truc de ventriloc cu marionetă, ce-ți dă fiori: lumea e neagră și apoi, dintr-odată, *începe spectacolul*! 6-0-0 arăta ceasul – mi se ițea în față, primul lucru pe care l-am văzut. 6-0-0. Părea cumva altfel. Arareori mă trezeam la ore atât de fixe. Eram un tip care practica trezitul la întâmplare: 8:43, 11:51, 9:29. Nu existau alarme în viața mea.

În exact momentul acela, la 6:00, soarele s-a înălțat peste șirul de stejari, dezvăluindu-și întreaga putere de zeu furios și văratic. Lumina sa a izbucnit peste râu, către casa noastră, ca un deget lung, gata să mă împungă prin draperiile subțiri ale dormitorului nostru. Acuzator: *Ai fost văzut. Vei fi văzut.*

M-am răsucit în pat, adică în patul nostru din New York adus în casa cea nouă, pe care încă o numeam *casa cea nouă,* deși ne

mutaserăm aici de doi ani. E o casă închiriată, chiar pe țărmul râului Mississippi, o casă care țipă a Nou-Îmbogățiți de Suburbie, genul de loc pe care mi-l doream în copilărie, aflat în partea mea de oraș, cea sărăcăcioasă. Genul de locuință care apare imediat familiară: căsoiul masiv, țipând de nou-nouț ce e, fără personalitate, genul de casă pe care soția mea l-ar fi detestat – și chiar îl detesta.

„Să-mi las sufletul la intrare înainte să deschid ușa?" a fost prima ei replică la sosire. Făcuserăm un compromis: Amy insistase să închiriem, și nu să cumpărăm, în orășelul meu de baștină din Missouri, cu speranța fermă că n-aveam să rămânem legați prea mult de locul acela. Însă singurele case de închiriat erau înghesuite într-un perimetru imobiliar ce se dovedise un eșec: un minioraș fantomă de reședințe deținute de bănci, lovite de recesiune și la preț redus, un cartier care se închisese încă dinainte să se deschidă. Era un compromis, dar nu și pentru Amy, nici vorbă. Pentru Amy însemna un capriciu sadic de-al meu, o răsucire vicleană și egoistă a cuțitului în rană. Voiam s-o târăsc, ca un om al peșterilor, într-un orășel pe care-l evitase cu tot dinadinsul, și s-o pun să trăiască într-o casă asupra căreia și-ar fi revărsat altădată batjocura. Presupun că nu e compromis dacă doar unul dintre voi îl consideră ca atare, dar cam așa se prezentau compromisurile noastre. Unul dintre noi era mereu furios. De obicei Amy.

Nu-mi purta pică pentru asta, Amy. Nu arunca vina pe Missouri. Dă vina pe economie, pe ghinion, dă vina pe părinții mei, pe internet, învinuiește-i pe utilizatorii de internet. Am fost scriitor cândva. Eram un scriitor care scria despre TV, filme și cărți. În vremea când oamenii încă citeau vorbe scrise pe hârtie, în vremea când tuturor le păsa de ceea ce gândeam. Sosisem în New York pe la sfârșitul anilor '90, în ultimele zile de glorie, deși pe atunci nimeni nu știa asta. New Yorkul gemea de scriitori, de scriitori adevărați, fiindcă existau reviste, reviste reale, cu grămada. Pe atunci, internetul era încă un soi de animal exotic de companie, ținut într-un ungher al lumii publicistice – mai aruncă-i câte un os, mai privește-l cum se agită în lesă, ah, ce drăguț, e clar că n-o să ne omoare la noapte. Gândește-te numai: era o vreme când puștii care abia absolviseră puteau veni la New York și *să fie plătiți ca să scrie.* N-aveam habar că ne înhămam la o ocupație ce avea să dispară într-un deceniu.

Timp de unsprezece ani am avut de muncă și, deodată, cât ai clipi, n-am mai avut. Prin toată țara revistele se duceau de râpă, sucombau de la infecția rapidă adusă de economia în cădere. Scriitorii (genul meu de scriitori: romancieri aspiranți, gânditori meditativi, indivizi al căror creier nu funcționează destul de iute ca să scrie pe blog sau pe Tweeter, în principiu, lăudăroși bătrâni și încăpățânați) erau terminați. Eram ca pălărierii de damă sau ca manufacturierii de

biciuști: ne trecuse vremea. La trei săptămâni după ce am fost pus pe liber, Amy a rămas și ea fără serviciu. (O simt acum pe Amy uitându-se peste umărul meu, strâmbându-se: atâta spațiu am dedicat discuției despre cariera mea, despre nenorocirea mea, în vreme ce experiența ei am lichidat-o într-o propoziție. Asta, ar spune ea, îți stă în fire. *Exact ca Nick,* așa ar zice. Era un refren de-al ei: *Exact ca Nick atunci când…* și orice urma, chestia *exact ca mine* era un lucru rău.) Adulți fără slujbă, am petrecut săptămâni întregi fâțâindu-ne prin sufragerie în pijamale și șosete, ignorând viitorul, azvârlind corespondență nedeschisă pe sofale și mese, mâncând înghețată la zece dimineața și trăgând la aghioase după-amiezile.

Apoi, într-o zi, a sunat telefonul. Era sora mea geamănă. Margo se întorsese acasă după ce, cu un an în urmă, fusese concediată și ea – fata asta e cu un pas înaintea mea în toate, chiar și la afurisitul de ghinion. Margo mă suna din North Carthage, Missouri, din casa în care crescusem, și când i-am auzit vocea am văzut-o la zece ani, cu o claie de păr scurt, negru și salopetă cu pantaloni scurți, așezată pe podișca din spate a bunicilor, cu spinarea gârbovită, ca o pernă veche, cu picioarele slăbănoage atârnând deasupra apei, urmărind cum apele râului curg peste degetele ei albicioase, atât de concentrată și de calmă încă de copil.

Vocea lui Go era caldă și vibrantă chiar și când dădea vești atât de reci. Invincibila noastră mamă era pe moarte. Tata era și el pe ducă – mintea lui (pusă pe rele), inima lui (în pioneze) erau amândouă tulburi; se îndrepta spre marele tărâm cenușiu al vieții de apoi. Dar se părea că mama avea să-l întreacă. Mai avea, poate, șase luni ori un an. Puteam să jur că Go se dusese singură să se vadă cu doctorul, că își luase grijulie notițe cu scrisul ei neglijent. Se străduia acum, înlăcrimată, să descifreze ce scrisese. Ore și doze.

— *Păi, la naiba, habar n-am ce-i aici, o fi un nouă*? Are măcar sens ce zic? a spus, iar eu am întrerupt-o.

Aveam o sarcină, un scop, pe care sora mea îl ținea în palmă și mi-l întindea ca pe o prună uscată. Aproape că am lăcrimat de ușurare.

— O să mă întorc, Go. O să ne mutăm înapoi acasă. N-ar trebui să faci singură toate astea.

Nu mă credea. O auzeam cum răsuflă la celălalt capăt al firului.

— Serios vorbesc, Go. De ce nu? Aici nu-i nimic.

O expirație prelungă.

— Dar Amy?

La asta nu stătusem să mă gândesc. Îmi închipuiam că pot să-mi împachetez nevasta din New York, cu interesele ei de New York, cu mândria ei de New York, s-o separ de părinții ei newyorkezi – să las în urmă tărâmul febril și avangardist al Manhattanului – s-o transplantez într-un orășel din Missouri, pe râu, și totul să fie bine.

Nu pricepeam cât de neghiob, cât de optimist, cât de… da, egoist eram gândind așa. Nu anticipam câtă nefericire avea să vină.

— Amy o să se descurce. Amy…

Acolo ar fi trebuit să zic „Amy *o iubește* pe mami”. Dar nu puteam să-i spun lui Go că Amy o iubea pe mama noastră, fiindcă, după atâta timp, Amy abia dacă o cunoștea. Cele câteva întâlniri ale lor le lăsaseră perplexe pe amândouă. Amy diseca apoi conversațiile, zile întregi – „și ce-a vrut să spună cu…”, de parcă mama ar fi fost o bătrână din vreun trib, sosită din tundră cu o halcă de carne crudă de yak și câțiva nasturi pentru făcut negustorie, încercând să obțină de la Amy ceva ce nu exista în ofertă.

Amy nu se sinchisea să-mi cunoască familia, nu voia să știe de locul meu de naștere și totuși, din vreun motiv oarecare, mi se păruse că întoarcerea acasă ar fi o idee bună.

•

Perna mi s-a încălzit de la răsuflare; am schimbat subiectul în minte. Ziua de azi nu era una pentru stat pe gânduri sau regrete, ci una pentru acțiune. Auzeam, la parter, reîntoarcerea unui sunet de mult uitat: Amy pregătind micul dejun. Pocnetul dulăpioarelor de lemn (bum-paf!), recipiente zăngănitoare de tablă și sticlă (cling-zbang!), foiala oalelor de metal și a tigăilor de fier (fâș-zang!). O orchestră culinară ce se acorda, cu un zuruit viguros către final: o tigaie pentru clătite rostogolită pe dușumea, lovindu-se de perete cu un sunet de cinel. Se crea ceva impresionant acolo, probabil clătite, fiindcă sunt speciale, iar astăzi Amy voia să gătească ceva special.

Era a cincea noastră aniversare.

Am pășit în picioarele goale către capătul scării și am rămas să ascult, afundându-mi degetele în covorul moale ce acoperea în întregime podeaua, covor pe care Amy îl detesta din principiu, încercând să mă decid dacă sunt gata să cobor la ea. Amy era în bucătărie, neștiutoare la ezitările mele. Fredona ceva melancolic și familiar. M-am străduit să deslușesc melodia – o piesă folk? Un cântec de leagăn? – apoi mi-am dat seama că era coloana sonoră de la serialul *M*A*S*H*,* „Suicide is painless”[{1}]. Am coborât scările.

Am zăbovit în hol, privindu-mi soția. Părul ei de culoarea untului galben era prins, o codiță ca un moț se zbânțuia veselă, și-și sugea distrată un deget pârlit, continuând să fredoneze cu el în gură. Murmura în felul ăsta fiindcă avea greutăți mari cu versurile. La prima noastră ieșire, era la radio un cântec de Phil Collins: „Ea pare să aibă o atingere invizibilă”. Dar, în loc de asta, Amy s-a apucat să cânte „Ea poate să aibă o întindere invincibilă”. Când am întrebat-o cum de putea crede că versurile ei se apropiau câtuși de puțin de cele corecte, mi-a zis că avusese întotdeauna impresia că femeia din cântec îl iubea cu adevărat pe bărbat fiindcă se putea *întinde* până la el. Atunci am

știut că-mi place de ea, că îmi place pe bune fata asta care avea explicații pentru orice.

E tulburător să rememorezi o amintire caldă și să te simți, în același timp, înfrigurat până la oase.

Amy a aruncat un ochi către clătita ce sfârâia în tigaie și a dat cu limba peste ceva de pe încheietura mâinii. Dacă o luam în brațe, avea să miroasă a fructe de pădure și a zahăr pudră.

Când m-a surprins spionând-o, în boxerii mei boțiți, cu părul vâlvoi, s-a lăsat peste blatul de gătit și a zis: „Ehei, bună, Voinice".

Pe gâtlej îmi urca un iz de fiere și de groază. Mi-am spus: *OK, du-te*!

•

Întârzii mult la slujbă. Soră-mea și cu mine am făcut o neghiobie întorcându-ne acasă. Am făcut lucrul despre care vorbeam de mult. Am deschis un bar. Am împrumutat bani de la Amy pentru asta, 80 000 de dolari, care altădată n-ar fi însemnat mai nimic pentru Amy, însă acum însemnau aproape totul. M-am jurat să-i plătesc până la ultimul ban, cu dobândă. N-aveam de gând să fiu genul ăla de bărbat care împrumută de la nevastă – numai ce mă gândeam și-l și vedeam pe tata strângând din buze. *Eh, sunt pe lume bărbați de toate felurile,* expresia lui cea mai infamă, a cărei parte a doua rămânea nespusă: *și cei de-alde tine nu-mi plac.*

Dar era cu adevărat o decizie practică, o mișcare antreprenorială isteață. Aveam nevoie de ocupații noi, și Amy, și eu. Urma și ea să se apuce de ceva într-o bună zi, dar între timp exista un venit, lucru posibil mulțumită economiilor lui Amy. La fel ca și căsoiul burghez pe care-l închiriaserăm, barul se regăsea simbolic în amintirile mele din copilărie – un loc unde se duc doar adulții și fac chestii de adulți. Poate de aceea fusesem atât de insistent în privința cumpărării, după ce mi se răpise sursa de venit. E ca o indicație a faptului că sunt, totuși, un adult, un bărbat în toată firea, o ființă umană folositoare, chiar dacă mi-am întrerupt cariera care m-a făcut astfel. N-o să mai fac aceeași greșeală: mulțimile nesfârșite de reviste vor continua să fie decimate – de internet, de recesiune, de publicul american care preferă să se uite la televizor, să joace jocuri video sau să-și informeze electronic prietenii că, să n-am parte, *ploaia e naspa*! Dar nicio aplicație nu se poate compara cu un pic de amețeală de whisky, pe căldură, într-un bar întunecos și răcoros. Lumea o să vrea mereu ceva de băut.

Barul nostru e la o intersecție și are un aspect bizar, de parcă ar fi făcut din petice. Cea mai de soi caracteristică a sa e tejgheaua masivă, victoriană, cu capete de dragoni și fețe de îngeri ieșind la iveală din lemnul de stejar – o sculptură de-a dreptul extravagantă în vremurile astea de rahat ale plasticului. Restul barului e de doi bani de fapt, o expoziție cu designurile cele mai proaste ale fiecărui deceniu:

linoleum din perioada Eisenhower, cu marginile răsucite precum pâinea prăjită; pereți îmbrăcați în panouri îndoielnice de lemn, parcă scoase dintr-un film porno din anii ’70; spoturi cu halogen, un omagiu accidental adus camerei mele de cămin din anii ’90. Efectul final constă în ceva bizar de primitor – aduce mai degrabă cu o casă lăsată în paragină decât cu o crâșmă. Și are și ceva vesel: împărțim locul de parcare cu o sală de bowling și, când ușile noastre se deschid larg, pocnetul popicelor doborâte aplaudă intrarea clientului.

Am numit barul „Barul”. „Lumea o să creadă că suntem ironici, și nu niște pârliți creativi”, a fost de părere soră-mea.

Da, ne credeam newyorkezi șmecheri – gluma cu numele n-avea s-o înțeleagă nimeni, nu cum o înțelegeam noi. N-aveau s-o *meta*-prindă. Ni-i imaginam pe localnici frecându-și nasurile cu dosul palmei: „De ce i-or fi spus *Barul*?” Însă primul nostru mușteriu, o femeie căruntă cu ochelari groși și trening roz, a zis: „Îmi place numele. E ca în *Mic dejun la Tiffany’s,* unde pe pisica lui Audrey Hepburn o cheamă Cat{2}.”

Ne-am simțit, după aceea, mult mai puțin superiori, și ăsta a fost un lucru bun.

Am tras mașina în parcare și am așteptat finalizarea explozivă a unei lovituri pe pista de bowling – *mulțumesc, mulțumesc, prieteni* –, apoi am coborât. Am admirat împrejurimile, netulburat încă de priveliștea placidă: pătrățosul oficiu poștal, din cărămizi gălbui, de peste drum (acum închis duminicile), clădirea de birouri gri, părăginită, aflată un pic mai încolo (acum închisă, punct.) Nu era nici urmă de prosperitate. Ba nici măcar original nu era locul, fiind unul dintre cele două Carthage din Missouri – localitatea noastră, tehnic vorbind, este Carthage de *Nord,* iar asta o face să sune ca un oraș geamăn, cu toate că e la sute de kilometri de celălalt, și mai mic: un orășel amărât, din anii 1950, care s-a umflat într-o suburbie în miniatură și a socotit asta un progres. Dar aici crescuse totuși mama, și aici ne-a crescut pe mine și pe Go. Nu era doar o mahala plicticoasă, avea și un pic de istorie. A mea, cel puțin.

Pornind către bar, peste suprafața de beton și iarbă a parcării, am privit drept în josul străzii și am văzut râul. Asta mi-a plăcut mereu la orașul nostru, că nu e construit pe vreo ridicătură sigură care dă către Mississippi – noi chiar suntem *pe* Mississippi. Aș fi putut să ies de pe drum direct la canalul colector, de vreun metru adâncime, și să-mi continui drumul înspre Tennessee. Pe fiecare clădire din centru se văd urmele lăsate de râu când cu inundațiile din 1961, 1975, 1984, 1993, 2007, 2008, 2011. Și tot așa.

Râul nu era umflat acum, dar curgea cu rapiditate, curenții erau puternici, șerpuind ca niște funii groase. Se vedea, deplasându-se odată cu râul, un șir lung de bărbați, cu ochii ațintiți asupra picioarelor și umerii încordați, pășind grăbiți spre nicăieri. În vreme

ce mă uitam la ei, unul m-a privit brusc în ochi, cu fața în umbră, doar un petic oval de întuneric. Am întors capul.

Simțeam, brusc și intens, nevoia să intru. Câțiva metri doar și gâtul îmi șiroia de sudoare – soarele încă se profila ca un ochi mânios pe cer. *Ai fost văzut.*

Am simțit cum mi se strânge stomacul și am grăbit pasul. Trebuia să beau ceva, neapărat.

2. Amy Elliott

Jurnal
8 ianuarie 2005

Iuhuhu! Am pe față, când scriu toate astea, un zâmbet larg, ca de orfan adoptat. Atâta fericire mă stânjenește, sunt ca într-o bandă desenată, o adolescentă care vorbește la telefon, cu părul prins în coadă, în timp ce deasupra capului meu, într-o bulă, scrie: Am cunoscut un *băiat*!

Dar asta este. E un adevăr tehnic, empiric. Am cunoscut un băiat, un gagiu fantastic, superb, un tip mișto, amuzant. Să vizualizez scena, fiindcă are nevoie să fie fixată pentru posteritate (hai, te rog, încă n-am ajuns chiar așa, ce posteritate! Pfu!) Dar, cu toate astea… Nu e Anul Nou, dar e un an cât se poate de nou. E iarnă: se face întuneric devreme, frig tăios.

Carmen, o prietenă mai nouă – o semi-prietenă, o abia-prietenă, genul de prietenă cu care nu-ți poți anula întâlnirea – m-a convins să mergem în Brooklyn, la una din petrecerile ei cu scriitori. Îmi plac petrecerile cu scriitori, nu zic nu, îmi plac scriitorii, sunt copil de scriitori, sunt scriitoare și eu. Încă îmi place să mâzgălesc cuvântul ăsta – SCRIITOR – de fiecare dată când pe vreun formular, chestionar sau act mi se cere ocupația. Bun, scriu teste de personalitate, nu abordez Marile Probleme ale Timpului Nostru, dar mi se pare totuși onest să spun că sunt scriitoare. Folosesc jurnalul ca să-mi îmbunătățesc prestația: să-mi șlefuiesc stilul, să adun detalii și observații. Să arăt, nu să enunț, și alte drăcii scriitoricești. („Zâmbet de orfan adoptat”, hai, serios, nu-i așa de rău.) Dar, pe bune, cred că testele în sine mă califică, măcar dacă pun în ecuație onorariul. Corect.

Ești la o petrecere, înconjurată de scriitori reali, talentați, angajați la ziare și reviste cunoscute, de calitate. Tu scrii doar psihoteste pentru reviste de mâna a doua adresate femeilor. Când te întreabă cineva cu ce te ocupi:

a) te fâstâcești și zici: Scriu psihoteste, niște prostioare.

b) treci la atac: Sunt scriitoare acum, dar am în minte ceva mai provocator, care să merite – dar de ce, tu cu ce te ocupi?

c) te mândrești cu realizările tale: Scriu teste de personalitate, folosindu-mă de cunoștințele acumulate în urma masterului în psihologie; a, și ceva nostim: eu sunt sursa de inspirație pentru o serie cunoscută și îndrăgită de cărți pentru copii, sunt sigur că ai auzit, *Uimitoarea Amy*. Așa că să ți-o trag, snobălăule!

(*Răspuns*: *c, absolut*)

Oricum, petrecerea e dată de unul dintre prietenii buni ai lui Carmen, care scrie despre filme pentru o revistă de cinema și este, potrivit lui Carmen, foarte haios. Îmi fac griji, un moment, că vrea să ne combine: nu sunt deloc interesată de combinații. Vreau să fiu surprinsă în ambuscadă, luată pe nepregătite, ca un soi de șacal al dragostei. Altfel sunt prea lucidă. Simt cum încerc să fiu încântătoare, apoi îmi dau seama că încerc de-a binelea să fiu încântătoare, după care încerc să fiu și mai încântătoare pentru a compensa șarmul fals și, în principiu, m-am și transformat în Liza Minelli: dansez în colanți, cu zdrăngănele, implorând să fiu iubită. Sunt tocuri pocnite de dușumea, baston și o groază de dinți.

Dar nu, îmi dau seama pe măsură ce Carmen trăncănește despre prietenul respectiv: îi place *ei.* Prea bine.

Urcăm trei etaje de scări răsucite și pătrundem într-o aureolă de căldură corporală și de ambianță scriitoricească: mulți ochelari cu rame negre, clăi de păr; cămăși western false și bluze pe gât rozalii; jachete negre de lână azvârlite peste canapea și prelingându-se la pământ; un poster german cu filmul *Lovitura* (*Ihre Chance war gleich Null*!) ce acoperă o crăpătură în perete. Franz Ferdinand în boxe: „Take me Out”.

Câțiva tipi s-au strâns în jurul unei mese de joc unde se află tot alcoolul, și-și toarnă câte un pic în pahare la fiecare câteva sorbituri, conștienți că în sticle n-a mai rămas mare lucru. Mă bag și eu cu paharul de plastic la mijloc, ca un artist ambulant, și obțin un zornăit de cuburi de gheață și o dâră de vodcă de la un tip cu față dulce, ce poartă un tricou cu Invadatorii Spațiului.

O sticlă cu lichior de culoarea mărului verde, ucigașă, cumpărată la bășcălie de gazda noastră, ne va fi destinul cât de curând dacă nu se duce nimeni să mai ia ceva de băut, și asta pare improbabil, fiindcă se vede clar că toată lumea are impresia că ei s-au dus la cumpărături ultima oară. E o petrecere de ianuarie, clar, și toată lumea e sătulă și îndopată cu zahăr de la sărbători, leneșă și totodată iritată. O

petrecere unde oamenii beau prea mult și apoi se duelează verbal cu iscusință, suflând pe geamul deschis fumul țigărilor chiar și după ce gazda îi invită să iasă afară. Toți au stat de vorbă cu ceilalți de un milion de ori deja, la alte o mie de petreceri de sărbători, nu mai avem ce ne spune, suntem plictisiți cu toții, dar nu vrem să ne întoarcem în frigul de ianuarie – încă ne dor oasele de la mersul prin gurile de metrou.

Pe Carmen am pierdut-o în favoarea drăguțului ei, gazda – poartă o discuție animată într-un ungher al bucătăriei, strângându-și umerii, cu fețele unul spre celălalt, în formă de inimă. Bine. Mă gândesc să mănânc ceva, ca să am și altceva de făcut în afară de a sta în mijlocul camerei, unde zâmbesc ca un copil nou-venit, la vremea prânzului, în cantina școlii. Dar nu mai e aproape nimic. Niște resturi de chipsuri zac pe fundul unui bol gigantic de plastic. O tavă cu gustări de la supermarket, plină de morcovi îmbătrâniți și bucăți deloc îmbietoare de țelină, însoțite de un sos ce aduce cu sperma, stă neatinsă pe o măsuță – cu țigări împrejur, ca niște bețișoare de legume, pe post de bonus. Mă apucă chestia mea, impulsivitatea: dacă aș sări chiar acum de pe balconul teatrului? Dacă i-aș arăta limba omului fără adăpost care stă vizavi de mine în metrou? Dacă mă pun pe jos la petrecerea asta și înfulec tot ce-i pe platoul de la supermarket, inclusiv țigările?

„Te rog, nu mânca nimic din zona aia”, zice el. Este chiar *el* (bum bum BUMMM!), dar încă nu știu că e *el* (bum-bum-bumm). Știu că e un tip care o să vorbească cu mine, are un aer țâfnos care-l îmbracă precum un tricou cu inscripție ironică, dar îi stă bine așa. E genul de tip care se poartă de parcă și-ar trage-o la greu, genul căruia îi plac femeile, un tip care m-ar fute ca lumea. Ce mi-ar plăcea să fiu fututã ca lumea! Viața mea amoroasă pare să se învârtă în jurul a trei categorii de bărbați: studenți de Ivy League care se cred într-un roman de Fitzgerald; șmecherași de Wall Street cu simbolul dolarului în ochi, în urechi, în gură; băieți deștepți și sensibili, atât de sofisticați încât, cu ei, totul pare o glumă. Flăcăii gen Fitzgerald au tendința să fie ineficienți și plini de pornoșaguri la pat, fac o mulțime de zgomot și acrobații, cu prea puține rezultate. Financiarii sunt mânioși și flasci. Tipii deștepți te fut ca și cum ar compune matematic o piesă de rock: mâna asta ciupește corzile aici, apoi degetul ăsta oferă un ritm de bas drăguț… Cam vorbesc ca o curviștină, nu? Pauză, câtă vreme număr cu câți m-am… cu unsprezece. Nu-i rău. M-am gândit mereu că 12 e un număr solid, numai bun să sfârșești cu el.

„Serios”, continuă *numărul* 12. (Ha!) „Stai departe de platou. James mai are vreo trei lucruri de mâncare prin frigider. Aș putea să-ți prepar o măslină cu muștar. Dar nu-i decât o măslină.”

Nu-i decât o măslină. E o replică doar un pic haioasă, dar are deja aerul unei glume între noi, ceva ce-o să devină mai amuzant după

repetări nostalgice. Gândesc: peste un an de acum înainte o să ne plimbăm pe Podul Brooklyn la apus, unul dintre noi o să șoptească *nu-i decât o măslină* și o să ne umfle râsul. (Apoi mă surprind gândind așa. Groaznic. Dacă ar ști ce o să fac eu, deja, *peste-un-an-de-acum,* ar *lua-o la goană* și aș fi obligată să-l încurajez. În principal, admit asta, îi zâmbesc fiindcă arată superb. Deranjant de superb, genul care te face să rămâi holbată la el, genul care te face să afirmi evidența cu voce tare, „știi că ești superb, da?", și să-ți vezi mai departe de conversație. Pot să jur că gagiii ceilalți îl urăsc: arată ca un băiat rău și înstărit dintr-un film pentru adolescenți din anii '80 – cel care se ia mereu de nătărăul sensibil și nelalocul lui, cel care ajunge la final să se trezească cu un tort în mutră, cu frișca prelingându-i-se pe gulerul ridicat al cămășii, în uralele celor din bufetul scolii.

Dar nu se poartă așa, totuși. Îl cheamă Nick. Îmi place. Îl face să pară de treabă, un tip obișnuit, ceea ce și este. Când îmi spune numele, răspund: „Da, ăsta-i nume adevărat". Iar el zâmbește și scoate la întâmpinare o replică: „Nick e genul de tip cu care poți bea o bere, genul de tip care nu se supără dacă-i verși în mașină. Nick!"

Face o serie de poante groaznice. Prind cam trei pătrimi din referirile la filme. Hai, două treimi, poate. (Notă: închiriază *The Sure Thing*). Îmi pune în pahar fără să-l rog, izbutind cumva să facă rost de o ultimă ceașcă de chestie bună. M-a revendicat, a pus un steguleț pe mine: *am fost aici primul, e a mea, a mea.* E bine să fii revendicată după seria mea recentă de bărbați post-feminiști agitați și respectuoși. Are un zâmbet nemaipomenit, ca de pisică. După felul în care-mi zâmbește, mai că mă aștept să scuipe pene de canar. Nu mă întreabă cu ce mă ocup, lucru care-mi place, fiindcă e o schimbare. (Sunt scriitoare, am spus asta?) Îmi vorbește cu accentul lui unduios de Missouri; s-a născut și a crescut pe lângă Hannibal, locul de baștină al lui Mark Twain, locul unde se desfășoară acțiunea din *Tom Sawyer*. Îmi spune că a lucrat, adolescent fiind, pe un vas cu aburi, care oferea cina și concerte de jazz pentru turiști. Și când râd (răsfățata, răsfățata de fată de New York, care nu s-a aventurat niciodată prin statele acelea mari și umflate din centrul țării, acele State Unde Ar Putea Să Trăiască Mulți Oameni) mă informează că *Missoura* e un loc magic, cel mai frumos din lume, că nu există stat mai glorios. Ochii lui au ceva malițios, genele îi sunt lungi. Îmi dau seama cum arăta când era puști.

Împărțim un taxi la întoarcerea spre casă; luminile abat spre noi umbre amețitoare, iar mașina gonește de parcă am fi urmăriți. E ora unu dimineața când dăm peste unul dintre acele ambuteiaje inexplicabile, la douăsprezece cvartale de apartamentul meu, așa că ne strecurăm afară, în frig, în marele *Și-acum ce urmează*?, iar Nick mă conduce acasă, cu mâna pe spatele meu, în vreme ce fețele ne sunt împietrite de ger. Când să dăm colțul, vedem că la brutăria din cartier

se livrează o provizie de zahăr pudră, care e turnată printr-o pâlnie în pivniță cu butoiul, de parcă ar fi ciment, și nu putem zări nimic, prin norul alb și dulce, în afara umbrelor oamenilor de la distribuție. Strada s-a umplut de pâclă, iar Nick mă trage lângă el și zâmbește iarăși în felul acela, apoi ia o singură șuviță din părul meu între degete și duce degetele până la capătul ei, ba mai și trage de două ori, ca de funia unui clopot. Are praf de zahăr pe gene și, înainte de a se lăsa înspre mine, îmi îndepărtează zahărul de pe buze, ca să-mi poată simți gustul.

3. Nick Dunne

Ziua dispariției

Am deschis larg ușa barului meu, cufundat în întuneric, și am tras pentru prima oară în ziua aceea aer în piept cu adevărat, am inhalat mirosul de țigări și de bere, aroma câtorva picături de whisky scăpate pe tejghea, izul de floricele de porumb vechi. În bar era doar un singur client, o femeie, așezată în colțul cel mai îndepărtat: o femeie mai în vârstă, pe nume Sue, care, până să-i moară bărbatul, cu trei luni în urmă, avea obiceiul să vină împreună cu el în fiecare zi de marți. Acum venea singură, tot în fiecare marți, și nu se prea dădea în vânt după conversație, ci doar stătea acolo cu o bere și un rebus în față, perpetuând un ritual.

Sora mea era la treabă, după tejghea, cu părul prins la spate în niște cleștișori ca de fetiță tocilară și cu brațele roz de la atâta cufundat paharele de bere în spuma fierbinte. Go este zveltă și are o figură bizară, ceea ce nu înseamnă că n-ar fi atractivă. Doar că durează o clipă până ce ți se limpezesc trăsăturile ei: maxilarul lat, nasul cârn, drăguț, ochii negri, ca niște globulețe. Dacă am fi într-un film de epocă, un bărbat și-ar da pe spate pălăria cu boruri moi, ar fluiera văzând-o și ar zice: „Da' iote ce *fătucă* țanțoșă!" Fața asta de vedetă de cinema excentrică din anii '30 nu se regăsește întotdeauna în figurile de prințese răsfățate ale fetelor din vremea noastră, dar am ajuns, de atâția ani, să știu că bărbații o plac pe soră-mea, o plac mult, lucru care mă duce în straniul tărâm frățesc al mândriei amestecate cu îngrijorare.

— Încă se mai face șuncă presată? mi-a zis în loc de salut, fără să ridice ochii, știind, pur și simplu, că sunt eu, și am simțit ușurarea pe care de obicei o simt când o văd: lucrurile poate că nu-s nemaipomenite, dar or să se rezolve cumva.

Go, geamăna. Am zis de atâtea ori asta, încât a devenit o mantră liniștitoare: Gogeamăna. Ne-am născut în anii 1970, într-o vreme când gemenii erau încă ceva rar, un pic magic: înrudiți cu unicornii, rubedenii de-ale elfilor. Avem chiar și puțină telepatie între noi. Go e literalmente singura ființă din lume cu care sunt cu totul în largul meu. Nu simt nevoia să-mi explic acțiunile înaintea ei. Nu clarific, nu mă îndoiesc, nu mă îngrijorez. Nu-i mai spun totul, dar îi zic mult mai multe decât oricui altcuiva. Îi spun cât de multe pot. Am petrecut nouă luni spate-n spate, acoperindu-ne unul pe altul. A devenit un obicei pe viață. Niciodată n-a contat că e fată, lucru bizar pentru un puști introvertit ca mine. Ce să mai zic? Sora mea a fost mereu tare mișto.

— Șuncă presată, e ca un parizer, nu? Cred că da, se mai face.

— Să cumperi o bucată, a zis, ridicând o sprânceană. Sunt curioasă.

Fără să întrebe, mi-a turnat bere într-o halbă de o curățenie îndoielnică. Când m-a văzut că mă holbez la marginea mânjită, a dus halba la gură și a lins pojghița de jeg, lăsând o dâră de salivă. Apoi mi-a postat-o dinainte.

— E mai bine așa, prințul meu?

Go crede cu tărie că am moștenit ce-i mai bun de la ambii părinți, că eu am fost băiatul planificat, copilul unic pe care și-l puteau permite, și că ea s-a strecurat pe lume agățată de glezna mea, ca un străin nepoftit. (în special pentru tata.) Crede că de-a lungul copilăriei a fost lăsată de izbeliște, creatură jalnică îmbrăcată brambura, cu haine la mâna a doua și bilețele de scutire uitate, într-un climat de penurie și regret general. S-ar putea să fie ceva adevăr în viziunea asta; abia dacă îndrăznesc să recunosc.

— Da, servitoare mică și murdară ce ești, am zis și am fluturat din mână, oferindu-i iertarea regală.

M-am aplecat peste bere. Simțeam nevoia s-o beau, să beau vreo trei. Nervii încă îmi fremătau după povestea de dimineață.

— Ce-i cu tine? a întrebat. Parcă n-ai deloc astâmpăr.

M-a împroșcat cu spumă, mai mult apă decât săpun. Aerul condiționat a pornit, a început să ne înfoaie părul de pe creștete. Petreceam în Bar mai mult timp decât ar fi trebuit. Se transformase în casa de joacă pentru copii pe care n-o avusesem niciodată. Odată, cu un an înainte, într-o noapte de beție, dăduserăm iama prin cutiile din pivniță ale mamei, când trăia încă, dar deja era pe sfârșite, când aveam nevoie de alinare, și am regăsit cu multe ooh-uri și aah-uri jucăriile și jocurile de altădată, în vreme ce sorbeam bere la cutie. Crăciun în august. După ce murise mami, Go se mutase în casa noastră cea veche, iar jucăriile, ușor-ușor, le duseserăm la Bar: o păpușă cu iz de căpșuni, primită la cutie cu o prăjitură, dar rămasă fără miros acum, apare deodată pe un scăunel (darul meu pentru Go). O

mașinuță El Camino minusculă, cu o roată lipsă, se ițește brusc pe raftul din colț (cadoul lui Go pentru mine).

Ne gândeam să includem în program o seară de jocuri de societate, chiar dacă majoritatea clienților noștri erau prea bătrâni ca să fie nostalgici după Hipopotamii Flămânzi sau Jocul Vieții, cu mașinuțe galbene ce trebuiau umplute cu soții micuțe de plastic și cu bebeluși de plastic cât gămălia. Nu mai țin minte ce trebuia să faci ca să câștigi. (De meditat profund peste zi.)

Go mi-a umplut din nou halba și a umplut-o și pe a ei. Pleoapa stângă i se lăsa un pic peste ochi. Era exact la amiază, 12 fix, și m-am întrebat de cât timp se apucase de băut. A avut parte de un deceniu zbuciumat. Sora mea cu minte iscoditoare, cu creierul de savant și spirit de rodeo, s-a lăsat de facultate pe la sfârșitul anilor ’90 și s-a mutat în Manhattan. A fost unul dintre fenomene, când cu creșterea inițială a pieței *dot-com* – doi ani întregi a făcut purcoaie de parale, apoi a avut de-a face cu spargerea din 2000 a bulei internetului. Go a rămas netulburată. Nici treizeci de ani n-avea; era în regulă. Pentru actul doi a absolvit facultatea și s-a alăturat lumii în costume cenușii din sectorul de investiții bancare. A avansat până la un nivel mediu, nimic ieșit din comun, nimic de reproșat, dar și-a pierdut slujba – cât ai bate din palme – când cu prăbușirea financiară din 2008. Nici măcar n-am știut că plecase din New York până nu mi-a dat telefon de acasă: *am renunțat.* Am implorat-o, am apelat la lingușeli, dar n-am auzit decât tăcerea iritată de la celălalt capăt. După ce am închis, m-am lansat într-un pelerinaj încordat până la apartamentul ei din Bowery și l-am vizitat pe Gary, ficusul ei iubit; îl lăsase să se vestejească pe casa scării, și am știut că n-avea să se mai întoarcă.

Barul părea s-o fi înviorat. Se ocupa de socoteli, servea la bar. Fura aproape periodic din borcanul pentru bacșișuri, dar, pe de altă parte, muncea mai mult decât mine. Nu vorbeam deloc despre viețile noastre de altădată. Ne chema Dunne, eram carne de tun și asta ne bucura într-un fel bizar.

— Deci? a zis Go, în felul ei obișnuit de a începe o conversație.

— *Eh*…

— Eh ce? Eh de rău? Arăți cam rău.

Am aprobat ridicând din umeri, în vreme ce-mi cerceta expresia feței.

— Amy? a întrebat.

Întrebare ușoară. Am ridicat din umeri iar, de data asta a confirmare, ceva gen *și ce poți să-i faci*?

Go mi-a arătat fața ei amuzată, cu coatele pe bar și palmele cuprinzând bărbia, gata să se arunce și să disece incisiv mariajul meu. Go, experta în căsnicii.

— Ce-i cu ea?

— Zi proastă. Doar o zi proastă.

— N-o lăsa să te îngrijoreze, a zis și și-a aprins o țigară. Fuma exact una pe zi. Femeile-s nebune.

Go nu se considera parte a categoriei generice numită *femei,* cuvânt pe care-l folosea în batjocură.

I-am suflat înapoi fumul.

— E aniversarea noastră azi. Cinci ani.

— Uau, a zis Go și și-a lăsat capul pe spate.

Fusese domnișoară de onoare, toată în violet – „o *doamnă* cu păr precum pana corbului, învești mântată în ametist", o botezase mama lui Amy –, dar nu prea ținea minte aniversările.

— Al naibii, măi. Să-mi bag picioarele, da' a venit repede.

Mi-a mai suflat în nas o porție de fum, ca într-un joc pe care-l puteai numi „ia un cancer".

— O să facă o din aia de-a ei, nu ascuns cadoul… cum îi zice?

— Vânătoare de comori.

Soției mele îi plăceau jocurile, mai ales jocurile minții, dar și cele distractive, și pentru aniversarea noastră punea la cale un scenariu elaborat de căutare, unde fiecare indiciu ducea la următorul loc unde se afla indiciul următor, până ce ajungeam la final și îmi găseam cadoul. Asta făcuse și tatăl ei, întotdeauna, la aniversarea căsătoriei, și evident că văd aici chestia cu rolul de gen, pricep aluzia. Dar, fiindcă nu crescusem la Amy în casă ci în casa mea, ultimul cadou pe care țin minte că i-l dăduse tata mamei fusese un fier de călcat, așezat pe masa din bucătărie, fără vreun ambalaj.

— Facem un rămășag pe cât de turbată o să fie pe tine anul ăsta? a întrebat Go, zâmbind pe deasupra halbei.

Problema cu vânătoarea de comori a lui Amy: nu mă prindeam niciodată de indicii. La prima aniversare, în New York, ghicisem 2 din 7. Ăla fusese anul meu cel mai bun. Mesajul de deschidere:

Locul aduce cu o gaură-n zid, adevărat
Dar într-o marți, toamna trecută, cu foc acolo ne-am sărutat.

Ai fost vreodată la un concurs de ortografie, când erai copil? Știi secunda aceea cețoasă de după ce se anunță cuvântul, când îți storci creierul încercând să-l spui pe litere? Ca atunci era, o panică oarbă.

— Un bar irlandez într-un loc defel irlandez, a insistat Amy.

Mi-am apucat buza între dinți, am dat să ridic din umeri, în vreme ce îmi plimbam privirea prin casă, așteptând parcă să apară de undeva răspunsul.

— Eram pierduți prin ploaie, a zis cu o voce rugătoare, dar la limita enervării.

Am terminat ridicatul din umeri.

— *McMann's,* Nick. Nu mai știi? Ne-am rătăcit prin ploaie în Chinatown căutând locul acela cu *dim sum.* Și ar fi trebuit să fie pe lângă statuia lui Confucius, dar se pare că sunt două statui ale lui Confucius și am nimerit la barul ăla irlandez din întâmplare, uzi leoarcă, și am dat pe gât câteva păhărele de whisky și m-ai luat și m-ai sărutat, și-a fost…

— Corect! Trebuia să dai un indiciu cu Confucius și mă prindeam.

— Nu statuia era chestia. Locul era chestia. Momentul. Mie mi s-a părut special.

Ultimele cuvinte le-a zis cu o tărăgănare copilărească ce mi se păruse, cândva, captivantă.

— A *fost* special.

Am tras-o spre mine și am sărutat-o.

— Pupăceala de față a fost repunerea în scenă specială, cu ocazia aniversării noastre. Hai să mergem să ne mai pupăm o dată la McMann's.

La McMann's, barmanul, un tip tânăr și bărbos ca un urs, ne-a văzut venind și, cu un rânjet, ne-a turnat câte un pahar și a scos la iveală următorul indiciu.

Când totul merge prost și mă simt tristă
Un singur loc pentru mine există.

Se dovedise a fi statuia lui Alice în Țara Minunilor din Central Park, despre care Amy îmi spusese – îmi *spusese, știa* că-mi spusese, de *multe* ori – că-i îmbunătățea dispoziția când era copil. Nu țin minte nicio conversație din acelea. Sincer spun, chiar nu țin minte. Am o oarecare problemă cu atenția, iar soția mea mi s-a părut mereu un pic orbitoare, în sensul propriu al termenului: să-ți pierzi claritatea vederii, mai ales când te uiți la o lumină puternică. Era destul să fiu lângă ea și s-o las să vorbească, nu conta întotdeauna și ce anume spunea. Ar fi trebuit, dar nu era așa.

Până ce am ajuns, la capătul zilei, să schimbăm cadourile propriu-zise – tradiționalele obiecte de hârtie ce se oferă cu ocazia primului an de mariaj – Amy deja nu mai vorbea cu mine.

— Te iubesc, Amy. Știi că te iubesc, i-am zis, ținându-mă după ea printre pâlcurile de turiști uimiți opriți în mijlocul trotuarului, stând pierduți și cu gura căscată.

Amy se strecura printre mulțimile din Central Park, virând printre alergători cu ochi de laser și tipi pe role cu picioarele ca niște foarfece, printre părinți îngenuncheați și copilași clătinându-se, șovăielnici ca niște bețivi, mereu cu un pas în fața mea, cu buzele strânse, gonind spre nicăieri. Cu mine încercând s-o ajung, s-o apuc de mână.

Se oprise într-un târziu, îmi oferise o expresie încremenită în vreme

ce încercam să mă justific, cu un deget mental împungându-mi exasperarea:

— Amy, nu pricep de ce trebuie să-mi dovedesc iubirea amintindu-mi exact aceleași *lucruri* ca tine, în exact același *fel* ca tine. Asta nu înseamnă că nu iubesc viața noastră împreună.

Un clovn din apropiere a făcut un animăluț dintr-un balon umflat, un bărbat a cumpărat un trandafir, un copil a lins un cornet de înghețată și o tradiție adevărată s-a născut atunci, una pe care n-aveam s-o mai uit: Amy pierzându-și întotdeauna cumpătul, eu nevrednic, întotdeauna, de efortul depus. La mulți ani, nemernicule.

— Mă gândesc că… cinci ani… o să fie turbată *pe bune,* a continuat Go. Sper deci că i-ai luat un cadou ca lumea.

— E pe lista de priorități.

— Care-i simbolul pentru, adică, cinci ani? Hârtia?

— Hârtia e primul an, am zis, fiindcă știam prea bine.

La finalul vânătorii de comori de la capătul Primului An, cea care a produs atâta tulburare, Amy mi-a înmânat un top de hârtie de scris scumpă, cu inițialele mele trecute în susul paginilor și hârtia atât de cremoasă, că mă așteptam să mi se umezească degetele de la atingere. Eu îi oferisem soției un zmeu de hârtie de un roșu-aprins, ieftin, pe care era desenat parcul, cu picnicuri și pale de vânt. Cadourile nu ne-au plăcut niciunuia, l-am fi vrut fiecare pe al celuilalt. Era ca în O. Henry, dar pe invers[3].

— Argintul? a dat să ghicească Go. Bronzul? Cornul de elefant? Ajută-mă.

— Lemnul, am zis. Nu prea există cadouri romantice de lemn.

La celălalt capăt al barului, Sue și-a împăturit frumușel ziarul și l-a lăsat pe tejghea, alături de halba goală și o bancnotă de cinci dolari. Am schimbat tustrei zâmbete tăcute în timp ce ieșea.

— Gata, a zis Go, știu. Du-te acasă, fute-o de-i sar capacele, plesnește-o cu organul peste față și urlă: „Na-ți lemn, cățea ce ești!”

Și-am râs. Apoi obrajii ni s-au îmbujorat, în același loc. Era genul de glumă răutăcioasă, deloc frățească pe care Go se distra aruncând-o spre mine ca pe o grenadă. Era și motivul pentru care, în liceu, umblaseră zvonuri că ne-o trăgeam în secret. Incest cu gemeni. Eram prea compacți: glumele noastre de uz intern, bârfele între noi. Sunt destul de sigur că n-ar trebui s-o spun, dar nu ești Go, ai putea să înțelegi anapoda, deci o s-o fac: soră-mea și cu mine nu ne-am tras-o niciodată, nici nu ne-am gândit vreodată, măcar, să ne-o tragem. Doar ne plăceam mult unul pe altul.

Go mima, acum, plesnitul nevestei cu organul.

Nu, Amy și Go n-aveau să fie prietene în veci. Erau amândouă prea teritoriale. Go era învățată să fie fata dominantă din viața mea, Amy să fie fata dominantă din viețile tuturor. Pentru doi oameni care trăiau

în același oraș – de două ori, mai întâi la New York, apoi aici – abia dacă se cunoșteau. Se perindau prin viața mea, înăuntru și în afară, ca niște actori bine sincronizați pe scenă, una ieșind pe ușă în vreme ce alta intra; în ocaziile, rare, în care se nimereau în aceeași încăpere păreau cumva încurcate de situație.

Înainte ca treaba dintre mine și Amy să devină serioasă, până să ne logodim și să ne căsătorim, sesizam crâmpeie din ce gândea Go strecurate prin câte o propoziție sau alta. *Ce ciudat, nu pot să mă prind cum e ea cu adevărat.* Și: *Pari, cumva, să nu fii tu când ești cu ea.* Și: *Există o diferență între a iubi cu adevărat pe cineva și a iubi ideea de acea persoană.* Ori, în cele din urmă: *Important e că te face fericit.*

Asta, pe atunci când Amy chiar mă făcea fericit cu adevărat.

Amy furniza și ea noțiuni proprii despre Go: *E foarte… Missouri, așa-i*? Sau: *Îți trebuie dispoziția potrivită pentru ea.* Ori: Se *cam agață de tine, dar presupun că nu mai are pe altcineva.*

Sperasem, după întoarcerea noastră în Missouri, că aveau s-o lase baltă – să fie de acord cu dezacordurile, să-și lase libertate de mișcare. Dar nici vorbă. Go era totuși mai amuzantă decât Amy, deci bătălia era disproporționată. Amy era isteață, sarcastică, știa să te articuleze. Amy izbutea să mă irite, reușea să puncteze cu câte un argument excelent, colțuros, însă Go reușea mereu să mă facă să râd. E periculos să râzi de soție.

— Go, credeam că ne-am înțeles să nu mai aduci vorba despre organele mele genitale, am zis. Și că, în cadrul relației noastre strânse și frățești, nici nu am organe genitale.

A sunat telefonul. Go a mai luat o gură de bere, a răspuns, a dat ochii peste cap și a zâmbit.

— E aici, cum să nu, doar o clipă! Apoi a îngânat spre mine: Carl.

Carl Pelley locuia peste drum de mine și Amy. Pensionat de trei ani. Divorțat de doi. Mutat în cartier imediat după aceea. Fusese comis-voiajor – vindea consumabile pentru petreceri de copii – și simțeam că, după patru decenii de locuit prin moteluri, nu se simțea tocmai acasă în casa lui. Apărea aproape zilnic la bar cu o pungă maro și puturoasă de hârtie și se plângea de banii puțini, până ce i se oferea ceva de băut din partea casei. (Era un alt lucru pe care-l aflasem de când cu prezența lui Carl în Bar – că era un alcoolic funcțional, dar grav afectat.) Avea bunăvoința de a accepta orice chestie „de care voiam să scăpăm”, și era serios: o lună întreagă, Carl al nostru nu băuse decât beri Zima prăfuite, de prin 1992, pe care le descoperiserăm în pivniță. Când vreo mahmureală îl țintuia în casă, Carl găsea un motiv ca să sune: *Cutia ta poștală arată oribil de plină azi, Nicky, poate ți-a venit vreun pachet.* Sau: *Au zis că o să plouă, poate ar fi bine să-ți închizi ferestrele.* Motivele erau de fațadă. Carl simțea, pur și simplu, nevoia să audă clinchet de pahare și gâlgâit de băutură

turnată în ele.

Am luat receptorul și am început să zgâlțâi un shaker cu gheață lângă el, lăsându-l pe Carl să-și imagineze porția lui obișnuită de gin.

— Hei, Nicky, s-a auzit vocea insipidă a lui Carl, scuze că te deranjez. M-am gândit doar că ai vrea să știi… ușa ta de la intrare e deschisă larg și v-a ieșit pisica pe-afară. N-ar trebui, nu?

Am răspuns cu un mârâit neconcludent.

— M-aș duce să verific, da-s un pic cam mototolit, a zis cu voce greoaie Carl.

— Nu-i nimic, am spus. Oricum s-a făcut timpul să mă întorc acasă.

•

Făceam drumul în cincisprezece minute cu mașina, drept spre nord, pe River Road. Când conduc prin cartierul nostru, mă mai ia uneori câte-un fior de la atâtea case întunecate, căscate larg – cămine care n-au cunoscut niciodată locuitori sau cămine ce au avut cândva proprietari și i-au văzut evacuați, în vreme ce casa goală a rămas pe loc triumfătoare, lipsită de umanitate.

Când ne-am mutat noi, vecinii au dat buzna: o mamă singură de vârstă mijlocie, cu trei copii, apărută cu o caserolă cu mâncare; un tânăr tată de tripleți, cu un bax de bere (soția îi rămăsese acasă cu tripleții); un cuplu mai vârstnic de creștini care locuiau ceva mai jos de noi; și, desigur, Carl de peste drum. Am stat în spate, pe podișcă și ne-am uitat la râu, apoi au vorbit cu toții, plini de ranchiună, despre credite, dobândă zero, zero bani puși deoparte, și-au remarcat cu toții că Amy și cu mine eram singurii cu acces la râu și singurii fără copii. „Voi și-atât, în casa asta mare?” a întrebat mama singură, întinzându-ne grijulie caserola cu omletă și nu mai știu ce.

„Noi și-atât”, i-am confirmat cu un zâmbet, dând din cap a apreciere în vreme ce-mi îndesam în gură albușul tremurător.

„Cam singuratic locul.”

Cu asta a avut dreptate.

Patru luni mai târziu, doamna cu *casa asta mare* a pierdut bătălia pentru ipotecă și a dispărut în noapte cu cei trei copii ai ei. Casa i-a rămas goală. Pe geamul de la camera de zi se mai vede încă un desen de-al copiilor, cu un fluture, lipit cu bandă adezivă, și a cărui culoare strălucitoare de cariocă a devenit maronie. Într-o seară, nu de mult, am văzut din mașină un bărbat, bărbos și soios, holbându-se din spatele desenului, alunecând în întuneric precum un pește trist, de acvariu. M-a văzut că l-am văzut și s-a retras fulgerător în adâncimile casei. A doua zi i-am lăsat o pungă de hârtie plină cu sendvișuri pe treptele din față; a rămas în soare, neatinsă vreme de-o săptămână, alterându-se în zeama proprie, până ce am luat-o de-acolo și am aruncat-o.

Liniște. Complexul a fost întotdeauna îngrijorător de tăcut.

Apropiindu-mă de casă, conștient de zgomotul scos de motor, am văzut că, într-adevăr, pisica era pe trepte. Tot pe trepte, la douăzeci de minute de la telefonul lui Carl. Era ciudat. Amy iubea motanul, motanul avea ghearele tăiate, nu era niciodată lăsat afară, deloc, fiindcă Bleecker era foarte dulce, dar extrem de prost și, cu toate că avea un cip implantat pe undeva prin maldărul acela de blană, Amy era convinsă că n-avea să-l mai vadă dacă scăpa pe afară cumva. Pisica ar fi apucat-o fuguța drept spre Mississippi – bâldâbâc – și-ar fi fost dusă tocmai până în Golful Mexic, în fălcile unui rechin înfometat.

Dar se părea că pisica nu era nici măcar îndeajuns de deșteaptă ca să treacă de trepte. Bleecker stătea cocoțat pe-o margine a verandei, santinelă grăsuță, dar mândră – Soldat Încearcă-din-greu. Când am virat pe alee, Carl a ieșit din casă și s-a oprit pe treptele de la intrare; am simțit că și animalul, și bătrânul mă urmăresc cum cobor din mașină și mă apropii de casă, printre florile roșii de peonia, arătând cărnoase și suculente, gata să fie devorate.

Mă pregăteam să iau poziție ca să blochez pisica, când am văzut că ușa din față era deschisă. Carl îmi spusese asta, dar altceva era să vezi cu ochii tăi. Nu era deschisă gen „duc gunoiul și mă-ntorc într-un minut”. Era căscată larg și rău-prevestitor.

Carl nu se mișcase, așteptându-mi reacția și, ca într-un spectacol prost, am simțit cum încep să-l joc pe Soțul Îngrijorat. M-am oprit pe treapta din mijloc, m-am încruntat și am parcurs apoi iute treptele, două câte două, strigându-mi nevasta pe nume.

Tăcere.

— Amy, ești acasă?

Am dat buzna sus. Amy nu era. Masa de călcat era pregătită, fierul în priză, o rochie aștepta să fie netezită.

— Amy!

În timp ce coboram în fugă la parter l-am văzut pe Carl stând în continuare în cadrul ușii lui, cu mâinile în șolduri, așteptând. Am năvălit în camera de zi și m-am oprit brusc. Pe covor licăreau cioburi de sticlă, de la masa de cafea, sfărâmată. Măsuțele erau răsturnate, cărțile împrăștiate alandala pe covor. Până și vechea și masiva sofa era cu susul în jos, cu cele patru picioruțe în aer, de parcă ar fi răposat. În mijlocul harababurii se vedea un foarfece bine ascuțit.

— Amy!

Am luat-o la goană, răcnindu-i numele. Prin bucătărie, unde ceainicul fierbea gol pe aragaz, prin subsol, unde camera de oaspeți se căsca goală, apoi afară pe ușa din dos. Am străbătut grăbit curtea până la debarcaderul îngust ce se întindea spre râu. M-am uitat într-o parte să văd dacă nu era cumva în barca noastră cu vâsle, unde o găsisem într-o zi, în ambarcațiunea priponită, legănată de unde, cu fața spre soare și ochii închiși; când mă aplecasem spre reflecțiile orbitoare ale

râului, spre fața ei frumoasă și liniștită, deschisese brusc ochii albaștri, fără să-mi spună nimic, și nu zisesem nici eu nimic și mă întorsesem de unul singur în casă.

— Amy!

Nu era pe râu, nu era în casă. Amy nu era aici.

Amy dispăruse.

4. Amy Elliott

Jurnal

18 septembrie 2005

Măi, măi, măi. Ia ghiciți cine s-a întors? Nick Dunne, băiatul de la petrecerea din Brooklyn, pupătorul în boare de zahăr, maestrul în dispariții. Opt luni, două săptămâni și câteva zile fără o vorbă, și apoi iese la suprafață din nou, ca și cum așa ar fi plănuit totul. Dar, de fapt, mi-a pierdut numărul de telefon. Rămăsese fără baterie și l-a scris pe un post-it. Apoi a băgat bilețelul în buzunarul de la blugi și blugii în mașina de spălat, care a transformat bilețelul într-o pastă învârtejită. A încercat să deslușească ce scria, dar n-a văzut decât un 3 și un 8, spune el.

Iar după aceea l-a cocoșat munca și brusc s-a făcut martie, prea jenant de târziu ca să mai încerce să mă caute, spune el.

Sigur că *eram* furioasă. *Am fost* furioasă. Dar acum nu mai sunt. Să zugrăvesc scena, spune ea. Azi. Septembrie, vreme vântoasă. Pășesc pe Seventh Avenue, contemplând la vreme de prânz tavernele de pe trotuar – recipiente nesfârșite cu pepeni galbeni, pepeni de iarnă și pepeni verzi puși la gheață de parcă ar fi fost pescuiți proaspăt de dimineață – simt că un bărbat merge umăr la umăr cu mine în timp ce avansez, îl privesc pe intrus și îmi dau seama cine-i. Este *el.* Băiatul din „am cunoscut un băiat!”

N-am încetinit, m-am întors doar spre el și i-am zis:

a) „Te cunosc de undeva?” (manipulativă, provocatoare)

b) „O, uau, ce mă bucur să te văd!” (dornică, moale ca o cârpă)

c) „Du-te dracului.” (agresivă, plină de amărăciune)

d) „Păi, văd că-ți ia ceva vreme, nu, Nick?” (veselă, jucăușă, detașată)

Răspuns: D.

Și acum suntem împreună. Împreună, împreună. Și ce ușor a fost!

Interesantă sincronizare. Propice, dacă doriți. (Eu, una, doresc.) Chiar aseară a fost petrecerea dată de părinții mei în cinstea apariției cărții. *Uimitoarea Amy și Ziua cea mare.* Mda, Rand și Marybeth n-au putut rezista. Au dat fetei lor fictive ce nu i-au putut oferi fetei din viața de toate zilele: un soț! Da, în a douăzecea carte Uimitoarea Amy se mărită! Iuhuuu! Nimănui nu-i pasă. Nimeni n-o voia mare pe Uimitoarea Amy, iar eu cel mai puțin. De ce să nu rămână cu ciorăpeii și fundițele ei și să nu mă lase *pe mine* să cresc, neîmpovărată de alter egoul meu literar, de jumătatea mea cea bună de pe hârtie, de „eu" așa cum ar fi trebuit să fiu.

Dar *Amy* e pâinea familiei Elliott și ne-a fost de mare folos, așa că, presupun, nu-i pot reproșa că și-a găsit partenerul perfect. Se mărită cu credinciosul Andy cel Abil, desigur. Or să fie bucățică ruptă părinții mei: bucuroși-bucuroși.

A fost, totuși, neliniștitor numărul mic de comenzi pentru ea. O nouă carte *Uimitoarea Amy* avea prin anii 1980 un tiraj inițial de o sută de mii de exemplare. Acum, doar zece mii. Petrecerea de lansare a fost, așadar, nefabuloasă. În cheie minoră. Cum faci o petrecere pentru un personaj fictiv care și-a început viața de copil precoce la șase ani, iar acum e ditamai mireasa de treizeci și tot vorbește ca o puștoaică? („*Fir-ar*", *își spuse Amy*, „*dragul meu logodnic e-un monstru morocănos când nu i se face pe plac*…" E un citat pe bune. Întreaga carte mi-a trezit cheful s-o pocnesc pe Amy drept în vaginul ei prostesc, nepătat.) Cartea e un obiect nostalgic, conceput să fie cumpărat de femei care au crescut cu *Uimitoarea Amy,* dar nu-s sigură dacă cineva chiar ar avea chef s-o citească. Eu, bineînțeles, am citit-o. I-am dat binecuvântarea mea cărții ăsteia – de mai multe ori. Rand și Marybeth s-au temut că aș putea lua căsătoria lui Amy ca pe o aluzie urâcioasă la starea mea perpetuă de celibatară: („Eu, una, cred că femeile n-ar trebui să se mărite înainte de treizeci și cinci de ani", a zis mama, care s-a măritat cu tata la douăzeci și trei.)

Părinții mei s-au temut mereu să n-o iau pe *Amy* prea personal – îmi spun dintotdeauna să nu mă identific cu ea. Și totuși, nu mă pot opri să nu observ că, de fiecare dată când o fețelesc cu ceva, *Amy* face chestia cum trebuie: când, la doisprezece ani, m-am lăsat în cele din urmă de vioară, în următoarea carte *Amy* a apărut ca un copil-minune. („Fir-ar, vioara asta-i muncă grea, dar munca grea e singura cale spre reușită!") Când am lăsat baltă campionatul de tenis pentru juniori, la șaisprezece ani, ca să mă duc la plajă în weekend cu prietenii, *Amy* s-a reapucat de jucat. („Fir-ar, știu că e distractiv să petreci timp cu prietenii, dar m-aș dezamăgi pe mine și pe toți ceilalți dacă n-aș apărea la turneu.") Chestiile astea mă scoteau din minți cândva, dar

după ce m-am dus la Harvard (și *Amy* a ales, corect, universitatea dragă părinților mei) am decis că e totul prea ridicol ca să-mi mai bat capul. Că părinții mei, amândoi *psihopedagogi,* au ales să îndrepte o asemenea formă de agresivitate-pasivă către *copilul lor* era nu numai ceva de oameni duși tare cu capul, ci și ceva prostesc, bizar și cumva amuzant. N-aveau decât.

Petrecerea dedicată cărții a fost schizofrenică, întocmai ca și cartea însăși – la Bluenight, mai încolo de Union Square, unul dintre saloanele acelea fantomatice conținând fotolii cu spătar extensibil și oglinzi art deco, care ar trebui să te facă să te simți precum Cineva Tânăr și Strălucitor. Cocteiluri aduse pe tavă de ospătari cu zâmbete încremenite. Jurnaliști fomiști, cu strâmbături atotcunoscătoare și picioare crăcănate, dând peste cap băutura de protocol înainte să plece într-alt loc, mai bun.

Părinții mei se preumblau prin încăpere de mână – povestea lor de dragoste face întotdeauna parte din povestea *Uimitoarei Amy*: soț și soție, trudind împreună, într-un efort creativ, de un sfert de secol. Suflete pereche. Chiar își spun așa, și are sens, pentru că, presupun, așa și sunt. N-aș putea să garantez asta din câte i-am studiat, copil singuratic și singur la părinți, în toți acești ani. Nu se poartă urât unul cu altul, n-au conflicte spinoase, călătoresc prin viață ca două meduze lipite una de cealaltă – dilatându-se și contractându-se instinctiv, umplându-și fluid unul spațiul celuilalt. Făcând chestia asta cu sufletele pereche să pară ușoară. Se spune că puștii din familii destrămate duc viață grea, dar și copiii din asemenea mariaje fermecate au problemele lor.

Firește, trebuie să mă așez pe-o banchetă de catifea dintr-un ungher al încăperii, departe de zgomot, și să dau câteva interviuri unor pușți triști, angajați de probă, care s-au blocat la „scoate un citat”, însărcinarea încredințată lor de editori.

Cum te simți să o vezi pe Amy căsătorită, în cele din urmă, cu Andy? *Fiindcă tu nu ești căsătorită, așa-i*?

Întrebare pusă de:

a) un puștan molatic cu ochi holbați, care bâțâie o agendă pusă peste gentuță;

b) o tipă tânără, îmbrăcată prea elegant, cu pantofi cu toc cui, genul „trage-mi-o”;

c) o rockeriță retro, tatuată, ce pare mai interesată de Amy decât te-ai gândi că ar fi o rockeriță tatuată;

d) toți cei de mai sus.

Răspuns: D.

Eu: *A, mă bucur pentru Amy și Andy, le urez toate cele bune. Ha, ha.*

Răspunsurile mele la celelalte întrebări, nu într-o ordine anume:

Unele părți din Amy sunt inspirate de mine, altele sunt doar ficțiune.

Sunt singură și fericită acum, nu-i niciun Andy cel Abil în viața mea!

Nu, nu cred că Amy simplifică excesiv dinamica bărbat-femeie.

Nu, n-aș spune că Amy e depășită; *cred că seria e clasică.*

Da, sunt singură. Nu am niciun Andy în viața mea.

De ce e Amy uimitoare și Andy, doar abil? *Păi, nu știți că sunt o groază de femei puternice, extraordinare, care ajung cu tipi normali, cu Joe cel Obișnuit și Andy cel Abil*? *Nu, glumeam, nu scrieți asta.*

Da, sunt celibatară.

Da, părinții mei sunt cu siguranță suflete pereche.

Da, mi-ar plăcea și mie într-o bună zi.

Da, singură, nenorocitule.

Aceleași întrebări, iarăși și iarăși, și eu încercând să mă prefac că-s niște întrebări care te pun pe gânduri. Și ei încercând să pretindă că-s niște întrebări care te pun pe gânduri. Mulțumescu-ți, Doamne, că băutura de la bar intră în preț.

Apoi nu mai vrea să vorbească nimeni cu mine – cât ai clipi – și fata care e PR se preface că-i un lucru bun: *Poți să-ți vezi de petrecere acum*! Îmi fac loc iarăși prin (mica) mulțime, unde părinții mei au comutat pe modulul de gazde, cu fețele îmbujorate – Rand cu zâmbetul lui dințos de pește preistoric, Marybeth cu zvâcniri păsărești și vioaie din cap, cu mâinile împreunate, făcându-se să râdă unul pe celălalt, bucurându-se unul de celălalt, *extaziați* unul de celălalt – și mă gândesc: *Sunt al naibii de singură.*

Mă duc acasă și plâng un pic. Am aproape treizeci și doi de ani. Nu-s bătrână, mai ales pentru New York, dar adevărul e că au trecut *ani* de când mi-a plăcut într-adevăr de cineva. Deci ce șanse ar fi să cunosc pe cineva pe care să-l iubesc, darmite pe cineva pe care să-l iubesc destul ca să mă și mărit cu el? M-am săturat să nu știu cu cine o să fiu, sau dacă o să fiu cu cineva.

Am mulți prieteni căsătoriți – nu mulți care să fie fericiți în căsnicie, dar căsătoriți. Puținii fericiți sunt ca părinții mei: îi uimește că sunt celibatară. O fată așa de isteață, drăguță și simpatică, o fată cu atâtea *interese* și *entuziasme,* cu slujbă mișto și familie iubitoare. Și, hai s-o spunem: cu bani. Își îmbină sprâncenele și se prefac că s-ar gândi la bărbați cu care să mă combine, dar știm cu toții că n-a mai rămas niciunul, niciunul *bun,* și mai știu că ei au impresia că-i ceva în neregulă cu mine, ceva ascuns, care mă face nesatisfăcătoare, de nesatisfăcut.

Cei care nu sunt suflete pereche – cei care s-au *așezat la casa lor* – sunt și mai duri cu celibatul meu: nu-i așa de greu să găsești o partidă,

îmi zic. Nicio relație nu-i perfectă, zic ei – ei, care trebuie să se descurce cu sexul din obligație și cu ritualurile flatulente ale culcării, care dau drumul la televizor în loc de conversație, care confundă capitularea maritală – da, dragule, OK, dragule – cu armonia și înțelegerea. *Face întocmai ce-i spui tu fiindcă nu-i pasă destul cât să te contrazică,* asta gândesc. *Solicitările tale meschine îl fac, pur și simplu, să se simtă superior sau ranchiunos, și într-o zi o s-o fută pe colega tânără și drăguță de la lucru, care nu cere nimic de la el, și-o să dai în bâlbâială.* Dați-mi un bărbat care mai știe să lupte, care-mi dă în vileag mizeriile. (Dar căruia să-i și placă într-un fel mizeriile mele.) Pe lângă asta: nu mă azvârliți în relații în care să ne scoatem mereu ochii, cu insulte deghizate în glume, cu dat ochii peste cap și scărmăneli „în joacă" în fața prietenilor, cu speranța de a-i ademeni de partea noastră în dispute de care nu le pasă defel. Și relațiile acelea groaznice, genul *păcat că*: *Ce-ar fi mers căsnicia asta, păcat că…* și simți că lista lui *păcat că* e mai lungă decât își dă seama vreunul dintre ei.

Știu deci că am dreptate să nu mă leg, dar asta nu mă face să mă simt mai bine când prietenii mei își găsesc pereche, iar eu rămân acasă vineri seara, cu o sticlă de vin, îmi gătesc o cină extravagantă și-mi spun *E perfect așa,* de parcă mi-aș da întâlnire cu mine însămi. Mă duc la petreceri peste petreceri și bar după bar, parfumată și plină de speranță, și mă-nvârt pe acolo ca un soi de desert îndoielnic. Ies în oraș cu bărbați simpatici, arătoși și deștepți – oameni perfecți în principiu, care mă fac să mă simt ca într-o țară străină, încercând să mă explic, să mă fac cunoscută. Fiindcă nu e ăsta scopul oricărei relații: să fii știut de altcineva, să fii înțeles? El mă *pricepe* pe mine. Ea mă *pricepe* pe mine. Nu-i asta fraza simplă, magică?

Suferi, așadar, o seară întreagă cu tipul în principiu perfect – glume neînțelese, remarci istețe, care intră pe-o ureche și ies pe cealaltă. Ori poate că el înțelege că ai făcut o remarcă isteață dar, neștiind ce să facă cu ea, o ține în palmă ca pe un strop de flegmă conversațională pe care-o să-l șteargă mai târziu. Mai petreceți o oră încercând să vă găsiți, să vă recunoașteți unul pe celălalt, iar tu bei un pic prea mult și încerci un pic prea insistent. Și te-ntorci acasă, în patul rece, și te gândești: *A fost în regulă.* Și viața ta e un șir lung de „în regulă".

Apoi dai peste Nick Dunne pe Seventh Avenue, când cumperi pepene feliat, și zang, sunteți știuți, sunteți recunoscuți amândoi. Vi se pare că aceleași lucruri merită reamintite. (*Doar o măslină, totuși*.) Aveți același ritm. Clic. Pur și simplu, vă cunoașteți. Dintr-odată vezi cu ochii minții *cititul în pat* și *gofrele de duminică* și *râsul din nimic* și *gura lui pe a ta.* Și e nespus de bine, atât de mult încât știi că nu te-ai mai putea întoarce niciodată la bine și atât. Într-o clipită, totul. Și te gândești: *O, aici e restul vieții mele. A sosit, în sfârșit*!

5. Nick Dunne

Ziua dispariției

Am așteptat poliția în bucătărie mai întâi, însă mirosul acru al ceainicului pârlit mă râcâia pe gâtlej, accentuându-mi spasmele de vomă, așa că am ieșit pe veranda din față, m-am așezat pe treapta de sus și mi-am impus să rămân calm. Am tot încercat s-o sun pe Amy pe mobil și tot intra mesageria, mesajul acela scurt și cadențat în care promite că o să revină ea. Amy suna întotdeauna înapoi. Trecuseră trei ore, îi lăsasem cinci mesaje și încă nu răspundea.

Nici nu mă așteptam la asta. Le zisesem polițiștilor: Amy n-ar ieși niciodată din casă cu ceainicul lăsat pe foc. Sau să lase ușa deschisă. Ori cu ceva ce urma a fi călcat.

Femeia asta nu lăsa nimic nefăcut, nu era genul care să abandoneze un proiect (de pildă, să aducă îmbunătățiri soțului), chiar dacă decidea că nu-i place. Pe plaja din Fiji, în luna noastră de miere de două săptămâni, parcursese mohorâtă milionul de pagini mistice din *Cronica păsării-arc,* aruncându-mi priviri posomorâte mie, care devoram thriller după thriller. De când cu mutatul înapoi în Missouri și pierderea slujbei, viața ei se învârtea (destrăma?) în jurul aducerii la final a unui șir nesfârșit de proiecte mici și neimportante. Rochia ar fi trebuit să fie călcată.

Și mai era și camera de zi, *cu semne ce indicau o luptă.* Știam deja că Amy n-o să răspundă la apeluri. Voiam să înceapă etapa următoare.

Era partea cea mai bună a zilei, cerul de iulie n-avea pic de nor, soarele apunea alene înspre est, ca un reflector a cărui lumină făcea totul auriu și luxuriant, ca într-o pictură flamandă. A apărut poliția. Părea ceva cu totul obișnuit, eu cu fundul pe trepte, o pasăre de seară cântând într-un pom, cei doi polițai coborând fără grabă din mașină, de parcă ar fi venit la un picnic în cartier. Puștani polițiști, la vreo douăzeci și cinci de ani, încrezători și neinspirați, obișnuiți să liniștească părinți îngrijorați de adolescenți rămași prea târziu în oraș. O fată hispanică, cu părul brunet prins într-o coadă lungă, și un tip negru cu atitudine de infanterist marin. Carthage devenise un pic (doar un picuț) mai puțin caucaziană câtă vreme lipsisem, dar era încă atât de dramatic segregată, încât singurii oameni de culoare pe care-i vedeam într-o zi obișnuită păreau să aibă doar ocupații ce presupun deplasarea pe teren: curieri, asistenți medicali, poștași. Polițai. („Locul ăsta-i așa de alb, că te bagă în boale”, zisese Amy, care, în creuzetul rasial al Manhattanului, număra printre prietenii ei un singur afro-american. Am acuzat-o că își dorea diversitate de fațadă, minorități de

fundal. N-a ieșit prea bine.)

— Domnu' Dunne? Sunt agent Velásquez, a zis femeia, iar el este agentul Riordan. Am înțeles că vă îngrijorează ceva legat de soția dumneavoastră?

Riordan și-a aruncat privirea în lungul drumului, cu o acadea în gură. L-am văzut cum urmărește din ochi o pasăre ce țâșnise în zbor peste râu. Apoi și-a mutat brusc privirea spre mine, buzele lui încreștite, transmițându-mi că vedea exact ce vedeau și ceilalți, cu toții. Am o față de-ți vine s-o iei la pumni: sunt un copil de proletari irlandezi prins în trupul unui bancheraș nemernic. Zâmbesc mult ca să compensez pentru moaca asta, dar nu funcționează decât uneori. În facultate am purtat chiar și ochelari o vreme, cu lentile false de sticlă simplă, care, speram, aveau să-mi confere o atitudine mai afabilă, mai puțin amenințătoare.

„Îți dai seama că asta te face și mai mult s-aduci cu un nenorocit?", mă pusese la punct Go. I-am aruncat și m-am străduit să zâmbesc mai mult.

Am dat din mână spre polițiști:

— Haideți înăuntru să vedeți.

Cei doi au urcat treptele, în scârțâielile și zăngănelile curelelor și armelor. M-am postat în ușa camerei de zi și am arătat cu mâna debandada.

— *Oh,* a făcut agentul Riordan și-a pocnit scurt din degete.

Nu mai părea, deodată, așa de plictisit.

•

Riordan și Velásquez, lăsați pe spătarele scaunelor de la masa mare, au început să-mi pună întrebările de început: cine, unde, de când. Aveau, literalmente, urechile ciulite. Dăduseră și un telefon, iar Riordan m-a informat că se trimiteau detectivi. Aveam parte de sobra mândrie de a fi luat în serios.

Riordan tocmai mă întreba pentru a doua oară dacă am văzut străini pe lângă casă în ultima vreme, și-mi reamintea pentru a treia oară de bandele migratoare de oameni ai străzii din Carthage, când a sunat telefonul. Am țâșnit prin încăpere și am înșfăcat receptorul.

O voce sictirită de femeie:

— Domnule Dunne, vă sunăm de la Căminul de Îngrijire Comfort Hill.

Acolo îl internasem, Go și cu mine, pe tatăl nostru afectat de Alzheimer.

— Nu pot să vorbesc acum, vă sun mai târziu, m-am rățoit și am închis.

Le disprețuiam pe femeile angajate la Comfort Hill: cu fețe severe, lipsite de empatie. Plătite prost, extrem de prost, motivul pentru care, probabil, nu zâmbeau și nu arătau înțelegere. Știam că greșeam

îndreptându-mi furia către ele – mă scotea din fire, de fapt, că tata o mai ducea încă, în vreme ce mama era în pământ.

Era rândul lui Go să trimită cecul. Eram destul de sigur că iulie era luna ei. Și eram la fel de sigur că ea era convinsă că-i rândul meu. Ni se mai întâmplase. Go zice că uităm amândoi subliminal să trimitem cecurile, fiindcă, de fapt, vrem să uităm de tata.

Tocmai îi povesteam lui Riordan despre bărbatul ciudat pe care-l văzusem la fereastra casei goale, când s-a auzit soneria. Bing-bang. Așa de normal a sunat, de parcă așteptam să vină băiatul cu pizza.

Cei doi detectivi au intrat cu mers ostenit, ca de sfârșit de program. Bărbatul era slab, cu membre lungi, cu o față ce-i aluneca abrupt spre o bărbie minusculă. Femeia era surprinzător de urâtă – te izbea, era dincolo de urâțenia obișnuită: ochi mici și rotunzi ca niște năsturei, ditamai nasul, piele plină de umflături mititele, păr lung și uleios, de un cenușiu murdar. Simt o afinitate cu femeile urâte. Am fost crescut de un trio de femei defel plăcute ochiului: bunica, mama și sora ei – și toate erau istețe, bune la suflet, nostime și dârze, niște femei foarte, foarte de treabă. Amy a fost prima fată drăguță cu care mi-am dat întâlniri, întâlniri adevărate.

Femeia cea urâtă a vorbit prima, ca un ecou al domnișoarei agent Velásquez.

— Domnul Dunne? Sunt detectiv Rhonda Boney, iar el e partenerul meu, detectivul Jim Gilpin. Am înțeles că vă îngrijorează ceva legat de soția dumneavoastră?

Mațele mi-au ghiorăit, suficient de tare ca să audă toată lumea, dar ne-am făcut că nu auzim.

— Aruncăm o privire, domnule? a zis Gilpin.

Avea pungi cărnoase sub ochi și fire răzlețe, albe, în mustață. Cămașa nu-i era boțită, dar o purta ca și cum ar fi fost; părea menit să duhnească a țigări și a cafea răsuflată, chiar dacă nu duhnea. Mirosea a săpun Dial.

I-am condus până în camera de zi, am mai arătat o dată spre harababură; i-am găsit pe cei doi polițiști mai tineri așezați cu grijă în genunchi, de parcă ar fi așteptat să descopere ceva de folos. Boney m-a îndemnat să mă așez pe un scaun, mai departe dar în raza vizuală față de *semnele de luptă.*

Rhonda Boney m-a trecut prin aceleași întrebări de bază ca și Velásquez, țintuindu-mă cu ochișorii ei atenți, de vrabie. Gilpin s-a lăsat într-un genunchi și-a început să măsoare din priviri încăperea.

— Ați sunat la prieteni sau familie, la persoane unde ar putea fi soția dumneavoastră?

— Ăă… nu. Încă nu. Cred că vă așteptam pe dumneavoastră să veniți.

— Ah, a zis ea și a zâmbit, lăsați-mă să ghicesc: sunteți mezinul

familiei.

— Ce?

— Sunteți mezinul.

— Am o soră geamănă. De ce?

Simțeam că sunt judecat. Vaza favorită a lui Amy zăcea pe podea, intactă, azvârlită lângă perete. Era un cadou de nuntă, o capodoperă japoneză, pe care Amy o punea bine în fiecare săptămână, când ne venea menajera, fiindcă era sigură că altfel s-ar fi spart.

— O impresie de-a mea doar, privind motivul pentru care ne-ați așteptat pe noi: sunteți învățat ca altcineva să preia conducerea, a zis Boney. Așa e și frate-meu mai mic. E o chestie care ține de ordinea nașterii.

A mâzgălit ceva într-o agendă.

— OK, am ridicat furios din umeri. Să vă spun și zodia, sau putem începe?

Boney mi-a zâmbit cu blândețe, așteptând.

— Am zăbovit fiindcă, evident, nu e cu vreun prieten, am zis, arătând spre degringolada din camera de zi.

— Locuiți aici de… doi ani, domnule Dunne? a întrebat.

— În septembrie se fac doi.

— De unde v-ați mutat?

— Din New York.

— Orașul?

— Da.

A arătat cu mâna către etaj, cerând permisiunea fără s-o ceară, eu am aprobat din cap și-am urmat-o, iar Gilpin s-a luat după mine.

— Eram publicist, mi-a scăpat înainte să mă pot opri. Chiar și acum, după doi ani trecuți, nu suportam să creadă cineva că asta era toată viața mea.

Boney:

— Sună impresionant.

Gilpin:

— Scriați ce?

Mi-am potrivit răspunsul cu urcatul scărilor: am scris pentru o revistă (pas), despre cultura pop (pas) pentru o revistă destinată bărbaților (pas). La capătul scării, m-am întors și l-am văzut pe Gilpin uitându-se în spate, la camera de zi. A întors capul brusc.

— Cultură pop? a zis, începând să urce. Și ce anume cuprinde asta?

— Cultură populară, am răspuns.

Am ajuns în capătul scării, unde Boney se oprise să ne aștepte.

— Filme, tv, muzică, dar să știți, fără marea artă, fără nimic flamboaiant.

M-am strâmbat: *flamboaiant*? Cât de condescendent! Voi doi, țărănoilor, probabil că aveți nevoie să vă traduc din engleza mea,

virgulă, de tip educat de Coasta de Est în engleză, virgulă, Populară de Midwest. *Zmângălesc și io pă hârtie dă chestioare ce-mi umblă pân tărtăcuță când mă chiorăsc la alde pozele mișcătoare*!

— Ei îi plac mult filmele, a zis Gilpin, arătând spre Boney.

Boney a dat din cap că, *da, așa e.*

— Acum am Barul, din centru, am adăugat.

Predam și un curs la postliceală, dar prea ar fi fost cerșetorie pe față să spun și asta. Doar nu eram la o întâlnire.

Boney a început să se uite prin baie, eu și cu Gilpin ne-am oprit pe hol.

— Barul? a zis. Știu locul. Tot voiam să dau o raită. Îmi place numele, e foarte meta.

— Pare o mișcare isteață, a zis Gilpin.

Boney a apucat-o spre dormitor și noi după ea.

— O viață înconjurată de bere nu poate să fie prea rea.

— Uneori răspunsul *este* pe fundul paharului, am zis și m-am strâmbat iarăși de cât de nepotrivit sunase.

Am intrat în dormitor.

Gilpin a râs.

— Știu prea bine cum e.

— Vedeți că fierul e încă în priză? am început.

Boney a dat din cap că vede, a deschis ușa de la dulapul nostru încăpător, a intrat în el și-a aprins lanterna, trecându-și mâinile înmănușate în latex printre cămăși și rochii, spre fundul dulapului. A scos brusc un sunet, s-a aplecat, s-a răsucit spre noi – ținea în mâini o cutie perfect pătrată, acoperită cu un ambalaj argintiu, sofisticat.

Mi s-a strâns stomacul.

— E ziua cuiva? a întrebat.

— E aniversarea noastră.

Boney și Gilpin au tresărit amândoi ca niște păianjeni speriați, dar s-au prefăcut nepăsători.

•

Când ne-am întors în camera de zi, juniorii nu mai erau acolo. Gilpin s-a pus în genunchi, cercetând sofaua răsturnată.

— Ăă, sunt cam speriat, evident, am început să zic.

— Nu te învinuiesc deloc, Nick, a zis Gilpin pe un ton sincer.

Ochii, de un albastru spălăcit, îi jucau în cap, un tic enervant.

— Putem să facem ceva? Ca să-mi găsesc soția, adică, fiindcă nu-i aici, e clar.

Boney a arătat cu degetul către portretul de la nuntă, pus pe perete: eu în frac, cu dinții înghețați într-un rânjet, cu brațele cuprinzând-o formal pe Amy de după talie; Amy cu părul ei blond bine strâns în coc și dat cu fixativ, cu vălul unduit de briza din Cape Cod, cu ochii deschiși prea larg, fiindcă avea mereu obiceiul să clipească în ultimul

moment și încercase din răsputeri să nu clipească de data asta. Ziua de după Ziua Independenței, cu mirosul de sulf al artificiilor amestecându-se cu sarea oceanului – vara.

Ne fusese bine la Cape Cod. Țin minte că descoperisem, după câteva luni de relație, că Amy, iubita mea, era destul de înstărită, copil unic și prețuit al unui cuplu de genii creative. Un soi de mascotă, mulțumită seriei de cărți ce-i purtau numele, cărți pe care le știam, parcă, de copil. *Uimitoarea Amy*. Amy mi-a explicat toate acestea pe un ton calm, măsurat, de parcă eram un pacient trezit din comă. De parcă trebuise s-o mai facă de multe ori înainte și ieșise prost – prea mult entuziasm la aflarea veștilor despre avere, darea în vileag a unei identități secrete pe care nu și-o crease ea însăși.

Amy mi-a spus cine și ce era, apoi am mers la casa istorică a familiei Elliott, de pe plaja de la Nantucket Sound, și am ieșit cu toții cu iahtul, pe mare. Știu că mă gândeam: *Sunt un băiat din Missouri și străbat oceanul cu persoane care au văzut mult mai multe decât mine. Chiar dacă încep acum să văd locuri, să trăiesc în stil mare, s-ar putea să nu mă ridic la nivelul lor*. Nu mă simțeam invidios. Mă simțeam mulțumit. Nu aspirasem niciodată la avere sau faimă. Nu fusesem crescut de părinți cu așteptări grandioase, care-și imaginează copilul ca viitor președinte. Am fost crescut de părinți pragmatici care-și imaginau că pe copilul lor îl așteaptă vreo slujbă de funcționar pe undeva și o viață ca toate viețile. Era și așa amețitor să mă aflu în apropierea familiei Elliott, să străbat Atlanticul și să mă întorc apoi la o casă impecabil restaurată, ce fusese construită în 1822 de un căpitan de balenieră și, odată ajunși, să preparăm și să mâncăm bucate eco, sănătoase, ale căror nume nici nu știam cum să le pronunț. Quinoa{4}. Știu că aveam impresia că era vorba de o specie de pește.

Ne-am căsătorit deci pe plajă, într-o zi de vară, sub un cer de un albastru profund, am mâncat și am băut sub un cort care pocnea ca o pânză de corabie și, după câteva ore, am înșfăcat-o pe Amy și-am dus-o în întuneric, spre valuri, fiindcă mă simțeam atât de ireal, încât mi se părea că am devenit doar o reflexie în ape. Pâcla răcoroasă m-a tras înapoi, Amy m-a tras înapoi spre licărirea aurie a cortului, unde se ospătau zeii și totul era ambrozie. Toată perioada de dinainte de căsătorie a fost așa.

Boney s-a aplecat ca s-o vadă mai bine pe Amy.

— E foarte drăguță soția dumneavoastră.

— Este, e frumoasă, am zis, simțind cum îmi zvâcnește stomacul.

— Cât aniversați azi? m-a întrebat ea.

— Cinci ani.

Mă bâțâiam de pe un picior pe altul, așteptând să *fac* ceva. Nu voiam discuții despre cât de drăguță era nevastă-mea, voiam să se ducă și s-o caute pe afurisita de nevastă-mea. N-am zis asta cu voce

tare, totuși; adesea nu rostesc lucrurile cu voce tare, chiar și când ar trebui. Mă abțin și mă reprim într-o măsură de-a dreptul deranjantă: undeva în adâncuri, în pivnițele sufletului, există sute de clondire cu ură, deznădejde, frică, dar nu ți-ai da seama doar uitându-te la mine.

— Cinci ani, asta-i importantă. Ia să ghicesc, v-ați făcut rezervare la Houston's? a întrebat Gilpin.

Era singurul restaurant mai de Doamne-ajută din oraș. *Trebuie să încercați Houston's,* zisese mama când ne mutaserăm, crezând că era micul secret nemaipomenit din Carthage care ar fi putut să-i fie pe plac soției mele.

— Sigur, la Houston's.

Era a cincea minciună pe care o spuneam poliției. Și eram de-abia la început.

6. Amy Elliott Dunne

Jurnal

5 iulie 2008

Sunt grasă de iubire! Sunt o matahală de ardoare! Obeză într-un fel morbid de atâta devotament! Un zumzet vesel de albină mi-e entuziasmul marital. Bâzâi împrejurul lui, mă tot foiesc, mă așez și mă ridic. Am devenit o ființă stranie. Am devenit soție. Mă trezesc că îndrum conversațiile – și o fac brutal, nenatural – ca să pot spune cu voce tare cuvântul ăsta. Am ajuns nevastă, am ajuns o plictiseală, mi s-a cerut să renunț la cardul meu de Tânără Feministă Independentă. Nu-mi pasă. Îi fac socotelile contabile, îi aranjez părul. Am ajuns așa de retro, că la un moment dat o să folosesc cuvântul *poșetă,* o să ies pe ușă în haina mea de postav în culori vii, cu buzele date cu roșu, în drum spre *salonul de coafură.* Nu mă necăjește nimic. Totul lasă impresia că o să se sfârșească cu bine, orice deranj se transformă într-o poveste amuzantă, de spus la cină. *Da, și am omorât un vagabond azi, dragă… hahaha*! *Ah, ce ne mai distrăm*! Nick e ca o tărie bună: pune totul în perspectiva corectă. Nu într-una diferită, în cea corectă. Cu Nick, îmi dau seama, chiar nu contează dacă factura de electricitate e restantă de câteva zile, ori dacă cel mai recent psihotest al meu iese cam varză. (Cel mai proaspăt, fără glumă: „Ce fel de copac sunteți?" Eu, cică, sunt un măr! Asta nu înseamnă nimic!) Nu contează că noua carte din seria *Uimitoarea Amy* a fost făcută cu ou și cu oțet, că a avut cronici ticăloase și că vânzările s-au prăbușit cât ai clipi, după un

început șovăielnic. N-are importanță în ce culoare zugrăvesc camera noastră, sau cât de mult întârzii de la aglomerația în trafic, ori dacă ce reciclăm noi ajunge cu adevărat, pe bune, la reciclare. (Spune-mi și mie, dragă New York, cum stă treaba?) Nu contează, fiindcă mi-am găsit perechea. Este Nick, relaxat și calm, simpatic, isteț și necomplicat. Netorturat, fericit. Drăguț. Cu penisul mare.

Toate chestiile care nu-mi plac la mine au fost împinse undeva, în fundul creierului. Poate asta-mi place la el cel mai mult, felul în care mă face. Nu mă face să simt, pur și simplu mă face. Sunt amuzantă. Jucăușă. Sunt de treabă. Mă simt fericită la modul firesc și pe deplin satisfăcută. Sunt o nevastă! E ciudat să spun vorbele astea. (Serios, în privința reciclării, New York – haide, dă-mi și mie un indiciu, acolo!)

Facem lucruri prostuțe, cum a fost săptămâna trecută, când am mers până în Delaware cu mașina fiindcă niciunul dintre noi nu mai făcuse sex în Delaware. Să-ți prezint scena, fiindcă de-acum e, cu adevărat, destinată posterității. Trecem granița statului – *Bun venit în Delaware*! zice pe panou, și mai zice *Micuța Minune,* plus *Primul Stat,* iar pe lângă asta *Căminul cumpărăturilor fără taxe.*

Delaware, un stat cu atâtea identități bine conturate.

Tragem pe primul drum de țară pe care-l vedem și hălăduim pe-acolo vreo cinci minute până ce dăm peste pini, în toate părțile. Nu vorbim. Își trage scaunul pe spate. Eu îmi ridic fusta. Nu port nimic pe dedesubt, văd cum i se lasă buzele și cum i se înmoaie expresia de pe figură; capătă figura aceea pâcloasă, mutra aceea hotărâtă pe care o are când e excitat. Mă sui călare, cu spatele la el și fața spre parbriz. Sunt împinsă în volan și, în vreme ce ne mișcăm amândoi, claxonul emite mici zgomote care mă imită pe mine, iar mâna, apăsând parbrizul, scoate un zgomot ca un fâsâit. Nick și cum mine ne putem da drumul oriunde; nici eu și nici el n-avem trac, e ceva de care suntem destul de mândri. Apoi o pornim glonț înapoi spre casă. Mănânc carne de vită uscată și ridic picioarele goale pe bord.

Ne place mult casa noastră. Casa construită de *Uimitoarea Amy*. O casă de piatră din Brooklyn pe care ne-au cumpărat-o părinții mei, exact pe Promenadă, de unde se vede panorama Manhattanului. E extravagantă, mă face să mă simt vinovată, dar e perfectă. Mă lupt cu impulsurile de fată răsfățată și bogată ori de câte ori pot. Mult lucru manual. Am zugrăvit noi înșine pereții, timp de două weekenduri: verde primăvăratic, galben-stins și albastru de catifea. În teorie. Niciuna dintre culori n-a ieșit cum am crezut noi, dar pretindem că ne place și așa. Ne umplem casa cu mărunțișuri de la talcioc, cumpărăm discuri pentru pick-upul lui Nick. Astă-noapte am stat pe bătrânul covor persan, am băut vin și am ascultat scrâșnetele vinilului, în vreme ce afară se întuneca și luminile Manhattanului prindeau viață, iar Nick a zis: „Exact așa mi-am închipuit că o să fie. Exact așa mi-am

închipuit”.

La sfârșit de săptămână vorbim unul cu celălalt de sub patru straturi de cearșafuri, cu fețele încălzite de plapuma galbenă, luminată de soare. Până și dușumelele sunt voioase. Avem două scânduri bătrâne și scârțâitoare care ne strigă de îndată ce pășim pe ușă. Îmi place, îmi place că e a noastră, că avem o poveste de spus despre bătrâna lampă electrică din plafon sau despre cana diformă de argilă care se odihnește lângă vasul de cafea, fără să aibă vreodată în ea altceva decât o agrafă pentru hârtie. Îmi petrec zilele gândindu-mă la lucruri drăguțe pentru el – să-i cumpăr un săpun cu mentă care i-ar sta în palmă precum o piatră călduță, ori poate să-i gătesc și să-i servesc la masă un păstrăv, ca o odă adusă vremurilor când umbla pe râu cu vaporul. Știu, sunt ridicolă. Dar, cu toate astea, îmi place de mor – n-am știut că aș putea fi ridicolă pentru un bărbat. E o ușurare. Îi ador chiar și șosetele, pe care reușește să le ghemotocească în poziții adorabile, de parcă le-ar fi adus vreun cățel din altă parte.

E aniversarea noastră de un an și-s îmbibată de iubire, chiar dacă lumea ne-a tot spus că primul an o să fie cel mai greu, de parcă am fi niște puști naivi mărșăluind spre război. N-a fost greu. Suntem meniți căsniciei. E aniversarea noastră de un an și Nick iese de la lucru la prânz; vânătoarea mea de comori îl așteaptă. Indiciile sunt despre noi, despre anul petrecut împreună:

Când bărbățelul drag mi-e cuprins de gripă
Un bol cu ceva bun vom cumpăra în pripă.

Răspuns: supa tom yum de la Thai Town, de pe President Street. Șeful localului o să fie acolo în după-amiaza asta, cu un castronel și următorul indiciu.

La fel și la McMann în Chinatown și la statuia lui Alice din Central Park. Un tur grandios al New Yorkului. O să-l terminăm la piața de pește din Fulton Street, unde o să cumpărăm o pereche frumoasă de homari, și o să țin cutia în poală în vreme ce el o să bâțâie nerăbdător în taxi, în spatele meu. O să dăm fuga acasă, iar eu o să arunc homarii într-o oală nouă pe plita noastră cea veche, cu toată grația unei fete care a petrecut multe veri la Cape Cod, iar în timpul ăsta Nick, chicotind, o să se ascundă, prefăcându-se că-i e frică, după ușa bucătăriei.

Eu am vrut să luăm chiftele. Nick voia să ieșim – cinci stele, fițos – undeva cu meniu bine pus la punct și chelneri care-ți înșiră celebritățile care au mai luat masa acolo. Așa că homarii sunt la mijloc, perfecți, homarii sunt ceea ce ne spune toată lumea (și ne tot spune, din nou și iarăși) despre căsnicie: că totul ține de compromis.

O să mâncăm homar cu unt și-o să facem sex pe jos, iar o femeie din

vechile înregistrări de jazz o să ne cânte de departe, din celălalt capăt al tunelului. O să ne ameţim treptat cu scotch bun, preferatul lui Nick. O să-i dau cadoul – topul de hârtie cu monogramă pe care-l voia, de la Crane & Co., cu fontul clar, san-serif, în verde vânătoresc, şi hârtie groasă şi netedă, numai bună pentru cerneala şi cuvintele lui de scriitor. Hârtie pentru un scriitor, şi o femeie de scriitor care tânjeşte poate, şi ea, după o scrisoare-două de dragoste.

Apoi, cine ştie, o să facem sex iarăşi. Şi o chiftea, târziu în noapte. Şi încă ceva scotch. Voilà: cel mai fericit cuplu din cartier! Şi se mai zice că mariajul e muncă grea.

7. Nick Dunne

Prima noapte

Boney şi Gilpin m-au mutat cu ancheta la secţia de poliţie, care arată ca o bancă intrată în faliment. M-au lăsat singur într-o cămăruţă vreo douăzeci de minute, în care m-am străduit să nu mă mişc deloc. Să te prefaci că eşti calm e, într-un fel, ca şi cum ai fi calm. M-am lăsat peste masă, cu bărbia pe braţ. Am aşteptat.

— Vrei să-i suni pe părinţii lui Amy? m-a întrebat mai înainte Boney.

— Nu vreau să-i panichez, am zis. Dacă nu dăm de ea într-o oră, îi sun.

Am avut de trei ori discuţia asta.

În cele din urmă, poliţiştii s-au aşezat la masă, de cealaltă parte. M-am luptat cu impulsul de a râde, fiindcă tare mai semăna cu un show de la TV. Era aceeaşi încăpere pe care o văzusem în ultimii zece ani navigând printre canalele de pe cablu, noaptea târziu, iar cei doi poliţai – îngrijoraţi, pătrunşi – se purtau ca nişte vedete. Absolut fals. Secţia de poliţie din Orăşelul Copiilor. Boney avea până şi un pahar de carton cu cafea în mână, plus un dosar de hârtie maronie care părea recuzită. Recuzită de poliţai. M-a luat un pic de gâdilici, am simţit o clipă că eram cu toţii nişte prefăcuţi: *Hai să jucăm jocul Nevasta Dispărută*!

— Te simţi bine, Nick? a întrebat Boney.

— Sunt în regulă, de ce?

— Zâmbeşti.

Dâra de frenezie s-a pleoştit pe loc.

— Pardon, e doar că…

— Ştiu, a zis Boney, aruncându-mi o privire de parcă m-ar fi bătut

încurajator pe braț. E prea ciudat, știu, a zis și și-a dres vocea. Mai întâi, am vrea să ne asigurăm că te simți în largul tău aici. Dacă ai nevoie de ceva, spune-ne. Cu cât ne dai mai multe date acum, cu atât mai bine, dar poți să și pleci când vrei, nici asta nu-i o problemă.

— Orice aveți nevoie.

— OK, excelent, mulțumesc, a zis ea. Mai întâi vreau să scap de chestiile enervante. De rahaturi. Dacă soția ți-a fost răpită într-adevăr – nu știm asta, dar dacă așa o să rezulte – vrem să-l prindem pe tip, și dacă-l prindem, vrem să-l priponim zdravăn. Fără scăpare. Fără spațiu de manevră.

— Bun.

— Trebuie deci să te eliminăm dintre suspecți cât mai repede. Ca să nu apară iarăși tipul și să spună că pe tine nu te-am scos din poveste, înțelegi ce vreau să zic?

Am dat mecanic din cap. Nu prea înțelegeam ce voia să spună, dar voiam să par cât mai cooperant cu putință.

— Orice aveți nevoie.

— Nu vrem să te băgăm în sperieți, a adăugat Gilpin. Vrem doar să acoperim toate unghiurile.

— E în regulă, în ce mă privește.

Mereu e soțul, am cugetat. *Toată lumea știe că întotdeauna soțul e de vină, așa că de ce n-o zic*: *te suspectăm fiindcă ești soțul, și întotdeauna e de vină soțul. Uită-te, numai, la* Dateline[5].

— Bun, excelent, Nick, a zis Boney. Mai întâi să luăm o mostră de pe interiorul obrazului, ca să putem separa ADN-ul din casă care nu-i al tău. Ar fi în regulă?

— Sigur.

— Și aș vrea să mă uit rapid și la mâinile tale, pentru reziduuri de la împușcături. Din nou, asta în caz că…

— Stați, stați așa. Ați găsit ceva care să vă facă să credeți că soția mea a fost…

— Nu, nu, nu, Nick, m-a întrerupt Gilpin.

A tras un scaun lângă masă și s-a așezat pe el cu spătarul în față. Mă și întrebam dacă polițiștii adevărați chiar fac asta. Ori fac ce-a făcut vreun actor deștept, și polițiștii s-au luat după el, fiindcă au văzut cum sunt jucați polițiștii și li s-a părut mișto?

— Așa e protocolul, a continuat Gilpin. Încercăm să acoperim orice posibilitate: verificăm mâinile, luăm mostre, și ar fi bine dacă am putea să-ți verificăm și mașina…

— Cum să nu. Cum ziceam, orice aveți nevoie.

— Mersi, Nick. Chiar apreciez asta. Mai sunt unii care ne îngreunează situația, pur și simplu fiindcă pot s-o facă.

Eu eram exact pe dos. Tatăl meu îmi injectase copilăria cu vini nerostite; era genul de bărbat care umbla furiș de colo-colo, căutând

lucruri pe care să se înfurie. Asta o făcuse pe Go defensivă și extrem de reticentă în a accepta mizerii fără mandat. Pe mine mă transformase într-un lingău supus autorității. Mama, tata, profesorii: *Orice vă ușurează munca, domnule sau doamnă.* Tânjeam necontenit după aprobare. „Ai fi literalmente în stare să minți, să înșeli, să furi – la naiba, ai și omorî – numai să-i convingi pe oameni că ești băiat de treabă", mi-a zis odată Go. Stăteam la coadă la plăcinte cu cartofi, la Yonah Schimmell, nu departe de fostul apartament al lui Go din New York – așa o să-mi amintesc momentul ăla – și mi-a pierit pofta de mâncare, fiindcă era așa de adevărat și nu-mi dădusem până atunci seama, și m-am gândit, chiar când mi-o trântea: *N-o să uit în veci asta, e unul din momentele alea care o să mi se înșurubeze pentru totdeauna în creier.*

Am mai conversat, eu și polițaii, despre focurile de artificii de 4 iulie, despre vreme, în timp ce mâinile îmi erau testate pentru urme de praf de pușcă și interiorul neted al obrazului mi-era mângâiat cu un ghemotoc de vată. M-am prefăcut că era normal totul, ca o programare la dentist.

Când au terminat, Boney mi-a așezat înainte o altă ceașcă de cafea și m-a strâns de umăr.

— Îmi pare rău. Cea mai aiurea parte a slujbei. Crezi că o să te descurci cu vreo câteva întrebări? Chiar ne-ar ajuta.

— Da, cum să nu, dă-i drumul.

Mi-a așezat un reportofon digital subțirel înainte, pe masă.

— Te superi? În felul ăsta n-o să trebuiască să răspunzi la aceleași întrebări din nou și din nou și din nou…

Voia să mă înregistreze, ca să rămân legat de o singură variantă a poveștii. *Ar trebui să chem un avocat,* mi-a trecut prin minte, *dar numai vinovații au nevoie de avocați,* așa că am aprobat: *Nicio problemă.*

— Deci: Amy, a zis Boney. Locuiți aici de când?

— Cam de doi ani.

— Și ea e de fel din New York. Din oraș.

— Da.

— Lucrează, are vreun serviciu? a zis Gilpin.

— Nu. Mai demult scria psihoteste.

Detectivii au schimbat priviri rapide: *Psihoteste*?

— Pentru reviste de adolescenți, magazine pentru femei, am zis. Știți genul: „Ești gelos din fire? Fă testul și află! Te consideră bărbații prea intimidantă? Fă testul și află!"

— Foarte ca lumea, ce-mi plac astea, a zis Boney. Nu știam că e o slujbă adevărată. Să scrii alea. Știi, ca o carieră.

— Păi, nici nu mai e. Internetul e plin de psihoteste gratuite. Ale lui Amy erau mai deștepte – avea un master în psihologie – *are* un master în psihologie.

M-am hlizit, stânjenit de gafa pe care o făcusem.

— Dar deșteptăciunea nu poate să bată gratuitatea.

Am dat din umeri.

— Și așa ne-am mutat înapoi aici. În perioada asta e, cum ar veni, casnică.

— O! Deci aveți și copii, nu? a ciripit Boney, de parcă ar fi aflat niște vești bune.

— Nu.

— Aha. Atunci… ce face de obicei într-o zi?

Asta mă întrebam și eu. Amy a fost odată o femeie care făcea câte un pic din toate, mereu. Când ne-am mutat împreună, s-a apucat să studieze intensiv bucătăria franțuzească, arătându-și abilitatea de a mânui la iuțeală cuțitul și pe cea de a pregăti carne de vită în vin roșu. Pentru cea de-a treizeci și patra zi de naștere a ei am luat avionul până la Barcelona, unde m-a lăsat mască cu trilurile de conversație spaniolească, învățate în luni de lecții secrete. Soția mea avea un creier alert, strălucit, și o curiozitate lacomă. Însă avea și tendința să-și nutrească obsesiile prin competiție. Avea nevoie să-i lase cu gura căscată pe bărbați și să le facă invidioase pe femei: *Sigur că Amy poate găti feluri franțuzești, poate vorbi fluent spaniola, poate împleti, alerga la maraton, și mai poate tranzacționa acțiuni și pilota avioane și, în timp ce face toate astea, reușește să arate ca un fotomodel.* Voia, tot timpul, să fie Uimitoarea Amy. Aici, în Missouri, femeile fac cumpărături de la Target, gătesc mese sățioase și râd de cât de puțină spaniolă își mai amintesc de la liceu. Competiția nu le interesează. Realizările dârze ale lui Amy sunt primite cu brațele deschise, ori poate și cu un pic de milă. Cea mai rea situație posibilă pentru soția mea cea competitivă: un oraș de pierzători mulțumiți.

— Are o mulțime de hobby-uri, am zis.

— Te îngrijorează ceva? a întrebat Boney. Nu te preocupă drogurile sau băutura? Nu vreau să zic vorbe rele despre soția ta. Doar că o mulțime de casnice își petrec așa ziua. Zilele-s lungi când ești singur. Și dacă de la băutură se ajunge la droguri – și nu vorbesc de heroină, ci mai degrabă de calmante pe rețetă – ei bine, avem niște personaje destul de nasoale care vând prin zonă chiar acum.

— S-a înrăutățit situația cu traficul de droguri, a zis Gilpin. S-au disponibilizat o groază de polițiști – o cincime din total, și eram puțini de la bun început. E *rău,* vreau să zic, suntem copleșiți.

— Știu o casnică, femeie de ispravă, care și-a scos un dinte luna trecută, pe niște OxiContin{6}, a întărit Boney.

— Nu, Amy putea să mai bea un pahar de vin sau ceva, dar droguri nu.

Boney mi-a aruncat o privire; era clar că nu răspunsul ăsta îl aștepta.

— Are prieteni buni pe aici? Am vrea să-i contactăm, nu de alta, dar ca să fim siguri. Fără supărare. Uneori soțul e ultimul care află când sunt implicate droguri. Lumea se rușinează, mai ales femeile.

Prieteni. În New York, Amy făcea și desfăcea săptămânal prietenii; erau ca proiectele ei. O apuca un val de încântare în privința lor: Paula care-i dădea lecții de canto și avea o voce imposibil de bună (Amy a învățat la un liceu cu internat din Massachusetts; îmi place la nebunie cum îi revine uneori în voce accentul de New England: *imposibil de bună*); Jessie de la cursul de design. Dar după aceea, când după vreo lună întrebam de Jessie și Paula, Amy se uita la mine de parcă aș fi născocit cuvinte noi.

Mai erau apoi și bărbații, care dădeau năvală peste Amy, dornici să facă chestiile bărbătești pe care nu izbutea să le isprăvească soțul ei. Să repare picioare de scaun, să-i găsească soiul rar de ceai importat pe care-l bea ea. Bărbați care, se jura ea, nu-i erau decât prieteni, prieteni foarte buni. Amy îi ținea fix la o lungime de braț – suficient de departe ca să nu mă necăjesc prea tare, dar îndeajuns de aproape cât să-i facă să execute ordinul la un pocnet din degete.

În Missouri… Dumnezeule mare! chiar nu știam. Și abia atunci mi-am dat seama de asta. *Chiar ești un mare ticălos,* mi-am spus. Doi ani de când eram aici, și după valul inițial de făcut cunoștințe, în acele prime luni maniacale, Amy nu se mai văzuse cu nimeni frecvent. O avea pe mama, moartă acum, și pe mine – iar forma noastră principală de conversație era atacul și riposta. La un an de când venisem am întrebat-o cu falsă galanterie: „Și cum vă place North Carthage, doamnă Dunne?" „*Noul* Carthage, vrei să spui?" a replicat. Am refuzat să o întreb la ce se referea, dar știam că-i o insultă.

— Are câțiva prieteni buni, dar majoritatea sunt în est.

— Părinții?

— Locuiesc în New York. Orașul.

— Și încă n-ai sunat pe niciunul dintre ei? a întrebat Boney, cu un zâmbet nedumerit pe figură.

— Am făcut *celelalte* lucruri pe care mi le-ați cerut. N-am apucat.

Semnasem permisiunea de urmărire a extragerilor de pe carduri la bancomate și acceptul de interceptare a convorbirilor telefonice ale lui Amy. Le dădusem numărul de mobil al lui Go și numele lui Sue, văduva de la Barul, care putea, în principiu, să confirme ora la care sosisem.

— Mezinul familiei, a clătinat polițista din cap. Chiar îmi amintești de frate-meu mai mic.

O bătaie pe umăr.

— Ăsta-i un compliment, mă jur.

— Îl răsfață, a zis Gilpin mâzgălind ceva în agendă. OK, deci ai ieșit din casă pe la șapte treizeci dimineața și ai apărut la Bar cam pe la

prânz; între timp ai fost pe plajă.

E un petic de plajă cam la cincisprezece kilometri nord de casa noastră, o adunătură nu foarte plăcută de nisip, mâl și cioburi de sticlă. Coșuri de gunoi pline cu pahare de carton și scutece murdare. Dar în amonte e o masă de picnic unde cade plăcut soarele, iar dacă te uiți direct la râu, poți să ignori rahaturile celelalte.

— Mă duc uneori, cu o cafea și un ziar, și stau acolo pur și simplu. Profit de vară cât pot de mult.

Nu, nu vorbisem cu nimeni pe plajă. Nu, nu mă văzuse nimeni.

— E liniștit în timpul săptămânii, a recunoscut Gilpin.

Dacă poliția vorbea cu oameni care mă știau, avea să afle rapid că mă duc arareori pe plajă și că nu vin niciodată cu cafeaua în mână ca să mă bucur de dimineață. Am tenul albicios, celtic, și nu mă pasionează să-mi privesc buricul: nu-s eu băiat de stat pe plajă. Le-am spus polițailor asta fiindcă fusese ideea lui Amy să mă duc acolo, să fiu singur, să mă uit la râu și să meditez la viața noastră împreună. Mi-a zis de dimineață asta, după ce am mâncat clătitele. S-a aplecat peste masă și-a zis: „Știu că treci prin momente grele. Dar încă te iubesc așa de mult, Nick, și știu că am multe lucruri de îndreptat. Vreau să fiu o soție bună, vreau să fii soțul meu și să fii fericit. Dar e nevoie să decizi ce vrei tu.”

Repetase discursul, era clar; a zâmbit mândră cât l-a spus. Și chiar când nevastă-mea îmi arăta atâta îngăduință, mie îmi umbla prin minte. *Sigur, trebuie să pună asta în scenă. Vrea imaginea mea pe malul râului spumegând, părul meu suflat de briză când mă uit către orizont și chibzuiesc la viața noastră împreună. Nu pot, pur și simplu, să mă duc la o gogoșărie.*

E nevoie să decizi ce vrei tu. Din păcate pentru Amy, decisesem deja.

Boney a ridicat vioaie capul din notițe.

— Poți să-mi spui ce grupă de sânge are soția ta? m-a întrebat.

— Hm, nu… nu știu.

— Nu știi ce grupă de sânge are soția ta?

— Poate 0? am încercat să ghicesc.

Boney s-a încruntat și-a scos un soi de icnet, ca o respirație yoga.

— OK, Nick, uite ce facem *noi* ca să te ajutăm.

A înșirat lista: telefonul mobil al lui Amy era monitorizat, fotografia distribuită, cardurile supravegheate. Cei cu istoric de abuz sexual din zonă erau interogați. Casele goale din vecinătate erau cercetate amănunțit. Telefonul de acasă era ascultat, în caz că apăreau solicitări de răscumpărare.

Nu mai știam ce să zic. Mi-am frământat mintea în căutare de replici: ce zice bărbatul la momentul ăsta din film? Depinde dacă e vinovat sau nevinovat.

— Nu pot să spun că m-am liniștit. Și voi… e vorba de o răpire, e un

caz de dispariție sau ce se întâmplă, mai exact?

Știam statisticile, le știam din același show TV pe care-l rejucam acum: dacă primele patruzeci și opt de ore nu aduceau nimic nou într-un caz, era puțin probabil ca acesta să se rezolve. Primele patruzeci și opt de ore erau cruciale.

— Fiindcă soția mea a dispărut. Soția mea a *dispărut*!

Mi-am dat seama că, pentru prima oară, o spuneam așa cum trebuie: panicat și mânios. Tata era un om capabil de infinite nuanțe de amărăciune, furie, dezgust. Cu strădania mea de-o viață de a nu ajunge ca el, îmi dezvoltasem o incapacitate de a arăta prea multe emoții negative. Încă o chestie care mă făcea să par cretin – stomacul meu putea să se strângă ca un arici și pe figură nu mi se citea nimic, și nici în vorbe. Era o problemă constantă: prea mult control sau niciun fel de control.

— Nick, tratăm toate astea cu *extremă* seriozitate, a zis Boney. Tipii de la laborator sunt la tine chiar acum și o să avem mai multe informații de la care să pornim. În clipa asta, cu cât ne spui mai multe despre soția ta, cu atât mai bine. Cum e ea?

Frazele obișnuite de soț mi s-au înfiripat în minte: *E dulcică, e grozavă, e drăguță, e genul care te sprijină.*

— Adică să fie *cum*?

— Dă-mi o idee despre personalitatea ei, a zis iute Boney. De pildă, ce cadou i-ai luat pentru aniversarea voastră? Bijuterii?

— Încă nu i-am luat nimic, am zis. Urma s-o fac în după-amiaza asta.

Mă așteptam să râdă și să zică iarăși „mezinul familiei”, dar n-a făcut-o.

— OK. Păi atunci… zi-mi despre ea. Iese des? E cumva… nu știu cum să zic asta… așa, gen New York? Ar putea să pară grosolană cuiva? Să lase o impresie proastă oamenilor?

— Nu știu. Nu-i chiar genul n-am-cunoscut-niciun-străin – nu-i destul de… brutală ca să facă pe cineva să-i vrea răul.

Era a unsprezecea minciună. Amy cea de astăzi era suficient de brutală ca să-i vrei, uneori, răul. Vorbesc doar de Amy din zilele noastre, care nu mai aducea decât pe departe cu femeia de care mă îndrăgostisem. A fost o înfiorătoare transformare inversă, ca în basme, în doar câțiva ani, Amy cea de altădată, fata numai râs și detașare, a năpârlit literalmente, lăsând pe dușumea un maldăr de piele și de suflet, și în locul ei s-a arătat această Amy nouă, arțăgoasă, morocănoasă. Soția mea nu mai era soția mea, ci un ghem de sârmă ghimpată care aștepta să-l desfac, iar eu nu mai puteam face față cu degetele mele tremurătoare, butucănoase și amorțite. Degete de țărănoi. Degete superficiale, neobișnuite cu munca periculoasă și complicată de a o *rezolva pe Amy*. Când ridicam și eu cioturile alea

afurisite, ofta și se îndrepta spre agenda ei mentală secretă, în care trecea toate lipsurile mele, nota toate dezamăgirile, șovăielile, gafele. Amy a mea, cea de altădată, era distractivă. Era nostimă. Mă făcea să râd. Și uitasem asta. Râdea și *ea.* Râdea din coșul pieptului, chiar de sub adâncitura aceea ca o urmă de deget; e cel mai bun loc de unde să începi un hohot de râs. Își arunca nemulțumirile ca pe o mână de grăunțe pentru păsări: sunt aici, acum s-au dus.

Nu era ce a ajuns, lucrul de care m-am temut cel mai tare: o femeie furioasă. Nu mă pricepeam la femei furioase. Stârneau în mine ceva dezgustător.

— O face pe șefa? a întrebat Gilpin. E o știe-tot?

Mi-a venit în minte calendarul lui Amy, cel care mergea trei ani în viitor; dacă te uitai la anul următor dădeai de întâlniri stabilite: dermatolog, dentist, veterinar.

— E foarte planificată… nu-i place, știți, să neglijeze nimic. Îi place să facă liste și să bifeze lucruri. Să facă treaba. De aceea nu prea au sens toate astea…

— Asta te poate înnebuni, a zis Boney cu înțelegere. Dacă nu ești genul ăla. Pari o personalitate de tip B.

— Sunt mai detașat din fire, cred, am zis.

Apoi am adăugat partea ce trebuia adăugată:

— Ne completăm unul pe altul.

M-am uitat la ceasul de pe perete, iar Boney mi-a atins mâna.

— Hei, ce-ar fi să te duci și să-i suni pe părinții lui Amy? Sunt sigură că ar aprecia.

Era trecut de miezul nopții. Părinții lui Amy se duceau la culcare la nouă seara, și erau bizar de lăudăroși în privința acestui culcat devreme. Erau probabil cufundați în somn acum, deci avea să fie un apel de urgență la miezul nopții. Oricum își închideau telefoanele mobile la nouă fără un sfert, așa că Rand Elliott ar fi trebuit să se scoale din pat și să meargă până la capătul culoarului ca să ridice receptorul vechi, greoi; avea să-și caute ochelarii frenetic, să bâjbâie după întrerupătorul veiozei. Avea să invoce o mie de motive ca să nu-și facă griji în privința unui telefon primit la miezul nopții, o mie de motive pentru care putea să sune telefonul.

Am format de două ori numărul și am închis înainte să sune. Când am izbutit, în cele din urmă, să sun, a răspuns Marybeth, nu Rand. Vocea ei profundă mi-a zbârnâit în ureche. Abia ajunsesem la „Marybeth, Nick la telefon” că mi-am și pierdut cumpătul.

— Ce este, Nick?

Am tras aer în piept.

— E ceva cu Amy? Spune-mi.

— Eu… ăă… îmi pare rău, trebuia să sun mai…

— Spune-mi, la naiba!

— N-o găsim pe Amy, am început să mă bâlbâi.

— N-o puteți *găsi* pe Amy?

— Nu știu…

— Amy a dispărut?

— Nu știm sigur, încă…

— De când?

— Nu suntem siguri. Eu am plecat de dimineață, pe la șapte și ceva…

— Și-ai așteptat până acum ca să ne anunți?

— Îmi pare rău, n-am vrut să…

— Dumnezeule mare! Am jucat tenis în seara asta. *Tenis,* și am fi putut… Dumnezeule. E implicată poliția? I-ai anunțat?

— Sunt la secție chiar acum.

— Dă-mi pe cineva care se ocupă de asta, Nick, oricine. Te rog.

M-am dus, ca un copil, să-l aduc pe Gilpin. *Soacră-mea vrea să vă vorbească.*

Sunatul la familia Elliott făcea oficial totul. Urgența – *Amy a dispărut* – se revărsa în afară.

Mă îndreptam spre camera de interogatoriu când am auzit vocea tatei. Uneori, în momente deosebit de rușinoase, îi aud vocea în cap. Dar asta era vocea lui taică-meu chiar aici. Vorbele îi ieșeau în bule ude, ca o emanație de gaz din vegetația putrezită. *Cățea cățea cățea.* Tata, cu mințile rătăcite, începuse să arunce vorba asta spre orice femeie care îl agasa cât de cât: *Cățea cățea cățea.* Am băgat capul într-o sală de conferințe și l-am văzut acolo, așezat pe o bancă lângă perete. Fusese cândva un bărbat arătos, avea intensitate și gropiță în bărbie. *Îți lăsa gura apă,* așa-l descrisese mătușa mea. Acum stătea acolo și bolborosea spre dușumele, cu părul blond și încurcat, noroi pe pantaloni și brațele zgâriate, de parcă și-ar fi croit drum printr-o tufă cu spini. Un fir de salivă îi licărea de-a lungul bărbiei, ca o urmă lăsată de un șarpe, și-și tot încorda mușchii de la brațe, care nu-și pierduseră chiar cu totul vigoarea. O agentă încordată stătea lângă el, cu buzele strânse într-o expresie furioasă, încercând să-l ignore: *Cățea cățea cățea ți-am spus eu cățea.*

— Ce se petrece? am întrebat-o. Ăsta e tatăl meu.

— Ați primit apelul nostru?

— Care apel?

— Că o să vin să vi-l aduc, a rostit accentuând silabele, de parcă aș fi fost un copil de zece ani deloc iute la minte.

— Ăă… eu… soția mea a dispărut. Am stat *aici* mare parte din noapte.

S-a holbat la mine, fără vreo urmă de empatie. Am văzut-o cum cântărește în sinea ei dacă să renunțe la poziția de superioritate și să-și ceară scuze, să se intereseze de situație. Apoi tatăl meu a început iar

cu *cățea cățea cățea* și a ales să-și păstreze morga.

— Domnule, Comfort Hill a încercat să vă contacteze întreaga zi. Tatăl dumneavoastră a scăpat pe o ieșire de incendiu azi de dimineață și a plecat din instituție. Are câteva zgârieturi și julituri, cum vedeți, dar nimic grav. L-am găsit acum câteva ore, umblând dezorientat pe River Road. Am tot încercat să vă găsim.

— Aici am fost, am zis. Chiar la ușa de-alături, cum de nu s-a prins nimeni?

Cățea cățea cățea, a făcut tata.

— Domnule, vă rog să nu-mi vorbiți pe tonul ăsta.

Cățea cățea cățea.

•

Boney a pus un agent – bărbat – să-l ducă înapoi la azil pe tata, ca să pot termina ce treburi mai aveam cu ei. Ne-am așezat pe treptele de afară și l-am văzut cum urcă în mașină, tot bolborosind. În tot timpul ăsta, nici nu observase că-s prin preajmă. Când au pornit, nici măcar nu s-a uitat în urmă.

— Nu sunteți deloc apropiați? a întrebat ea.

— Suntem definiția lui „deloc apropiați”.

•

Polițiștii au terminat cu întrebările și m-au plantat într-o mașină de-a lor cam pe la două dimineața, sfătuindu-mă să dorm bine și să mă întorc la unsprezece pentru conferința de presă de la amiază.

N-am întrebat dacă mă pot întoarce acasă. I-am pus să mă ducă la Go, fiindcă știam că o să stea să bea ceva cu mine, o să-mi facă un sendviș. Jalnic lucru, dar asta voiam în momentul acela: o femeie care să-mi pună un sendviș înainte, fără întrebări.

— N-ai vrea să mergem s-o căutăm? a propus Go în timp ce mâncam. Putem să dăm o tură cu mașina.

— Nu prea ar avea sens, am răspuns amorțit. Unde să căutăm?

— Nick, chestia asta-i serioasă, ce mama mă-sii!

— Știu, Go.

— Păi, poartă-te ca atare, bine, *Lance*? N-o da cu *miumiumiu.*

Era un miorlăit gros, sunetul pe care-l scotea mereu când îmi punea în lumină indeciziile, însoțit de o rotire amețitoare a ochilor și de scoaterea de la naftalină a primului meu nume. Nimeni cu o mutră ca a mea n-are nevoie să i se spună Lance. Mi-a întins un păhărel de scotch.

— Și bea ăsta, dar atât. N-ai vrea să fii mahmur mâine. Unde mama dracului ar putea să fie? Doamne, mi-e rău de la stomac.

Și-a turnat un pahar, a luat o înghițitură bună, apoi a continuat să soarbă în timp ce se fâțâia prin bucătărie.

— N-ai nicio grijă, Nick? Că o fi văzut-o vreun individ pe stradă și s-a hotărât să pună mâna pe ea? Că i-a tras una în cap și…

Am tresărit.

— Ce-i cu *i-a tras una în cap,* ce morții mă-sii e asta?

— Scuze, nu voiam să construiesc o situație, doar că… nu știu, mă tot gândesc așa. Să nu fi fost vreun țăcănit.

Și-a mai turnat un pic de scotch în păhărel.

— Că veni vorba de țăcăniți, am zis, tata a scăpat iarăși azi, l-au găsit hoinărind pe River Road. Acum e din nou la Comfort.

A strâns din umeri: *bine.* Era a treia oară în șase luni când tatăl nostru se strecura afară.

Go își aprindea o țigară acum, gândindu-se tot la Amy.

— Nu-i, adică, cineva cu care să putem vorbi? a întrebat. Ceva ce putem face?

— Isuse, Go! Chiar ții morțiș să mă simt și mai neputincios decât mă simt acum? m-am rățoit. Habar n-am ce-ar trebui să fac. Nu există „Ghidul Soțului în caz de Dispariții". Poliția mi-a zis că pot să plec. Am plecat. Fac ce mi-au zis, atâta tot.

— Sigur că da, a murmurat Go, care-și asumase de mult greaua misiune de a mă transforma într-un rebel.

Dar nu-i ieșea. În liceu veneam acasă devreme. Ca scriitor îmi respectam termenele, chiar și pe cele false. Respect regulile, fiindcă, de obicei, dacă respecți regulile, lucrurile merg ușor.

— În mă-sa, Go, o să mă-ntorc la secție în câteva ore, bine? Ai putea să te porți și tu frumos o secundă măcar? Mă cac pe mine de frică.

Ne-am înfruntat din priviri vreo cinci secunde, apoi Go mi-a umplut iarăși paharul, în semn de scuză. S-a așezat alături, mi-a pus o mână pe umăr.

— Biata Amy, a zis.

8. Amy Elliott Dunne

Jurnal

21 aprilie 2009

Biata de mine. Să descriu decorul: Campbell, Insley și cu mine suntem toți în Soho și luăm cina la Tableau. O groază de tarte cu brânză de capră, chiftele de miel și salată de rucola; nici nu știu ce-i așa mare chestie. Și procedăm invers: cina mai întâi, apoi bem ceva într-un separeu micuț rezervat de Campbell, un soi de dulăpior în care poți să te relaxezi costisitor, într-un loc care n-arată cu mult diferit de, să zicem, camera ta de zi. Dar fie, e amuzant să faci și chestii din astea prostești și de fițe câteodată. Suntem toate prea elegante în rochiile noastre lucioase, cu tocuri cui, și gustăm bucățele mici de pe

farfurioare la fel de decorative și lipsite de substanță ca și noi.

Discutăm despre cum să ne aducem și soții la băut. Aici suntem deci, vârâte în cămăruță, iar mojitourile, martiniurile și bourbonul meu ne sunt aduse de o chelneriță care ar putea să dea o probă pentru un rol secundar de Fată Naivă Abia Coborâtă din Autobuz.

Am cam rămas fără subiecte de discuție; e o zi de marți și toată lumea e conștientă de asta. Băuturile sunt drămuite atent: și Insley, și Campbell au ceva întâlniri vagi a doua zi de dimineață, eu am de lucru, deci nu ne avântăm într-o noapte de chef, ne cam pleoștim, amorțim, ne plictisim. Am pleca dacă n-am aștepta posibila apariție a bărbaților. Campbell își tot aruncă ochii pe mobilul BlackBerry, Insley își studiază gambele flexate din tot soiul de unghiuri. Mai întâi sosește John – mii de scuze lui Campbell, zâmbete largi și pupături la toată lumea, un bărbat încântat de-a dreptul că-i aici, bucuros peste poate că a parcurs tot orașul ca să ajungă la spartul târgului, să-și toarne ceva pe gât și să se ducă acasă cu soția. George apare la vreo douăzeci de minute – stânjenit, încordat, cu o scuză scurtă legată de muncă, cu Insley rățoindu-se: „Ai întârziat *patruzeci* de minute", și el ripostând: „Mde, scuze că am stat să mai fac un ban pentru noi". Cei doi abia dacă vorbesc unul cu altul, în schimb conversează cu toți ceilalți.

Nick nu se arată; nici nu sună. Mai așteptăm încă patruzeci și cinci de minute, Campbell e amabilă („L-o fi pocnit vreo treabă urgentă în ultimul moment", zice și-i zâmbește lui John, bărbățelul ei drag, care nu lasă niciodată vreo treabă de ultim moment să interfereze cu planurile soției); Insley își mai domolește mânia îndreptată împotriva soțului când își dă seama că acesta e abia pe locul doi în grup ca măgărie. („Sigur n-a dat măcar un mesaj, dragă?")

Eu zâmbesc și atât. „Cine știe pe unde umblă – îl prind eu acasă." Asta-i amuțește pe bărbații de la masă: *Adică, există și opțiunea asta*? *Să dai cu flit fără consecințe nasoale*? *Fără vinovăție, furie sau îmbufnări*?

Ei, poate nu pentru voi, băieți.

Mai râdem câteodată, eu și cu Nick, de lucrurile groaznice pe care îi pun femeile pe soți să le facă pentru a-și demonstra iubirea. Corvoadele fără sens, puzderia de sacrificii, nesfârșitele capitulări mărunte. Le zicem bărbaților de felul ăsta *maimuțe dansatoare*.

Nick o să vină acasă, asudat, sărat și abțiguit cu bere după o zi pe stadion, și eu o să mă cuibăresc la el în poală, o să-l întreb cum a fost meciul, o să-l întreb dacă prietenul lui, Jack, s-a distrat, iar el o să zică: „A, păi a venit cu un caz de maimuță dansatoare – biata Jennifer a avut o «săptămână tare stresantă» și *chiar* avea nevoie de el acasă".

Sau camaradul lui de la serviciu, care nu poate ieși la un pahar fiindcă prietena lui chiar nu poate dacă nu trece el pe la bistroul unde ia ea cina cu o prietenă din alt oraș. Ca să se întâlnească, în sfârșit, unul cu altul. Și ca să poată arăta ea cât de ascultătoare îi e maimuța:

Vine când îl sun, și uite ce îngrijit e!

Poartă asta, aia nu. Fă comisionul ăsta, fă comisionul ăsta când ai ocazia, și ocazia e acum. Și clar, dar clar de tot, renunță pentru mine la lucrurile care-ți plac, ca să am astfel dovada că pe mine mă iubești mai mult.

E încordarea mușchilor femeiești – cât ne preumblăm grațioase prin cluburi de lectură și baruri, puține lucruri ne plac mai mult nouă, femeilor, decât să prezentăm în detaliu sacrificiile pe care le fac bărbații noștri pentru noi. La care nu poți răspunde decât cu „Oo, ce *drăguț* din partea lui!"

Ce mă bucur că nu fac parte din gașca asta! Nu particip, nu recurg la coerciție emoțională, nu-l oblig pe Nick să mă ia cu lugu-lugu – *duc gunoiul, iubire*!, rolul ăla vesel, îndatoritor. Visul oricărei neveste, în contrapunct cu fanteziile oricărui bărbat cu femei dulci, sexy și relaxate, cărora le place la nebunie sexul și câte un pahar de tărie.

Îmi place să cred că sunt îndeajuns de sigură pe mine, de încrezătoare și de matură ca să știu că Nick mă iubește și fără să trebuiască s-o demonstreze necontenit. Nu-mi trebuie scenarii jalnice cu maimuța dansatoare pe care să le repet în fața prietenilor; mă bucur că-l pot lăsa să fie el însuși.

Nu știu de ce femeilor li se pare așa de grea treaba asta.

Când ajung acasă, taxiul oprește chiar când se dă și Nick jos dintr-unul, și se proțăpește în stradă cu brațele desfăcute spre mine și un rânjet cât toate zilele pe față – „Puiule!" – și alerg să mă arunc în brațele lui, iar el își apasă obrazul nebărbierit de al meu.

— Ce-ați făcut în seara asta? întreb.

— Niște gagii au pus-o de-un pocher după program, și-am mai stat pe-acolo un pic. Sper că e-n regulă.

— Sigur, zic. Te-ai distrat mai bine decât mine.

— Cu cine te-ai văzut?

— A, cu Campbell, cu Insley și cu maimuțele lor. Plictiseală. Ai scăpat de-o belea. Una de toată jalea.

Mă strânge la piept – brațele acelea puternice – și mă ridică în brațe pe scări.

— Doamne, ce te iubesc, zice.

Apoi urmează sexul, o tărie țeapănă și o noapte de somn în vizuina noastră din pat, din patul cel mare și moale. Biata de mine.

9. Nick Dunne

O zi de la dispariție

N-am ascultat-o pe Go în privința băuturii. Am terminat jumătate de sticlă așezat de unul singur pe sofaua ei, și al optsprezecelea val de adrenalină m-a izbit chiar când mă gândeam să merg, în cele din urmă, la culcare: mi se închideau ochii, îmi potrivisem perna, mi s-au închis ochii și atunci mi-am văzut soția, cu dâre de sânge în părul ei blond, văitându-se, orbită de durere, târându-se pe podeaua bucătăriei. Strigându-mi numele. *Nick, Nick, Nick*!

Am tot tras din sticlă, chemându-mi somnul, o rutină cu care se iese în pierdere. Somnul e ca o pisică: se înființează numai dacă-l ignori. Am băut mai departe și mi-am continuat mantra. *Nu te gândi,* înghițitură, *golește-ți mintea,* înghițitură, *serios acuma, golește-ți mintea, fă-o acum,* înghițitură. *Trebuie să fii ager mâine, ai nevoie de somn*! Înghițitură. Nu m-am ales decât cu o ațipeală plină de foieli și m-am trezit peste o oră, mahmur. Nu o mahmureală care să mă incapaciteze, dar cumsecade totuși. Mă simțeam fragil și amorțit. Încins. Poate și beat un pic, încă. Am mers împiedicat spre mașina Subaru a lui Go, și mișcarea mi s-a părut străină cu totul, ca și cum aș fi avut picioarele puse invers. Aveam mașina în folosință temporară; poliția luase la inspectat și mașina mea Jetta ușor uzată, alături de laptop – simplă formalitate, am fost asigurat. M-am dus acasă ca să pun pe mine niște haine decente.

Trei echipaje de poliție se aflau în zona unde locuiam, iar cei câțiva vecini se agitau prin preajmă. Carl nu, dar era Jan Teverer – doamna creștină – și Mike, tatăl tripleților făcuți în eprubetă pe nume Trinity, Topher și Talullah. („Îi urăsc pe toți, numai după nume”, zisese Amy, care judeca de obicei cu severitate toate lucrurile la modă. Când am menționat că și numele Amy fusese cândva la modă, soția mea a spus: „Nick, doar *știi* povestea numelui meu”. Habar n-aveam despre ce vorbea.)

Jan m-a salutat din cap, de la distanță, fără să-mi întâlnească privirea, dar Mike s-a grăbit să se apropie de îndată ce-am coborât din mașină.

— Îmi pare rău, omule, dacă pot să fac ceva, spune-mi. Orice. Am scurtat peluzele de dimineață, măcar să nu mai ai și grija asta.

Mike și cu mine tăiam pe rând iarba de pe proprietățile abandonate din jur – ploile abundente din primăvară transformaseră curțile în jungle, lucru care încurajase o migrație a ratonilor. Aveam peste tot ratoni care ne ronțăiau prin gunoi nopțile, care se furișau în pivnițe sau se lungeau pe verandele noastre ca niște animale de casă lenețe. Tăiatul ierbii nu-i făcuse să plece, dar acum, cel puțin, îi puteam vedea cum vin.

— Mersi, mersi frumos, omule, am zis.

— Omule, nevastă-mea a dat în isterie de când a auzit, a spus el. E complet isterică.

— Îmi pare rău, am rostit. Tre' să… – am arătat spre ușă.

— A stat și-a bocit cu poze de-ale lui Amy.

N-aveam niciun dubiu că o mie de poze de pe internet apăruseră miraculos peste noapte, tocmai ca să hrănească nevoile jalnice ale femeilor gen nevasta lui Mike. N-aveam pic de simpatie pentru tipele care-o dau pe telenovelă.

— Hei, voiam să te-ntreb…, a început Mike.

L-am bătut pe braț și am arătat iarăși spre ușă, de parcă aș fi avut treburi presante. I-am întors spatele înainte să apuce să pună vreo întrebare și am ciocănit la ușa propriei mele case.

Agenta Velásquez m-a escortat la etaj, în dormitorul meu, la dulapul personal – dincolo de cutiile de cadouri argintii și perfect cubice – și m-a lăsat să umblu prin lucrurile mele. Mă simțeam încordat așa, să-mi aleg haine în fața unei femei tinere cu cosiță lungă, șatenă, femeia asta care mă judeca probabil, care-și forma o opinie despre mine. Am sfârșit prin a apuca la nimereală: aspectul final s-a dovedit business-casual, pantaloni largi, mânecă scurtă, de parcă m-aș fi dus la o întrunire. Ar fi un eseu interesant de scris, m-am gândit, despre cum să-ți alegi haine potrivite când cineva apropiat dispare. Scriitorul lacom, cercetător din mine, imposibil de oprit.

Le-am îndesat pe toate într-o pungă și m-am răsucit, uitându-mă la cutia de cadouri de pe podea.

— Aș putea să mă uit înăuntru? am întrebat-o.

A ezitat, apoi a decis să nu riște.

— Nu, îmi pare rău, domnule. Ar fi mai bine să n-o faceți acum.

Marginea ambalajului fusese tăiată cu grijă.

— S-a uitat cineva?

A făcut semn că da.

Am dat s-o ocolesc pe Velásquez și să apuc cutia.

— Dacă ați analizat-o deja, atunci…

S-a postat în fața mea.

— Domnule, nu pot să vă las.

— E ridicol. E *pentru* mine, de la soția *mea.*

Am ocolit-o iar, m-am aplecat spre cutie și am pus mâna pe un colț al cutiei, când, din spate, m-a blocat cu un braț trântit peste piept. Am simțit un val momentan de furie, fiindcă *femeia* asta voia să-mi spună mie ce să fac *în casa mea.* Oricât aș încerca să fiu fiul mamei mele, vocea lui tata mi se înșurubează în cap și lasă acolo gânduri groaznice și cuvinte urâte.

— Domnule, e o scenă a infracțiunii, nu…

Cățea proastă.

Niciuna, nici două, în cameră a ajuns și partenerul ei, Riordan, a tăbărât și el pe mine, m-am dezbărat de ei cu lehamite – *bine, bine, la dracu'* – și m-au împins până jos la parter. O femeie stătea în patru

labe lângă ușa de la intrare, amușinând în lungul parchetului, căutând, presupun, pete de sânge. M-a privit impasibilă și a coborât iarăși capul.

M-am chinuit să mă calmez în timp ce conduceam înapoi spre casa lui Go. Era doar unul dintre multele lucruri agasante și tâmpite pe care avea să le facă poliția în cursul anchetei (îmi plac regulile cu sens, nu cele fără logică), așa că trebuia să mă calmez: *Nu te lua în gură cu polițaii,* mi-am spus. Repetă dacă e nevoie: *Nu te lua în gură cu polițaii.*

•

M-am ciocnit de Boney la intrarea în secția de poliție, și mi-a spus: „Ți-au venit socrii, Nick" pe un ton încurajator, de parcă mi-ar fi oferit o brioșă caldă.

Marybeth și Rand Elliott se țineau unul pe altul pe după umeri. În mijlocul secției, arătau de parcă ar fi pozat pentru albumul de la balul de absolvire. Așa-i vedeam mereu, atingându-se pe brațe, frecându-și bărbiile, mângâindu-se pe obraji. Ori de câte ori veneam în vizită la reședința Elliott mă transformam într-un tip care-și dregea obsesiv vocea – *sunt pe punctul să intru* –, fiindcă cei doi Elliott se puteau nimeri în orice ungher, apreciindu-se unul pe celălalt. Se pupau pe gură ori de câte ori se despărțeau, iar Rand își atingea nevasta pe posterior de câte ori trecea pe lângă ea. Mi-erau cu totul străine asemenea manifestări. Părinții mei au divorțat când aveam doisprezece ani, și mă gândesc că poate, când eram copil mic, oi fi fost martor la vreun sărut cast pe obraz, când era imposibil de evitat. La Crăciun, la zile de naștere. Cu buze uscate. În cele mai bune zile ale căsniciei lor, comunicau într-un fel complet tranzacțional: *Iar s-a terminat laptele.* (*O să iau astăzi.*) *Am nevoie de chestia asta călcată cum trebuie.* (*O s-o calc azi.*) *Cât de greu e să cumperi lapte*? (*Tăcere.*) *Ai uitat să-l suni pe instalator.* (*Oftat.*) *La naiba, ia o haină pe tine și du-te chiar acum să iei lapte. Acum.* Mesaje de-ale tatălui meu, un manager de nivel mediu la o companie de telefonie care o trata pe mama, în cel mai bun caz, ca pe o angajată incompetentă. Și în cel mai rău? N-o bătea niciodată, însă furia lui pură, dezarticulată, umplea pentru zile bune casa, uneori pentru săptămâni, făcând aerul umed, greu de respirat; tata bântuia prin casă, cu mandibula proiectată în față, scrâșnind așa de tare din dinți, că se auzea din celălalt capăt al camerei. Azvârlea cu lucruri pe lângă ea, dar niciodată în ea. Sunt sigur că-și spunea: *N-o lovesc niciodată.* Sunt sigur că, datorită acestui detaliu, nu se vedea un abuzator. Dar transforma viața noastră de familie într-o călătorie nesfârșită pe șosea, cu indicatoare proaste și șofer turbat de furie, într-o vacanță care n-avea niciodată ocazia să fie distractivă. *Nu mă face să întorc mașina.* Hai acuma, serios, întoarce-o.

Nu cred că tata avea probleme, neapărat, cu mama. Doar că nu-i

plăceau femeile. Le considera proaste, inconsecvente, iritante. *Cățeaua aia afurisită.* Era expresia lui preferată pentru orice femeie care-l călca pe bătături: șoferiță, chelneriță, profesoarele noastre de la școală, pe care nu le-a întâlnit de fapt niciodată, ori ședințele cu părinții duhnind de chestii femeiești. Încă mai țin minte când a fost numită Geraldine Ferraro candidată la funcția de vicepreședinte, în 1984, cum stăteam și ne uitam cu toții la știri înainte de cină. Mama, mămica mea cea micuță și drăguță, și-a lăsat mâna pe ceafa lui Go și-a zis: *Ei bine, mi se pare minunat.* Iar tata a închis iute televizorul și a zis: *E-o glumă. Știi doar că-i o glumă. Ca și cum ai vedea o maimuță pe bicicletă.*

A mai durat cinci ani până ce mama să se hotărască, în sfârșit, că i-a ajuns. Am venit de la școală într-o zi și taică-meu nu mai era. Fusese de dimineață, iar după-amiază nu mai era. Mama ne-a pus să ne așezăm în jurul mesei din sufragerie și a anunțat: „Tatăl vostru și cu mine am hotărât că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă ne-am separa”, iar Go a izbucnit în plâns și a zis: „Foarte bine, vă urăsc pe amândoi!”, apoi, în loc să fugă în camera ei cum cerea scenariul, s-a dus la mama și a îmbrățișat-o.

Tata s-a dus deci, iar mămica mea cea slăbuță și chinuită s-a îngrășat și s-a făcut fericită – destul de grasă și extrem de fericită –, de parcă așa ar fi trebuit să fie în tot acest timp: un balon dezumflat absorbind aer. Într-un an se metamorfozase în femeia robotitoare, caldă și voioasă ce avea să fie până la moarte, iar sora ei zicea chestii precum: „Mulțumesc lui Dumnezeu că s-a întors vechea Maureen”, ca și cum femeia care ne crescuse ar fi fost vreo impostoare.

Cât despre tatăl meu, am vorbit, cu anii, doar la telefon, cam o dată pe lună, conversații politicoase și de informare, recitaluri de *lucruri care s-au întâmplat.* Singura întrebare pe care a pus-o tata despre Amy vreodată era: „Ce mai face Amy?”, menită să nu stârnească alt răspuns decât „bine”. S-a ținut cu încăpățânare la distanță chiar și după ce s-a scufundat în demență, după șaizeci de ani. *Dacă vii mereu devreme, nu întârzii niciodată.* Mantra tatălui meu, iar asta includea și instalarea Alzheimerului – un declin lent urmat de o cădere bruscă, severă, care ne obligase să-l mutăm pe tatăl nostru independent și misogin într-un azil imens ce duhnea a supă de pui și a pipi, unde avea să fie înconjurat de femei care să-l ajute tot timpul. Ha!

Tata avea limitări. Asta ne-a spus mereu mama noastră cea bună la inimă. Avea limitări, dar nu voia să facă niciun rău. Frumos din partea ei, însă el făcea de fapt rău. Mă îndoiesc că sora mea o să se mărite vreodată: dacă e tristă, abătută sau furioasă are nevoie să stea singură – se teme ca un bărbat să nu-i ia în derâdere lacrimile femeiești. Nici eu nu-s mai breaz. Părțile bune le am de la mama. Pot să glumesc, să râd, să tachinez, pot să sărbătoresc, să sprijin și să laud – pot, în principiu, să operez la lumina soarelui –, dar nu mă descurc cu femei

furioase ori plânse. Simt cum urcă în mine furia tatei, în chipul cel mai urât. Amy ar putea să-ți povestească. Și ți-ar povesti cu siguranță dacă ar fi aici.

Am stat un moment să mă uit la Rand și Marybeth, înainte să mă vadă ei. M-am întrebat cât de furioși or fi pe mine. Comisesem un act de neiertat telefonându-le atât de târziu. Din cauza lașității mele, socrii mei aveau să păstreze mereu în minte seara aceea de tenis: aerul cald, mingile galbene țopăind leneș pe teren, scârțâitul pantofilor de sport, noaptea obișnuită de joi petrecută în timp ce fiica lor dispăruse.

— Nick, a zis Rand Elliott, observându-mă.

A făcut trei pași mari spre mine și, în vreme ce mă ofteleam în așteptarea unui pumn, m-a îmbrățișat cu putere și disperare.

— Cum te descurci? mi-a șoptit și-a început să mă legene.

La sfârșit a slobozit un înghițit în sec strident, un suspin înecat, și m-a apucat de brațe.

— O s-o găsim pe Amy, Nick. Altfel nu se poate. Să crezi asta, bine?

M-a mai țintuit cu căutătura lui albastră vreme de câteva secunde, apoi l-a luat iarăși – trei suspine ca de fată au izbucnit din el ca niște sughițuri –, iar Marybeth s-a lipit și ea de grămadă și și-a îngropat fața în subsuoara soțului.

Când ne-am separat, m-a cercetat cu niște ochi imenși, uimiți.

— E doar un… un nenorocit de *coșmar,* a zis. Cum te simți, Nick?

Când te întreba *cum te simți*?, pentru Marybeth nu era o chestie de politețe, ci o întrebare existențială. Mi-a analizat figura, și eram sigur că mă studiază și că avea să rețină fiecare gând și acțiune de-a mea. Soții Elliott erau de părere că orice trăsătură trebuie cercetată, judecată, categorisită. Totul înseamnă ceva, orice se poate folosi. Mami, Tati, Bebe erau trei persoane avansate, cu trei niveluri avansate în psihologie – cugetau mai mult înainte de nouă dimineața decât o făceau majoritatea oamenilor într-o lună întreagă. Țin minte că odată am refuzat niște plăcintă cu cireșe la cină, iar Rand și-a lăsat capul în piept și a zis: „Aha! Iconoclast. Respinge patriotismul simplu, simbolic”. Și când am încercat s-o iau ca pe o glumă și să râd, zicând că deh, nu-mi place nici tarta cu cireșe, Marybeth i-a atins brațul lui Rand: „E din cauza divorțului. Toate mâncărurile astea alinătoare, deserturile care se mănâncă în familie, sunt amintiri urâte pentru Nick”.

Era aiurit, dar teribil de drăguț că oamenii ăștia consumau atâta energie încercând să-și dea seama cum sunt. Răspunsul: nu-mi plac cireșele.

Pe la unsprezece și jumătate, secția devenise o bâzâială continuă. Sunau telefoane, oamenii răcneau din cealaltă parte a încăperii. O femeie al cărei nume nu l-am reținut, pe care o sesizasem doar în ipostaza de căpățână ciripitoare cu mult păr, s-a înființat brusc lângă

mine. Habar n-aveam de când era acolo:

— … și chestia de căpătâi aici, Nick, e să rogi lumea să se uite după Amy și să-i faci să înțeleagă că are o familie care o iubește și o vrea înapoi. O să fie foarte controlat. Nick, o să fie nevoie să… Nick?

— Mda.

— Oamenii or să vrea o declarație scurtă de la soț.

Go, din cealaltă parte a încăperii, venea spre mine ca o săgeată. Mă lăsase la secție, fugise apoi la Bar să se ocupe de chestii vreo treizeci de minute și se întorcea acum, purtându-se de parcă m-ar fi abandonat o săptămână, fandând printre pupitre, ignorându-l elegant pe tânărul agent care fusese pus, evident, să o escorteze, într-o manieră grăbită și demnă.

— Bine până acum? a zis Go, strângându-mă cu un braț, într-o îmbrățișare masculină.

Copiii Dunne nu se descurcă la îmbrățișat. Degetul mare al lui Go mi-a aterizat pe sfârcul drept.

— Așa aș vrea să fie mama aici, a șoptit.

La asta mă gândisem și eu.

— Nicio veste? a întrebat după ce și-a retras mâna.

— Nimic, băga-mi-aș…

— Arăți ca și cum te-ai simți oribil.

— Mă simt ca un rahat plouat.

Eram pe punctul să zic ce idiot eram că n-o ascultasem în privința băutului.

— Și eu aș fi terminat sticla, a zis și m-a bătut pe spate.

— E aproape timpul, a spus femeia de la relații publice, apărând iarăși ca prin minune. N-au venit chiar puțini, pentru un weekend cu sărbătoare națională.

A început să ne conducă spre o sală mohorâtă de conferințe – cu jaluzele de aluminiu, scaune pliante și o mână de reporteri plictisiți –, apoi sus pe podium. Mă simțeam ca un vorbitor de mâna a treia la o conferință mediocră, în hainele mele comode, albastre, adresându-mă unui public captiv format din oameni năuciți de schimbarea de fus orar, cu reverii despre ce urmau să mănânce la prânz. Dar i-am văzut cum se înviorează când m-au zărit – să zicem că eram un tip tânăr, cu aparență decentă –, apoi femeia de la relații publice a plasat un poster de carton pe un suport, și era o fotografie mărită cu Amy arătând la apogeul frumuseții ei, cu fața aceea care te făcea să te îndoiești continuu: *Nu poate să arate chiar atât de bine, nu*? Putea, arăta, și m-am holbat la poza soției mele în vreme ce aparatele înregistrau imagini cu mine holbându-mă. M-am gândit la ziua aceea în New York, când o găsisem iarăși: părul blond, ceafa, atâta văzusem, dar știusem că e ea și luasem asta ca pe un semn. Văzusem milioane de cranii în viață, dar știusem că acela era craniul drăgălaș al lui Amy, plutind pe Seventh

Avenue în fața mea. Știusem că e ea și că aveam să fim împreună.

Se declanșau blițuri. M-am întors și am văzut pete de lumină. Era suprarealist. Așa zice mereu lumea ca să descrie momente doar un pic neobișnuite. M-am gândit: *Nici n-aveți vreo nenorocită de idee despre cât e de suprarealist.* Mahmureala mă lua și mai tare de-acum, iar ochiul stâng îmi zvâcnea ca o inimă.

Aparatele foto se declanșau, cele două familii stăteau alături, toți cu gurile strânse, Go singura care aducea cumva cu o persoană reală. Restul arătam ca niște surogate de oameni, trupuri de manechine aduse în scenă. Amy, pe panoul ei, arăta mai prezentă. Văzuserăm cu toții asemenea conferințe de presă – când dispăruseră alte femei. Eram siliți să jucăm în scena așteptată de telespectatori: familia îngrijorată, dar plină de speranță. Ochi lucioși de la cafeină și brațele de păpușă de cârpă.

Mi se rostea numele; cei prezenți au scos un pufnet colectiv de anticipație. *Spectacolul începe.*

Când am văzut transmisia, mai târziu, nu mi-am recunoscut vocea. Abia mi-am recunoscut fața. Băutura, ca o mâzgă plutind chiar sub piele, mă făcea să arăt ca un vagabond cărnos, suficient de senzual cât să par de proastă reputație. Îmi fusese teamă să nu-mi tremure vocea, așadar, vorbisem hipercorect și cuvintele sunaseră răspicat, de parcă aș fi citit un raport de bursă. „Vrem doar ca Amy să ajungă acasă cu bine…” Total neconvingător, deconectat. Puteam, la fel de bine, să fi citit numere la întâmplare.

Rand Elliott a ieșit în față și a încercat să mă salveze.

— Fiica noastră, Amy, e o dulceață de fată, plină de viață. E singurul nostru copil, e isteață, frumoasă și bună. Chiar este Uimitoarea Amy. Și o vrem înapoi. Nick o vrea înapoi.

Mi-a lăsat o mână pe umăr, s-a șters la ochi și m-am transformat, involuntar, în stană de piatră. Tata, din nou: *Bărbații* nu plâng.

Rand a continuat să vorbească:

— O vrem înapoi unde-i e locul, cu familia ei. Am stabilit un centru de comandă la Days Inn…

La știri avea să apară Nick Dunne, soțul femeii dispărute, stând înțepenit lângă socru, cu brațele încrucișate, ochii împăienjeniți, arătând aproape plictisit printre hohotele de plâns ale părinților lui Amy. Ba și mai rău. Reacția mea de demult, nevoia de a le reaminti oamenilor că nu eram un nemernic, că eram de treabă chiar dacă arătam așa de impasibil, chiar dacă aveam mutra aceea arogantă de nenorocit.

Așa a apărut, din senin, în timp ce Rand se ruga pentru reîntoarcerea fiicei lui: un zâmbet de asasin.

10. Amy Elliott Dunne

Jurnal

5 iulie 2010

N-o să-l învinovățesc pe Nick. Nu-l învinovățesc pe Nick. Refuz – refuz! – să mă transform într-o fată care-și dă în stambă, care rostește vorbe murdare la mânie. Când m-am măritat cu Nick, mi-am făcut două promisiuni. Una: fără cereri de maimuță-dansatoare. A doua: N-o să zic niciodată, dar niciodată *Sigur, nu mă deranjează* (*dacă vrei să stai prin oraș până târziu, dacă vrei un sfârșit de săptămână cu băieții, dacă vrei să faci ceva ce vrei să faci*) și apoi să-l pedepsesc fiindcă a făcut ceva ce-am zis că *nu mă deranjează.* Mă tem că am ajuns periculos de aproape de a-mi încălca amândouă promisiunile.

Dar totuși. E a treia aniversare a căsătoriei noastre și sunt singură în apartamentul nostru, cu fața încordată ca o mască de la lacrimi, fiindcă, ei bine, fiindcă: am primit după-amiază un mesaj vocal de la Nick, și am știut c-o să fie de rău, chiar în secunda în care începe mesajul, fiindcă îmi dau seama că a sunat de pe mobil și aud în fundal voci bărbătești și o pauză mare, încăpătoare, de parcă ar încerca să decidă ce să spună, apoi îi aud vocea acoperită de vuietul taxiului, o voce deja muiată de băutură, și știu că o să mă înfurii – inhalația aia rapidă, strânsul din buze, umerii ridicați, toată senzația de *Nu vreau deloc să mă enervez, dar asta o să fac.* Oare bărbații nu cunosc sentimentul ăsta? Nu vrei să te enervezi, dar ești, cumva, obligat. Fiindcă o regulă, o regulă bună și drăguță, e încălcată. Ori poate cuvântul *regulă* e greșit. Protocol? Amabilitate? Dar regula/protocolul/amabilitatea – aniversarea noastră – e încălcată pentru un motiv întemeiat, înțeleg, pe bune. Zvonurile au fost adevărate: șaisprezece scriitori au fost puși pe liber la revista lui Nick. O treime din echipă. Nick a fost cruțat, deocamdată, dar evident că s-a simțit obligat să-i scoată la băut pe ceilalți. Sunt bărbați, îndesați într-un taxi, îndreptându-se spre Second Avenue, prefăcându-se că-s curajoși. Câțiva s-au dus acasă la neveste, dar un număr surprinzător de mare a rămas. Nick o să-și petreacă seara aniversării noastre cumpărându-le de băut oamenilor ăstora, mergând pe la cluburi de striptease și baruri ieftine, flirtând cu fetișcane de douăzeci de ani. (*Pe amicul ăsta al meu tocmai l-au dat afară, i-ar prinde bine o îmbrățișare*.) Bărbații ăia fără slujbă or să-l proclame pe Nick un tip de ispravă, în timp ce el le ia de băut cu un card conectat la contul meu bancar. Nick o să se distreze de minune la aniversarea noastră, pe care nici n-a amintit-o măcar în

mesaj. A zis, în schimb, *Știu că aveam planuri, dar…*

Ce copilă sunt. Crezusem că o să fie o tradiție: prin oraș, răspândite, am lăsat mesaje de dragoste, amintiri din anii petrecuți împreună, vânătoarea mea de comori. Văd în fața ochilor al treilea indiciu, fâlfâind la capătul unei benzi adezive în vârful I-ului sculpturii *Iubire* a lui Robert Indiana de lângă Central Park. Mâine, vreun turist de doisprezece ani, fâțâindu-se plictisit pe lângă părinți, o să-l culeagă, o să-l citească ridicând din umeri și o să-i dea drumul în vânt ca unui ambalaj de la guma de mestecat.

Finalul grandios al vânătorii mele de comori era perfect, dar acum nu mai e. E o servietă de epocă absolut superbă. De piele. A treia aniversare e piele. Un cadou legat de muncă ar putea să fie o idee proastă, ținând cont că treaba nu merge chiar grozav. Am, în bucătărie, doi homari vii, ca întotdeauna. Sau, cel puțin, așa ar trebui să fie întotdeauna. Trebuie s-o sun pe mama și să aflu dacă se mai pot păstra o zi și, cu ochi încercănați de vin, să mă lupt cu ei și să-i fierb fără niciun motiv. O să omor doi homari pe care n-o să-i mănânc în veci.

Tati a sunat ca să ne ureze aniversare fericită, am luat telefonul și eram pe punctul să joc partitura curajoasă, dar m-a bușit plânsul când am început să vorbesc – făceam chestia aia groaznică de gagică, plânsul-vorbit: *muahaha-uaua-muaaa* –, așa că a trebuit să-i spun ce se întâmplase, iar el mi-a replicat că aș face bine să deschid o sticlă de vin și să mă cufund un pic în ea. Tati e dintotdeauna un susținător al încruntărilor indulgente. Și totuși, Nick o să se supere că i-am zis lui Rand; evident că Rand o să-și execute chestia paternă, o să-l bată pe umăr pe Nick și-o să-i spună: „Aud că ai avut parte de-o băută de urgență la aniversare, Nick”. Și-o să chicotească. Nick o să afle deci și-o să se înfurie, fiindcă vrea ca părinții mei să-l creadă perfect – radiază când le spun povești despre ce ginere impecabil au.

În afară de seara asta. Știu, știu, sunt o copilă.

•

E ora cinci dimineața. Soarele se ridică, aproape la fel de luminos ca lămpile stradale de afară, care numai ce s-au stins. Întotdeauna îmi place când văd asta, dacă sunt trează. Uneori, când nu pot dormi, mă scol din pat și-o pornesc pe străzi la răsărit, și când luminile se sting, toate deodată, mă simt mereu de parcă aș fi văzut ceva special. *O, ia uitați-vă, luminile*! Îmi vine să anunț. În New York nu orele trei sau patru dimineața sunt cele liniștite – prea umblă lumea printre baruri, împleticită, prea se strigă unii pe alții în timp ce se prăvălesc în taxiuri, țipând la telefoane și fumând frenetici o ultimă țigară înainte de culcare. Cel mai bine e la cinci, când pocnetul tocurilor pe asfalt sună ilicit. Toți ceilalți s-au retras în cutiuțele lor și locul întreg e numai al tău.

Uite ce s-a întâmplat: Nick a ajuns acasă un pic după ora patru, înconjurat de un iz de bere, țigări și omletă, ca o placentă de duhoare. Încă eram trează, îl așteptam, cu creierul huruind după un maraton de *Lege și Ordine.* S-a pus pe sofa, a aruncat un ochi la cadoul de pe masă și n-a zis nimic. L-am privit, la rândul meu, cu insistență. Era clar că n-avea de gând să articuleze niciun fel de scuză, cât de mică – *auzi, scuză-mă că s-au dat lucrurile peste cap astăzi.* Atâta voiam, o scurtă recunoaștere.

Și încep:

— După-aniversare fericită.

Oftează, un soi de geamăt de durere adâncă.

— Amy, am avut cea mai nașpa zi cu putință. Te rog, nu mă lua acum cu vinovății și chestii.

Nick a crescut cu un tată care nu-și cerea niciodată iertare, așa că, atunci când simte că a dat-o în bară, trece în ofensivă. Știu asta, și de obicei pot să aștept până-i trece.

— Am zis doar un la mulți ani.

— La mulți ani, soț ticălos care m-a neglijat în ziua mea cea mare.

Tăcem un pic, mi se pune un nod în stomac. Nu vreau să fiu eu ticăloasa. Nu merit asta. Nick se ridică în picioare.

— Ei, cum a fost? întreb pe un ton amorțit.

— Cum a fost? A fost al dracului de oribil. Șaișpe prieteni de-ai mei au rămas fără slujbă. A fost nasol. Cred că în vreo câteva luni mă duc și eu pe copcă.

Prieteni! Nici măcar nu-i place pe jumătate dintre tipii cu care a fost în oraș, dar nu zic nimic.

— Știu că pare dezastruos acum, Nick, dar…

— Pentru tine nu-i niciun dezastru, Amy. Și nici n-o să fie în veci. Dar pentru noi, ceilalți? E foarte diferit.

Am început iarăși cu asta. Pe Nick îl râcâie că n-a trebuit niciodată să-mi fac griji din cauza banilor și nici n-o să-mi fac vreodată. Crede că asta mă face să fiu mai liniștită decât alții, și nu zic că nu-i așa. Dar muncesc totuși. Mă duc la program și mă întorc. Unele dintre amicele mele n-au avut niciodată, literalmente, serviciu; discută despre oamenii care se duc la lucru pe tonul acela plin de milă cu care vorbești despre o fată grasă „cu figură așa de drăguță”. Se apleacă în față și zic: „Dar sigur, Ellen trebuie să și muncească”, de parcă ar fi o replică dintr-o piesă de Noël Coward. Pe mine nu mă pun la socoteală, fiindcă aș putea oricând să renunț la slujbă dacă aș vrea. Mi-aș putea trece zilele cu comitete caritabile, amenajări interioare, grădinărit și voluntariat, și nu cred că-i ceva în neregulă ca astea să fie reperele unei vieți. Cele mai frumoase și mai bune lucruri sunt făcute de femei pe care lumea le disprețuiește. Dar eu muncesc totuși.

— Nick, sunt de partea ta. Ne descurcăm noi, indiferent ce-ar fi.

Banii mei sunt și ai tăi.

— În contractul prenupțial zice altceva.

E beat. Numai când e beat aduce vorba de contractul prenupțial. Atunci ies la iveală resentimentele. I-am zis de sute de ori, literalmente *de sute de ori,* i-am zis așa: contractul prenupțial e afacere pură. Nu-i pentru mine, nu-i pentru părinții mei, e pentru avocații părinților mei. Nu spune nimic despre noi, despre mine și tine.

Se îndreaptă spre bucătărie, își azvârle pe măsuță portofelul și niște bancnote boțite, mototolește un colț de foaie și-l aruncă la gunoi împreună cu niște bonuri de la cartea de credit.

— E cam de rahat să spui asta, Nick.

— Păi, mă simt cam de rahat, Amy.

Se duce spre bar – cu mersul ăla grijuliu și legănat de bețiv, ca și cum ar păși printr-o mlaștină – și-și mai toarnă, incredibil, încă ceva de băut.

— O să ți se facă rău, zic.

Ridică spre mine paharul, în batjocură.

— Nu pricepi și gata, Amy. Nu poți. Lucrez de când aveam paisprezece ani. Nu m-am dus în nenorocite de tabere de tenis, la întâlniri de creație și la teste de limbă și la toate nenorocirile alea la care am impresia că a umblat tot New Yorkul, fiindcă am avut de debarasat mese la mall, de tuns peluze și de mers la Hannibal îmbrăcat ca nenorocitul de Huck Finn pentru turiști și de curățat tăvile de tort la miezul nopții.

Simt că mă apucă râsul, mă apucă în hohote. Un râs din toată inima care l-ar cuprinde și pe Nick, și-am hohoti amândoi și toată povestea asta s-ar termina. Litania slujbelor de doi bani. Căsnicia cu Nick îmi reamintește necontenit: oamenii trebuie să facă lucruri îngrozitoare ca să câștige bani. De când sunt căsătorită cu Nick fac mereu din mână celor costumați în legume și fructe uriașe.

— A trebuit să muncesc mai din greu decât oricine de la revistă numai ca să *ajung* la revistă. Douăzeci de ani, de fapt, am tot tras la șaibă ca să ajung unde sunt, iar acum o să se ducă totul de râpă, și nu știu să mai fac nimic altceva, futu-i, asta dacă nu vreau să mă întorc acasă și să fiu iar șobolan pe vapor.

— Cred că ești cam bătrân ca să-l mai joci pe Huck Finn, zic.

— Du-te în mă-ta, Amy.

Și apoi pornește spre dormitor. Nu mi-a mai zis niciodată așa ceva, dar i-a ieșit atât de firesc pe gură, încât presupun – și nu mi-a trecut niciodată prin minte până acum – că s-a gândit la asta de multe ori. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că aș putea să fiu genul de femeie căreia soțul să-i spună să se ducă naibii. Și ne-am jurat că n-o să ne ducem niciodată la culcare supărați. Compromis, comunicare și niciodată supărați în pat – cele trei sfaturi care se dau mereu și mereu

celor proaspăt căsătoriți. Dar în ultima vreme, am impresia, sunt singura care face compromisuri; comunicarea nu rezolvă nimic; iar Nick se pricepe tare bine să se ducă furios la culcare. Își poate declanșa emoțiile de parcă ar avea un comutator. Deja sforăie.

Și atunci nu mă mai pot abține, chiar dacă nu-i treaba mea, chiar dacă știu că Nick s-ar enerva dacă aș ști: mă duc la coșul de gunoi și scot bonurile, ca să-mi dau seama pe unde a umblat toată noaptea. Două baruri, două cluburi cu femei dezbrăcate. Și mi-l pot închipui în fiecare din ele vorbind despre mine cu prietenii lui, fiindcă trebuie să fi vorbit deja despre mine, după naturalețea cu care i-au venit pe buze răutățile alea meschine, jegoase. Mi-i imaginez pe toți la un club de striptease mai scump, unul dintre localurile de fițe care-i fac pe bărbați să creadă că încă mai sunt stăpânii, că femeile sunt menite să-i servească, cu vuiet și acustică proastă intenționate, așa ca nimeni să nu trebuiască să stea de vorbă, cu o femeie țâțoasă desfăcându-și picioarele în fața soțului meu (care se jură că totu-i în glumă), cu părul lăsat lung pe spate, buze umezite de ruj, dar n-ar trebui să mă simt amenințată, nu, sunt doar pozne de băieți, ar trebui să mă amuz, ar trebui să fiu *o camaradă înțelegătoare.*

Apoi desfac peticul boțit de hârtie și văd un scris de fată – Hannah – și un număr de telefon. Aș vrea să fie ca-n filme, să aibă un nume ridicol, CanDee sau Bambie, ceva la care să pufnești, dând ochii peste cap. Misti, cu două inimi în loc de puncte pe i. Dar e Hannah, o femeie reală, ca mine, presupun. Nick nu m-a înșelat niciodată, mi-a jurat asta, dar știu că nu-i lipsesc deloc ocaziile. Aș putea să-l întreb despre Hannah, și mi-ar zice: *nu știu ce i-a venit să-mi dea numărul, dar n-am vrut să fiu necioplit și l-am luat.* Ar putea să fie adevărat. Sau nu. M-ar putea înșela și să nu-mi spună niciodată, și m-ar dispreți tot mai mult și mai mult fiindcă nu-mi dau seama. S-ar uita la mine, cum stau inocentă la masă și bag cereale în gură cu lingura, știind că-s o proastă; cum să respecți o proastă?

Plâng iarăși, cu Hannah în mână.

E o chestie tipic femeiască, nu, să iei o seară cu băieții și s-o agravezi, s-o transformi într-o infidelitate conjugală care o să ne distrugă mariajul?

Nu știu ce ar trebui să fac. Mă simt ca o precupeață gălăgioasă, ori ca o cârpă – nici nu mai știu. Nu vreau să fiu furioasă, nici măcar nu-mi dau seama de ce ar trebui să fiu așa. Mă gândesc să mă duc la un hotel, să-l las pe el să se gândească la *mine,* măcar o dată.

Stau așa câteva minute, apoi respir adânc și pătrund în dormitorul nostru aburit de băutură, și când intru în pat, el se întoarce spre mine, își lipește fața de gâtul meu și, la unison, zicem amândoi: „Îmi pare rău”.

11. Nick Dunne

O zi de la dispariție

Blițurile au explodat, și am renunțat la zâmbet, dar nu destul de rapid. Am simțit că un val de căldură îmi înconjoară gâtul, și picături de sudoare mi s-au prelins pe nas. *Prostesc, Nick, prostesc.* Și atunci, chiar când mă mai adunam un pic, conferința s-a terminat; era prea târziu ca să mai pot lăsa altă impresie.

Am ieșit cu familia Elliott, cu capul în jos, fiindcă izbucneau alte blițuri. Eram aproape de ieșire când Gilpin s-a avântat spre mine, traversând încăperea și oprindu-mă cu un gest:

— Ai un minuțel, Nick?

M-a pus la curent în vreme ce mergeam spre un birou din spate:

— Am verificat casa din cartierul tău, cea în care s-a intrat, se pare că au stat oameni acolo, așa că i-am adus pe băieții de la laborator. Și am mai găsit o casă, la marginea complexului tău, cu câțiva locuitori ilegali.

— Păi, asta mă-ngrijorează, am zis. Tot felul de indivizi care se așază peste tot. Tot orașul ăsta e copleșit de oameni cu nervii la pământ, fără serviciu.

Carthage a fost, până cu un an în urmă, un oraș corporatist, iar corporația era întinsul Riverway Mall, un orășel în el însuși, care angajase cândva patru mii de localnici – o cincime din populație. Fusese construit în 1985 și menit să atragă clienți din tot Vestul Mijlociu. Încă țin minte ziua deschiderii: eu și Go, mama și tata, urmărind festivitățile din spatele mulțimii, în spațiul vast de parcare, fiindcă tata voia mereu să poată pleca rapid de oriunde. Chiar și la meciurile de baseball parcam lângă ieșire și ieșeam în ultima repriză; eram, eu și Go, evident numai smiorcăieli și mânjeală cu muștar, iritați și suferind de insolație: *Niciodată n-apucăm sfârșitul.* Dar de data asta poziționarea noastră distantă era dezirabilă, fiindcă puteam cuprinde întreaga desfășurare a evenimentului: mulțimea nerăbdătoare, bâțâindu-se colectiv de pe un picior pe altul; primarul, cocoțat pe o platformă în roșu și alb; cuvintele bubuitoare – *mândrie, dezvoltare, prosperitate, succes* – rostogolindu-se peste noi, soldați pe câmpul de luptă al consumismului, înarmați cu cecuri încopertate în vinil și genți matlasate. Și deschiderea ușilor. Și năvala în spațiul cu aer condiționat, muzica de magazin, vânzătorii zâmbitori care erau vecinii noștri. Tata chiar ne-a lăsat să intrăm în ziua aceea, a stat cu adevărat la coadă și ne-a cumpărat ceva: pahare brumate de carton pline ochi cu suc de portocale înghețat.

Vreme de un sfert de secol, Riverway Mall a mers. Apoi a lovit recesiunea, a început să spulbere magazinele unul câte unul, până când, în cele din urmă, întregul centru comercial a falimentat. Acum au rămas din el șapte sute de mii de metri pătrați de ecou. Nicio companie nu l-a revendicat, niciun afacerist n-a promis o reînviere, nimeni n-a știut ce să mai facă cu el sau ce avea să se aleagă de toți cei care lucraseră aici, inclusiv maică-mea, care și-a pierdut serviciul de la Shoe-Be-Doo-Be – trei decenii de îngenuncheri și de legat șireturi, de ales cutii și de strâns tălpici umede, dispăruți fără ceremonii.

Prăbușirea centrului comercial a însemnat, în principiu, falimentarea orașului Carthage. Oamenii și-au pierdut serviciile, și-au pierdut casele. Nimeni nu se aștepta să se mai ivească ceva bun în viitorul apropiat. *Niciodată n-apucăm sfârșitul.* Doar că de data asta eu și Go aveam să-l apucăm. La fel ca restul.

Falimentul se potrivea ca uns cu starea mea psihică. Eram, de câțiva ani, plictisit. Nu plictisit în felul acela smiorcăit de copil (ba câteodată mai eram și așa), ci sufeream de o lehamite densă, opacă. Mi se părea că nu mai era nimic de descoperit. Societatea noastră era un derivat ruinat complet (deși cuvântul *derivat,* când e critic, este el însuși un derivat). Eram primele ființe umane care n-aveam să vedem niciodată nimic pentru întâia oară. Ne holbam la minunile lumii cu ochi goi, necopleșiți. *Mona Lisa,* piramidele, Empire State Building. Animale atacând în junglă, aisberguri de când lumea prăbușindu-se, erupții vulcanice. Nu țin minte să fi văzut ceva uimitor la prima mână, ceva ce nu își avea originea în vreun program TV sau film. O drăcie de reclamă. Știi, refrenul oribil al blazatului: *Am văzut-o și pe asta.* Le văzusem literalmente pe toate și, mai rău, lucrul care mă face să vreau să-mi zbor creierii e următorul: experiența la mâna a doua e întotdeauna mai bună. Imaginea e mai clară, panorama e mai deslușită, unghiul camerei și coloana sonoră îmi manipulează emoțiile într-un fel în care realitatea nu mai reușește. Nu știu dacă în momentul ăsta mai suntem oameni, cei mai mulți dintre noi, crescuți cu televizorul și filmele, acum și cu internetul. Dacă suntem trădați, știm ce vorbe să spunem; când ne moare cineva drag, știm ce vorbe să spunem. Dacă vrem s-o facem pe armăsarii, pe deștepții sau pe neghiobii, știm ce vorbe să spunem. Ne inspirăm cu toții din același scenariu obosit.

E o epocă foarte dificilă în care să fii persoană, o persoană reală, pe bune, în loc să fii o adunătură de trăsături de personalitate selectate de la un șir nesfârșit și automat de caractere.

Și dacă toți jucăm roluri, nu poate exista suflet pereche, fiindcă nu avem suflete autentice.

Ajunsesem în punctul în care părea că nimic nu mai contează,

fiindcă nu sunt o persoană reală și nimeni altcineva nu este.

Aș fi făcut orice ca să mă simt adevărat din nou.

•

Gilpin a deschis ușa aceleiași încăperi în care mă interogase cu o noapte înainte. În mijlocul mesei se afla cutia argintie cu cadoul lui Amy.

M-am oprit și am început să mă holbez la cutie, care arăta rău prevestitor în această nouă ambianță. M-a copleșit un sentiment de groază. De ce n-o găsisem înainte? Ar fi trebuit s-o găsesc.

— Dă-i drumul, mi-a zis Gilpin. Vrem să arunci o privire la asta.

Am deschis-o cu precauție, de parcă înăuntru ar fi fost o țeastă de om. Am dat doar peste un plic albastru-cenușiu, însemnat cu PRIMUL INDICIU.

Gilpin a rânjit.

— Imaginează-ți nedumerirea noastră. Un caz de persoană dispărută, și apoi găsim un plic cu inscripția PRIMUL INDICIU.

— E pentru vânătoarea de comori pe care soția mea…

— Așa, da. Socrul tău a menționat asta.

Am deschis plicul și-am scos o bucată de hârtie groasă, de culoarea văzduhului – din topul cu monogramă al lui Amy – împăturită în două. Am simțit că fierea îmi urcă în gâtlej. Vânătorile astea de comori se învârteau mereu în jurul unei singure întrebări: Cine este Amy? (Ce gândește nevastă-mea? Ce a fost important pentru ea în anul din urmă? Ce momente au făcut-o mai fericită? Amy, Amy, Amy, să ne gândim la Amy.)

Am citit primul indiciu cu dinții încleștați. Dată fiind dispoziția noastră conjugală din ultimul an, avea să mă pună într-o lumină teribilă. Nu-mi mai trebuia încă ceva care să mă pună într-o lumină teribilă.

Că sunt a ta studentă îmi imaginez
Și tu profesor, plin de farmec și deștept
Cu mintea (*și cu trupul*) *te visez.*
Nu ți-aș aduce flori, să fiu a ta elevă
Ci ți-aș da, poate, doar o dulce oră în birou.
Așa că haide, vino, te aștept
Ce este viața să te-nvăț din nou.

Era un itinerar pentru o viață alternativă. Dacă lucrurile ar fi mers potrivit viziunii soției mele, ieri s-ar fi învârtit pe lângă mine în vreme ce citeam poemul. Privindu-mă plină de așteptare, emanând speranță precum căldura de la febră: te rog să te prinzi. Te rog să mă cuprinzi pe mine.

Iar într-un târziu avea să zică: *Deci*? Iar eu:

— A, de fapt știu! Cred că se referă la biroul meu. Sunt profesor suplinitor. Aha. Asta trebuie să fie, nu?

Am mijit ochii și am citit din nou.

— A fost blândă cu mine anul ăsta.

— Vrei să te duc? a întrebat Gilpin.

— Nu, am mașina lui Go.

— Merg după tine atunci.

— Crezi că e important?

— Păi, arată pe unde-a fost cu o zi sau două înainte să dispară. Deci nu e lipsit de importanță.

S-a uitat la bucata de hârtie.

— Drăguț, nu? E ca în filme: o vânătoare de comori. Eu și nevastă-mea ne dăm câte o felicitare, ieșim poate să mâncăm ceva. Voi, se pare, o faceți ca lumea. Conservați romantismul.

După care Gilpin și-a coborât privirea spre pantofi, a început să se simtă nelalocul lui și și-a zăngănit cheile, dând semnalul de plecare.

•

Colegiul postliceal mă dotase, grandios de-a binelea, cu un birou ca un coșciug, suficient cât să încapă o masă de lucru, două scaune și niște rafturi. Gilpin și cu mine ne-am croit drum printre studenții școlii de vară, o combinație de puști imposibil de tineri (plictisiți, dar zoriți totuși, cu degetele ocupate să tasteze mesaje sau să caute muzică) și persoane mai vârstnice și mai dedicate care, presupun, erau șomeri de la mall care încercau să se recalifice.

— Ce predai? a întrebat Gilpin.

— Jurnalism, jurnalism de revistă.

O fată ocupată să trimită mesaje în timp ce mergea, uitând nuanțele celei de-a doua activități, aproape că a dat peste mine. A pășit într-o parte fără să-mi arunce măcar o privire. M-a făcut să mă simt iritat, ca bătrânii ăia care zic *afară din curtea mea*!

— Credeam că nu te mai ocupi de jurnalism.

— Cine nu poate face…, am zâmbit.

Am descuiat biroul, pășind în aerul închis, cu iz de praf. Îmi luasem liber pe vară; nu mai pusesem piciorul aici de săptămâni. Pe masă se odihnea un alt plic, pe are scria AL DOILEA INDICIU.

— Ai mereu cheia la tine? a întrebat Gilpin.

— Mda.

— Deci Amy o putea împrumuta ca să intre?

— Și mai avem și una de rezervă acasă.

Amy făcea dubluri la orice – aveam tendința să-mi rătăcesc cheile, cardurile de credit, telefoanele mobile, dar nu voiam să-i spun asta lui Gilpin și să mai capăt o plesneală cu „mezinul familiei”.

— De ce?

— A, voiam să mă asigur că nu a trebuit să apeleze la un îngrijitor

sau ceva de genul ăsta.

— N-avem pe-aici tipi gen Freddy Krueger, din câte am observat.

— N-am văzut niciodată filmele alea, a replicat Gilpin.

În plic erau două bucăți de hârtie împăturite.

Una era însemnată cu o inimă; cealaltă era marcată INDICIU.

Două bilete. Diferite. Mi s-a strâns stomacul. Mi-am dorit să nu-l fi lăsat pe Gilpin să vină, apoi primele cuvinte mi-au atras atenția.

> Dragul Meu Soț,
>
> Mi-am zis că ăsta-i locul perfect – culoarele astea goale ale cunoașterii! – să-ți spun ce cred: că ești un bărbat extraordinar. Nu-ți spun asta îndeajuns, dar mintea ta mă uimește: statisticile bizare și anecdotele, chestiile ciudate pe care le știi, abilitatea tulburătoare de a cita din orice film, istețimea scăpărătoare, felul încântător în care numești lucrurile. Țin minte, când ne-am întâlnit prima oară, cum m-ai lăsat cu gura căscată, așa că aș vrea să stau o clipă și să-ți spun că încă mă uimești și că ăsta e unul dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la tine: ești EXTRAORDINAR.

Am simțit cum mi se strânge salivă în gură. Gilpin citea peste umărul meu; a scos chiar și un oftat.

— Ce mai femeie, a zis, apoi și-a dres vocea. Hmm, astea-s ale tale?

A folosit capătul cu radieră al unui creion pentru a ridica un obiect de lenjerie feminină (erau, tehnic vorbind, chiloței – cu ațe și plasă, roșii –, dar știu femei pe care le înfioară cuvântul – caută numai, pe Google, *urăsc cuvântul chiloței*). Fuseseră atârnați pe un mâner de la aparatul de aer condiționat.

— Of, fir-ar, e jenant.

Gilpin aștepta o explicație.

— Ăă, odată eu și cu Amy am… ai citit biletul. Am cam… înțelegi… uneori trebuie să mai adăugăm sare și piper…

Gilpin a rânjit.

— Ei, cum să nu, pricep, profesorul aţâţat și eleva sturlubatică. Am înțeles. Vouă chiar vă mergea bine.

Am dat să pun mâna pe lenjerie, dar Gilpin scotea deja o pungă pentru mostre din buzunar și-i îndesa acolo.

— O precauție doar, a zis, inexplicabil.

— Te rog, nu… Amy ar muri dacă…, am zis și m-am oprit.

— Nicio grijă, Nick, e doar procedura, prietene. N-ai crede ce încurcături trebuie să descurcăm câteodată. *O precauție, o precauție.* Ridicol. Ce spune în indiciu?

L-am lăsat iarăși să-mi citească peste umăr și m-am simțit din nou

distras de mirosul lui deconcertant de proaspăt.

— Ce înseamnă asta, deci?

— Habar nu am.

•

M-am descotorosit în cele din urmă de Gilpin, apoi am pornit-o la drum, fără țintă, pe autostradă; am dat un telefon, pe mobilul preplătit. N-a răspuns nimeni. N-am lăsat niciun mesaj. Am mai gonit o vreme, de parcă aș fi putut ajunge oriunde, apoi m-am întors și am făcut drumul de patruzeci și cinci de minute până înapoi în oraș, ca să mă întâlnesc cu familia Elliott la Days Inn. Am pătruns într-un hol plin ochi cu membri ai Asociației Angajaților în Vânzări din Vestul Mijlociu – peste tot genți pe roți, cu proprietarii sorbind băuturi gratuite din pahare mici de plastic și făcând conversație, hohotind forțat și gutural, cu mâinile scormonind prin buzunare după cărți de vizită. Am luat liftul cu încă patru bărbați, toți cu părul rărit, îmbrăcați în pantaloni kaki și cămăși de golf, cu ecusoane atârnate în șnururi ce ricoșau din burțile rotunde, de oameni însurați.

Marybeth a deschis ușa în timp ce vorbea la mobil; a arătat spre televizor și mi-a șoptit:

— Avem o tavă cu mezeluri, dragă, dacă vrei.

Apoi s-a dus în baie și a închis ușa, continuând să murmure.

A ieșit câteva minute mai târziu, tocmai la timp pentru știrile locale de la ora cinci din St. Louis, care începeau cu dispariția lui Amy.

— Perfectă fotografie, a murmurat spre ecran Marybeth, de unde Amy se uita către noi. Oamenii or să o vadă și or să știe exact cum arată Amy.

Mie, portretul – un prim-plan din vremea scurtei pasiuni a lui Amy pentru actorie – mi se părea frumos, dar neliniștitor. Aveai impresia că te urmărește cu privirea, precum tablourile acelea vechi din case bântuite, care-și mișcă ochii de la stânga la dreapta.

— Ar trebui să le dăm și niște poze mai obișnuite, am zis. Din cele de zi cu zi.

Cei doi Elliott au încuviințat în tandem, dar fără să spună nimic, urmărind știrile. Când s-a terminat, Rand a rupt tăcerea:

— Simt că mi-e rău.

— Știu, a spus Marybeth.

— Tu cum te descurci, Nick? a întrebat Rand, ghemuit cu mâinile pe genunchi de parcă s-ar fi pregătit să se ridice de pe sofa, dar nu prea izbutea.

— Sunt o nenorocită de epavă, drept să spun. Mă simt așa de nefolositor!

— Știi, trebuie să întreb, cum e cu angajații tăi, Nick? a zis Rand, ridicându-se în cele din urmă.

S-a dus la minibar, și-a turnat o bere de ghimbir, apoi s-a răsucit

spre mine și Marybeth.

— Vrea cineva ceva?

Am scuturat din cap; Marybeth a cerut o apă gazoasă.

— Vrei și niște gin în ea, iubire? a întrebat Rand, înălțându-și vocea groasă la ultimul cuvânt.

— Sigur, da. Vreau.

Marybeth a închis ochii, s-a frânt în două și și-a lăsat fața între genunchi; apoi a răsuflat adânc și a revenit exact la poziția de dinainte, de parcă n-ar fi fost decât un exercițiu de yoga.

— Le-am dat liste cu toată lumea, am zis. Dar e-o afacere destul de liniștită, Rand. Nu prea cred că acolo-i locul unde să căutăm.

Rand și-a trecut o palmă peste gură și și-a întins în sus pielea, adunându-și carnea obrazului împrejurul ochilor.

— Sigur, facem la fel și cu afacerea noastră, Nick.

Rand și Marybeth s-au referit întotdeauna la seria *Uimitoarea Amy* ca la o afacere, lucru care, la suprafață, n-a încetat să mă izbească printr-o anume neghiobie: e vorba de cărți pentru copii, despre o fată perfectă ce apare pe fiecare copertă, o versiune desenată a lui Amy a mea. Dar sigur că-i de fapt (sau era) o afacere, una mare. Au fost la mare căutare în școlile primare aproape vreo douăzeci de ani, în special datorită întrebărilor-test de la sfârșitul fiecărui capitol.

În clasa a treia, de pildă, Uimitoarea Amy l-a surprins pe prietenul ei Brian că îndoapă cu mâncare țestoasa clasei. A încercat să se înțeleagă cu el, dar Brian a insistat să o hrănească mai departe, iar Amy n-a avut încotro, a trebuit să-l dea în gât învățătoarei: „Doamnă Tibbles, nu vreau să fiu pârâcioasă, dar nu prea știu ce să fac. Am încercat să vorbesc cu Brian, dar acum… cred că aș avea nevoie de ajutorul unui om mare…” Și la final, rezultatul:

1) Brian i-a spus lui Amy că nu are încredere în ea ca prietenă și n-a mai vorbit cu ea.

2) Amica ei, Suzy cea timidă, a fost de părere că Amy n-ar fi trebuit să pârască; ar fi trebuit să reducă pe furiș din mâncare, fără știrea lui Brian.

3) Rivala înverșunată a lui Amy, Joanna, a spus că Amy era geloasă și voia doar să hrănească ea însăși țestoasa.

4) Amy a refuzat să cedeze – a simțit că făcuse ce trebuia.

Cine are dreptate?

Păi e ușor, fiindcă Amy are întotdeauna dreptate, în toate poveștile. (Să nu crezi că n-am adus asta în discuție când m-am certat cu Amy cea reală, fiindcă am făcut-o, și încă de multe ori.)

Întrebările – scrise de *doi psihologi care sunt și părinți, la fel ca tine*! – erau menite să scoată la iveală trăsăturile de personalitate ale copiilor.

Ești un morocănos care nu suportă să fie corectat, ca Brian? O individă evazivă, fără coloană vertebrală, ca Suzy? O scandalagioaică precum Joanna? Sau perfectă, *ca Amy*? Cărțile au ajuns extrem de populare în rândurile tot mai numeroșilor urbani înstăriți; erau piatra de căpătâi a sfaturilor parentale. Cubul Magic al creșterii copiilor. Soții Elliott s-au îmbogățit. S-a estimat, la un moment dat, că fiecare bibliotecă școlară din America avea o carte *Uimitoarea Amy*.

— Vă temeți că asta ar putea avea legătură cu afacerea *Uimitoarea Amy*? am întrebat.

— Știm noi niște oameni care credem că ar merita verificați, a început Rand.

— Credeți că Judith Viorst a răpit-o pe Amy pentru Alexander, ca să nu mai aibă Zile Oribile, Teribile, Foarte Proaste și Bune de Nimic?

Rand și Marybeth au întors spre mine, sincron, fețe pe care se citea aceeași dezamăgire. Spusesem ceva scârbos, grosolan – creierul îmi râgâia asemenea gânduri nepotrivite la momente inoportune. Bășini mentale pe care nu le puteam controla. De pildă începeam să-mi cânt în cap versurile de la „Bony Sfrijita" ori de câte ori o vedeam pe amica polițistă. *E sfrijită ca o macaroană,* îmi fredona creierul în vreme ce detectiv Rhonda Boney îmi vorbea despre dragarea râului în căutarea nevestei mele dispărute. *Mecanism de apărare,* mi-am zis, *e doar un mecanism de apărare.* Aș vrea să se oprească odată.

Mi-am așezat delicat picioarele, am vorbit delicat, de parcă vorbele mi-ar fi fost un set de porțelanuri fragile.

— Scuze, nu știu ce mi-a venit să spun asta.

— Suntem foarte obosiți cu toții, a admis Rand.

— O să punem poliția să o ia la întrebări pe Viorst, a încercat Marybeth. Și pe ticăloasa de Beverly Cleary.

Era mai mult o iertare decât o glumă.

— Ar trebui să vă spun, cred…, am început eu. Poliția, de obicei, în cazuri din astea…

— Știu, îl verifică mai întâi pe soț, m-a întrerupt Rand. Le-am zis că-și pierd vremea. Întrebările pe care ni le-au pus…

— Au fost revoltătoare, a completat Marybeth.

— Au vorbit deci cu voi? Despre mine?

M-am dus la minibar, mi-am turnat cu degajare un gin. Am luat trei înghițituri la rând și pe loc m-am simțit și mai rău. Stomacul încerca să mi se suie pe esofag.

— Ce chestii au întrebat?

— Dacă ai rănit-o pe Amy, dacă a zis vreodată Amy că ai amenințat-o, s-a înfuriat Marybeth. Dacă ești afemeiat, dacă Amy a adus vreodată vorba că ai înșela-o. Fiindcă asta și aduce a Amy, păi, cum? Le-am zis că noi n-am crescut o fată moale ca o cârpă.

Rand mi-a lăsat o mână pe umăr.

— Nick, mai întâi, ce-ar fi trebuit să spunem e că: știm că niciodată nu i-ai face rău lui Amy. Le-am spus până și povestea cu șoarecele pe care l-ai salvat la casa de pe plajă, când l-ai ferit de capcană.

S-a uitat la Marybeth de parcă ea n-ar fi știut despre ce-i vorba, iar Marybeth m-a onorat cu atenția ei captivată.

— Ai stat o oră încercând să-l încolțești, apoi l-ai mânat literalmente afară din oraș pe micul șobolan afurisit. Un asemenea om i-ar face rău soției?

Am simțit un val de vinovăție intensă, de scârbă față de mine însumi. O clipă m-am gândit că aș putea, în sfârșit, să plâng.

— Te iubim, Nick, a zis Rand, strângându-mi pentru ultima oară umărul.

— Chiar așa, Nick, a zis și Marybeth, ca un ecou. Ești fiul nostru. Ne pare așa de rău că, pe lângă că Amy a dispărut, trebuie să te confrunți cu asta… cu norul ăsta de suspiciune.

Nu-mi plăcea cum sună *nor de suspiciune*. Preferam *investigație de rutină* ori *simplă formalitate*.

— Au întrebat totuși despre rezervarea ta la restaurant din seara aceea, a zis Marybeth, aruncând o uitătură care se voia nevinovată.

— Rezervarea?

— Au zis că le-ai spus că aveți rezervare la Houston's, dar au verificat și nu era. Păreau tare interesați de asta.

Rezervare n-aveam, și nici cadou. Fiindcă, dacă plănuisem s-o ucid pe Amy în acea zi, n-aș fi avut nevoie de rezervare sau de vreun cadou pe care să nu i-l mai dau niciodată. Pecetea unui ucigaș extrem de pragmatic.

Sunt din cale-afară de pragmatic – prietenii mei ar fi putut să le spună asta polițailor.

— Ăă… nu, n-am făcut rezervare. Cred că m-au înțeles greșit. O să-i anunț.

M-am prăbușit pe canapeaua din fața lui Marybeth. Nu voiam să mă mai atingă Rand.

— O, OK. Bun, a zis Marybeth. Ți-a… hm… organizat o vânătoare de comori anul ăsta?

Ochii i s-au înroșit din nou.

— Înainte de…

— Da, astăzi mi-au dat primul indiciu. Gilpin și cu mine l-am găsit pe al doilea în biroul meu de la școală. Încă încerc să-l deslușesc.

— Putem să ne uităm și noi? a întrebat soacra mea.

— Nu-l am la mine, am mințit.

— O să… o să încerci să-l rezolvi, Nick? a făcut Marybeth.

— Sigur, Marybeth, o să-l rezolv.

— Pur și simplu, nu suport ideea ca lucrurile pe care le-a atins ea să fie lăsate acolo, singure…

Mi-a sunat telefonul, cel preplătit, am aruncat o privire pe ecran și l-am închis. Trebuia să scap de chestia asta, dar nu puteam încă.

— Ar trebui să răspunzi la toate apelurile, Nick, a zis Marybeth.

— Pe ăsta l-am recunoscut – era de la fosta mea facultate, umblă după finanțări.

Rand s-a așezat lângă mine pe canapea. Străvechile și mult abuzatele pernuțe s-au scufundat sub greutatea noastră, așa că am ajuns să fim împinși unul spre celălalt, cu brațele atingându-ni-se, ceea ce pe Rand nu-l deranja. Era unul dintre tipii ăia care declamă *sunt genul care îmbrățișează* de îndată ce se apropie, neglijând să întrebe dacă sentimentul e reciproc.

Marybeth s-a întors la afaceri.

— Credem, totuși, că *este* posibil ca un obsedat de *Amy* s-o fi răpit.

S-a întors spre mine, de parcă și-ar fi pledat cazul.

— Am mai avut situații de-a lungul anilor.

Lui Amy îi plăcea să-și amintească istorii cu bărbați obsedați de ea. Îi descria pe urmăritori cu voce scăzută, la câte un pahar de vin, în diferite etape ale căsniciei noastre – bărbați care erau încă pe-acolo, gândindu-se necontenit la ea și dorind-o. Bănuiesc că poveștile erau cam exagerate: bărbații apăreau întotdeauna periculoși, dar până la un punct – suficient cât să mă îngrijorez, dar nu îndeajuns cât să fie nevoie de implicarea poliției. Pe scurt, o lume de poveste unde puteam fi eroul cu piept lat al lui Amy, apărătorul onoarei sale. Amy era prea independentă, prea modernă ca să poată admite adevărul: voia s-o facă pe domnița la ananghie.

— În ultima vreme?

— Nu, nu în ultima vreme, a zis Marybeth, mușcându-și buza. Dar exista o fată foarte deranjată, prin liceu.

— În ce fel deranjată?

— Era obsedată de Amy. De *Uimitoarea Amy,* adică. O chema Hilary Handy – se modelase după Suzy, cea mai bună prietenă a lui Amy din cărți. La început era, presupun, drăgălașă. Apoi asta, cumva, n-a mai fost destul – voia să fie ea Uimitoarea Amy, nu însoțitoarea Suzy. Așa că a început s-o imite pe Amy *a noastră.* Se îmbrăca la fel ca ea, își vopsea părul blond, se învârtea pe lângă casa noastră din New York. Odată, când mergeam pe stradă, a venit la mine în fugă, fata asta ciudată, m-a cuprins cu brațele și a zis: „O să fiu fata ta de-acum, o s-o omor pe Amy și o să fiu eu Amy, una nouă. Fiindcă nu contează pentru tine, nu? Atâta timp cât ai *o Amy*”, de parcă fiica noastră era o bucată literară pe care o putea rescrie.

— Am obținut în cele din urmă un ordin de protecție, fiindcă a împins-o pe Amy pe scări, la școală, a zis Rand. Foarte tulburată fată. Genul ăsta de mentalitate nu dispare.

— Și apoi Desi, a zis Marybeth.

— Și Desi, a zis Rand.

Până și eu știam despre Desi. Amy frecventase o școală cu internat din Massachusetts numită Academia Wickshire – văzusem pozele, Amy în fustă plisată și bentiță, mereu cu niște culori tomnatice pe fundal, de parcă școala n-ar fi fost situată într-un oraș, ci într-o lună anume. Octombrie. Desi Collings era la un internat de băieți similar cu Wickshire. Era, în istorisirile lui Amy, o figură palidă și romantică, iar flirtul lor fusese de genul celor de internat: pe la meciuri de fotbal friguroase și pe la dansuri înfierbântate, cu buchețele de liliac și plimbări într-un Jaguar de epocă. Așa, un pic de anii ’50.

Amy se văzuse cu Deși, destul de implicat, vreme de un an. Dar începuse să i se pară alarmant: vorbea de parcă ar fi fost logodiți, știa deja numărul și sexul copiilor lor. Urmau să aibă patru copii, băieți cu toții. Asta semăna suspect de mult cu propria familie a lui Desi și, când își adusese mama ca s-o cunoască, pe Amy o luaseră amețelile văzând cât de izbitor semăna ea însăși cu doamna Collings. Femeia o sărutase cu răceală pe obraji și-i murmurase la ureche, cu calm, „baftă”. Amy nu-și dăduse seama dacă era vorba despre o avertizare sau o amenințare.

După ce o rupsese cu el, Desi continuase să dea târcoale pe lângă campusul din Wickshire, figură fantomatică, în bluză neagră, ascunsă pe după stejarii iernatici, fără frunze. Amy, reîntoarsă de la o serată dansantă, într-o noapte de februarie, dăduse peste el în patul ei, gol peste cuverturi, amețit de la o mică supradoză de pastile. Desi părăsise școala la scurt timp după aceea.

Dar încă o mai suna, chiar și acum, și de câteva ori pe an îi trimitea plicuri groase pe care Amy le arunca fără să le deschidă, după ce mi le arăta. Aveau timbru de St. Louis. La patruzeci de minute distanță. „E doar o coincidență oribilă, mizerabilă”, îmi spusese. Desi avea rude din partea mamei în St. Louis. Asta știa ea, dar nu se chinuise să afle mai mult. Căutasem prin gunoi, luasem o scrisoare, mânjită cu sos lipicios, și o citisem, se dovedise crunt de banală: era vorba de tenis, călătorii și alte chestii de fițe. Despre cockeri spanieli. Am încercat să mi-l închipui pe acest dandy subțiratic, tip cu papion și ochelari cu lentile groase, năvălind în casă și înhățând-o pe Amy cu degete moi, cu manichiura făcută. Împingând-o în portbagajul mașinii lui sport de epocă și ducând-o… la cumpărat, în Vermont, de obiecte de epocă. Desi… Putea cineva să creadă că fusese Desi?

— Desi nu stă departe, de fapt. În St. Louis.

— Ei, *vezi*? a zis Rand. De ce nu se ocupă de asta poliția?

— Cineva trebuie să se ocupe, am spus. O să mă duc eu. După căutarea de mâine, de aici.

— Poliția pare să creadă că-i… aproape de casă, a zis Marybeth.

A rămas cu ochii pe mine o idee prea mult, apoi s-a cutremurat

înfiorată, ca și cum și-ar fi alungat un gând.

12. Amy Elliott Dunne

Jurnal

23 august 2010

Vară. Păsările. Raze de soare. Mi-am petrecut ziua dând ture prin Prospect Park; pielea mă ustură, oasele mă dor. Mă lupt cu nefericirea. E o îmbunătățire, de vreme ce ultimele trei zile mi le-am petrecut în casă, în aceeași pijama jegoasă, numărând orele până la cinci, când pot să-mi pun ceva de băut. Încercând să-mi aduc aminte de suferințele din Darfur. Să pun lucrurile în perspectivă. Care, presupun, înseamnă doar continuarea exploatării oamenilor din Darfur.

•

În ultimele săptămâni au ieșit multe la iveală. Cred că asta-i, că s-au întâmplat toate deodată și, de aceea am oscilațiile astea emoționale. Nick și-a pierdut serviciul acum o lună. Recesiunea ar trebui, cică, să se mai domolească, dar nimeni nu pare să știe asta. Așa că Nick și-a pierdut slujba. În a doua serie de concedieri, exact cum a prevăzut – la doar câteva săptămâni de la prima serie. *Ca să vezi, n-am concediat suficienți.* Niște idioți.

Și-mi zic eu, mai întâi, că o să fie OK Nick. Avea ditamai lista cu lucruri pe care a vrut dintotdeauna să le facă. Unele-s mărunțișuri: schimbat baterii de ceas și resetat deșteptătoare, înlocuit o țeavă de sub chiuvetă și zugrăvit toate camerele pe care le-am zugrăvit mai demult și nu ne-a plăcut cum au ieșit. A făcut, în principiu, o groază de chestii prin casă. E chiar drăguț să duci niște treburi la capăt, când apuci să faci asta, în viață, atât de rar. A pornit apoi cu chestii mai mari: să citească *Război și pace.* A cochetat cu gândul de a lua lecții de arabă. A stat o groază încercând să se gândească ce aptitudini vor avea căutare pe piață în următoarele decenii. Mi-a frânt inima, dar, de dragul lui, n-am zis nimic.

Îl tot întreb: „Ești sigur că-i în regulă?”

La început am încercat serios, la o cafea, cu contact vizual, cu mâna într-a lui. Apoi pe fugă, ușurel, în trecere. După aceea drăgăstos, în pat, mângâindu-i părul.

Are același răspuns mereu: „Sunt bine. Chiar nu vreau să vorbesc despre asta”.

Am scris un test perfect pentru asemenea vremuri: „Cum faci față concedierii?”

a) stau în pijamale și mănânc o groază de înghețată – posomorala e terapeutică!

b) scriu chestii urâte despre fostul șef și le postez online, peste tot – e bine să te ușurezi!

c) până apare un serviciu nou, încerc să-mi găsesc lucruri folositoare de făcut în timpul liber pe care-l am acum, cum ar fi să învăț o limbă cu căutare pe piață sau să citesc, în sfârșit, *Război și Pace.*

Era un compliment adus lui Nick, C fiind răspunsul corect – dar n-a făcut decât să zâmbească acru când i l-am arătat.

Apoi, după câteva săptămâni, agitația ocupată a încetat, chestiile utile au încetat, de parcă într-o bună dimineață s-ar fi trezit sub un panou învechit și plin de praf pe care scria *De ce curu' meu să-mi bat capul*? Privirea lui și-a pierdut strălucirea. Acum se uită la TV, caută pornografie pe internet, se uită la pornografie la TV. Comandă multă mâncare la domiciliu, iar cutiile de plastic stau sprijinite de coșul de gunoi ce dă pe dinafară. Nu vorbește cu mine, se poartă de parcă acțiunea de a vorbi l-ar durea fizic și eu aș fi o femeie tare rea dacă i-aș cere asta.

Abia dacă a dat din umeri când i-am spus că am fost concediată și eu. Săptămâna trecută.

— E groaznic, îmi pare rău, zice. Dar măcar ai banii tăi pe care te poți baza.

— Avem banii. Și să știi că îmi plăcea munca mea.

Și începe să cânte „Nu poți avea întotdeauna ce-ți dorești", fals și pițigăiat, cu un soi de dănțuială împleticită, și-mi dau seama că-i beat. E după-amiaza târziu, ziua e frumoasă, albastră, iar casa noastră e mucedă, duhnește de izul mâncării chinezești stricate, draperiile astupă geamurile; am început să umblu din cameră în cameră ca să le aerisesc, am tras draperiile speriind gogoloaiele de praf și, când am ajuns în biroul întunecos, m-am împiedicat de o pungă de pe dușumea, apoi de alta și de încă una, ca pisica din desene animate care intră în odaia plină de capcane de șoareci. Când am aprins lumina, am văzut zeci de pungi de cumpărături, din locuri unde nu se duc oamenii puși pe liber. Sunt magazine scumpe pentru bărbați, prăvălii cu costume făcute la comandă, unde vânzătorii aduc cravatele una câte una, întinse pe braț, cumpărătorilor ce-i așteaptă cuibăriți în jilțuri de piele. Toate drăciile astea sunt făcute *de comandă.*

— Ce-i cu astea, Nick?

— Pentru interviuri de angajare. Dacă vreodată mai angajează cineva.

— Îți trebuie atâtea?

— Păi, *avem* banii.

Îmi zâmbește sumbru, cu brațele încrucișate.

— Ai vrea măcar să le pui pe umeraș?

Câteva dintre învelitoarele de plastic au fost roase de Bleecker. O grămăjoară de vomă de pisică zace lângă un costum de trei mii de dolari; o cămașă albă e plină de păr portocaliu, de la motanul care a tras acolo un pui de somn.

— Nu chiar, nțț, face și-mi aruncă un rânjet.

N-am fost cicălitoare niciodată. Ba chiar am fost mereu mândră de natura mea necicălitoare. Din cauza asta, mă scoate din sărite că Nick mă forțează să-l cicălesc. Sunt dispusă să trăiesc cu o anume doză de dezordine, de leneveală, de învălmășeală. Îmi dau seama că sunt mai obsedată de ordine decât Nick și încerc să am grijă să nu-mi arăt nevoia compulsivă pentru lucruri așezate impecabil, pentru liste cu lucruri de făcut. Nick nu-i genul care s-ar gândi să dea cu aspiratorul sau să curețe prin frigider. Chiar nu *vede* asemenea chestii. În regulă. Serios. Dar îmi place să am totuși un anume standard de viață – e cinstit să spun, cred, că gunoiul n-ar trebui să dea pe dinafară literalmente, și că farfuriile n-ar trebui să stea în chiuvetă o săptămână întreagă, cu resturi uscate de burrito cu fasole pe ele. Ține, pur și simplu, de ideea de a coabita civilizat cu cineva. Iar Nick nu mai face nimic în ultima vreme, așa că trebuie să-l cicălesc și asta mă scoate din sărite: *M-ai transformat în ceva ce n-am fost niciodată și nici n-am vrut să fiu, într-o pisăloagă, fiindcă nu-ți îndeplinești partea ta dintr-o înțelegere comună cât se poate de elementară. Nu face asta, nu-i bine s-o faci.*

Știu, știu, *știu* că pierderea unui loc de muncă e ceva incredibil de stresant, se zice că, mai ales pentru un bărbat, ar fi ca un deces în familie, și mai ales pentru un bărbat ca Nick, care a muncit dintotdeauna, așa că am tras adânc aer în piept, mi-am împachetat bine furia într-o minge de cauciuc roșu și i-am tras un șut mental, trimițând-o în spațiu.

— Ei, atunci te deranjează dacă le pun eu pe umeraș? Ca să rămână în bună stare pentru tine?

— Fă-ți damblaua.

El-și-ea-concediații, nu-i așa că-i drăguț? Știu că suntem mai norocoși decât majoritatea: ori de câte ori mă simt neliniștită, intru online și-mi verific fondul bancar. Nici nu i-am zis fond bancar înainte să-i zică Nick așa: nu-i chiar atât de măreț. E, adică, mișto, e super că am o rezervă de – 785 000 de dolari, mulțumită părinților mei. Dar nu-i genul de sumă care să ne permită să nu mai muncim niciodată, mai ales în New York. Ideea părinților mei a fost să mă facă îndeajuns de sigură pe mine cât să nu trebuiască să fac alegeri bazate pe bani – în educație și carieră –, dar nici s-o duc atât de bine încât să fiu tentată s-o las baltă. Nick se amuză, dar eu cred că e un gest foarte frumos pentru un părinte. (Și potrivit, ținând cont că mi-au plagiat

copilăria pentru cărțile lor.)

Dar încă nu mi-e bine după ce am fost concediată, după ce am fost *amândoi* concediați; și m-a sunat tata, întrebând dacă el și cu mami ar putea să treacă pe la noi. Trebuie să vorbească ceva cu noi. În după-amiaza aceea, de fapt, dacă nu-i nicio problemă. Sigur că e OK, le-am spus, în timp ce, în cap, gândeam *Cancer cancer cancer*.

Și părinții mei apar la ușă, arătând de parcă ar fi făcut un efort. Tata e lustruit și ferchezuit, impecabil, cu excepția pungilor de sub ochi. Mama poartă una dintre rochiile ei vinețiipe care le îmbrăca mereu pe la discursuri și ceremonii, când mai era invitată pe la asemenea evenimente. Zice că o asemenea culoare solicită ca purtătorul să arate încredere în sine.

Arată nemaipomenit, dar par rușinați. Îi îndrum spre sofa și stăm cu toții în tăcere timp de o secundă.

— Copii, mama ta și cu mine am intrat, se pare…, începe într-un târziu tata, apoi se oprește să tușească.

Își pune mâinile pe genunchi; pumnii lui mari sunt palizi.

— Eh, am intrat, se pare, într-o ditamai încurcătura financiară.

Nu știu care ar trebui să-mi fie reacția: șoc, consolare, dezamăgire. Părinții mei nu mi-au povestit niciodată de vreun necaz de-al lor. Nici nu cred că au avut prea multe necazuri.

— Faptul e că am fost iresponsabili, continuă Marybeth. Am trăit, în ultimul deceniu, de parcă am fi făcut aceiași bani ca în deceniile de dinainte, și n-am făcut. Nici jumătate măcar, dar n-am vrut s-o recunoaștem. *Optimiști*… ăsta ar fi un fel de a formula. Am tot crezut că o s-o scoatem la capăt cu următoarea carte cu *Amy*. Dar nu s-a întâmplat. Și am continuat să luăm decizii proaste. Am făcut investiții prostești. Am cheltuit prostește. Și acum…

— Suntem, în principiu, falițiți, zice Rand. Casa noastră și casa *asta* au cam intrat la apă.

Credeam – așa am presupus – că o cumpăraseră cu banii jos. Habar n-am avut că încă mai plăteau la ea. Simt o fulgerare de stânjeneală că sunt protejată în felul ăsta, cum zice Nick.

— Cum spuneam, am făcut niște erori grave de judecată, continuă Marybeth. Ar trebui să scriem o carte: *Uimitoarea Amy și Ipoteca cu Rată Variabilă*. Am da-o în bară la toate testele. Am fi de luat aminte. Prietena lui Amy, Wendy Vreau-Acum.

— Harry Capu-n-traistă, adaugă Rand.

— Și mai departe ce se întâmplă? întreb.

— Asta depinde cu totul de tine, zice tata.

Mama pescuiește din poșetă un document explicativ făcut la domiciliu și-l așază pe masă înaintea noastră – diagrame, grafice și tabele create pe computerul lor. Mă omoară când mă gândesc cum au stat ei gheboșați și cu ochii mijiți peste manualul de utilizare,

încercând să-și facă propunerea atractivă pentru mine.

Marybeth ajunge la punctul nevralgic:

— Vrem să te întrebăm dacă ne-ai putea împrumuta niște bani din fondul tău, până ce ne dăm seama ce să facem cu restul vieților noastre.

Părinții mei stau în fața noastră ca niște puști de liceu dornici să capete prima lor bursă. Tata bâțâie din genunchi, până ce mama îl oprește blând cu un deget.

— Păi, banii din fond sunt ai voștri, așa că da, sigur că puteți să împrumutați din ei, zic.

Vreau să se termine odată; privirile astea pline de speranță ale părinților mei nu le pot suporta.

— Cam cât credeți că v-ar trebui ca să plătiți totul și să vă simțiți confortabil o vreme?

Tata își privește pantoful. Mama răsuflă adânc.

— Șase sute cincizeci de mii, zice.

— Oo…!

Atâta pot spune. E aproape tot ce avem.

— Amy, poate noi doi ar trebui să discutăm…, începe Nick.

— Nu, nu, putem s-o facem, zic. Mă duc să-mi aduc carnetul de cecuri.

— De fapt, zice Marybeth, cel mai bine ar fi dacă ai putea să ni-i pui în cont mâine. Altfel avem o perioadă de așteptare de zece zile.

Atunci îmi dau seama că au probleme mari.

13. Nick Dunne

Două zile de la dispariție

M-am trezit pe canapeaua extensibilă din apartamentul familiei Elliott, extenuat. Au insistat să rămân peste noapte – casa mea era în continuare închisă – au insistat cu aceeași încrâncenare pe care au aplicat-o cândva ca să înșface acel cec, la cină: ospitalitatea, forță feroce a naturii. *Trebuie să ne lași să facem asta pentru tine.* Așa că i-am lăsat. Mi-am petrecut noaptea ascultându-le sforăielile prin ușa de la dormitor, unul regulat și profund – un sforăit solid ca un bușteanbuștean – celălalt, gâfâit și aritmie, de parcă cel adormit ar fi visat că se îneacă.

Eu am izbutit întotdeauna să-mi dau stingerea ușor, ca și cum aș sufla în lumânare. *Mă duc la culcare,* ziceam, cu mâinile pe piept în poziție de rugăciune, și zzzz, mă afundam într-un somn adânc, de copil tratat cu sirop de tuse sedativ – în vreme ce nevastă-mea, insomniacă, se foia lângă mine în pat. Noaptea trecută, totuși, m-am simțit ca Amy, creierul încă îmi era turat, corpul pe marginea colapsului. Eram, de cele mai multe ori, un om care se simțea bine în propria-i piele. Mă așezam cu Amy pe canapea ca să ne uităm la televizor și mă transformam în ceară topită, iar ea se tot sucea și răsucea lângă mine. Am întrebat-o odată dacă nu are cumva „sindromul picioarelor agitate” – pe ecran rula o reclamă, actorii arătau fețe îndurerate în timp ce-și scuturau gambele și-și masau coapsele –, iar Amy a zis: *Am sindromul agitației tuturor chestiilor.*

Am privit cum tavanul camerei de hotel se face mai întâi cenușiu, apoi roz, după aceea galben; m-am ridicat într-un târziu și-am văzut soarele strălucind cu putere drept înspre mine, de peste râu, promițând iarăși o insolație de gradul trei. Apoi numele mi-au năvălit în cap – bing! Hilary Handy. Un nume așa adorabil să fie acuzat de asemenea acte deranjante. Desi Collings, un fost obsedat care locuia la o oră distanță. Mi-i atribuisem pe amândoi. E o epocă a descurcatului de unul singur: asigurare de sănătate, afaceri imobiliare, anchetă polițienească. Intră pe net și dă-ți dracului seama de unul singur, fiindcă toți ceilalți muncesc prea mult și-s prea puțini. Am fost *jurnalist.* Mi-am petrecut mai bine de zece ani realizând interviuri ca să-mi câștig pâinea, încercând să fac tot felul de oameni să se dezvăluie. Eram la înălțimea misiunii, și la fel credeau și Rand și Marybeth. Mă bucuram să știu că încă eram în grațiile lor, eu, soțul prins în plasa subțire a suspiciunii. Sau mă păcălesc singur când îi spun *subțire*?

•

Days Inn ne oferise o sală de bal puțin folosită pentru a servi drept

comandament pentru Operațiunea Găsiți-o pe Amy. Era cam neîngrijit – un loc cu pete cafenii și mirosuri stătute – dar, îndată după răsărit, Marybeth s-a apucat să-l dreagă, dând cu aspiratorul, dezinfectând, aranjând comunicatele și pupitrul cu telefoane, atârnând un portret mare al lui Amy pe un perete. Posterul – cu privirea detașată și încrezătoare, cu ochii aceia care te urmăreau – aducea cu un material de campanie prezidențială. De fapt, întreaga încăpere, după ce a terminat Marybeth cu ea, a început să zumzăie de eficiență – speranța încrâncenată a unui politician serios, dar cu a doua șansă la alegeri, cu o mulțime de devotați care refuzau să cedeze.

Chiar după ora zece a sosit Boney, vorbind la mobil. M-a bătut pe umăr și a început să-și facă de lucru cu o imprimantă. Voluntarii au sosit în grupuri: Go și vreo șase prietene ale răposatei noastre mame. Cinci femei la patruzeci și ceva de ani, toate în colanți trei sferturi, de parcă ar fi repetat pentru un număr de coregrafie: două dintre ele – subțiri, blonde și bronzate – asumându-și conducerea, în vreme ce restul acceptau cu resemnare voioasă să fie vioara a doua. O grupă de femei vârstnice, gureșe și cu părul alb, încercând toate să vorbească peste celelalte, câteva trimițând mesaje text, genul acela de persoane în etate care dispun de o cantitate uimitoare de energie și care au atâta vigoare tinerească, încât te fac să te întrebi dacă nu cumva încearcă să tulbure și mai mult apele. A apărut și un bărbat, unul singur, un tip arătos, cam de vârsta mea, bine îmbrăcat, neînsoțit, părând să nu-și dea seama că prezența lui ar fi trebuit explicată cumva. L-am urmărit pe Singuratic cum adulmecă pateurile de pe bufet și aruncă priviri furișe la posterul cu Amy.

Boney, care terminase de setat imprimanta, a luat o brioșă cu semințe și s-a postat lângă mine.

— Îi ții sub supraveghere pe toți cei care vin să activeze ca voluntari? am întrebat. În caz că, vreau să zic, e vreunul care…

— Vreunul care pare să arate un interes suspect de ridicat? Absolut.

A rupt marginea brioșei și și-a aruncat-o în gură. Apoi a zis, cu voce scăzută:

— Dar, drept să-ți spun, criminalii în serie urmăresc aceleași emisiuni tv ca și noi. Știu că *noi* știm că le place să…

— Să se bage în anchetă…

— Așa-i, mda, a încuviințat. Drept care-s mai atenți acum cu genul ăsta de lucruri. Dar da, am luat la puricat tot soiul de dubioși ca să ne asigurăm că nu sunt decât, știi, niște dubioși și atât.

Am ridicat o sprânceană.

— Uite, eu și cu Gilpin am fost detectivi principali în cazul Kayla Holman, cu câțiva ani în urmă.

Kayla Holman? Am scuturat din cap: nu-mi suna cunoscut.

— În fine, unii nemernici sunt atrași de chestii din astea. Și fii atent

la alea două – Boney a indicat spre cele două femei drăguțe de patruzeci și ceva – fiindcă arată a fi genul. Genul care se arată cam prea interesate în consolarea soțului îngrijorat.

— Ei, haide…

— Ai fi surprins. Tipi arătoși ca tine. Se întâmplă.

Chiar atunci, una dintre femei, cea mai blondă și mai bronzată, ne-a aruncat o privire, a stabilit contact vizual și mi-a oferit cel mai blând și mai timid zâmbet cu putință, apoi a înclinat capul într-o parte, ca o pisică ce așteaptă să fie mângâiată.

— Dar cu toate astea, o să-și dea silința; o să fie Domnișorica Implicată, a zis Boney. Deci e de bine.

— Ce s-a întâmplat în cazul Kayla Holman? am întrebat. A clătinat din cap: *nu.*

Alte patru femei au intrat, trecându-și de la una la alta un recipient cu loțiune de protecție solară, întinzându-și-l pe nasuri, pe brațele și umerii goi. Camera mirosea acum a nucă de cocos.

— Apropo, Nick, a zis Boney. Mai ții minte când te-am întrebat dacă Amy are prieteni în oraș… ce zici de Noelle Hawthorne? N-ai amintit nimic de ea. Ne-a lăsat două mesaje.

I-am aruncat o privire opacă.

— Noelle din cartier? Mama de tripleți? Nu, nu sunt prietene.

— Hm, ce ciudat. Ea pare convinsă că ar fi.

— Asta i se întâmplă des lui Amy, am zis. Vorbește o dată cu cineva și gata, respectivul se lipește. Te cam ia cu fiori.

— Asta au zis și părinții ei.

Am stat să cuget dacă s-o întreb pe Boney direct despre Hilary Handy și Desi Collings. Am decis că nu; dădeam mai bine dacă mă ocupam eu de partea asta de anchetă. Voiam ca Rand și Marybeth să mă vadă în ipostaza de om de acțiune. Nu mă puteam dezbăra de privirea aceea pe care mi-o aruncase Marybeth: *Poliția pare sigură că este… aproape de casă.*

— Oamenii cred că o cunosc fiindcă au crescut cu cărțile, am zis.

— Îmi dau seama, a spus Boney, încuviințând din cap. Oamenii vor să creadă că-i cunosc pe ceilalți. Părinții vor să creadă că-și cunosc puștii. Soțiile vor să creadă că-și cunosc soții.

•

După încă o oră, centrul de voluntari a început să lase impresia unui picnic de familie. Au trecut pe-aici vreo câteva dintre fostele mele iubite, să mă salute, să mi-i prezinte pe copiii lor. Una dintre cele mai bune prietene ale mamei, Vicky, a apărut cu trei nepoate, niște gemene timide îmbrăcate în roz.

Nepoți. Mama obișnuia să vorbească mult despre nepoți, de parcă aveau neîndoios să apară – ori de câte ori cumpăra câte o mobilă nouă sublinia că alesese stilul acela din cauză că „o să fie bună când or fi

nepoței". Voia să apuce să-și cunoască nepoții. Toate prietenele ei aveau așa ceva din belșug. Odată, Amy și cu mine le-am scos pe mama și pe Go la cină, pentru a sărbători cea mai bună săptămână de când aveam Barul. Am anunțat că există motive de sărbătoare, iar mama a țâșnit de pe scaun, a izbucnit în lacrimi și a îmbrățișat-o pe Amy, care s-a pornit și ea pe bocit, murmurând, de sub dezmierdările mamei: „Vorbește despre Bar, atâta tot, Barul". Apoi mama a încercat din greu să pretindă că era, pur și simplu, încântată din pricina asta. „Timp *berechet* ca să faceți copii", zisese cu cel mai consolator ton al ei, un ton care-o făcuse iarăși pe Amy să plângă. Lucru de altfel bizar, de vreme ce Amy hotărâse că nu vrea copii și întărise asta cu mai multe ocazii, însă lacrimile ei m-au făcut să sper într-un fel pervers că poate se răzgândise. Fiindcă nu mai era chiar timp berechet. Amy avea treizeci și șapte de ani când ne-am mutat în Carthage. Și o să facă treizeci și nouă în octombrie.

Apoi m-am gândit: O *să trebuiască să dăm vreun soi de petrecere falsă de ziua ei de naștere, dacă povestea asta continuă. O să trebuiască s-o marcăm cumva, vreo ceremonie, pentru voluntari, pentru presă – ceva care să revitalizeze atenția. O să trebuiască să pretind că încă sper.*

— Fiul risipitor se întoarce, a zis o voce nazală, și când m-am răsucit am văzut lângă mine un bărbat slăbănog, într-un tricou lăbărțat, scărpinându-și mustața pe oală.

Vechiul meu prieten Stucks Buckley, care luase obiceiul de a-mi spune „fiul risipitor", deși nu reușea să pronunțe cuvântul, și nici nu știa ce înseamnă. Cred că în mintea lui era doar un sinonim fițos pentru nătărău. Stucks Buckley suna a nume de jucător de baseball, și asta ar fi și trebuit să fie Stucks, doar că n-avea talentul necesar, ci numai o dorință aprinsă. Fusese cel mai bun din oraș în vremea adolescenței noastre, dar asta nu era suficient. Primise șocul vieții sale în colegiu, când fusese scos din echipă, iar după aceea totul se dusese naibii. Acum era un prăjit cu dispoziție schimbătoare care făcea munci ocazionale. Trecuse pe la Bar de câteva ori, căutând de lucru, dar scuturase din cap la toate muncile de rahat pe care i le oferisem, molfăindu-și iritat interiorul obrazului: *Haide, omule, ce mai ai, trebuie să mai fie ceva.*

— Stucks, am zis pe post de salut, încercând să-mi dau seama dacă era într-o dispoziție prietenoasă.

— Aud că poliția o dă în bară într-un mare fel cu chestia asta, a zis, îndesându-și palmele la subsuori.

— E cam devreme să spunem asta.

— Haide, mă, anchetatorii lui pește! Am văzut mai mult efort când au căutat câinele primarului.

Fața lui Stucks era arsă de soare. Am simțit căldura emanând dinspre el când s-a dat mai aproape, aruncându-mi un damf de apă de

gură și tutun de mestecat.

— De ce n-au priponit pe vreo doi? Sunt grămezi prin oraș, pe alese, și n-au săltat niciunul? *Niciunul*? Da' băieții Cartea Albastră? Asta am întrebat-o pe madam detectiva: ce-i cu băieții Cartea Albastră? Nici nu mi-a răspuns măcar.

— Ce-s băieții ăștia? O bandă?

— Toți tipii ăia dați afară de la Cartea Albastră, de la imprimerie, în iarna trecută. Fără salarii compensatorii, fără nimic. Mai vezi niște vagabonzi care umblă în găști prin oraș și arată foarte, foarte supărați? Probabil că-s băieți de la Cartea Albastră.

— Stai, că n-am priceput: uzina Cartea Albastră?

— Știi doar: tipografia River Valley. De la marginea orașului? Făceau cărțuliile alea albastre care se folosesc la eseuri și rahaturi din astea, la facultate.

— A, nu știam.

— Acum colegiile folosesc computere, alea, alea, așa că paf! și pa băieților de la Cartea Albastră.

— Doamne, orașul ăsta se-nchide cu totul, am bolborosit.

— Și băieții ăștia beau, se droghează, hărțuiesc lumea. Făceau asta și înainte, cum să nu, dar mai trebuiau să se și oprească, să se ducă la lucru lunea. Acuma s-au sălbăticit de tot.

Stucks a rânjit cu dinții lui ciobiți. Avea în păr urme de vopsea; munca lui de vară încă din vremea liceului era de zugrav. *Mă specializez în cosmetică,* zicea, și se aștepta să pricepi gluma. Dacă nu râdeai, ți-o explica.

— Așa, și-au dat polițaii pe la mall? a întrebat Stucks.

Am dat să ridic nedumerit din umeri.

— Rahat, mă, n-ai fost reporter?

Stucks părea întotdeauna supărat pe fosta mea ocupație, ca și cum ar fi fost o minciună ce dura de prea mult timp.

— Băieții de la Cartea Albastră și-au făcut un orășel pe cinste în mall. Stau ilegal. Trafic de droguri. Poliția îi mai alungă uneori, dar se întorc a doua zi, întotdeauna. Oricum, asta i-am zis lui madam detectiva: *Căutați dracului la mall.* Fiindcă unii au violat în grup o fată, chiar acolo, luna trecută. Păi da, ai o gloată de bărbați furioși și lucrurile, normal, nu sună prea bine pentru o femeie care trece pe-acolo.

•

În drum spre zona ce trebuia cercetată după-amiaza, am sunat-o pe Boney și am luat-o tare imediat ce a răspuns.

— De ce nu se caută la mall?

— Or să se caute, Nick. Avem polițiști care se îndreaptă într-acolo chiar în momentul ăsta.

— A, bine. Fiindcă un amic de-al meu…

— Stucks, știu, îl știu.

— Vorbea de…

— De băieții de la Cartea Albastră, știu. Ai încredere în noi, Nick, ne ocupăm de asta. Vrem s-o găsim pe Amy la fel de mult ca și tine.

— OK, ăă, mersi.

Cu furia justițiară dezumflată, am dat pe gât paharul uriaș cu cafea și am apucat-o spre zona ce-mi fusese repartizată. În după-amiaza asta se căuta în trei locuri: debarcaderul Gully (cunoscut acum drept Locul unde Nick a Petrecut Dimineața Nevăzut de Nimeni); codrii Miller Creek (care nu prea își meritau numele; printre copaci se vedeau restaurantele fast-food); și Parcul Wolky, un loc în natură, unde se făceau drumeții și călărie. Mie îmi repartizaseră Parcul Wolky.

Când am ajuns, un agent local se adresa unei adunări de aproximativ douăsprezece persoane, toate cu tălpi late, cu cămăși strâmte, ochelari de soare și șepci, cu oxid de zinc întins pe nasuri. Parcă era ziua de deschidere a taberei de vară.

Două echipe tv diferite ieșiseră să înregistreze imagini pentru postul local. Era în weekendul de 4 Iulie; Amy avea să fie înghesuită între relatări de la ceremoniile guvernamentale și articole despre concursuri de gătit în aer liber. Un reporteraș a început să-mi dea târcoale, bombardându-mă cu întrebări fără sens; fața mi-a încremenit imediat, devenind lemnoasă, inumană; grimasa mea „îngrijorată” arăta fals. În aer stăruia un iz de balegă de cal.

Reporterii au plecat curând ca să urmărească traseul voluntarilor. (Ce soi de jurnalist dă peste un soț suspect, numai bun de luat la întrebări, și *pleacă*? Un jurnalist incompetent și prost plătit, lăsat în urmă după ce ăia decenți au fost concediați.) Un polițai tânăr, în uniformă, mi-a zis să stau – chiar așa – la capătul cărăruilor, lângă un panou plin cu o învălmășeală de afișe vechi, unde se găsea și unul ce anunța dispariția lui Amy, cu poza aceea din care soția mea se holba la tine. Fusese peste tot astăzi, nu-mi pierduse urma.

— Ce-ar trebui să fac? l-am întrebat pe agent. Mă simt ca un nenorocit aici. Trebuie să fac ceva.

Undeva în pădure un cal a nechezat cu tristețe.

— Chiar avem nevoie de tine în locul ăsta, Nick. Doar fii prietenos, oferă încurajări, a zis și a arătat spre ditamai termosul de lângă mine, de un portocaliu intens. Dă-le oamenilor apă. Și îndreaptă-i înspre mine pe cei ce vin.

S-a întors cu spatele și a pornit spre grajduri. Mi-a trecut prin minte că-mi limitau intenționat accesul spre orice posibil loc al crimei. Nu știam sigur ce vrea să zică asta.

Cum stăteam așa, fără direcție, prefăcându-mă ocupat cu răcitorul, a apărut un SUV întârziat, de un roșu strălucitor ca oja. Și din el s-au dat jos tipele de patruzeci și ceva de la comandament. Cea mai

drăguță, cea identificată drept pusă pe agățat de Boney, și-a ridicat părul în coadă de cal, lăsându-și prietenele să-i dea cu spray anti-insecte pe ceafă. Femeia a început să facă gesturi largi printre vaporii de insecticid. M-a privit cu coada ochiului. S-a separat apoi de prietenele ei și a început să-și croiască drum spre mine, cu zâmbetul acela izbitor, plin de simpatie întipărit pe figură, gen *îmi pare așa de rău.* Ochi uriași și căprui de ponei, cămașă roz terminându-se doar un pic înainte să înceapă pantalonii scurți albi, impecabili. Sandale cu toc, păr făcut cârlionți, cercei lungi de aur. *Nu așa,* m-am gândit, *nu așa te îmbraci când pornești într-o căutare. Te rog, nu vorbi cu mine, madam.*

— Bună, Nick, eu sunt Shawna Kelly. *Îmi pare așa de rău.*

Vocea îi era ridicată fără să fie nevoie, cu un pic de nechezat, ca și cum ar fi fost un măgar fermecat și sexy. A întins mâna, și am simțit un impuls de alarmă văzându-le pe prietenele Shawnei apucând-o poticnit pe cărare, aruncând priviri „ca-ntre fete" înapoi spre noi, cuplul.

Am oferit și eu ce aveam: mulțumiri, apa din termos, stânjeneala care mă făcea să-mi mușc buzele. Shawna n-a schițat niciun gest de plecare, deși mă holbam drept înainte, spre cărarea pe care dispăruseră prietenele ei.

— Sper că ai prieteni, rude, care au grijă de tine pe parcursul poveștii ăsteia, Nick, a zis, alungând un tăune. Bărbații uită să aibă grijă de ei. Ai nevoie de-o mâncărică bună.

— Mai mult mezeluri am mâncat, hrană rece… știi, rapid, ușor.

Încă simțeam în gâtlej gustul de salam, afumătura ridicându-mi-se din stomac. Mi-am dat seama că nu mă mai spălasem pe dinți de dimineață.

— O, bietul de tine. Eh, mezeluri, nu faci nimic cu astea.

A clătinat din cap, cerceii i-au licărit în soare.

— Trebuie să rămâi în putere. Ai noroc, fiindcă *eu* fac o plăcintă de pui Frito de-ți plouă în gură. Știi ce? O să fac una și-o s-o aduc la centrul voluntarilor mâine. Poți să o pui la microunde dacă vrei o cină bună, caldă.

— A, e foarte drăguț, dar nu-i cazul să te obosești. Ne descurcăm. Chiar ne descurcăm.

Tăcere. A încercat apoi o altă abordare.

— Sper doar să nu iasă la iveală că are de-a face cu… cu problema noastră, cu oamenii fără adăpost, a zis. Jur, am depus plângere după plângere. Unul mi-a intrat în grădină luna trecută. Senzorul de mișcare s-a declanșat, așa că m-am uitat afară și l-am văzut, cu genunchii în pământ, halind la roșii. Le rodea ca pe mere, era plin pe față și pe cămașă de zeamă și de semințe. Am încercat să-l sperii, dar a băgat la ghiozdan cel puțin douăzeci înainte să fugă. Erau oricum la

limită, tipii ăia de la Cartea Albastră. Nu știau să facă altceva.

Am simțit o afinitate subită cu trupa de bărbați de la Cartea Albastră, m-am imaginat pe loc pătrunzând în adăpostul lor precar, agitând un steag alb: *Vă sunt frate, și eu lucram în domeniul editorial. Și mie computerele mi-au furat slujba.*

— Nu-mi spune că ești prea tânăr ca să-ți amintești de Cărțile Albastre, Nick, zicea Shawna.

M-a împuns în coaste, făcându-mă să tresar mai mult decât ar fi fost cazul.

— Așa-s de bătrân, că și uitasem de Cărțile Albastre până nu mi-ai adus tu aminte.

Ea a râs.

— Cam cât ai, treizeci și unu, treizeci și doi?

— Mai degrabă treizeci și patru.

— Un copilaș.

Trioul de doamne vârstnice pline de energie a apărut chiar în momentul acela, tropăind către noi, una butonându-și mobilul, toate îmbrăcate cu fuste rezistente de grădină din pânză de cânepă, pantofi de pânză și bluze de golf fără mâneci care le dezvăluiau brațele fleșcăite. Au înclinat din cap respectuoase către mine, apoi au aruncat o privire dezaprobatoare la vederea Shawnei. Arătam ca un cuplu ce găzduiește o petrecere cu grătar în spatele casei. Arătam nepotrivit.

Te rog, pleacă, Shawna, mi-am spus.

— A, și așa cu oamenii fără adăpost, pot să fie foarte agresivi, amenințători, adică, cu femeile, a zis Shawna. I-am spus asta și detectivei Boney, dar am senzația că nu mă place foarte mult.

— De ce spui asta?

Știam ce-o să răspundă, mantra tuturor femeilor atractive.

— Femeile nu mă plac din cale-afară, a zis, ridicând din umeri. E o chestie din aia. Amy avea… are mulți prieteni în oraș?

Niște femei – prietene de-ale mamei, prietene de-ale lui Go – o invitaseră pe Amy la cluburi de lectură, la petreceri Amway și la serate între fete la Chili's. Amy, previzibil, refuzase invitațiile, cu excepția câtorva pe care le acceptase și regretase apoi: „Am comandat un milion de chestioare prăjite și am băut cocteiluri făcute din *înghețată*".

Shawna mă privea atentă, vrând să afle despre Amy, vrând să fie asociată cu soția mea, care n-ar fi suportat-o.

— Cred că s-ar putea să aibă și ea aceeași problemă ca tine, am zis cu voce repezită.

A zâmbit.

Pleacă, Shawna.

— E greu să vii într-un oraș nou, a spus. Greu să-ți faci prieteni, când mai înaintezi în vârstă. Ea e de vârsta ta?

— Treizeci și opt.

Asta a părut să-i placă.

Du-te în mă-ta de aici.

— Isteț bărbat, îi plac femeile mai coapte.

Râzând, a scos din geanta gigantică, verzuie, un mobil.

— Vino încoace, a zis și și-a petrecut un braț în jurul meu. Vreau un zâmbet mare, cât o caserolă de pui Frito.

Îmi venea s-o plesnesc pe loc, pentru detașarea ei, pentru chestia aia *muierească*: încerca să-și crească stima de sine recurgând la bărbatul unei femei dispărute. Mi-am înghițit furia, am încercat pe de-a-ndoaselea, să supracompensez și să fiu *de treabă,* așa că am zâmbit robotic în vreme ce și-a lipit fața de obrazul meu și a făcut o poză cu telefonul, al cărui clic fals de aparat foto m-a făcut să mă trezesc.

A întors apoi telefonul și am văzut fețele noastre arse de soare apăsate una de alta; zâmbeam de parcă am fi ieșit la o întâlnire, la un meci de baseball. Văzându-mi rânjetul onctuos și pleoapele umflate, m-am gândit că *l-aș urî pe individul ăsta.*

14. Amy Elliott Dunne

Jurnal

15 septembrie 2010

Scriu de undeva de prin Pennsylvania. Din partea de sud-vest. Dintr-un motel de lângă autostradă. Camera noastră dă către parcare și, dacă arunc o privire pe sub jaluzelele rigide, bej, văd cum lumea se frăsuie pe sub luminile fluorescente. E genul de loc unde lumea se frăsuie. Iarăși am oscilații emoționale. Prea multe s-au întâmplat, prea repede, și-acum sunt în sud-vestul Pennsylvaniei, iar soțul meu se bucură de un somn sfidător printre pachețelele de chipsuri și de bombonele pe care le-a cumpărat de la automatul din capătul holului. Cina. Îi e ciudă pe mine că nu-s o camaradă pe cinste. Am crezut c-o să reușesc să pun o față convingătoare – uraa, o aventură nouă! –, dar nu cred că am reușit.

Acum, privind în urmă, a fost ca și cum am fi așteptat să se întâmple ceva. Ca și cum Nick și cu mine ne-am fi aflat sub un borcan uriaș, ferit de zgomot și de bătaia vântului, apoi borcanul ar fi căzut și… gata, am avut ceva de făcut.

Eram, acum două săptămâni, în starea noastră obișnuită, de oameni fără serviciu: îmbrăcați parțial, amorțiți de plictiseală. Pregătiți să

mâncăm în tăcere un mic dejun de care să tragem cât citim integral ziarul. Lecturam acum până și suplimentul auto.

Telefonul lui Nick a sunat la ora zece, și din vocea lui mi-am dat seama că e Go. Suna voios, tinerește, cum îi e mereu glasul când vorbește cu ea. Așa vorbea și cu mine cândva.

S-a retras în dormitor și a închis ușa, lăsându-mă cu două ouă Benedict proaspăt făcute să se bălăngăne în farfurii. Le-am pus pe masă și m-am așezat de cealaltă parte a ei, întrebându-mă dacă ar trebui să-l aștept să mâncăm împreună. Dacă eram în locul lui, cred, m-aș fi întors să-i spun să mănânce, sau aș fi ridicat măcar un degețel: *vin într-un minut.* Aș fi conștientă de cealaltă persoană, consoarta mea, lăsată în bucătărie cu ouăle pe platou. M-am simțit rău că mă gândesc la așa ceva. Fiindcă aud, nu peste mult timp, murmure îngrijorate, exclamații de supărare și încurajări blânde de cealaltă parte a ușii; am început să mă întreb dacă Go are cumva probleme cu băieții, acasă. Go are parte de multe despărțiri. Până și cele provocate chiar de ea necesită multe strângeri de mână și giugiuleli de la Nick.

Îmi pregătisem, așadar, figura obișnuită, *biata de Go,* când a ieșit Nick. Ouăle se întăreau în farfurie. L-am văzut cum arată și mi-am dat seama că nu-i vorba doar despre o problemă de-a lui Go.

— Mama, a început să zică și s-a așezat. Rahat. Mama are cancer. În faza a patra, s-a întins la ficat și la oase. E rău, e…

Și-a lăsat fața în palme, m-am dus și l-am cuprins în brațe. Când a ridicat privirea, am văzut că are ochii uscați. Că e calm. Nu mi-am văzut niciodată soțul să plângă.

— E prea mult pentru Go, bașca Alzheimerul lui tata.

— Alzheimer? *Alzheimer*? De când?

— Păi, de ceva timp. La început au crezut că-i un soi de demență precoce. Dar e mai mult de-atât, e mai rău.

M-am gândit, pe loc, că e ceva în neregulă cu noi, poate ireparabil, dacă soțul meu nu se gândește să-mi spună așa ceva. Uneori mi se pare că e într-un joc personal, că participă la un fel de concurs nedeclarat de impenetrabilitate.

— De ce nu mi-ai zis nimic?

— Nu-mi place să vorbesc așa de mult despre tata.

— Dar, totuși…

— Amy. Te rog!

Are privirea aceea, care-mi arată că nu sunt rezonabilă; pare așa de sigur că nu-s rezonabilă încât mă face să mă întreb dacă sunt.

— Dar acum… Go zice că mama o să aibă nevoie de chimioterapie… că o să fie foarte, foarte bolnavă. O să aibă nevoie de ajutor.

— Să-i căutăm o clinică? O infirmieră?

— Nu are tipul ăla de asigurare.

S-a uitat fix la mine, cu brațele încrucișate, și știu că mă provoacă, mă provoacă să mă ofer să plătesc, și nu putem plăti fiindcă am dat toți banii părinților mei.

— Bine, atunci, dragule, zic. Ce vrei să faci?

Stăm unul în fața celuilalt, e o înfruntare, de parcă ne-am afla în mijlocul unei certe și nu mi s-a spus asta. Am întins mâna să-l ating, dar n-a făcut decât să se uite la brațul meu.

— Trebuie să ne mutăm înapoi.

M-a privit lung, cu ochii mari. Și-a scuturat degetele ca și cum ar fi încercat să scape de ceva lipicios.

— O să ne luăm un an pentru asta și o să facem ce trebuie. Serviciu n-avem, nici bani, nu avem nimic care să ne rețină aici. Chiar și tu trebuie să recunoști asta.

— Chiar și *eu*?

De parcă m-aș opune deja. Simt cum urcă un val de furie, dar îl țin sub control.

— Asta o să facem. O să facem ce trebuie. O să-i ajutăm, o dată, și pe părinții *mei*.

Sigur că asta trebuie să facem, și evident că dacă mi-ar fi prezentat în felul ăsta problema, ca și cum n-aș fi fost dușmanul lui, asta aș fi zis. Dar m-a tratat încă de când a intrat pe ușă ca pe o problemă ce trebuie rezolvată. Am fost vocea amară care trebuia înăbușită.

Soțul meu e cel mai loial om de pe planetă, asta până ce nu mai e. I-am văzut ochii întunecându-i-se, literalmente, ori de câte ori s-a simțit trădat de vreun prieten, fie el și un prieten vechi și drag, iar prietenul n-a mai fost niciodată adus în discuție. Se uită la mine de parcă aș fi un obiect căruia, la nevoie, i se poate face vânt. Privirea asta a lui, de fapt, mi-a dat fiori.

•

S-a decis deci la repezeală, din frântura aceea de discuție: plecăm din New York. Ne ducem în Missouri. Într-o casă din Missouri, pe râu, unde o să locuim. E suprarealist, și nu folosesc degeaba cuvântul *suprarealist*.

Știu că va fi bine. Doar că e așa de departe de ce mi-am imaginat! Când mi-am imaginat viața mea viitoare. Nu spun că ar fi rău așa, doar că… dacă m-ai fi pus de un milion de ori să ghicesc unde avea să mă poarte viața, n-aș fi ghicit. Asta mi se pare neliniștitor.

Mutatul și încărcatul lucrurilor în remorcă a fost o mini-tragedie. Nick, hotărât și vinovat, cu gura strânsă într-o dungă subțire, nevrând să se uite la mine. Camioneta, zăbovind cu orele, blocând traficul pe străduța noastră, clipind din luminile de avarie – pericol, pericol, pericol – în vreme Nick urcă și coboară scările, echipă formată dintr-un singur om, cărând cutii cu cărți, cutii cu veselă și tacâmuri, scaune, măsuțe. Luăm cu noi și sofaua de epocă – divanul nostru lat pe care

tata îl numește animalul nostru de companie, atât de mult ținem la el. Ar trebui să fie ultimul lucru pe care-l mutăm, și e o treabă stângace, istovitoare, pentru doi. Căratul chestiei ăsteia voluminoase pe scări în jos (*Stai un pic, să mă mai odihnesc. Ridică din stânga. Ai grijă, degetele*!) va fi multașteptatul exercițiu de lucru în echipă. După aceea o să cumpărăm ceva de la bistroul din colț, baghete-sendvișuri, să avem pe drum. Și apă gazoasă rece.

Nick m-a lăsat să iau sofaua, dar celelalte obiecte mari rămân la New York. Un prieten de-al lui Nick o să aibă parte de pat; tipul o să treacă mai târziu pe la casa noastră golită – n-au mai rămas decât praful și cablul TV – ca să ia patul, și o să-și trăiască apoi viața newyorkeză în patul nostru newyorkez, o să mănânce tocană chinezească la două dimineața și o să facă sex leneș și protejat cu gagici abțiguite, cu dinți îngălbeniți, care lucrează în relații publice. (Casa însăși va fi preluată de un cuplu gălăgios, o familie de avocați care se bucură cu nesimțire, strălucesc de bucuria acestui chilipir. Îi urăsc.)

Am dus și eu câte o cutie la patru cărate cu icneli de Nick. Mă mișc lent, îmi târșâi picioarele, de parcă m-ar durea oasele; simt cum mă cuprinde o sensibilitate febrilă. Și chiar mă dor toate cele. Nick trece zorit pe lângă mine, în sus și-n jos, aruncându-mi câte o încruntătură, câte-un „ești bine?" din colțul gurii, și își vede de drum înainte să-i răspund, mă lasă cu gura deschisă, căscată, ca într-un desen animat. Nu sunt bine. O să fiu, dar în momentul ăsta nu. Aș vrea ca soțul meu să mă cuprindă în brațe, să mă aline, să mă dezmierde un pic. Doar un pic.

Dar el își face de lucru cu aranjatul cutiilor în remorcă. Nick se mândrește cu abilitățile sale când vine vorba de împachetat: el pune (punea) vasele murdare în mașină, el face bagajele pentru vacanțe. Dar e clar, pe la ora trei, că am vândut sau dăruit prea multe dintre posesiunile noastre. Caverna încăpătoare a remorcii e doar pe jumătate plină. Îmi oferă singura satisfacție pe ziua aceea, acea satisfacție fierbinte, răutăcioasă, din abdomen, ca o înghițitură de mercur. *Așa, bine,* îmi spun. *Bine.*

— Putem să luăm și patul, dacă vrei, zice Nick, uitându-se peste mine, către stradă. Avem loc destul.

— Nu, dacă i l-ai promis lui Wally, atunci să-l ia Wally, spun cu voce înțepată.

Nick slobozește un oftat.

— OK, dacă așa vrei tu. Amy? Așa vrei?

Stă, gâfâind un pic, sprijinit de un maldăr de cutii, care au în vârf una pe care e scris cu markerul HAINE IARNĂ AMY.

— N-o să mai aud despre patul ăsta, Amy? Fiindcă ai ocazia, acum. Ți-l pun cu plăcere în camion.

— Ce amabil din partea ta, zic din colțul gurii, în felul în care-mi arunc mai toate replicile: o apăsare scurtă pe butonul unui spray puturos.

Sunt o lașă. Nu-mi plac confruntările. Apuc o cutie și pornesc spre camionetă.

— Ce-ai zis?

Clatin din cap înspre el. Nu vreau să mă vadă plângând, fiindcă o să-l înfurie și mai tare.

Peste zece minute bufnesc scările – bang! bang! bang! Nick cară de unul singur sofaua.

•

N-am putut nici măcar să mă uit în spate când am părăsit New Yorkul, fiindcă nu exista lunetă la camion. Am văzut în oglinda retrovizoare linia orizontului (*zarea tot mai depărtată* – nu așa se zice prin romanele victoriene când eroina, lipsită de noroc, e obligată să-și lase în urmă casa strămoșească?), dar niciuna dintre clădirile ca lumea – nici clădirea Chrysler, nici Empire State ori Flatiron – astea nu se vedeau prin micul patrulater strălucitor.

Părinții mei au trecut pe la noi aseară, dăruindu-ne ceasul cu cuc care mi-a plăcut așa de mult în copilărie, și tustrei am plâns și ne-am îmbrățișat, în vreme ce Nick și-a îndesat mâinile în buzunare și-a promis să aibă grijă de mine.

A promis să aibă grijă de mine, dar totuși mi-e frică. Mă tem ca nu cumva ceva să meargă prost, foarte prost, ba chiar să se și înrăutățească. Nu mă simt ca nevasta lui Nick. Nu mă simt ca o persoană adevărată: sunt ceva de împachetat și despachetat, ca o sofa ori un ceas cu cuc. Sunt ceva de aruncat în cimitirul de vechituri, de azvârlit, la nevoie, în râu. Nu mă mai simt reală. Mă simt ca și cum aș fi pe punctul să dispar.

15. Nick Dunne

Trei zile de la dispariție

Poliția n-are să o găsească pe Amy decât dacă cineva vrea ca Amy să fie găsită, asta e clar. Toate peticele de verde și cafeniu au fost cercetate: kilometri de Mississippi mâlos, toate cărările și traseele de drumeție, amărâtele noastre de pădurici. Dacă ar fi vie, cineva ar trebui să o aducă înapoi. Dacă e moartă, natura ar trebui s-o scoată la iveală. E un adevăr palpabil, ca gustul sărat pe vârful limbii. Am ajuns la comandamentul pentru voluntari și mi-am dat seama că toată lumea

știa asta: locul emana un soi de pleoșteală generalizată, o stare de înfrângere totală. Am luat-o spre masa cu gustări și am încercat să mă conving să mănânc ceva. Pateuri daneze. Am ajuns să cred că mâncare mai depresivă decât pateurile daneze, care păreau deja expirate la sosire, nu există.

— Eu zic că-i în râu, îi spunea un voluntar amicului său, în vreme ce umblau cu degete murdare printre pateuri. Chiar lângă casa tipului, ce vrei mai ușor de-atât?

— Apărea până acum, o ducea curentul, se bloca în vreo ecluză, ceva.

— Dar nu și dacă a fost tăiată. Dacă-i ciopârțești picioarele, brațele… corpul poate s-ajungă hăt, până în Golf. Ori măcar până-n Tunica.

M-am îndepărtat înainte să mă observe.

Un fost profesor de-al meu, domnul Coleman, stătea la o masă de joc, gheboșat peste telefon, scriind informații. Când i-am prins privirea, a făcut semnul pentru țăcăniți: spirale pe la ureche cu degetul, arătând apoi spre telefon. Ieri m-a întâmpinat zicând: „Nepoata mea a fost omorâtă de un șofer beat, deci…” Am vorbit șoptit și ne-am bătut pe spate, stânjeniți.

Mi-a sunt telefonul, cel preplătit – nu mi-am dat seama unde l-aș putea ține, deci îl țin cu mine. Dădusem un telefon și acum mi se răspundea, dar nu puteam să preiau apelul. Am închis telefonul, cercetând camera după cei doi Elliott, să nu mă vadă. Marybeth butona la mobilul ei BlackBerry, apoi îl ținea în față, la o lungime de braț, ca să citească textul. Când m-a văzut, s-a năpustit spre mine cu pași mici și iuți, cu telefonul ținut în față, ca un talisman.

— La câte ore e Memphis de-aici? a întrebat.

— Aproape cinci, cu mașina. Ce-i în Memphis?

— Hilary Handy stă în Memphis. *Urmăritoarea* lui Amy din liceu. Nu-i cam mare coincidența?

Nu știam ce să-i spun: nicio coincidență?

— Mda, Gilpin m-a lăsat baltă și cu asta. *Nu putem autoriza cheltuieli pentru ceva care s-a întâmplat acum douăzeci și ceva de ani.* Nenorocitul. Mă tratează mereu de parcă aș fi pe punctul să fac o criză de isterie; vorbește cu Rand când eu sunt acolo, mă ignoră total, de parcă aș avea nevoie ca soțul să-mi explice tot, proasta de mine. Un nenorocit.

— Orașul e falit, am zis. Sunt sigur că ei chiar nu au buget suficient, Marybeth.

— Ei bine, noi avem. Serios, Nick, fata aia era dereglată rău. Și știu că a încercat să dea de Amy de-a lungul anilor. Amy mi-a spus.

— Mie nu mi-a zis așa ceva.

— Cât ar costa să faci un drum? Cincizeci de dolari? Ai vrea să te duci? Ai zis că o să te duci. Te rog? N-o să-mi pot scoate asta din cap

până nu știu că a vorbit cineva cu ea.

Știam că asta, cel puțin, e adevărat, fiindcă și fiica ei suferă de aceeași îngrijorare acută: Amy ar putea să se agite o seară întreagă de grija că a lăsat cuptorul deschis, chiar dacă nici n-am făcut mâncare în ziua aceea. Oare ușa e închisă? Sunt sigur? E un caz grav de scenarită catastrofică. Fiindcă niciodată nu e doar ușa, închisă sau nu; e vorba că ușa e deschisă, înăuntru sunt oameni, iar oamenii ăia o așteaptă s-o violeze și s-o omoare.

Am simțit cum pielea mi se acoperă cu o peliculă de sudoare, fiindcă, în sfârșit, temerile soției mele deveniseră fapt. Imaginează-ți ce satisfacție îngrozitoare e să știi că toți anii ăștia de griji n-au fost în van.

— Sigur că mă duc. Și o să trec și prin St. Louis, să-l văd și pe celălalt, pe Desi. E ca și făcut.

M-am întors, mi-am început ieșirea artistică din scenă, am făcut vreo șapte metri și, brusc, am dat iarăși nas în nas cu Stucks, a cărui față încă era buhăită de somn.

— Am auzit că polițaii au căutat prin mall ieri, a zis, scărpinându-și falca.

În cealaltă mână avea o gogoașă glazurată, neîncepută. O umflătură ca o baghetă i se ițea din buzunarul din față al pantalonilor largi. Aproape mi-a venit să fac o glumă: *E doar o chiflă acolo-n pantalonii tăi, sau te…*

— Mda. Nimic.

— *Ieri.* S-au dus ieri, ziua, neisprăviții.

Și-a ferit capul, a aruncat o privire împrejur, îngrijorat parcă să nu fie auzit de cineva. Apoi s-a aplecat mai aproape de mine.

— Noaptea trebuie mers, atunci vin acolo. Peste zi sunt pe lângă râu, cu steagurile lor.

— Steaguri?

— Păi da, stau pe la intrările în autostrăzi cu semnele alea: *Dat afară, vă rog să mă ajutați, Am nevoie de bani de bere,* din astea, a spus, cercetând din priviri încăperea. La produs cu steagul, mă.

— OK.

— Și nopțile-s la mall.

— Păi atunci să mergem în noaptea asta, am zis. Tu, cu mine și cine mai e.

— Joe și Mikey Hillsam, a zis Stucks. Ei sunt gata.

Frații Hillsam erau cu vreo trei-patru ani mai mari decât mine, băieții duri ai orașului. Tipi născuți fără gena fricii, nepăsători la durere. Puști atletici care alergau de colo-colo verile, pe picioarele lor scurte și musculoase, jucau baseball, beau bere și se țineau de rămășaguri bizare: se dădeau cu skate-ul prin canalizări, se suiau în pielea goală pe turnuri de apă. Genul de gagii care se dezbrăcau goi-

pușcă în câte o duminică plicticoasă și știai că ceva avea să urmeze, probabil nimic bun, dar ceva. Evident că frații Hillsam erau gata.

— Bun, am zis. Mergem în seara asta.

Telefonul mi-a sunat în buzunar. Chestia nu se închisese bine. Și a mai sunat o dată.

— Nu răspunzi? a întrebat Stucks.

— Nț.

— Ar trebui să răspunzi la toate apelurile, mă. Chiar ar trebui.

•

Nu mai era nimic de făcut pentru restul zilei. Nu era planificată nicio căutare, nu mai trebuiau fluturași, telefoanele aveau operatori. Marybeth începea să trimită voluntarii acasă; nu făceau decât să se învârtă pe acolo și să mănânce, plictisiți. Pe Stucks îl bănuiam că plecase cu jumătate din ce era pe masă în buzunare.

— Ceva nou de la detectivi? a întrebat Rand.

— Nimic, am răspuns în același timp cu Marybeth.

— Ar putea fi de bine, nu? a zis Rand cu ochi plini de speranță, iar Marybeth și cu mine i-am cântat în strună.

Da, sigur.

— Când pleci la Memphis? a întrebat ea.

— Mâine. Astăzi, cu câțiva prieteni, mai facem o căutare la mall. Nu credem că a fost făcută bine ieri.

— Excelent, a zis Marybeth. Ăsta-i genul de acțiune care ne trebuie. Bănuim că n-a fost făcut ceva bine prima dată, facem noi. Fiindcă eu, una… nu-s prea impresionată de ce s-a făcut până acum.

Rand a pus o mână pe umărul nevesti-sii, un semnal ce îndemna la abținere și care fusese transmis și primit în nenumărate rânduri.

— Mi-ar plăcea să vin cu tine, Nick, a zis. În seara asta.

Rand purta o cămașă de golf de un albastru palid și pantaloni oliv, iar părul îi lucea ca un coif întunecat. Mi l-am imaginat încercând să se dea bine pe lângă frații Hillsam, făcându-și deznădăjduit numărul lui, sunt-unul-dintre-băieți – *hei, îmi place și mie să mai trag câte-o bere, și ce-i cu echipa voastră sportivă*? – și am simțit acut, o clipă, o străfulgerare de jenă.

— Sigur, Rand. Sigur.

Îmi mai rămâneau zece ore bune. Mașina mi-o dăduseră înapoi – după ce o procesaseră, aspiraseră și trăseseră la imprimantă, presupun –, așa că am mers până la secția de poliție cu mașina unei voluntare mai vârstnice, una dintre bunicuțele pline de energie, care părea destul de agitată că rămăsese singură cu mine.

— Îl duc pe domnul Dunne până la secția de poliție, dar o să mă-ntorc în mai puțin de jumătate de oră, i-a zis unei prietene. Nu stau mai mult de jumătate de oră.

Gilpin nu luase ca probă al doilea bilet de la Amy; fusese prea

încântat de lenjeria intimă ca să-și mai bată capul. M-am suit în mașina mea, am căscat portierele larg și, în timp ce căldura se prelingea afară, am recitit al doilea indiciu al soției mele:

Gândește doar: *sunt moartă după tine*
O viață-n care nu ești tu în cap nu-mi vine
M-ai adus aici să-mi povestești, doar mie
Isprăvile-ți de prin copilărie
Cu pantalonii peticiți și șapca ta cu cozoroc.
Și lasă-i pe ceilalți în treaba lor:
Sărută-mă cu drag, încetișor, cu foc.

În Hannibal, Missouri, localitatea de baștină a lui Mark Twain, lucrasem verile, în adolescență, costumat ca Huck Finn, cu pălărie veche de pai și pantaloni zdrențuiți, zâmbind malițios în vreme ce-i îndemnam pe turiști să viziteze Prăvălia de Înghețată. Era una dintre poveștile alea de spus la cină, în New York cel puțin, fiindcă nimeni nu putea veni cu una la fel de bună. Nimeni nu putea să zică *păi da, și eu la fel.*

„Șapca mea cu cozoroc” era o glumă de-a noastră: când îi spusesem prima oară lui Amy că mă costumasem în Huck, eram la masă, la a doua sticlă de vin, și ea se amețise într-un fel adorabil. Zâmbea cu toată fața și avea obrajii îmbujorați când bea. Se aplecase peste masă de parcă aveam un magnet la mine. Mă tot întrebase dacă mai am cozorocul, dacă vreau să port cozorocul pentru ea, și când am întrebat-o de ce, pentru numele Cerului, credea ea că Huck Finn avusese vreun asemenea cozoroc, a înghițit în sec și a zis: „O, voiam să zic pălărie de pai!” De parcă ar fi fost două cuvinte interschimbabile. După aceea, ori de câte ori ne uitam la tenis, lăudam mereu pălăriile sportive de pai ale jucătorilor.

Hannibal era totuși o alegere stranie pentru Amy, fiindcă nu-mi aduceam aminte să fi petrecut pe acolo momente deosebit de bune sau de rele, ci doar niște timp. Țin minte că am hoinărit amândoi pe acolo, acum aproape un an, arătând cu degetul chestii, citind inscripții comemorative și zicând „e interesant”, pe când celălalt se arăta de acord cu câte un „da, este”. Mă mai dusesem pe-acolo fără Amy, de atunci (greu e să-mi înăbuș nostalgia), și avusesem o zi nemaipomenită, cu zâmbete largi și împăcare cu lumea întreagă. Dar cu Amy totul fusese încremenit, ca o rutină. Un pic stânjenitor. Știu că la un moment dat începusem o poveste caraghioasă cu o excursie făcută cu școala și-i văzusem ochii cum devin opaci; mă înfuriasem în secret și îmi petrecusem zece minute să-mi cultiv furia asta – fiindcă în perioada aceea a mariajului nostru mă învățam să mă înfurii pe ea, era aproape plăcut, ca și cum ți-ai roade o pieliță de la deget: știi că ai

face bine să te oprești, nu se simte atât de plăcut pe cât ai crezut, dar nu te poți opri din ronțăit. La suprafață, evident, ea n-a băgat de seamă nimic. Am continuat să ne plimbăm, să citim inscripții și să arătăm cu degetul.

Era o reamintire a cât de puține amintiri plăcute aveam de când ne mutaserăm; soția mea fusese silită să aleagă Hannibal pentru vânătoarea ei de comori.

Am ajuns în douăzeci de minute la Hannibal, am trecut pe lângă judecătoria de secol nouăsprezece, în a cărei pivniță funcționa acum un local cu aripioare de pui, și am apucat-o, pe lângă un șir de afaceri distruse – bănci comunitare ruinate și cinematografe defuncte – înspre râu. Am parcat într-un spațiu chiar lângă Mississippi, fix în fața vaporului *Mark Twain.* Parcarea era gratuită. (Mă încântă necontenit noutatea, generozitatea parcatului gratuit.) Postere cu omul respectiv și coama lui albă atârnau pleoștite de pe stâlpii felinarelor stradale, contorsionate de căldură. Era o zi fierbinte ca un uscător de păr, dar, chiar și așa, Hannibal părea deranjant de potolit. Pășind pe cele câteva alei cu prăvălii ce vindeau suvenire – plăpumi, obiecte de anticariat și bomboane de melasă – am văzut și alte semne cu „De vânzare”. Casa lui Becky Thatcher era închisă pentru renovare, care urma a fi plătită cu bani ce nu fuseseră încă obținuți. Pentru zece biștari îți puteai scrie numele pe gardul alb al lui Tom Sawyer, dar erau puțini doritori.

M-am așezat pe treptele unei prăvălii goale. Îmi dădeam seama că o adusesem pe Amy aici după ce totul se sfârșise. Aveam parte, literalmente, de finalul unui mod de viață, o frază pe care aș fi aplicat-o altădată doar triburilor din Noua Guinee și suflătorilor de sticlă din Apalași. Recesiunea pusese cruce centrului comercial. Computerele puseseră capăt Cărții Albastre. Carthage se prăbușise; orașul-frate, Hannibal, pierdea teren în fața unor locuri turistice mai strălucitoare, mai gălăgioase, mai din desene animate. Iubitul meu râu Mississippi era traversat în răspăr de crapi chinezești ce-și croiau drum săltând către lacul Michigan. *Uimitoarea Amy* era terminată. Eram la capătul carierei mele, ea la al ei, era sfârșitul pentru tata, pentru mama. Finalul căsătoriei noastre. Sfârșitul lui Amy.

Un vuiet depărtat de sirenă venea de pe râu, de la un vapor cu aburi. Transpirasem la spate. M-am ridicat în picioare. Am cumpărat biletul pentru turul pe râu. Am mers pe traseul pe care mersesem cu ea în acea zi, cu soția mea alături, în minte. Și în ziua aceea fusese înăbușitor. *Ești* NEMAIPOMENIT. În imaginația mea, Amy pășea alături de mine, și de data asta zâmbea. Am simțit că mi se înmoaie stomacul.

Mi-am condus soția, în minte, pe la principalele atracții. Un cuplu cărunt s-a oprit să se uite la casa lui Huckleberry Finn, fără să se obosească să intre. La capătul cvartalului, un bărbat îmbrăcat ca

Twain – cu păr alb și haină albă – a coborât dintr-un Ford Focus, s-a întins, a aruncat o privire pe strada pustie și a intrat într-un local cu pizza. Și iată-ne și la casa de bârne care fusese tribunalul tatălui lui Samuel Clemens. Pe placa de afară scria:

J.M. Clemens, judecător de pace.
Sărută-mă cu drag, încetișor, cu foc.
Faci totul să fie așa de drăguț și de ușor, Amy. Ca și cum chiar ai vrea să le găsesc, să mă simt bine în privința mea. Ține-o tot așa și o să-mi depășesc recordul.

Înăuntru nu era nimeni. M-am pus în genunchi pe dușumelele prăfuite și m-am uitat sub prima bancă. Dacă lăsa vreun indiciu în spații publice, Amy îl prindea mereu cu bandă adezivă pe dedesubtul lucrurilor, undeva între cocoloașele de gumă și praf, și era mereu justificată s-o facă, fiindcă nimănui nu-i plăcea să se uite pe sub chestii. Sub prima bancă nu era nimic, dar de cea din spate atârna un petic de hârtie. Am băgat mâna și am tras plicul albastru al lui Amy, cu o bucată de scotch prinsă de el.

Bună, soțule drag.

Ai găsit-o! Ești un bărbat extraordinar. Poate că a ajutat și faptul că anul ăsta n-am făcut din vânătoarea de comori un marș forțat, istovitor către amintirile mele personale cele mai obscure.

Uite un citat din iubitul tău Mark Twain:

„Ce i s-ar putea face omului care a inventat sărbătorirea aniversărilor? Doar să-l ucizi ar fi prea puțin.”

Am înțeles în sfârșit ce-mi tot spuneai an după an, că vânătoarea asta de comori ar trebui să fie o vreme în care ne sărbătorim pe noi, și nu un test ca să-mi dovedești că-ți amintești tot ce gândesc sau spun eu de-a lungul anului. Te-ai gândi că o femeie în toată firea ar fi putut să-și dea seama și singură, dar… presupun că de asta avem soți. Să ne arate ce nu vedem cu ochii noștri, chiar dacă durează cinci ani.

Aș vrea să profit de acest moment pe tărâmurile copilăriei lui Mark Twain și să-ți mulțumesc pentru UMOR. Ești cu adevărat cel mai deștept și cel mai amuzant om pe care-l cunosc. Am o memorie senzorială foarte bună: a tuturor acelor dăți, în toți anii, când te-ai aplecat spre urechea mea – îți simt răsuflarea gâdilându-mi lobul chiar acum, cât îți scriu – și mi-ai șoptit câte ceva doar mie, doar ca să mă faci să râd. Ce lucru generos este, îmi dau seama, ca un soț să-și facă

soția să râdă. Și ți-ai ales mereu cele mai bune momente. Mai ții minte când Insley și maimuța ei dansatoare ne-au făcut să ne ducem să le admirăm bebelușul, și am executat vizita obligatorie la casa lor bizar de perfectă, cu prea multe flori, prea tihnită, ca să luăm o gustare și să-l vedem pe copil, și erau așa de plini de sine și de condescendenți când venea vorba că noi n-avem copii, și între timp ne uitam la băiatul lor hidos, mânjit de bale, morcovi fierți și poate și ceva fecale – dezbrăcat cu excepția unei bavete și a unor papucei împletiți – și, în timp ce sorbeam din sucul de portocale, te-ai aplecat spre mine și mi-ai zis: „Ei, așa o să mă-mbrac și eu mai târziu". Și m-am înecat literalmente și-am stropit cu suc peste tot. A fost unul dintre momentele acelea în care m-ai salvat, în care m-ai făcut să râd chiar la momentul potrivit. Doar o măslină, totuși. Să ți-o mai spun, deci, o dată: ești AMUZANT. Acum sărută-mă!

Am simțit că mă dezumflu. Amy folosea vânătoarea de comori ca să ațâțe iarăși focul dintre noi. Și era prea târziu. Cât scria ea indiciile astea, habar n-avea cum mă simt eu. *De ce, Amy, n-ai putut să faci asta mai devreme*?

N-am reușit niciodată să ne sincronizăm.

Am deschis următorul indiciu, l-am citit, l-am îndesat în buzunar, apoi am apucat-o înapoi spre casă. Știam unde trebuia să merg, dar încă nu eram gata. Nu mai suportam încă un compliment, încă o vorbă bună de la soția mea, încă o ramură de măslin. Sentimentele mele față de ea virau prea iute de la amar la dulce.

M-am întors la Go acasă, am stat câteva ore singur, bând cafea și agitându-mă pe lângă televizor, anxios și iritat, omorând timpul până la expediția de la 11, la mall.

Soră-mea geamănă s-a întors acasă pe la șapte și ceva, arătând stoarsă după ce trebuise să servească singură la bar. Din privirea aruncată asupra televizorului am înțeles că aș face bine să-l opresc.

— Ce-ai făcut azi? a întrebat, aprinzându-și o țigară și prăvălindu-se la masa veche de cărți a mamei.

— M-am ocupat de centrul de voluntari… și avem căutarea la mall, la ora unsprezece.

Go s-a apucat să întindă niște cărți la o pasiență; fâșâitul cărților pe masă exprima un reproș. Am început să mă plimb încoace și-ncolo. M-a ignorat.

— Mă uitam și eu la televizor, ca să-mi mai iau gândul.

— Știu, pe bune că știu.

A întors pe față un valet.

— Trebuie să pot *face* și eu ceva, am zis, bântuind prin camera ei de

zi.

— Păi, te duci să cauți la mall în câteva ore, a zis Go și nu mi-a mai oferit alte încurajări.

A mai întors trei cărți.

— Pari să crezi că-i pierdere de vreme.

— A… nu. Hei, totul merită verificat. Pe Fiul lui Sam{7} l-au prins după o amendă de parcare, nu?

Go era a treia persoană care-mi menționa asta; părea o mantră pentru cazuri care băteau pasul pe loc. M-am așezat de cealaltă parte a mesei.

— Nu m-am simțit îndeajuns de supărat pentru Amy, am spus. Știu asta.

— Poate că nu, a zis ea, privindu-mă în cele din urmă. Cam dubios te porți.

— Cred că, în loc să mă panichez, m-am concentrat să fiu supărat pe ea. Fiindcă ne-a mers așa de prost în ultima vreme. E ca și cum m-aș simți aiurea să-mi fac griji prea multe, fiindcă n-am dreptul. Presupun.

— Te-ai purtat dubios, de ce să mint, a zis Go. Dar și situația-i dubioasă, a continuat, stingându-și țigara. Nu-mi pasă cum ești cu mine, dar cu ceilalți să ai grijă, OK? Oamenii judecă. Una-două.

S-a întors la pasienţă, dar voiam să mă asculte. Am continuat să vorbesc.

— Probabil că ar trebui să dau pe la tata la un moment dat, am zis. Nu știu dacă să-i spun despre Amy.

— Nu, a zis, nu face asta. El s-a purtat cu Amy și mai dubios decât tine.

— Am avut mereu senzația că-i amintește de vreo iubită de demult sau ceva – aia care a scăpat. După ce a… – am coborât mâna într-un gest care semnifica Alzheimerul lui – a fost grosolan și nesuferit, dar…

— Da, dar și voia să o impresioneze, în același timp, a spus ea. Un prostovan de doișpe ani prins în corpul unui babalâc ticălos de șaizeci și opt.

— Dar nu cred femeile că toți bărbații sunt niște prostovani de doișpe ani în adâncul sufletului?

— Ei, da, dacă sufletul se potrivește.

•

La unsprezece și opt minute seara, Rand mă aștepta în spatele ușilor glisante ale hotelului, chiorându-se în întuneric ca să ne zărească. Frații Hillsam veniseră cu camioneta; Stucks și cu mine stăteam în remorcă. Rand a venit spre noi fuguța, în pantaloni scurți kaki, de golf, și un tricou Middlebury imaculat. A săltat în spate lângă noi, s-a așezat cu o surprinzătoare degajare pe roata de rezervă și s-a îngrijit de prezentări de parcă ar fi fost gazda unui talk-show în mișcare.

— Îmi pare tare rău de Amy, Rand, a zis tare Stucks, în timp ce

ieșeam hurducăindu-ne din parcare, cu viteză mai mare decât era necesar, și o apucam pe autostradă. E așa de dulce. Odată m-a văzut când zugrăveam o casă, de-mi transpirau coa… coatele, și s-a dus până la un non-stop, mi-a luat o apă gazoasă mare și mi-a adus-o, chiar acolo la scară.

Era o minciună. Așa de puțin îi păsa lui Amy de băutura răcoritoare a lui Stucks, că nu s-ar fi ostenit nici să se pișe într-un pahar pentru el.

— Așa e ea, Amy a noastră, a zis Rand, făcându-mă să mă îmbujorez de o agasare neașteptată, deloc cavalerească.

Poate că era jurnalistul din mine, dar faptele erau fapte și oamenii nu aveau de ce s-o transforme pe Amy în cea mai bună prietenă a tuturor doar fiindcă era comod emoțional.

— Middlebury, deci? a continuat Stucks, arătând spre tricoul lui Rand. Aveți o echipă de rugby dată naibii.

— *Chiar* că avem, a replicat Rand, și s-au lansat amândoi într-o discuție puțin probabilă despre rugby și arte liberale, strigând ca să acopere zgomotul mașinii, aerul, noaptea, până la centrul comercial.

Joe Hillsam și-a parcat mașina lângă piatra de temelie gigantică a magazinului Mervyns. Am sărit din mașină cu toții, ne-am întins picioarele, ne-am scuturat un pic ca să ne trezim. Noaptea era umedă, cu un ciob de lună pe cer. Am observat că Stucks era îmbrăcat – ironic poate, dar poate că nu – cu un tricou pe care scria *Economisește gazul, bășește-te la borcan.*

— Hm… ăă… locul ăsta, ce facem noi, totul e al dracu' de periculos, nu vreau să vă mint, a început Mikey Hillsam.

Se făcuse mătăhălos cu trecerea anilor, la fel ca și fratele lui; nu mai aveau doar piepturile ca niște butoaie, erau peste tot ca niște butoaie. Unul lângă altul cântăreau, probabil, vreo două sute cincizeci de ocale.

— Am fost odată pe-aici cu Mikey, așa, de… nu știu, să vedem locul, cred, să vedem ce s-a ales de el, și a fost cât pe ce să dăm în primire, a zis Joe. Așa că-n seara asta suntem precauți.

A băgat mâna în cabină, a tras de acolo o geantă lunguiață de pânză și a deschis fermoarul, scoțând la iveală vreo șase bâte de baseball, pe care a început să le împartă solemn. Când a ajuns la Rand, a ezitat.

— Ăă, vrei una?

— La naiba, sigur că vreau, a zis Rand și toți au dat din cap aprobator, zâmbind, energizați ca de o bătaie pe spate prietenească, un *bun așa, bătrâne.*

— Haideți, a zis Mickey și ne-a condus pe lângă exteriorul clădirii. E o ușă cu încuietoarea spartă pe aici, pe lângă Spencer's.

Chiar atunci am trecut pe lângă ferestrele întunecate de la Shoe-Be-Doo-Be, unde lucrase mama mai bine de jumătate din viața mea. Încă îmi amintesc cât de încântată fusese când se dusese să facă o cerere de

slujbă la cel mai minunat dintre locuri – mallul! –, cum plecase la târgul de locuri de muncă într-o sâmbătă dimineață, în pantalonii ei de culoarea piersicii, femeie la patruzeci de ani căutându-și pentru prima oară un serviciu și revenind acasă cu un zâmbet fâstâcit: nici nu ne imaginam noi cât de plin era la mall, câte soiuri de magazine! Și cine știe la care avea să lucreze? Depusese solicitări la nouă! Magazine de îmbrăcăminte, magazine de electronice, ba chiar și la un magazin de floricele de porumb cu arome exotice. Când anunțase, o săptămână mai târziu, că devenise oficial vânzătoare de pantofi, copiii ei nu fuseseră defel impresionați.

— O să trebuiască să atingi tot felul de picioare jegoase, se plânsese Go.

— O să cunosc tot felul de oameni interesanți, o corectase mama.

Am aruncat o privire pe geamul întunecat. Locul era cu totul gol, cu excepția unui calapod de pantofi așezat fără rost lângă perete.

— Mama a lucrat aici, i-am spus lui Rand, obligându-l să zăbovească lângă mine.

— Ce fel de loc era?

— Un loc plăcut, se purtau bine cu ea.

— Nu, ce vindeau, vreau să zic?

— A, pantofi. Despre pantofi era vorba.

— Pantofi, exact. Îmi place. Ceva de care oamenii au nevoie cu adevărat. Și, la capătul zilei, știi ce-ai făcut: ai vândut pantofi la cinci oameni. Nu-i ca scrisul, așa-i?

— Dunne, vino-ncoa!

Stucks stătea sprijinit de ușa deschisă din față; ceilalți intraseră.

Mă așteptam ca mallul să miroasă ca un spațiu cavernos, cu temperatură controlată. Însă am simțit izuri de iarbă uscată și pământ, miros de afară înăuntru, unde n-avea ce să caute. Clădirea era sufocant de încinsă, avea un aer dens, ca interiorul unei saltele. Trei dintre noi duceau lanterne mari de camping; lumina scotea la iveală imagini zguduitoare: suburbia post-cometă, post-zombi, post-umanitate. Un șir de cărucioare de cumpărături murdare de noroi alcătuiau bucle nebunești pe pardoseala albă. Un raton clefăia niște mâncare pentru câini la intrarea unei toalete, cu ochii licărind ca niște bănuți.

Întregul complex era tăcut; vocea lui Mikey răsuna, pașii noștri răsunau, chicotelile de bețiv ale lui Stucks răsunau. N-aveam să fim în stare de un atac-surpriză, dacă la atac ne gândeam.

Când am ajuns pe promenada centrală a mallului, întreaga zonă s-a umflat ca un balon: patru etaje, scări rulante și lifturi încrucișându-se în întuneric. Ne-am strâns lângă o fântână secată și am așteptat să preia cineva conducerea.

— Deci, băieți, a zis cu voce șovăielnică Rand, care-i planul? Știți cu

toții locul, iar eu nu. Trebuie să găsim o cale ca să sistematizăm…

Am auzit un râcâit metalic, zgomotos, o ușă de securitate ridicându-se.

— Hei, uite unul! a țipat Stucks.

A pus lanterna pe un bărbat într-un trenci de ploaie umflat care, țâșnind pe la intrarea unui magazin Claire, o rupea la fugă acum, depărtându-se de noi.

— Opriți-l! a răcnit Joe și a început să alerge după el, cu talpa groasă a tenișilor plescăind pe dalele de ceramică, cu Mikey după el, ținând lumina lanternei îndreptată spre străin, cei doi frați strigând, cu voci gâjâite, *stai așa, băi, gagiule, vrem să te-ntrebăm ceva.* Bărbatul nici măcar nu s-a uitat înapoi. *Ți-am zis să stai, nenorocitule*! Alergătorul rămânea tăcut printre strigăte, însă mărea viteza; a țâșnit pe coridorul mallului, ieșind și intrând în lumina lanternei, cu trenciul fâlfâindu-i împrejur ca o mantie. Apoi individul a devenit acrobat: a săltat peste un coș de gunoi, s-a agățat de marginea unei fântâni și s-a strecurat, la final, pe sub o poartă metalică de securitate ce dădea spre un Gap, apoi a dispărut.

— Să-l fut!

Frații Hillsam se făcuseră vineți la față, pe gât, pe degete. Au început să se chinuie pe rând cu poarta, încercând s-o ridice.

M-am aplecat și eu s-o apuc, dar nu se mișca mai mult de douăzeci de centimetri. M-am pus la pământ și-am încercat să mă strecor pe sub poartă: degetele de la picioare, gambele, apoi am rămas blocat de la talie.

— Nu, nu merge, am mârâit. În mă-sa!

M-am dat înapoi și am direcționat către magazin lumina lanternei. Spațiul de expoziție era gol, în afară de un maldăr de ambalaje de îmbrăcăminte pe care cineva le târâse în mijloc, de parcă ar fi vrut să aprindă un foc de tabără.

— Toate magazinele dau în spate, în culoarul pentru gunoi și reparații, am zis. Cred că a ajuns deja în celălalt capăt al mallului.

— Păi, să mergem în celălalt capăt, atunci, a zis Rand.

— Ieșiți afară, rataților! a răcnit Joe, cu capul dat pe spate și ochii mijiți.

Vocea i-a răsunat prin clădire. Am început să mergem în dorul lelii, târând după noi bâtele, cu excepția fraților Hillsam, care s-au folosit de ale lor ca să bocănească în uși și porți, de parcă ar fi fost o patrulă militară dintr-o zonă de război dată dracului.

— Mai bine ieșiți decât să venim noi la voi! a strigat Mikey. Hei, *salutaree*!

La intrarea unui magazin se vedeau un bărbat și o femeie, înfofoliți în niște pături de armată, cu părul ud de sudoare. Mikey s-a îndreptat spre ei, masiv, respirând greu, ștergându-și sprâncenele. Era scena din

filmele de război când soldații frustrați dau peste niște săteni nevinovați și se întâmplă lucruri urâte.

— Ce pula mea vrei? a întrebat bărbatul.

Era emaciat, cu obrazul atât de subțire și de tras, că arăta de parcă s-ar fi topit. Avea părul lung și încâlcit, până la umeri, iar ochii îi erau triști și priveau în sus: un Isus despuiat. Femeia era mai în formă, cu brațe și picioare rotofeie, curate, cu părul uleios, dar pieptănat.

— Ești unul dintre băieții de la Cartea Albastră? a întrebat Stucks.

— Nu-s băiatul nimănui, a mormăit omul, încrucișând brațele.

— De ce n-ai și tu respect, fir-ai al dracului? a izbucnit femeia, părând că-i vine să plângă.

S-a întors cu spatele la noi, făcându-se că se uită la ceva în depărtare.

— M-am săturat că n-are *nimeni niciun respect*.

— Te-am întrebat ceva, prietene, a zis Mikey, apropiindu-se de individ, lovindu-și talpa cu celălalt picior.

— Nu-s dintre ăia de la Cartea Albastră, a zis bărbatul. Doar mai ghinionist de fel.

— Rahat!

— Sunt pe-aici tot felul de oameni, nu numai de la Cartea Albastră. Dar, dacă după asta umblați…

— Duceți-vă, duceți-vă deci și găsiți-i, a zis femeia, coborându-și colțurile gurii. Mergeți pe capul lor.

— Își fac veacul în Gaură, a spus bărbatul.

Când a văzut că nu reacționăm, ne-a arătat cu mâna.

— La Mervyns, celălalt capăt, după locul unde era pe vremuri caruselul.

— Și mersi frumos, mă pupați în dos, a mârâit femeia.

O pată ca un cerc în lan marca locul unde fusese cândva caruselul. Mă dădusem în el cu Amy chiar înainte să se închidă mallul. Doi adulți, alături, pe iepuri care levitau, fiindcă nevastă-mea voia să vadă centrul comercial în care-mi petrecusem atât de mult din copilărie. Voia să-mi audă poveștile. Nu ne era chiar așa de rău pe atunci.

Poarta ce bloca drumul spre Mervyns fusese scoasă din țâțâni, așa că magazinul era deschis larg și primitor, ca într-o zi de vânzări cu reducere. Înăuntru locul era ca-n palmă, cu excepția spațiilor unde se aflaseră altădată casele de marcat, care găzduiau acum vreo duzină de oameni în diferite stadii de intoxicație cu droguri, sub niște panouri pe care scria *Bijuterii, Cosmetică* și *Lenjerie de pat*. Lumina venea de la niște lămpi cu gaz care pâlpâiau precum torțele din bambus. Câțiva dintre tipi abia au deschis ochii la trecerea noastră, alții erau duși de pe lumea asta. Într-un ungher, doi puști, nu de mult ieșiți din adolescență, recitau maniacal proclamația de la Gettysburg. *Suntem acum implicați într-un uriaș război civil*… Pe un covor stătea răstignit un

bărbat în pantaloni scurți de blugi, imaculați, și în tenișii albi, de parcă s-ar fi oprit din drumul spre meciul de softball al băiatului lui de școală. Rand a început să se holbeze la el, ca și cum ar fi fost vreo șansă să-l știe.

Carthage suferă, se pare, de o epidemie de droguri mai mare decât știam. Polițaii au fost abia ieri pe-aici, și drogații au și revenit, ca niște musculițe încăpățânate. Cât ne-am făcut drum prin mormanele omenești, o femeie pe un scuter electric a apărut silențioasă lângă noi. Avea mutra plină de acnee, era udă de transpirație și cu dinți ca de pisică.

— Cumpărați ori plecați, că nu-i expoziție aici, a zis.

Stucks a îndreptat lumina lanternei spre ea.

— Ia rahatul ăla de pe mine.

A făcut-o.

— Îmi caut soția, am început eu. Amy Dunne. A dispărut de joi.

— Apare ea. Se trezește și se trage ea spre casă.

— Nu ne facem griji în privința drogurilor, am zis. Mai mult ne îngrijorează unii bărbați de pe-aici. Am auzit niște zvonuri.

— E OK, Melanie, s-a auzit o voce.

La marginea raionului pentru copii am văzut un lungan, sprijinit de un tors de manechin; ne urmărea cu un rânjet strâmb.

Melanie a ridicat din umeri, plictisită și agasată, și a luat-o din loc pe scuterul ei.

Bărbatul a rămas cu ochii pe noi, dar a strigat către raionul de copii, făcând patru perechi de picioare să apară de prin cabinele de probă, unde se adăposteau, în compartimente individuale.

— Hei, Lonnie! Hei, toată lumea! S-au întors nemernicii. Sunt cinci, a zis omul.

A dat cu piciorul într-o cutie de bere, trimițând-o spre noi. În spatele nostru au început să se miște trei perechi de picioare; erau bărbați care se ridicau. O pereche n-a mai mișcat: probabil că deținătorul adormise sau leșinase.

— Da, rataților, ne-am întors, a zis Mikey Hillsam.

Își ținea bâta ca pe un tac de biliard; a împuns între sâni manechinul, care a căzut la pământ, în vreme ce tipul și-a retras cu grație brațul, de parcă totul ar fi făcut parte dintr-un număr deja repetat.

— Vrem informații despre o fată care-a dispărut.

Cei trei din cabinele de probă s-au alăturat prietenilor lor. Purtau cu toții tricouri cu litere grecești, *Pi – Fi-Tie-Dye* și *Fiji Island*. Punctul local de colectare pentru săraci era sufocat de asemenea chestii când venea vara – absolvenți de universități care scăpau de vechile suvenire.

Bărbații erau toți ațoși și puternici, cu brațe musculoase pe care se

umflau vene albastre. În spatele lor, un tip cu o mustață lungă, căzută, și părul prins în coadă – Lonnie – a ieșit la iveală din cea mai încăpătoare cabină de probă, cu o țeavă lungă în mână și îmbrăcat cu un tricou Gamma Phi. Aveam de-a face cu paza centrului comercial.

Nu putem binecuvânta, nu putem sfinți, nu putem sanctifica acest pământ… recitau puștii pe un ton care părea mai degrabă un țipăt.

— O căutăm pe Amy Dunne, probabil ați văzut-o la știri, lipsește de joi, a zis Joe Hillsam. E simpatică, drăguță, o doamnă de treabă, răpită din propria ei casă.

— Am auzit. Și? a zis Lonnie.

— E soția mea, am spus.

— Știm în ce sunteți voi băgați pe-aicea, a continuat Joe adresându-i-se doar lui Lonnie, care-și azvârlea la spate părul în coadă și-și încleșta fălcile.

Degetele îi erau pline cu tatuaje spălăcite, verzui.

— Știm despre violul în grup.

I-am aruncat o privire lui Rand, să văd cum se simte; se holba la manechinul azvârlit pe jos.

— Viol în grup, a zis Lonnie, aruncându-și capul pe spate. Ce pula mea vorbești de violuri în grup?

— Voi, ăștia, a făcut Joe. Băieții de la Cartea Albastră.

— Băieții de la Cartea Albastră, parc-am fi o bandă sau ceva, a pufnit Lonnie. Nu suntem animale, dobitocule. Nu răpim femei. Lumea doar vrea să se simtă bine că nu ne ajută. *Păi, nici nu merită, că-s o gașcă de violatori.* Asta-i un *căcat.* M-aș căra naibii din oraș dacă fabrica mi-ar plăti salariile compensatorii. Dar nu-mi dau nimic. Nimănui nu i-au dat. Așa că stăm aici.

— Vă dăm noi bani, mulți bani, dacă ne puteți spune ceva despre dispariția lui Amy, am zis. Știți o groază de lume, poate ați auzit ceva.

Am scos poza ei. Frații Hillsam păreau surprinși și mi-am dat seama – păi, cum altfel – că pentru ei, asta nu era decât o distracție macho. I-am pus-o în față lui Lonnie, așteptându-mă să-i arunce doar o privire în silă. Însă el s-a aplecat peste fotografie.

— A, rahat! a zis. Ea e?

— O recunoști?

Părea năucit.

— Voia să cumpere o armă.

16. Amy Elliott Dunne

Jurnal

16 octombrie 2010

Mulți ani să trăiesc! Am împlinit o lună de când sunt locuitoare a statului Missouri și sunt pe cale să devin de-a locului. Mda, am tăiat-o brusc cu toate chestiile de Coasta de Est și mi-am câștigat bulina roșie de treizeci de zile (ori chiar o roșie adevărată, presupun). Iau notițe, onorez tradiții. Sunt o Margaret Mead{8} a afurisitului de Mississip.

Să vedem, ce mai e nou? Nick și cu mine suntem actualmente vârâți până peste cap în ceea ce am ajuns să numesc (doar pentru mine) Harababura Ceasului cu Cuc. Prețioasa moștenire părintească arată ridicol în casa cea nouă. Dar așa e, până la urmă, cu toate chestiile din New York. Divanul nostru demn și elefantin, cu micuța sofa care-l însoțește, stă în camera de zi de parcă ar fi împietrit, de parcă ar fi fost tranchilizat în elementul său natural și s-ar fi trezit în această captivitate nouă și stranie, înconjurat de carpete ce par pretențioase, de lemn sintetic și de pereți fără crăpături. Mi-e dor de vechiul loc – cu atâtea margini și ridicături și fracturi infime făcute de vreme. (Pauză pentru ajustarea atitudinii.) Dar și noul e drăguț! Doar că e altfel. Ceasul n-ar fi de acord. Cucul are și el probleme de adaptare la noul spațiu: păsărica iese șovăielnică la zece minute de la fix; cu șaptesprezece minute înainte; la patruzeci și unu de minute după. Emite un geamăt de muribund – cuu-crrrrr – care-l face de fiecare dată pe Bleecker să vină în galop de prin vreo ascunzătoare, cu ochii mari, pus pe treabă, cu coada bârzoi; își întinde capul spre cuc și miaună.

„Băi, cred că tare mă mai urăsc părinții tăi", zice Nick de fiecare dată când ne izbește zgomotul, deși e destul de isteț ca să nu recomande să scăpăm, deocamdată, de obiectul cu pricina. Dar și eu vreau să-l arunc la gunoi. Eu sunt cea care stă acasă (fără slujbă) toată ziua, așteptând cloncănelile, ca un spectator de cinema tensionat ce se oțelește pentru un nou hohot de râs venit din spate, din sală – și ușurat (încă unul!) și furios (încă unul?!) de fiecare dată când se produce.

S-a făcut mult caz de orologiu când am dat petrecerea de casă nouă (*o, ia te uită, un ceas vechi*!), după insistențele lui Madam Maureen Dunne. De fapt, nici n-au fost insistențe. Mama Mo nu insistă. Pur și simplu, transformă lucrurile în realitate, presupunând că ele ar sta în vreun anume fel: din prima dimineață de la mutare, când a apărut la intrare cu o omletă de bun-venit și un pachet mare de hârtie igienică (care nu dădea vești bune despre omletă…) și a început să vorbească despre petrecerea de casă nouă ca despre un lucru de la sine înțeles. *Deci când vreți să faceți petrecerea de casă nouă*? *V-ați gândit pe cine să invit de casă nouă*? *Vreți o petrecere în casă sau ceva amuzant, vreun chef la bar*? *Dar o petrecere tradițională de casă nouă e întotdeauna drăguță.*

Și niciuna, nici două a rămas stabilită data, și data a fost astăzi, și

familia Dunne, cu prietenii, și-au scuturat burnița de octombrie de pe umbrele și și-au șters grijulii și conștiincioși tălpile pe preșul de la intrare, pe care ni-l adusese Maureen de dimineață. Pe covoraș scrie: *Cei ce intră sunt prieteni.* E de la Costco. Am învățat cum să fac cumpărături cu toptanul în primele mele patru săptămâni de rezidență pe râul Mississippi. Republicanii se duc la Sam's Club, democrații la Costco. Dar cu toții cumpără cu toptanul fiindcă – spre deosebire de locuitorii din Manhattan – au cu toții loc destul ca să depoziteze douăzeci și patru de borcane de murături dulci. (Nicio adunare nu e completă fără vreo tavă rotundă cu murături și fără măsline spaniolești luate direct din borcan. Și un pic de sare pe limbă.)

Să descriu scena: e una dintre zilele acelea pline de mirosuri, când oamenii aduc de afară mirosuri, parfumul ploii pe mâneci, în păr. Femeile mai vârstnice – prietenele lui Maureen – prezintă variate feluri de mâncare în containere de plastic din cele ce se pot spăla la mașină, pe care mai târziu le vor cere înapoi. Și vor cere și vor tot cere. Știu, acum, că ar trebui să spăl toate recipientele și să le trimit pe fiecare în adăposturile lor cuvenite – care-s niște pungi mari de plastic – dar, când am ajuns aici, nu aveam cunoștință de respectivul protocol. Cea mai bună prietenă a lui Maureen, Vicky, a observat imediat că recipientul ei era nou-nouț, cumpărat de la magazin, un impostor, și când i-am explicat nedumerirea mea, a făcut ochii mari, uimiți: *Deci așa procedăm noi la New York.*

Dar să revenim la petrecere: femeile mai în vârstă sunt prietene de-ale lui Maureen de pe la ședințe cu părinții din alte vremuri, de la cluburi de carte, de la magazinul Shoe-Be-Doo-Be din mall, unde și-a petrecut câte patruzeci de ore pe săptămână încercând să vâre pantofi cu talpă groasă în picioarele unor femei de o anumită vârstă. (Știe de la prima vedere mărimea unui picior – 8 femeiesc, îngust – e trucul ei de petrecere.) Toate prietenele lui Mo îl iubesc pe Nick și au toate povești cu lucrurile drăguțe pe care le-a făcut Nick pentru ele de-a lungul anilor.

Femeile mai tinere, reprezentând lotul posibil de „prietene ale lui Amy", au, fără excepție, tunsori scurte, cu șuvițe de un blond spălăcit, și poartă același gen de șlapi. Sunt fiicele prietenelor lui Maureen și-l iubesc toate pe Nick, și au și ele povești despre ce lucruri drăguțe a făcut pentru ele de-a lungul anilor. Multe au rămas șomere după închiderea centrului comercial, sau bărbații lor sunt șomeri tot după închiderea mallului, așa că-mi oferă toate rețete de „mâncăruri ieftine și ușor de făcut", adică feluri ce implică de obicei supă la cutie, unt și fulgi de cartofi.

Bărbații sunt de treabă, liniștiți și se învârt prin zonă vorbind despre sport și aruncându-mi zâmbete binevoitoare.

Toată lumea e simpatică. Sunt, literalmente, *cât se poate de simpatici.*

Maureen, pacientul cel mai rezistent la cancer din trei state, mă prezintă pe la prieteni cam în același fel în care ai arăta un animal de casă un pic periculos: „Ea e nevasta lui Nick, *născută și crescută* la New York, în oraș”. Și prietenii, numai bunătate și voie bună, se molipsesc pe loc de un sindrom bizar, touretteian: repetă cuvintele – *orașul New York*! – încleștându-și mâinile și zicând ceva ce sfidează orice răspuns: *Cred că a fost fain.* Sau, cu voci ce imită saxofoane, cântă „New York, New York” mișcând și fluturându-și mâinile dintr-o parte într-alta. Prietena lui Maureen de la pantofărie, Barb, zice tărăgănat: „Orașuul Niuu York! Iea-ți o funie” și, când îi arunc o privire nedumerită, zice: „A, e din reclama aia veche la salsa!”; când tot nu mă prind, roșește, îmi pune o mână pe braț și zice: „Ei, chiar nu te-aș spânzura”.

În cele din urmă, toți o dau pe chicoteli și mărturisesc că n-au fost niciodată la New York. Sau că au fost, o dată, și nu li s-a părut mare brânză. La care zic ceva de genul: *Ți-ar plăcea,* ori *Nu-i chiar pentru oricine, așa e,* sau *Mmm,* după ce am rămas în pană de replici.

— Fii prietenoasă, Amy, îmi scuipă Nick în ureche când mai turnăm un rând de băuturi, în bucătărie (oamenilor din Vestul Mijlociu tare le plac sticlele de doi litri de apă gazoasă, întotdeauna de doi litri, și trebuie să le torni în niște pocale mari și roșii de plastic, întotdeauna).

— Dar *sunt,* mă smiorcăi eu.

Chiar mă deranjează asta, fiindcă, dacă ai întreba pe oricine din cameră dacă am fost prietenoasă, știu sigur că ar zice că da.

Uneori am impresia că Nick s-a hotărât că aș fi o versiune a mea care nu există. De când ne-am mutat am tot organizat ieșiri cu fetele și colecte pentru caritate, am gătit oale cu tocană pentru taică-său și am ajutat la vânzarea biletelor pentru tombolă. Mi-am dat ultimii bani pentru ca Nick și Go să-și cumpere barul pe care l-au dorit întotdeauna, ba chiar am pus cecul într-o felicitare în formă de halbă – *hai, noroc*! – la care Nick mi-a mulțumit morocănos, din vârful buzelor. Nu știu ce să mai fac. Încerc.

Le ducem paharele cu apă gazoasă, mă apuc să zâmbesc și să râd și mai tare, întreb pe toată lumea cu ce-aș mai putea să-i servesc, le complimentez pe femei pentru salatele delicioase, pentru crabii prăjiți și feliile de murături învelite în cremă de brânză învelite în salam.

Tatăl lui Nick sosește cu Go. Rămân tăcuți în prag, figuri gotice de Vestul Mijlociu, Bill Dunne slăbănog, dar încă arătos, cu un leucoplast mic pe frunte, Go cu fața posomorâtă, părul în clame și ferindu-se să-și privească tatăl.

— Nick, zice Bill Dunne, strângându-i mâna și pășind înăuntru, cu o încruntătură la vederea mea.

Go îl urmează, îl trage pe Nick în spatele ușii și șoptește:

— Habar n-am pe unde-i umblă mintea acum. Parcă ar avea o zi proastă sau e doar nesimțit. Habar n-am.

— OK, OK, fii fără grijă, o să fiu atent la el.

Go ridică agasată din umeri.

— Serios, Go. Ia-ți o bere și calmează-te. Ai scăpat de grija lui tata pentru următoarea oră.

Gândesc: *Dacă eram eu, s-ar fi plâns că sunt prea sensibilă.*

Femeile mai în vârstă se tot învârt pe lângă mine, explicându-mi cum a zis dintotdeauna Maureen ce cuplu nemaipomenit suntem eu și Nick, și că are dreptate, se vede că suntem făcuți unul pentru celălalt.

Prefer aceste clișee binevoitoare discuțiilor pe care le-am auzit înainte să ne căsătorim. *Căsnicia e compromis și muncă grea, apoi iarăși muncă grea, comunicare și compromis. Și iarăși muncă.*

Voi, ce intrați, lăsați orice speranță.

Petrecerea de logodnă din New York a fost cea mai aiurea în privința asta, cu toți musafirii înfierbântați de vin și resentimente, de parcă toți soții aceia s-ar fi certat înainte să ajungă la club. Ori și-ar fi amintit de vreo ceartă. Ca Binks. Binks Moriarty, mama de optzeci și opt de ani a celei mai bune prietene a mamei, m-a oprit la bar și a mugit: „Amy, trebuie să vorbesc cu tine!”, pe un ton de secție de urgență. Și-a răsucit prețioasele inele pe degetele pline de monturi – sucit, răsucit, pocnit –, m-a apucat de braț (cum te înhață bătrânii, cu degete reci care-ți cuprind pielea ta moale, netedă, caldă și tânără) și mi-a povestit cum fostul ei bărbat, cu care fusese căsătorită șaizeci și trei de ani, avea dificultăți „să-și țină pantalonii pe el”. Binks a zis asta cu unul din rânjetele acelea de genul *sunt aproape moartă, pot să zic lucruri din astea* și cu ochii începțoșați de cataractă. „Nu-și putea ține pantalonii pe el”, a zis bătrâna doamnă pe un ton imperativ, cu mâna ei înghețată agățată de a mea într-o strânsoare mortală. „Dar pe mine m-a iubit mai mult decât pe toate celelalte. *Eu* știu asta, și o știi și *tu*.” Morala poveștii fiind că domnul Binks fusese un fustangiu, dar, știi tu, căsnicia e un compromis.

M-am retras iute și am început să mă preumblu prin mulțime, zâmbind șirurilor de fete ridate, mutrelor acelora pungite, extenuate și dezamăgite pe care le capătă oamenii de o anumită vârstă. Toate fețele arătau așa. Cei mai mulți erau și beți și se apucaseră să danseze ca-n tinerețe – să se bălăbănească pe muzică country – și asta părea încă și mai rău. Am dat să-mi croiesc drum spre ușile de sticlă, să iau un pic de aer, și o mână mi-a apucat brațul. Mama lui Nick, Madam Maureen, cu ochii ei mari, negri și pătrunzători ca niște lasere și fața vioaie de buldog. Aruncându-și o mână de biscuiți cu brânză de capră în gură, Maureen a izbutit să rostească:

— Nu-i ușor să fii pereche cu cineva pentru totdeauna. E un lucru de admirat și mă bucur că o faceți amândoi dar, of și aoleu, or să fie și zile când o să te rogi să n-o fi făcut niciodată. Și alea or să fie vremurile bune, când regretele or să țină doar *zile,* și nu cu *lunile.*

Trebuie să fi arătat șocată – și chiar eram – fiindcă s-a grăbit să adauge:

— Dar sunt și momentele bune. Știu că or să fie. *Voi doi. O mulțime* de momente bune. Așa că… iartă-mă, drăguță, pentru ce-am spus mai înainte. Sunt și eu o femeie divorțată, bătrână și prostuță. Of, măiculiță, cred că am băut prea mult *vin*.

Mi-a făcut din mână și s-a grăbit să se amestece printre celelalte cupluri dezamăgite.

— N-ar trebui să fii aici, îl aud brusc pe Bill Dunne zicând, și mi-o zice mie. Ce cauți? N-ai voie aici.

— Sunt Amy, zic și-l ating pe braț de parcă aș vrea să-l trezesc din somn.

Bill m-a plăcut de la început; chiar dacă nu știa ce să-mi spună, se vedea că mă place din felul în care mă privea, ca pe o pasăre rară. Acum se stropșește, umflă pieptul spre mine, e o caricatură a unui marinar gata să se ia la harță. Câțiva pași mai încolo, Go își lasă deoparte mâncarea și se pregătește să avanseze, ușurel, de parcă s-ar pregăti să prindă o muscă.

— Ce cauți la noi în casă? zice cu o strâmbătură Bill Dunne. Ai ceva tupeu, madam.

— Nick? face Go peste umăr, nu tare, dar imperativ.

— Gata, am venit, zice Nick apărând. Uite, tată, ea e soția mea, Amy. O mai ții minte pe Amy? Ne-am mutat înapoi acasă ca să vă vedem mai des. Asta e casa noastră nouă.

Nick îmi aruncă o privire lungă: eu am fost cea care a insistat să-l invităm pe tatăl lui.

— Eu zic numai atât, Nick, spune Bill Dunne, împungând acum cu arătătorul înspre fața mea, în vreme ce petrecerea se potolește și câțiva bărbați vin încet, cu precauție, din cealaltă încăpere, cu mâinile zvâcnind, gata să facă o mișcare dacă e cazul, că *ea* n-are ce căuta aici. Cățeaua asta mică are impresia că poate face ce-i trăsnește ei.

Mama Mo se bagă atunci la mijloc, își cuprinde fostul soț cu brațele, ridicându-se, ca întotdeauna, la înălțimea ocaziei.

— Sigur că are ce căuta, Bill. E casa ei. E nevasta lui fiu-tu. Îți aduci aminte?

— Vreau s-o văd plecată de-aici, pricepi, Maureen?

O dă deoparte și pornește iarăși spre mine.

— N-are ce *căuta* aici.

— Mă duc, spun și mă întorc cu spatele, pornesc drept pe ușă, în ploaie.

Pacienții cu Alzheimer zic lucruri trăsnite, cuget, încercând să mă înviorez. Mă învârt un pic prin vecini, așteptând să apară Nick, să mă conducă înapoi la casa noastră. Stropii de ploaie cad pe mine blând, îmi umezesc hainele. Chiar cred că Nick o să vină după mine. Mă

întorc spre casă și văd doar o ușă închisă.

17. Nick Dunne

Patru zile de la dispariție

Împreună cu Rand beam cafea, la cinci dimineața, la sediul campaniei „Găsiți-o pe Amy”, așteptând ca poliția să-l verifice pe Lonnie. Amy se uita la noi de pe posterul cocoțat pe perete. Fotografia părea să fie la ananghie.

— Pur și simplu, nu pricep de ce nu ți-a spus nimic, dacă se temea, a zis Rand. De ce să nu-ți spună?

Amy s-a dus la mall să cumpere o armă de Ziua Îndrăgostiților, exact atunci, cel puțin asta a zis prietenul nostru Lonnie. Era puțin preocupată, puțin agitată: *Poate că-s un pic prostuță, dar… chiar cred că am nevoie de o armă.* Era însă mai ales speriată. Ceva o neliniștea, i-a zis lui Lonnie. Detalii n-a dat, dar când a întrebat-o ce fel de armă voia, a zis *una care să poată opri rapid pe cineva.* I-a spus să se întoarcă în câteva zile, și ea s-a întors. Nu reușise să-i facă rost („Nu-i chiar domeniul meu, omule”), dar își dorea acum să fi reușit. Și-o aducea bine aminte; se mai întrebase când și când ce mai face blonda aceea dulce cu figură temătoare care încercase să facă rost de o armă de Ziua Îndrăgostiților.

— De ce să se fi temut? a întrebat Rand.

— Mai zi-mi despre Desi, Rand, am zis. L-ai întâlnit vreodată?

— A venit pe la noi de vreo câteva ori, s-a încruntat Rand, amintindu-și. Un puști care arăta de treabă, foarte atent cu Amy – o trata ca pe o prințesă. Dar mie nu mi-a plăcut niciodată. Chiar și când mergeau bine lucrurile între ei – iubire tânără, prima iubire a lui Amy – chiar și atunci îmi displăcea. S-a purtat foarte grosolan cu mine, inexplicabil. Foarte posesiv cu Amy, o cuprindea mereu în brațe. Mi s-a părut bizar, foarte bizar, că nu încerca să fie drăguț cu noi. De obicei, tinerii vor să se dea bine pe lângă părinți.

— Și eu voiam.

— Și ai reușit! a zâmbit el. Erai neliniștit un pic, exact cât trebuia, erai foarte dulce. Desi nu s-a purtat decât neplăcut.

— Desi e la mai puțin de o oră distanță.

— Așa-i. Dar Hilary Handy? a zis Rand, frecându-și ochii. Nu vreau să fiu sexist, dar era mai înfricoșătoare decât Desi. Fiindcă tipul ăla de la mall, Lonnie, n-a zis că Amy s-ar fi temut de un bărbat.

— Nu, doar că-i era frică, am spus. Și mai *este* fata aia, Noelle

Hawthorne – care locuiește lângă noi. A spus la poliție că era cea mai bună prietenă a lui Amy, când eu știu că nu era. Nici măcar *prietene* nu erau. Soțul ei zice că e isterică. Că se uită la poze cu Amy și plânge. M-am gândit la un moment dat că-s poze cu Amy de pe internet, dar… dacă sunt chiar poze cu Amy făcute de ea? Dacă o urmărea pe Amy?

— A încercat să vorbească ieri cu mine, când eram un pic ocupat, a zis Rand. Mi-a citat niște chestii din *Uimitoarea Amy*. Era din *Uimitoarea Amy și Războiul celui mai Bun Prieten,* de fapt. „Cei mai buni prieteni sunt oamenii care ne cunosc cel mai bine."

— Sună a Hilary, am zis. Doar că ajunsă la maturitate.

•

Ne-am întâlnit cu Boney și Gilpin pe la șapte și ceva dimineața, la un IHOP de pe autostradă, pentru o confruntare: era ridicol că le făceam treaba. Era nebunesc ca noi să descoperim piste. Era vremea să chemăm FBI-ul, dacă poliția locală nu se descurca.

O ospătăriță durdulie, cu ochi de ambră, ne-a luat comanda, ne-a turnat cafea și, recunoscându-mă pe mine, se vedea clar, s-a tot învârtit pe lângă noi încercând să tragă cu urechea, până ce a alungat-o Gilpin. Dar era totuși îndărătnică precum o muscă. Cât ne-a umplut iarăși ceștile, cât ne-a așezat tacâmurile și ne-a adus cu o rapiditate magică mâncarea, toată disputa s-a desfășurat în valuri, cu întreruperi. *E inacceptabil… nu mai vreau cafea, mersi… e de necrezut că… da, sigur, de secară e bine…*

N-am apucat să isprăvim, fiindcă Boney ne-a întrerupt.

— Înțeleg, oameni buni, e firesc să vreți să vă implicați. Dar ce-ați făcut a fost periculos. Trebuie să ne lăsați pe noi să ne ocupăm de asemenea lucruri.

— Păi tocmai, că nu vă ocupați, am zis. N-ați fi avut în veci informația asta, cu arma, dacă nu ne-am fi dus noi pe-acolo astă-noapte. Ce-a zis Lonnie când ați vorbit cu el?

— Ce ați zis și voi că a spus, a răspuns Gilpin. Că Amy voia să cumpere o armă, că era speriată.

— Nu păreți impresionați, am izbucnit. Credeți că minte?

— Nu credem că minte, a zis Boney. N-are de ce să atragă atenția poliției asupra lui. Părea foarte mișcat de nevasta ta. Foarte… zguduit că i s-a întâmplat asta. Și-a amintit detalii precise. Nick, a zis că în ziua aceea purta o eșarfă verde. Nu un fular, ci o eșarfă la modă.

A fluturat din degete ca să arate că pentru ea moda era ceva copilăresc, nedemn de atenția sa.

— Verde-smarald. Îți spune ceva?

Am dat din cap.

— Are una pe care o poartă mult cu blugi.

— Și o broșă pe jachetă – un A cursiv, de aur.

— Da.

Boney a ridicat din umeri: *bun, cu asta am lămurit.*

— Nu credeți că se poate să fi fost așa de mișcat de ea încât… s-o fi răpit? am întrebat.

— Are alibi. Tare ca piatra, a zis Boney, aruncându-mi o privire pătrunzătoare. Sinceră să fiu, am început să căutăm… un cu totul alt fel de mobil.

— Ceva mai… personal, a adăugat Gilpin.

S-a uitat cu îndoială la clătitele din fața lui, cu topping de zmeură și frișcă. A început să le miște cu furculița către marginea farfuriei.

— Mai personal, am zis. Deci asta înseamnă că o să vorbiți până la urmă cu Desi Collings sau cu Hilary Handy? Sau trebuie s-o fac eu?

Îi promisesem lui Marybeth, de fapt, că mă duc azi.

— Sigur, o să vorbim, a zis Boney, cu tonul exasperat cu care o fată îi promite mamei că o să se hrănească mai bine. Ne îndoim că e o pistă, dar o să vorbim cu ei.

— Păi, bine, fantastic, mersi că vă faceți treaba, cumva, am spus. Și cu Noelle Hawthorne? Dacă e să fie cineva apropiat de casă, locuiește chiar aici și pare un pic obsedată de Amy.

— Știu, ne-a sunat, e pe lista noastră, a încuviințat Gilpin. Azi.

— Bun. Ce altceva mai faceți?

— Nick, de fapt, am vrea să-ți faci niște timp pentru noi, să te mai iscodim un pic, a zis Boney. Soții știu, adesea, mai mult decât își dau seama. Am vrea să te gândești mai mult la discuția voastră – la gălăgia din noaptea de dinainte să dispară Amy, pe care a auzit-o vecina ta, doamna… ăă… Teverer.

Capul lui Rand a zvâcnit înspre mine.

Jan Teverer, femeia creștină cu caserola, care nu se mai uita în ochii mei.

— Se poate, adică, să fi fost – știu că vă vine greu să auziți asta, domnule Elliott – fiindcă Amy era pe vreo substanță, ceva? a întrebat Boney, cu o privire nevinovată. Poate, cine știe, chiar *a avut* contact cu unele elemente mai neplăcute din oraș. Mai sunt o groază de vânzători de droguri. Poate a ajuns să fie prea implicată în povestea asta și de aceea voia o armă. Trebuie să fie un motiv pentru care vrea o armă pentru apărare și nu-i spune soțului. Și, Nick, am vrea să te gândești mai bine unde ai fost atunci – între ora certei, cam pe la 11 seara, când cineva i-a auzit ultima oară vocea lui Amy…

— În afară de mine.

— În afară de tine – și până la prânz, când ai ajuns la barul tău. Dacă ai străbătut orașul până la plajă, dacă ai stat pe la docuri, cineva trebuie să te fi văzut. Chiar și cineva, știu eu, care și-a scos la plimbare câinele. Dacă ne-ai putea ajuta, cred că asta ar fi chiar…

— De ajutor, a sfârșit Gilpin și a înfipt furculița într-o zmeură.

Mă priveau amândoi atent, binevoitor.

— Ar fi de super-ajutor, Nick, a repetat Gilpin.

Auzeam pentru prima dată despre ceartă – că știau de ea – și alegeau să-mi spună asta în fața lui Rand – încercând să mascheze că era un „te-am prins!”

— Sigur că da, am zis.

— Ai vrea să ne spui ce motiv avea? a întrebat Boney. Disputa voastră?

— Ce motiv v-a spus doamna Teverer că avea?

— N-aș vrea s-o cred pe ea când te am aici pe tine, a zis și și-a turnat niște frișcă în cafea.

— A fost o ceartă de doi bani, am început eu. De aceea nici n-am zis nimic. Ne-am scărmănat un pic, cum mai fac cuplurile câteodată.

Rand m-a privit de parcă n-avea nicio idee despre ce vorbeam: *Scărmănat*? *Despre ce* scărmănat *vorbești*?

— Era… legată de cină, am mințit. Despre ce să facem la cina noastră aniversară. Știți, Amy e o tradiționalistă în chestiile astea…

— Homarul! m-a întrerupt Rand, întorcându-se spre detectivi. Amy gătea homar pentru Nick, în fiecare an.

— Așa-i. Dar în orașul ăsta n-ai de unde să faci rost de homari, nu din cei vii, așa că era frustrată. Aveam rezervarea la Houston’s…

— Dar ai spus că *n-aveai,* s-a încruntat Rand.

— Da, așa e, scuze, sunt cam confuz. Aveam de gând să fac o rezervare. Dar ar fi trebuit să aranjez cumva să avem și un homar în meniu.

Polițaii, amândoi, au ridicat câte-o sprânceană. *Cât de fițos*!

— Nu-i așa de scump. Oricum, ne-am încăpățânat de mama focului și am ajuns la o ceartă din aia care a devenit mai mare decât ar fi trebuit.

Am mușcat din clătită. Simțeam cum de sub guler mi se ridică fierbințeala.

— Într-o oră râdeam deja de toată povestea.

— Îhâm, a mârâit Boney.

— Și cum stai cu vânătoarea de comori? a întrebat Gilpin.

M-am ridicat și am lăsat niște bani pe masă, gata de plecare. Nu eu trebuia să mă apăr aici.

— N-am ajuns nicăieri încă… e greu să gândești cu atâtea câte s-au întâmplat.

— OK, a zis Gilpin. E puțin probabil ca vânătoarea de comori să fie o pistă, știind acum că se simțea deja amenințată cu câteva luni înainte. Dar ține-mă oricum la curent, da?

Ne-am strecurat cu toții afară, în arșiță. Tocmai intram în mașină cu Rand, când Boney a strigat:

— Hei, Amy are tot doi?

M-am încruntat la ea.

— Măsura doi? a repetat.

— Da, așa cred, am zis. Da, tot doi.

Boney a făcut o față pe care se citea un *hmmm,* și s-a urcat în mașină.

— La ce crezi că se referea asta? a întrebat Rand.

— Cu ăștia, cine mai știe?

Am rămas tăcuți în cea mai mare parte a drumului spre hotel; Rand s-a uitat pe geam la șirurile de restaurante fast-food care clipeau pe margine, eu m-am gândit la minciuna… la minciunile mele. A trebuit să dăm o tură împrejur ca să găsim un loc la Days Inn; întrunirea angajaților în vânzări avea, se pare, un public numeros.

— E ciudat, știi, cât de provincial sunt, după ce am locuit jumătate de viață la New York, a zis Rand, cu degetele pe mânerul de la portieră. Când ne-a zis Amy despre mutatul aici, pe *Bătrânu'* Mississippi, cu tine, mi-am închipuit… verdeață, ferme, livezi de meri și hambarele alea vechi, mari și roșii. Trebuie să-ți spun că e destul de urât pe-aici, a râs el. Nu-mi vine în minte nici măcar un singur lucru frumos în tot orașul. În afară de fiica mea.

A ieșit și s-a îndreptat cu pași mari spre hotel; n-am încercat să țin pasul. Am intrat în centru la câteva minute după el și m-am așezat la o masă izolată, mai spre fundul încăperii. Trebuia să sfârșesc vânătoarea de comori până nu dispăreau indiciile, să-mi dau seama încotro mă ducea Amy. Voiam să mai stau pe-aici preț de câteva ore și apoi să mă ocup de al treilea indiciu, între timp, am format un număr de telefon.

— Da, a rostit o voce nerăbdătoare.

În fundal se auzea plânsul unui sugar. Am auzit-o pe femeie suflându-și părul de pe față.

— Bună… ăă… vorbesc cu Hilary Handy?

A închis. Am sunat iar.

— Alo?

— Bună, cred că s-a întrerupt.

— Ce-ar fi să pui numărul ăsta pe lista cu *nu sunați*?

— Hilary, nu vând nimic, sun în legătură cu Amy Dunne – Amy Elliott.

Tăcere. Copilul a schelălăit iarăși, un soi de mieunat care pendula periculos între râs și proastă dispoziție.

— Ce-i cu ea?

— Nu știu dacă ai văzut la televizor, dar a dispărut. A dispărut pe cinci iulie, în circumstanțe potențial violente.

— O, îmi pare rău.

— Sunt Nick Dunne, soțul. Am început să sun prieteni vechi de-ai ei.

— A, da?

— Mă întrebam dacă ai luat legătura cu ea. În ultima vreme.

A răsuflat în telefon, adânc, de trei ori.

— E din cauza chestiei, din cauza rahatului de atunci, din școală?

În fundal, și mai departe, o voce smiorcăită de copil s-a auzit țipând:

— Maa-mii, am nevoie de tii-nee!

— Imediat, Jack, a strigat către neantul din spatele ei, apoi a revenit la mine, cu o voce furioasă: Așa deci? De asta mă suni? Păi, a fost cu douăzeci de ani în urmă, la naiba. Mai mult de douăzeci.

— Știu, știu. Uite, trebuie să întreb. Aș fi un ticălos dacă n-aș întreba.

— Isuse, băga-mi-aș picioarele. Am *trei copii* acum. N-am mai vorbit din liceu cu Amy. Mi-am învățat lecția. Dacă aș vedea-o pe stradă, aș trece pe cealaltă parte.

Copilul a urlat.

— Tre' să plec.

— Încă ceva, repede, Hilary…

A închis și, imediat, mi-a sunat telefonul preplătit. L-am ignorat. Îmi trebuia un loc unde să depozitez drăcia.

Simțeam lângă mine prezența cuiva, a unei femei, dar n-am ridicat privirea, sperând să plece.

Shawna Kelly. Avea părul ridicat mult la spate, în coc. A țuguiat spre mine buzele rujate, a înțelegere.

— Ești gata pentru plăcinta mea Frito?

Ducea o tăviță, ținând-o chiar sub sâni, iar plasticul învelișului avea picături de sudoare. Zisese vorbele ca și cum ar fi fost vedeta vreunui videoclip din anii '80: „Vrei *plăcinţica* mea?"

— Mâncat bine de dimineață. Dar mersi. E foarte drăguț din partea ta.

În loc să se ducă, a luat loc. Sub fusta de tenis turcoaz, picioarele, date bine cu loțiune, reflectau lumina. M-a împuns cu vârful imaculat al unui mocasin.

— Poți dormi, dragă?

— Rezist.

— Trebuie să dormi, Nick. Nu ești bun de nimic dacă te extenuezi.

— Cred că o să plec, să văd dacă pot să mă întind câteva ore.

— Cred că ar trebui, chiar cred.

Am simțit deodată un val de recunoștință. Era atitudinea mea de băiatul-mamei, care ieșea la suprafață. Periculos. *Strivește-o, Nick.*

Am așteptat-o să plece. Trebuia să plece – începea să se uite lumea la noi.

— Dacă vrei, te duc cu mașina acasă chiar acum, a zis. Un pui de somn s-ar putea să fie exact ce-ți trebuie.

A întins mâna și m-a atins pe genunchi; am simțit o explozie de furie: nu pricepea că trebuie să plece. *Lasă caserola, curvișină insistentă ce ești, și du-te.* Atitudinea de băiatul-tatii, care ieșea la suprafață. La

fel de rău.

— Ce-ar fi să vezi ce mai zice Marybeth? am rostit brusc, arătând spre soacră-mea, care scotea la copiator nesfârșite exemplare ale pozei lui Amy.

— OK.

Zăbovea, așa că am început s-o ignor pe față.

— Păi, te las, atunci. Sper să-ți placă plăcinta.

Felul în care o concediasem o deranjase, fiindcă nu m-a mai privit când a plecat, doar mi-a întors spatele și s-a îndepărtat alene. M-am simțit prost, am început să mă gândesc la scuze, să vreau să mă port frumos. *Nu te duce după femeia aia,* mi-am poruncit.

— Ceva nou?

Era Noelle Hawthorne, pătrunzând în același spațiu pe care Shawna tocmai îl lăsase liber. Era mai tânără decât Shawna, dar părea mai bătrână – avea corpul rotofei și două movilițe neprietenoase, cu spațiu larg între ele, pe post de sâni. Și figura încruntată.

— Până acum, nu.

— Pari să te descurci bine, văd.

Am întors capul spre ea, neștiind ce să zic.

— Știi măcar cine sunt? a întrebat.

— Sigur. Ești Noelle Hawthorne.

— Sunt *cea mai bună prietenă* de-aici a lui Amy.

Trebuia să le amintesc celor de la poliție: cu Noelle erau doar două variante. Ori o mincinoasă nenorocită, avidă de publicitate – îi plăcea să fie amică cu femeia dispărută –, ori nebună. O urmăritoare decisă să se împrietenească cu Amy, iar când Amy îi făcuse vânt…

— Știi ceva despre Amy, Noelle? am întrebat.

— Sigur că știu, *Nick.* Era *cea mai bună prietenă* a mea.

Ne-am înfruntat din priviri preț de câteva secunde.

— Ai de gând să ne spui și nouă? am întrebat.

— Poliția știe unde să mă găsească. Dacă mai ajung s-o facă.

— Asta-i de mare ajutor, Noelle. O să mă asigur că vorbesc cu tine.

Obrajii i s-au făcut de un roșu-aprins, ca două pete de culoare pe pânza unui expresionist.

Și a plecat. Am gândit gândul cel rău, unul dintre cele care mi se învârtejeau prin cap fără să le pot controla. Mi-am zis: *Femeile astea-s nebune de-a binelea.* Nimic specific: nu *unele* femei, nu *multe femei.* Femeile sunt nebune.

•

După ce noaptea s-a lăsat de-a binelea, am mers cu mașina până la casa goală a tatei, cu indiciul lui Amy pe bancheta de alături.

Poate îți pare-acum rău că m-ai adus aici
La început n-a fost așa grozav, ce poți să zici

Dar nu aveam locuri prea multe, pe-ales
Și-am zis atunci: să trecem pe-aicea mai des
Să ne iubim, și-n căsuța cea cafenie
S-o facem cu drag și avânt, soț și șotie.

Era mai criptic decât celelalte, dar eram sigur că înțelesesem bine. Amy accepta Carthage, mă ierta, în fine, că ne mutaserăm aici. *Poate îți pare-acum rău că m-ai adus aici…* (dar) *să trecem pe-aicea mai des.* Căsuța cea cafenie era casa lui tăică-meu, și era albastră de fapt, însă Amy făcea încă o glumă pe care-o înțelegeam doar noi. Glumele cu circuit închis dintre noi îmi plăcuseră întotdeauna – mă făceau să mă simt mai legat de Amy decât orice mărturisire a vreunui adevăr ori amor pasional sau stat-de-vorbă-până-în-zori. Povestea „căsuței cafenii" avea de-a face cu tata, iar Amy este singura persoană căreia i-am spus-o: după divorțul alor mei îl văzusem atât de rar încât hotărâsem să mă gândesc la el ca la un personaj de poveste. Nu era de fapt tatăl meu – care m-ar fi iubit și ar fi petrecut timp cu mine –, ci o figură binevoitoare și cumva importantă, pe nume domnul Brown{9}, care era foarte ocupat să facă lucruri foarte importante pentru Statele Unite și care, din când în când, mă folosea ca acoperire ca să se deplaseze mai ușor prin oraș. Când i-am povestit asta, lui Amy i-au dat lacrimile, fără ca eu să fi intenționat un asemenea efect; o relatasem ca pe o poveste de genul *copiii spun lucruri trăsnite.* Mi-a zis că acum ea este familia mea, că mă iubește destul cât să compenseze zece tați de rahat și că *noi* eram acum familia Dunne, noi doi. După care mi-a șoptit la ureche: „Și am o însărcinare pentru care cred că ai fi bun…"

Cât despre *s-o facem cu drag,* era vorba despre o altă acțiune de conciliere. După ce tatăl meu căzuse complet pradă bolii, am hotărât să vindem locuința, așa că m-am dus acolo cu Amy, să pregătim cutii pentru donații caritabile. Amy, evident, era un derviș rotitor al făcutului de chestii – împachetat, depozitat, aruncat – în vreme ce eu căutam cu răceală printre lucrurile tatei. Totul, pentru mine, era un indiciu. O cană cu pete de cafea mai pronunțate decât celelalte trebuie să fi fost preferata lui. Era oare primită în dar? Cine i-o dăduse? O cumpărase, poate, singur? Îmi imaginasem că tata considera castrator actul însuși al cumpăratului. Și totuși, o inspecție în dulapul lui scosese la iveală cinci perechi de pantofi, noi-nouți, încă în cutiile lor. Îi cumpărase oare singur, imaginându-și un alt fel de Bill Dunne, mai sociabil decât cel care se degrada lent, în singurătate? Se dusese la Shoe-Be-Doo-Be, o pusese pe mama să-l ajute, să-i dea încă o dovadă de bunăvoință din lungul șir al bunăvoințelor sale? Nu împărtășisem, desigur, niciuna dintre aceste reflecții cu Amy, așa că părusem, sunt sigur, la fel de puțin impresionat ca de obicei.

— Uite. O cutie. Pentru donații, zisese, surprinzându-mă pe

dușumea, sprijinit de perete și holbându-mă la un pantof. Pune pantofii în cutie, OK?

M-am simțit stânjenit, m-am stropșit la ea, ea s-a răstit la mine și… totul ca de obicei. Ar trebui să adaug, în apărarea lui Amy, că mă întrebase de două ori dacă voiam să discutăm, dacă eram sigur că vreau să facem asta. Uneori las deoparte detalii din astea. E mai convenabil pentru mine. Vreau, de fapt, să-mi citească mintea, ca să nu trebuiască să mă cobor la arta femeiască a articulării gândurilor. Eram, uneori, la fel de vinovat ca și Amy de a fi pus placa aia cu „înțelege-mă-din-priviri". Și crâmpeiul ăsta de informație l-am lăsat deoparte.

Sunt un adept înfocat al mințitului prin omisiune.

Am ajuns în fața casei lui tata pe la vreo zece și ceva. Casa era primitoare, o locuință bună cu care să începi (sau să sfârșești) o familie. Două dormitoare, două băi, sufragerie, o bucătărie cam depășită dar decentă. Un panou cu „de vânzare" ruginea în curtea din față. Trecuse un an, și niciun client nu mușcase momeala.

Am intrat în casa neaerisită, simțind deasupra mea vârtejuri de căldură. Sistemul de alarmă nepretențios pe care-l instalasem după ce casa fusese spartă pentru a treia oară a început să bipăie, ca numărătoarea inversă a unei bombe. Am bătut codul, cel care o scotea din minți pe Amy fiindcă încălca toate regulile codurilor. Era data mea de naștere: 81577.

Cod respins. Am încercat din nou. *Cod respins.* O broboană de sudoare mi s-a prelins pe spinare. Amy amenințase de mult că o să schimbe codul. A zis că nu are rost să păstrăm unul atât de ușor de ghicit, dar știam motivul real. Nu-i plăcea că e ziua mea de naștere și nu aniversarea noastră. Mă alesesem încă o dată pe *mine* și nu pe *noi.* Nostalgia dulceagă după Amy s-a evaporat. Am împuns iarăși tastele cu degetul, devenind din ce în ce mai panicat pe măsură ce alarma bipăia, bipăia și iar bipăia numărătoarea inversă – până ce a început să urle de-a dreptul, ca pentru un intrus.

Iiiu-iiiiuu-iiiuuu!

Ar fi trebuit să-mi sune telefonul, ca să limpezesc apele: *sunt eu, idiotul, nimeni altul.* Dar n-a sunat. Am așteptat un minut întreg, cu sunetul alarmei amintindu-mi de un film cu submarine torpilate. Căldura îmbâcsită a unei case închise, în iulie, mă apăsa. Spatele cămășii mi-era deja ud leoarcă. *La naiba, Amy.* Am căutat numărul companiei pe alarmă și n-am descoperit nimic. Mi-am luat un scaun și m-am apucat să trag de ea; tocmai o scoteam din perete, atârnând de fire, când, într-un târziu, telefonul a sunat. O voce enervantă mi-a cerut, de la celălalt capăt al firului, numele primului animal de casă al lui Amy.

Iiiiuuu-iiiuuu-iiuuuu!

Era exact tonul nepotrivit – țâfnos, disprețuitor, absolut deloc preocupat – și exact întrebarea nepotrivită, fiindcă nu știam răspunsul, iar asta m-a înfuriat. Indiferent câte indicii rezolvam, tot eram pus în fața unor informații despre Amy menite să mă umilească.

— Uitați ce e, sunt Nick Dunne, asta e casa tatălui meu, contul ăsta a fost inițiat de mine! am izbucnit. Așa că, futu-i, nu prea contează cum se numea primul animal de casă al nevesti-mii.

Iiiuuu-iiiuuu-iiuuuu!

— Vă rog să nu-mi vorbiți pe tonul ăsta, domnule.

— Auziți, am venit doar să iau ceva din casă de la tata și acum plec, bine?

— Trebuie să anunț imediat poliția.

— N-ați putea închide nenorocita asta de alarmă, ca să pot gândi?

Iiiuuu-iiiiiuuu-iiuuuu!

— Alarma e dezactivată.

— Ba nu-i dezactivată.

— Domnule, v-am prevenit, nu-mi vorbiți pe tonul ăsta.

— Știi ce? Să-mi bag pula, pula, *pula*.

Am închis exact când mi-am amintit cum îl chema pe primul motan al lui Amy, pe cel dintâi dintre toți: Stuart.

Am sunat iar, am dat peste altă centralistă, una rezonabilă, care a dezactivat alarma și, Dumnezeu să-i ajute, a anunțat poliția să nu mai vină. Chiar n-aș fi avut chef să stau la explicații.

M-am așezat pe covorul ieftin, subțire, și am încercat să respir adânc; îmi bubuia inima. După un minut, după ce mi s-au detensionat umerii, mi s-au descleștat fălcile, pumnii mi s-au desfăcut și inima a revenit la ritmul normal, m-a ridicat și m-am gândit, preț de o clipă, să plec pur și simplu, de parcă asta ar fi învățat-o minte pe Amy. Dar, când m-am ridicat, am văzut un plic albastru pe blatul de la bucătărie, pus la vedere ca un bilețel de despărțire.

Am răsuflat adânc, am dat aerul afară – atitudine nouă – și am deschis plicul, scoțând scrisoarea însemnată cu o inimă.

> Bună, dragule,
>
> Avem amândoi lucruri la care vrem să lucrăm. La mine ar fi perfecționismul și, uneori (sau așa mi se pare doar?) senzația că am întotdeauna dreptate. Tu? Știu că-ți faci griji că ești prea distant câteodată, prea detașat, incapabil să fii drăgăstos sau săritor. Ei bine, vreau să-ți spun – aici, în casa tatălui tău – că nu-i adevărat. Nu ești tatăl tău. Trebuie să știi că ești un om bun, un om drag, un om cald. Te-am pedepsit pentru că uneori n-ai reușit să-mi citești gândurile, pentru că n-ai putut să te comporți exact în felul în care voiam în exact

momentul în care voiam. Te-am pedepsit pentru că ești un adevărat bărbat, în carne și oase. Am bătut din picior în loc să am încredere că o să te descurci. Nu ți-am oferit beneficiul nevinovăției până la proba contrarie: că oricât am da-o în bară noi doi, tu mă iubești necontenit și vrei să fiu fericită. Și asta, pentru o fată, ar trebui să fie destul, așa-i? Îmi fac griji că am spus despre tine lucruri care nu-s adevărate, de fapt, și că ai ajuns să le crezi. Deci o să-ți spun acum: ești CALD. Ești soarele meu.

Dacă Amy ar fi fost cu mine, cum plănuia, s-ar fi lipit de mine în felul acela al ei, cu fața vârâtă în adâncitura gâtului meu, m-ar fi pupat, ar fi zâmbit și ar fi zis: *Ești, știi doar. Soarele meu.* Cu un nod în gât, am aruncat o ultimă privire asupra casei tatălui meu și am plecat, închizând ușa și împiedicând căldura să intre. Ajuns în mașină, am deschis cu degete nerăbdătoare plicul însemnat cu AL PATRULEA INDICIU. Ne apropiam de sfârșit.

Închipuie-ți: eu sunt o fată rea
Și-mi trebuie pedeapsa, oh, știu că mi-o vei da.
E unde ții tu cele bune, pentru aniversare
Iartă-mă dacă asta te încurcă tare!
Au fost vremuri bune acolo, la mijloc de vară
Râs și voioșie, până în fapt de seară,
Așa că fugi îndată, o clipă nu mai sta,
Deschide ușa și vei găsi surpriza ta.

Stomacul mi s-a strâns. Nu știam ce înseamnă. Am citit iarăși. Nu reușeam nici măcar să-mi dau cu părerea. Amy încetase să mă ia ușor. N-aveam, până la urmă, să termin vânătoarea de comori.

Am simțit o împunsătură de angoasă. Ce zi de căcat! Boney era pe urmele mele, Noelle era nebună, pe Shawna o călcasem pe nervi, Hilary era resentimentară, femeia de la compania de securitate era o nenorocită, iar soția mea izbutise, în cele din urmă, să mă bage în ceață. Era vremea să termin ziua asta afurisită. Exista o singură femeie pe care aș fi putut-o suporta lângă mine acum.

•

Go mi-a aruncat o uitătură – eram iritat, cu buzele strânse și toropit de căldură – și m-a îndrumat spre canapea, anunțând că o să facă ceva de mâncare. La cinci minute după aceea venea atentă spre mine, ducându-mi cina pe o veche măsuță rabatabilă. O veche tratație Dunne: brânză gratinată și chipsuri, un pahar de plastic cu…

— Nu-i suc, a zis Go. E bere. Sucul părea cam nepotrivit.

— E foarte liniștitor și ciudat din partea ta, Go.

— Faci tu mâine de mâncare.

— Sper că-ți place supa la cutie.

S-a așezat lângă mine pe canapea, mi-a luat un chips din farfurie și a întrebat, prea ca din întâmplare:

— Ai habar de ce m-au întrebat polițaii pe *mine* dacă Amy încă poartă măsura doi?

— Isuse, nu vor s-o lase naibii cu chestia asta, am zis.

— Nu te bagă-n sperieți? Adică i-au găsit hainele sau ceva?

— Mi-ar fi cerut să le identific, corect?

S-a gândit la asta o secundă, cu figura încordată.

— Are sens, a zis.

Fața i-a rămas încremenită până ce a observat că mă uit la ea și a zâmbit.

— Am înregistrat meciul, vrei să-l vezi? Te simți bine?

— Sunt în regulă.

Mă simțeam groaznic, parcă aveam ulei în stomac, iar psihicul mi-era la pământ. Poate din cauza indiciului pe care nu-l puteam deslușI, dar mi s-a părut, subit, că trecusem ceva cu vederea. Făcusem o greșeală imensă, care avea să se dovedească dezastruoasă. Era poate conștiința, zgâriind să iasă afară din temnița ei secretă.

Go a dat drumul la meci și, pentru următoarele zece minute, a deschis gura doar cu privire la joc, și doar printre sorbituri de bere. Lui Go nu-i plăcea brânza gratinată; ungea cu unt de arahide niște biscuiți sărați. Când a început pauza de reclame, a pus meciul pe stop și a zis:

— Dacă aș avea ștromeleag, aș fute untul ăsta de arahide.

Și a azvârlit cu firimituri de biscuit spre mine.

— Cred că dacă ai avea ștromeleag, ți s-ar întâmpla tot soiul de lucruri naspa.

A dat pe repede înainte prin următoarea repriză; Cards erau cu cinci puncte în urmă. Când a venit vremea pentru următoarea pauză de reclamă, Go a oprit și a zis:

— Așa, am sunat să-mi schimb abonamentul de mobil azi, și cântecul pe care aștepți, din centrală, era Lionel Ritchie – ai ascultat vreodată Lionel Ritchie? Îmi place „Penny Lover”, dar cântecul nu era „Penny Lover”; oricum, după aceea a intrat pe linie o femeie, și a zis că operatorii pentru relații cu publicul sunt toți în Baton Rouge, ceea ce era ciudat, fiindcă nu avea accent, dar a zis că a crescut în New Orleans și, nu se prea știe, dar e adevărat – cum îi spui cuiva din New Orleans, neworleansian? – în fine, că nu prea au cine știe ce accent. Și a zis că pentru pachetul meu, pachetul A…

Go și cu mine aveam un joc inspirat de mama, care avea obiceiul să relateze asemenea povești nesfârșite și înfiorător de banale, iar Go era sigură că, în secret, își bătea joc de noi. Cam de vreo zece ani, ori de

câte ori intram cu Go într-un blocaj conversațional, cineva băga la înaintare o poveste despre completări de cupoane sau reparații de electrocasnice. Go reușea cu mai multă energie decât mine, totuși. Poveștile ei puteau să tărăgăneze, se părea, la nesfârșit – durau așa de mult, că deveneau cu adevărat enervante, apoi redeveneau iarăși amuzante.

Go îi dădea înainte cu povestea ei despre lumina de la frigider, fără să arate nicio ezitare. Brusc m-am simțit invadat de o grea recunoștință, m-am aplecat spre ea și am pupat-o pe obraz.

— Asta pentru ce-i?

— Mersi, atât.

Simțeam că ochii mi se umplu de lacrimi. Mi-am ferit privirea o clipă, să le alung clipind, și Go a zis:

— Deci am nevoie de o baterie AAA, care, se pare, e altceva decât un *acumulator,* așa că trebuie să găsesc chitanța ca să pot înapoia acumulatorul…

Am terminat de urmărit meciul, apoi Go a tăiat sonorul.

— Vrei să vorbim, sau alte distracții? Ce ai chef.

— Bagă-te în pat, Go. Eu mai butonez telecomanda. Poate o să dorm. Am nevoie de somn.

— Vrei un Ambien?

Sora mea credea cu tărie în calea cea mai ușoară. Fără înregistrări cu sunete relaxante ori zgomote scoase de balene; bagă pastila, cazi în inconștiență.

— Nț.

— Sunt în dulăpiorul cu medicamente, dacă te răzgândești. Acum ar cam fi momentul să-ți ajuți un pic somnul…

S-a mai învârtit pe lângă mine vreo câteva secunde apoi, în stilul ei, a ieșit pe hol, evident fără să-i fie somn, și a închis ușa de la ea, știind că lucrul cel mai alinător pe care-l putea face era să mă lase într-ale mele.

Multora le lipsește darul ăsta: să-și dea seama când e cazul s-o șteargă. Lumea se dă în vânt după discuții, dar n-am fost niciodată un mare adept al conversației. Zic eu un monolog interior, dar cuvintele, adesea, nu-mi ajung pe buze. *Arată bine azi,* gândesc, dar nu-mi trece prin cap să spun asta cu voce tare. Mama vorbea, soră-mea vorbea. Am fost crescut să ascult. Așa că, singur pe canapea, fără discuții, părea decadent de-a dreptul. Am răsfoit una dintre revistele lui Go, am schimbat canalele TV, și am rămas în cele din urmă la un serial alb-negru unde oameni cu pălării cu boruri late își luau notițe pe carnețele, în vreme ce o gospodină drăguță îi lămurea că soțul ei e în Fresno, lucru care îi făcea pe cei doi polițai să se uite grăitor unul la celălalt și să dea din cap. Mi-au venit în minte Gilpin și Boney, iar stomacul mi s-a crispat.

În buzunar, telefonul preplătit a scos un sunet ca atunci când câștigi la păcănele, ceea ce însemna că am un mesaj:

sunt afară deschide ușa

18. Amy Elliott Dunne

Jurnal

28 aprilie 2011

Trebuie doar să continui să continui, asta zice Mama Mo, iar când o zice – cu siguranța aceea, cu fiecare cuvânt accentuat de parcă ar fi cu adevărat o strategie de viață viabilă – clișeul încetează să mai fie o adunătură de vorbe și se transformă în ceva real. Valoros. *Continuă să continui, exact*! cuget atunci.

Îmi place asta la oamenii din Vestul Mijlociu; aceștia nu fac mare caz de mai nimic. Nici măcar de moarte. Mama Mo o să continue să continue până ce o oprește cancerul, și atunci o să moară.

Așa că-mi *țin capul la cutie* și încerc să mă gândesc că *tot rău-i spre bine,* și asta, vreau să zic, în sensul profund, literal al Mamei Mo. Țin capul la cutie și-mi fac treaba: o duc pe Mo la consultații și la chimioterapie. Schimb apa murdară din vaza aflată în camera tatălui lui Nick și las prăjiturele personalului ca să aibă mai multă grijă de el.

Încerc să văd binele din rău, însă situația e cel mai adesea rea, fiindcă soțul meu, care m-a adus aici, care m-a dezrădăcinat ca să fim mai aproape de părinții săi suferinzi, pare să-și fi pierdut interesul și în privința mea, și în a părinților sus-menționați.

Nick l-a șters cu totul din catastif pe taică-său: nu-i mai rostește nici măcar numele. Știu că, de fiecare dată când primim câte un telefon de la Comfort Hill, Nick speră să fie anunțat că tatăl lui a murit. Cât despre Mo, Nick a fost cu ea la o singură ședință de chimioterapie și a declarat-o de nesuportat. A zis că urăște spitalele, că nu-i suportă pe bolnavi, că nu suportă timpul care trece așa de încet, și nici pungile de perfuzie ce picură încetișor. N-a putut s-o facă și gata. Și când am încercat să-l conving să continue, când am încercat să-i îndrept spinarea cu niște *tre' să faci ce tre' să faci,* mi-a zis s-o fac eu. Zis și făcut. Mama Mo, desigur, poartă povara vinovăției lui. Am stat într-o zi, urmărind o comedie romantică la computerul meu, dar mai mult de vorbă, în timp ce perfuzia picura… atât… de… încet și, în timp ce în film eroina cea caraghioasă se împiedica de o canapea, Mo s-a întors

spre mine și mi-a zis:

— Nu fi așa de severă cu Nick. Fiindcă nu vrea să facă genul ăsta de lucruri. Mereu l-am răsfățat, l-am răzgâiat – cum să *n-o* faci? Cu *figura* aia. Așa că are probleme când e vorba de făcut lucruri dificile. Dar chiar nu mă supăr, Amy. Chiar nu.

— Ar trebui, am zis.

— Nick nu trebuie să-mi dovedească iubirea lui, a zis, bătându-mă ușurel pe mână. Știu că mă iubește.

Admir iubirea necondiționată a lui Mo, serios. Așa că nu-i spun ce am găsit pe calculatorul lui Nick, propunerea lui pentru o carte autobiografică despre un publicist din Manhattan care se întoarce în Missouriul natal ca să aibă grijă de amândoi părinții săi, bolnavi. Nick are tot soiul de chestii bizare pe calculator, și uneori nu rezist să nu-mi bag nasul un pic – îmi dă indicii despre ce gândește soțul meu. Lista lui de căutări mi l-a oferit pe ultimul: drame polițiste, site-ul fostei sale reviste și un studiu despre râul Mississippi, despre posibilitatea de a merge cu pluta pe apă de aici până în Golf. Știu ce-i în mintea lui: vrea să plutească la vale, ca Huck Finn, și să scrie un articol despre asta. Nick își caută mereu subiecte.

Și îmi băgam nasul în toate astea când am dat peste propunerea de carte.

Vieți Duble: *Amintiri despre sfârșituri și începuturi* se adresează în special bărbaților din generația X, adevărații bărbați-copii, care abia încep să aibă parte de stresul și presiunea cu care te confrunți când începi să le porți de grijă părinților tăi îmbătrâniți. În *Vieți Duble,* voi trata amănunțit: a) felul în care am ajuns să-mi înțeleg tatăl, o persoană tulburată, distantă; b) transformarea mea dureroasă dintr-un tânăr lipsit de griji într-un cap de familie, în timp ce mă confrunt cu moartea iminentă a unei mame multiubite; c) resentimentele soției mele din Manhattan în privința acestui pas înapoi de la viața ei altădată încântătoare. Soția mea, ar trebui să menționez, este Amy Elliott Dunne, sursa de inspirație pentru bine-cunoscuta serie *Uimitoarea Amy*.

Propunerea nu fusese finalizată, fiindcă, presupun, Nick nu avea să-și înțeleagă niciodată tatăl distant și fiindcă șoma de la sarcinile de „cap al familiei”; iar eu nu exprimam niciun resentiment în privința noii mele existențe. Un pic frustrată eram, da, dar nu mânioasă cât să merit o carte. Ani și ani, soțul meu ridicase în slăvi soliditatea emoțională a oamenilor din centrul țării: stoici, umili, lipsiți de afectare! Dar genul ăsta de oameni nu prea furnizează material pentru o carte de memorii. Imaginează-ți supracoperta: *Oamenii se purtau bine în general, apoi mureau.*

Dar mă cam împunge un pic, totuși, partea cu „resentimentele soției mele din Manhattan”. Poate sunt cumva… încăpățânată. Mă gândesc

la cât de constantă în afecțiunea ei este Maureen și mă îngrijorează că eu și cu Nick n-am fost sortiți să ne potrivim. Că ar fi mai fericit cu o femeie pe care-o încântă să aibă grijă de soțul și de casa ei, și nu privesc de sus asemenea calități: mi-aș dori să le am și eu. Aș vrea să-mi pese mai mult dacă Nick are pasta lui de dinți favorită, aș vrea să-i știu pe de rost măsura la cămașă, să fiu o femeie care iubește necondiționat și a cărei bucurie de căpătâi e să-și facă fericit bărbatul.

Am fost așa un timp, cu Nick. Dar n-am izbutit să fac asta să dureze. Nu sunt îndeajuns de altruistă. Singură la părinți, cum zice Nick deseori.

Însă încerc. Continui să continui, iar Nick zburdă prin oraș, din nou, ca un puști. Se bucură că s-a întors pe domeniul său de drept, de rege al balului de absolvire – a slăbit vreo cinci kilograme, și-a schimbat tunsoarea, și-a luat blugi noi, arată al naibii de bine. Dar nu știu asta decât din rarele dăți când îl văd venind acasă sau ieșind din nou, mereu cu grabă prefăcută. *Nu ți-ar plăcea ție,* e replica lui standard de fiecare dată când îi cer să mă ia și pe mine, pe oriunde s-o duce. Așa cum și-a lăsat baltă părinții când nu i-au mai fost de folos, mă leapădă și pe mine fiindcă nu mă mai potrivesc în noua lui viață. Ar trebui să se străduiască să mă facă să mă simt confortabil aici, și nu vrea să facă așa ceva. Vrea să se distreze.

Oprește, oprește-te. Trebuie *să văd partea luminoasă.* Literalmente. Trebuie să-mi scot soțul din gândurile malițioase și întunecate și să eman pentru el o lumină veselă, aurie. Trebuie să-l ador iarăși, ca pe vremuri. Nick e sensibil la adorație. Aș vrea doar să fie împărtășită. Creierul meu e tot timpul ocupat să se gândească la Nick, e ca un roi de albine în țeasta mea: *Nicknicknicknicknick*! Și, când îmi imaginez mintea lui, îmi aud numele ca pe un clopoțel de cristal, ca pe o vibrație care răsună o dată, poate de două ori pe zi, și se stinge îndată. Aș vrea să se gândească la mine la fel de mult cât mă gândesc și eu la el.

E așa de greșit? Nici nu mai știu.

19. Nick Dunne

A patra zi de la dispariție

Stătea acolo în licărul portocaliu al luminilor stradale, într-o rochiță subțirică de vară, cu părul ondulat de la umezeală. Andie. S-a năpustit spre intrare, cu brațele desfăcute larg pentru îmbrățișare, eu am sâsâit un „Stai, așteaptă!” și am închis ușa chiar înainte să se lipească de

mine cu totul. Și-a pus obrazul pe pieptul meu, eu mi-am lăsat o mână pe spatele ei gol și am închis ochii. Simțeam o combinație stânjenitoare de ușurare și groază: ca atunci când nu te mai mănâncă pielea și-ți dai seama că e fiindcă ți-ai făcut o gaură în ea scărpinându-te.

Am o amantă. Acum vine partea în care trebuie să-ți spun că am o amantă și nu-ți mai place de mine. Asta, dacă m-ai plăcut, cumva, de la început. Am o amantă drăguță, tânără, o amantă foarte tânără pe nume Andie.

Știu. E de rău.

— Iubițel, de ce *pizda mă-sii* nu m-ai sunat? rostește cu fața apăsată în continuare de mine.

— Știu, scumpo, știu. Nici nu-ți imaginezi, a fost un coșmar. Cum ai dat de mine?

S-a lăsat în brațele mele.

— La tine acasă nu era lumină, așa că m-am gândit să-ncerc la Go.

Andie îmi știe obiceiurile, habitatele. Suntem împreună de ceva timp. Am o amantă drăguță, foarte tânără și suntem împreună de ceva timp.

— Mi-am făcut griji în privința ta, Nick. *Ca pe ace* am stat. Eram la Madi acasă, televizorul era deschis, și dintr-odată văd un *tip* care seamănă cu tine că vorbește despre nevastă-sa dispărută. Și am realizat că *ești* tu. Îți dai seama ce m-am speriat? Și nici măcar n-ai încercat să vorbești cu mine?

— Te-am sunat.

— *Nu spune nimic, stai deoparte, nu vorbi cu nimeni până nu vorbim noi.* Ăsta-i un ordin, nu încercai să *vorbești* cu mine.

— N-am prea fost singur, am avut tot timpul lume în jur. Părinții lui Amy, Go, poliția.

I-am suflat în păr.

— Amy a dispărut pur și simplu? a întrebat.

— Pur și simplu.

M-am desprins de ea și m-am așezat pe canapea, ea s-a așezat alături, cu piciorul lipit de al meu, cu brațul atingându-l pe al meu.

— A răpit-o cineva.

— Nick, te simți bine?

Părul ca de ciocolată îi curgea în valuri peste obraz, umeri și sâni; i-am privit o șuviță, pe care răsuflarea i-o mișca ușurel.

— Nu, nu chiar.

I-am făcut semn să tacă și am arătat către hol.

— Soră-mea.

Am stat unul lângă altul, tăcuți, iar la televizor pâlpâiau cadrele vechiului film polițist, în care bărbații cu pălării arestau pe cineva. I-am simțit palma strecurându-i-se într-a mea. S-a aplecat către mine de

parcă ne-ar fi așteptat o seară la film, ca pe un cuplu leneș și fără griji, apoi mi-a tras fața spre ea și m-a sărutat.

— Andie, nu, am șoptit.

— Da, am nevoie de tine.

M-a sărutat iar, s-a suit peste mine, cu picioarele desfăcute, cu rochia de bumbac ridicată peste genunchi; unul dintre șlapi îi cădea din picior.

— Nick, mi-am făcut atâtea griji din cauza ta. Vreau să-ți simt mâinile pe mine, numai la asta m-am gândit. Mi-e frică.

Andie era genul de fată căreia îi plăcea contactul, și ăsta nu-i un cod pentru *totul nu-i decât sex*. Îi plăcea să îmbrățișeze, să atingă, una-două își trecea degetele prin părul meu ori mă zgâria prietenos pe spinare. Atingerile o linișteau și o relaxau. Și da, bine, îi plăcea și sexul.

Cu o smucitură scurtă și-a făcut să cadă partea de sus a rochiei și mi-a pus mâinile pe sâni. Dorința, câine credincios, și-a făcut apariția ca la comandă.

Vreau să te fut, aproape că am zis cu voce tare. *Ești CALD,* mi-a șoptit în ureche soția mea. M-am tras deoparte. Eram tare obosit, obiectele din cameră se vălureau.

— Nick?

Buza ei de sus era udă de saliva mea.

— Ce? Nu suntem OK nici *noi*? E din cauza lui Amy?

Mereu mi se păruse tânără Andie – la douăzeci și trei de ani, cum să mi se pară altfel? – dar acolo, pe loc, mi-am dat seama cât de grotesc de tânără era, cât de iresponsabil, dezastruos de tânără. Ruinător de tânără. Mă punea mereu pe jar să aud de pe buzele ei numele soției mele. Și îl rostea din plin. Îi plăcea să dezbată subiectul *Amy,* de parcă ar fi fost eroina unei telenovele de la ore târzii. Andie n-o vedea niciodată pe Amy ca fiind inamicul; o vedea ca pe un personaj. Întreba mereu, tot timpul, despre viața noastră de cuplu, despre Amy: *Și ce făceați prin New York, ce făceați, spre exemplu, la sfârșit de săptămână*? Am lăsat-o odată cu gura căscată pe Andie, când i-am spus că ne duceam, uneori, la operă. *Vă duceați la operă*? *Cu ce se îmbrăca*? *Rochie de seară*? *Eșarfă sau blană*? *Ce bijuterii purta, cum își făcea părul*? Și mai departe: Cum erau prietenii lui Amy? Despre ce vorbeam? Cum era Amy, cum era *pe bune*? Era ca fata din cărți, perfectă? Era basmul preferat al lui Andie: Amy.

— Soră-mea e în camera de alături, scumpel. N-ar fi trebuit să vii aici. Doamne, vreau să fii aici, dar n-ar fi trebuit să vii, puișor. Până ce nu știm cu ce avem de-a face.

EȘTI EXTRAORDINAR EȘTI AMUZANT EȘTI CALD. *Acum sărută-mă*!

Andie tot călare pe mine rămăsese, cu sânii scoși și sfârcurile întărite de la aerul condiționat.

— Iubițel, ce se-ntâmplă acum e că simt nevoia să m-asigur că e în

regulă. Atâta tot, a zis și s-a împins în mine, caldă și aţâţătoare. Atâta vreau. Te rog, sunt tare speriată. Te știu eu, știu că nu vrei să vorbim chiar acum, și nu-i nicio problemă. Dar vreau… să fii cu mine.

Și eu voiam s-o sărut, ca atunci, prima oară: cu dinții ciocnindu-ni-se, cu fața ei ridicată spre a mea, cu părul ei gâdilându-mi brațele, un sărut pasional, cu limba, și să nu mă gândesc decât la sărut, fiindcă ar fi fost periculos să mă gândesc și la altceva decât ce bine mă simt. Singurul lucru care mă oprea s-o trag în dormitor acum nu era conștiința faptului că greșeam – greșisem din plin, în toate felurile, și înainte – ci că, de data asta, putea fi cu adevărat periculos.

Și fiindcă mai era și Amy. Era, în sfârșit, și Amy, vocea aceea care-și făcuse culcuș în urechea mea în ultimii cinci ani, vocea nevesti-mii, doar că acum nu era mustrătoare, ci dulce din nou. Mă enerva crunt că cele trei bilețele de la soția mea mă puteau face să mă simt așa, molatic și sentimental.

N-aveam absolut niciun drept să fiu sentimental.

Andi se împingea în mine și m-am întrebat dacă poliția ținea sub supraveghere casa lui Go, dacă ar fi trebuit să mă aștept la un ciocănit în ușă. Am o amantă foarte tânără și foarte frumușică.

Mama le-a zis copiilor ei întotdeauna: dacă vrei să faci ceva și vrei să știi dacă-i o idee proastă, imaginează-ți că o vezi tipărită în ziar, ca să afle toată lumea.

Nick Dunne, fost publicist de revistă și încă rănit în orgoliu de la concedierea din 2011, a acceptat să predea un curs de jurnalism la Colegiul Postliceal North Carthage junior. Bărbatul, căsătorit, s-a folosit imediat de poziția sa pentru a iniția o încinsă afacere amoroasă cu una dintre studentele sale, tânără și impresionabilă.

Eram întruchiparea temerii celei mai mari a unui scriitor: eram un clișeu.

Să-ți mai aduc în atenție și alte clișee, ca să te amuzi: s-a întâmplat treptat. N-am vrut să fac rău nimănui. M-am implicat mai mult decât aș fi crezut. Dar a fost mai mult decât un foc de paie. Mai mult decât o săltare a stimei de sine. Chiar o iubesc pe Andie. Cu adevărat.

Cursul pe care-l predam – „Cum să începi o carieră la revistă” – era frecventat de paisprezece studenți, cu grade variate de capacitate. Aveam studenți numai fete. Aș zice femei, dar *fete sună* corect factual. Toate voiau să lucreze la reviste. Nu erau fete care să-și păteze mânuțele cu cerneala cotidienelor, ci fete care iubeau coperțile lucioase. Văzuseră în filme: se închipuiau dând buzna prin Manhattan, cu cafeluța cu lapte într-o mână, mobilul în cealaltă, rupându-și în mod adorabil un toc de pantof scump în încercarea de a opri un taxi, și căzând în brațele unui fermecător și înduioșător suflet pereche, cu un păr rebel, de milioane. Habar n-aveau cât de neghioabă, cât de lipsită de sens era alegerea educațională pe care-o făcuseră. Plănuisem

să le spun asta, măcar, folosindu-mi concedierea ca pe o fabulă plină de învățăminte. Deși nu prea aveam chef să apar ca o figură tragică. Îmi imaginam că spun povestea nonșalant, glumeț – nu-i mare lucru. Am mai mult timp să lucrez la romanul meu.

Apoi prima oră de curs mi-am petrecut-o răspunzând unui puhoi de întrebări uimite și respectuoase, care m-au făcut să pocnesc de mândrie prostească, așa că eram incapabil să le spun povestea adevărată: convocarea la biroul directorului editorial la a doua serie de concedieri, drumul pe cărăruia aceea blestemată, în lungul șirului nesfârșit de cămăruțe-birou, cu toți ochii întorși spre mine, ultimul drum, eu sperând, și atunci, că aveau să-mi spună altceva – că revista are nevoie de mine *acum mai mult ca niciodată* – da!, că o să capăt un discurs de încurajare, de motivare spre sporite realizări! Dar nu, șeful doar a zis: *cred că știi, din păcate, de ce te-am chemat aici,* frecându-și ochii pe sub ochelari ca să arate cât de sătul și dezgustat era de toată porcăria.

Voiam să mă simt ca un scriitor degajat și mișto, așa că nu le-am povestit studentelor despre punerea mea pe liber. Le-am spus că aveam oameni bolnavi în familie care necesitau atenția mea aici, lucru adevărat, adevărat în întregime, mi-am spus, și de-a dreptul eroic. Iar drăguța și pistruiata de Andie stătea la niciun metru de mine, cu ochii ei mari, albaștri, încadrați de valurile de păr ca de ciocolată, cu buzele cărnoase un pic desfăcute, sâni adevărați, ridicol de mari, și membre lungi și subțiri – o păpușă extraterestră pentru sex, cât se poate de diferită, trebuie spus, de soția mea elegantă, patriciană – și emana căldură trupească și miros de lavandă în timp ce-și nota pe laptop și punea, cu voce joasă, întrebări de genul: „Cum faci să aibă încredere în tine o sursă, să ți se confeseze?” Și chiar atunci, în clipa aceea, gândeam: *De unde naiba a mai apărut și fata asta*? *E o glumă*?

Poate că te întrebi *de ce*? Îi fusesem mereu credincios lui Amy. Eram ăla care pleacă devreme din bar dacă vreo femeie flirtează cu el prea fățiș, dacă atingerea ei e prea plăcută. Nu eram un fustangiu. Nu-mi plăceau (nu-mi plac?) cei care înșală: lipsiți de onestitate, fără respect, meschini, răzgâiați. Nu căzusem niciodată în ispită. Dar asta a fost mai demult, atunci când eram fericit. Nu suport să mă gândesc că răspunsul e așa de la îndemână, dar toată viața mea fusesem fericit și acum nu mai eram și Andie era acolo, zăbovind după ore, întrebându-mă lucruri despre mine, ceea ce Amy renunțase de mult. Mă făcea să mă simt ca un bărbat vrednic, nu ca un idiot care-și pierduse slujba, neisprăvitul care uita să lase colacul pe vasul de toaletă, prostănacul care nu pricepea niciodată cum trebuie, indiferent ce-ar fi fost.

Într-o zi, Andie mi-a adus un măr. Din soiul Roșu Delicios (ăsta ar fi titlul unei cărți despre povestea noastră de amor, dacă aș scrie vreo carte pe subiect). M-a rugat să arunc o privire preliminară pe

materialul ei. Era profilul unei striperițe de la un club din St. Louis și aducea cu o bucată bună pentru *Penthouse,* iar Andie a început să-mi ronțăie mărul cât citeam, aplecată peste umărul meu, cu sucul stăruindu-i ridicol de sexy pe buză, și m-am gândit atunci, *Să-mi trag palme, fata asta încearcă să mă seducă,* șocat prostește, ca un Benjamin Braddock{10} îmbătrânit.

A funcționat. Am început să mă gândesc la Andie ca la o cale de evadare, ca la o oportunitate. O opțiune. Când ajungeam acasă o găseam pe Amy ghemuită pe sofa, holbându-se la perete, tăcută, fără să fie vreodată prima care să vorbească, așteptând mereu, un joc continuu de spargere a gheții, o provocare mentală constantă – ce ar face-o fericită astăzi pe Amy? Am ajuns să gândesc: *Andie n-ar face așa.* De parcă aș fi cunoscut-o pe Andie. *Andie ar râde la gluma asta, lui Andie i-ar plăcea povestirea asta.* Andie era o fată irlandeză simpatică, drăguță și țâțoasă din orașul meu de baștină, nepretențioasă și veselă. Andie stătea în primul rând de pupitre din clasă, părea dulce și interesată.

Când mă gândeam la Andie, nu mă înțepa stomacul cum se întâmpla cu soția mea – groaza perpetuă de a trebui să mă întorc acasă, unde nu eram bine-venit.

Am început să-mi imaginez scenarii. Am început să tânjesc după atingerea ei – da, chiar așa era, ca un vers dintr-o piesă proastă de anii ’80 – tânjeam după atingerea ei, tânjeam în general după atingere, fiindcă nevastă-mea o evita: acasă se strecura pe lângă mine alunecoasă ca un pește, postându-se la o distanță sigură prin bucătărie ori pe scări. Ne uitam în tăcere la televizor pe două pernuțe de sofa, la fel de separate ca niște colaci de salvare. În pat se întorcea cu spatele, înghesuia pături și cuverturi între noi. M-am trezit odată în toiul nopții și, știind că e adormită, i-am tras deoparte bariera de cearșafuri și mi-am lipit obrazul și palma de spatele ei gol. În noaptea aceea n-am mai putut să adorm, atât de dezgustat eram de mine însumi. M-am dat jos din pat și m-am masturbat la duș imaginându-mi-o pe Amy, felul lasciv în care mă privea pe vremea când se mai uita la mine, cu ochii aceia cu pleoape grele, dilatați ca niște luni pline, absorbindu-mă, făcându-mă să mă simt văzut. Când am terminat, m-am așezat în cadă și m-am holbat la vana de evacuare, lăsând dușul să curgă. Penisul îmi atârna jalnic pe coapsa stângă, ca un animăluț adus de ape pe țărm. Am stat în cadă, umilit, încercând să nu plâng.

•

Și s-a întâmplat. Când cu un viscol ciudat, brusc, în aprilie. Nu anul ăsta, aprilie *celălalt.* Lucram singur la bar, fiindcă Go avea o Noapte cu Mama; ne luam liber cu rândul ca să stăm cu ea și să urmărim emisiuni proaste la televizor. Mama se stingea repede, n-avea cum să reziste până la sfârșitul anului, nici pe departe.

În momentul acela, de fapt, mă simțeam destul de bine – Go și mama erau acasă urmărind un film cu Annette Funicello, iar Barul se bucurase de o noapte vioaie, cu mulți clienți, una dintre nopțile acelea când pare că toți au avut o zi bună în spate. Fete frumușele se purtau drăguț cu tipi urâței. Lumea cumpăra de băut pentru necunoscuți, pur și simplu. Era ceva festiv. Și apoi s-a terminat seara, era vremea închiderii, toți plecaseră. Eram pe cale să închid ușa, când Andie a deschis-o larg și a pășit înăuntru, mai să dea peste mine, și i-am simțit în răsuflare izul de bere slab alcoolizată și, în plete, mirosul de lemne puse pe foc. Am încremenit, era un moment de confuzie, ca atunci când ai văzut pe cineva într-un singur ambient și trebuie să-l pui într-un nou context. Andie și Barul. A hohotit ca o țiitoare de pirați și m-a împins înapoi înăuntru.

— Tocmai am avut cea mai fantastic de îngrozitoare întâlnire, trebuie să bei ceva cu mine.

Fulgii de zăpadă se strânseseră în părul ei întunecat și unduios, pistruii îi licăreau dulci, obrajii îi erau de un roz-aprins, de parcă cineva i-ar fi dat un rând de palme. Are și o voce grozavă, voalată și răgușită, care începe ridicol de drăgălaș și sfârșește sexy de-a binelea.

— Te rog, Nick, trebuie să-mi clătesc gura de gustul prost al întâlnirii ăsteia.

Țin minte că am râs amândoi, și m-am gândit că era o ușurare să fii cu o femeie și s-o auzi râzând. Purta blugi și un pulover cu decolteul în V; e una dintre acele fete care arată mai bine în blugi decât în rochie. Figura ei, corpul, au ceva lipsit de formalism, în sensul bun. Mi-am ocupat poziția în spatele barului și m-am cocoțat pe un scaun înalt, în vreme ce ochii ei treceau în revistă sticlele cu băuturi din spatele meu.

— Ce-ți poftește inima, domniță?

— Surprinde-mă, a zis.

— Buu, am făcut, cu buzele țuguiate ca pentru un pupic.

— Acum surprinde-mă cu o băutură.

S-a aplecat în față, cu decolteul sprijinit de bar, cu sânii împinși înainte. Purta un pandantiv pe un lanț subțire de aur; pandantivul i-a alunecat între sâni, sub pulover. *Nu fi tu acela,* mi-am zis. *Acela care-și bagă fața acolo, la capătul pandantivului.*

— Cam ce aromă ai vrea? am întrebat.

— Orice-mi dai o să-mi placă.

Replica asta m-a prins, simplitatea ei. Ideea că aș putea să fac ceva ca să mulțumesc o femeie, și că ar putea să fie ușor. *Orice-mi dai o să-mi placă.* Am simțit un val copleșitor de ușurare. Și am știut, atunci, că n-o mai iubesc pe Amy.

Nu-mi mai iubesc soția, am cugetat, întorcându-mă să iau două pahărele. *Nici măcar un pic, sunt curățat complet de iubire, sunt nepătat.*

Am pregătit băutura mea preferată: Dimineață de Crăciun, cu cafea fierbinte și șnaps rece, mentolat. Am băut și eu unul cu ea, și când a râs, cutremurată de fiori – râsul acela sănătos – am mai turnat un rând. Am stat să bem încă o oră după program și am menționat de trei ori cuvântul *soție,* fiindcă mă uitam la Andie și-mi imaginam cum ar fi să se dezbrace înaintea mea. Era un avertisment pentru ea, lucrul cel mai mic pe care puteam să-l fac: *Am o soție. Fă ce poftești cu asta.*

S-a așezat la bar în fața mea, cu bărbia în palmă, zâmbindu-mi.

— Mă conduci acasă? a zis.

Adusese și înainte vorba de cât de aproape stă, cum uneori, în câte o noapte, îi venea să treacă pe la Bar și să mă salute. Mental, eram gata: de multe ori, în gând, parcursesem cele câteva cvartale până la clădirea anostă de cărămidă unde locuia. Așa că, în momentul în care am ajuns să ies pe ușă și s-o apucăm spre casa ei, lucrul nu mi s-a părut deloc neobișnuit – n-a existat niciun semnal de alarmă care să-mi transmită: *E nefiresc, nu asta facem noi.*

Am condus-o acasă, în bătaia vântului, cu fulgi zburând peste tot, am ajutat-o să-și înfășoare, de vreo două ori, fularul roșu, împletit și, a treia oară, fețele ni s-au apropiat, iar obrajii ei erau de un roz voios și sărbătoresc, și era genul de chestie care nu s-ar fi putut întâmpla în alte o sută de nopți, dar era, în noaptea aceea, posibil. Conversația, băutul, furtuna, fularul.

Ne-am aruncat unul spre celălalt în același moment, eu lipind-o cu spatele de un copac pentru echilibru, cu ramurile subțiratice lepădându-și zăpada pe noi, un moment uluitor, comic, care m-a făcut doar mai insistent în a o atinge, în a-i atinge deodată totul, cu o mână pe sub pulover și cu cealaltă între picioarele ei. Și ea lăsându-mă.

S-a tras de lângă mine, cu dinții clănțănind.

— Vino sus cu mine.

Am ezitat.

— Vino sus cu mine, a spus iarăși. Vreau să fiu cu tine.

•

Sexul n-a fost chiar așa de grozav, cel puțin nu de la început. Eram două trupuri obișnuite cu ritmuri diferite, nu ne sincronizam mai deloc, și trecuse atâta vreme de când intrasem într-o femeie că am terminat primul, rapid, și am continuat să mă mișc apoi, treizeci de secunde de o importanță crucială în care am început să mă înmoi înăuntrul ei, suficient totuși cât să termine și ea înainte să mă blegesc cu totul.

A fost deci simpatic, dar dezamăgitor, deloc spectaculos, cam cum se simt, probabil, fetele când sunt dezvirginate. *De ce m-oi fi agitat atâta*? Dar mi-a plăcut cum s-a lipit de mine și m-a cuprins, și mi-a plăcut că era moale, cum îmi imaginasem. O piele nouă. *Tânără,* am gândit nemilos, închipuindu-mi-o pe Amy și neîncetatele ei fricțiuni cu

creme, statul în pat și frecușul necurmat și furios al pielii.

M-am dus la baie, m-am pișat, m-am uitat în oglindă și m-am străduit să rostesc: *Ești un fustangiu. Ai eșuat la unul dintre testele masculine cele mai elementare. Nu ești un om bun.* Și, văzând că nu mă deranjează, am gândit: *Chiar* nu ești *un om bun.*

Lucrul înspăimântător era că, dacă sexul ar fi fost excepțional, ieșit din comun, ar fi însemnat, poate, prima și ultima mea imprudență. Dar, fiind decent, și cum îmi înșelasem deja consoarta, nu-mi puteam distruge recordul de fidelitate pe ceva doar mediu. Știam deci că avea să existe o continuare. Nu mi-am promis că n-o s-o mai fac. Și următoarea partidă a fost foarte, foarte bună, iar cea de după ea, extraordinară. Curând, Andie a devenit un contrapunct fizic la tot ce însemna Amy. Râdea cu mine și mă făcea să râd, nu mă contrazicea cât ai clipi și nici nu-mi arunca reproșuri ulterioare. Nu mă trata niciodată cu posomoreală. Era relaxată. Totul era așa de-al naibii de relaxat. Și mă gândeam: *Iubirea te face să vrei să fii mai bun – corect, corect. Dar poate că iubirea, cea adevărată, îți dă și permisiunea să fii, pur și simplu, omul care ești.*

Am avut de gând să-i spun lui Amy, știam că trebuia. Am continuat să nu-i spun lui Amy, vreme de luni întregi. În cea mai mare parte, din lașitate. Nu mai suportam atâtea discuții, să trebuiască să mă *explic*. Nu-mi imaginam nici cum ar fi fost să stau de vorbă despre divorț cu Rand și Marybeth, care aveau să se bage și ei, cu siguranță, în ciorbă. Dar cel mai mult, de fapt, era vorba despre puternicul meu pragmatism – era aproape grotesc cât de practic (și în favoarea mea?) puteam să fiu. În parte, nu cerusem divorțul de Amy, fiindcă banii ei cumpăraseră Barul. Propriu-zis îl deținea, cu siguranță că avea să-l ia înapoi. Și n-aș fi suportat s-o văd pe sora mea geamănă cum încearcă să fie curajoasă și să-și piardă iarăși vreo doi ani din viață. M-am complăcut deci în situația asta de toată jena, presupunând că, la un moment dat, Amy avea să preia conducerea, avea să ceară divorțul, iar eu aveam să ies bine din toată povestea.

Dorința asta – să scap fără să fiu învinovățit – era dezgustătoare. Cu cât deveneam mai dezgustător, cu atât mai mult tânjeam după Andie, care știa că n-aș fi fost chiar așa de rău cum păream, dacă povestea mea ar fi apărut în ziar ca s-o citească străinii. *Amy o să divorțeze,* mi-am tot spus. *Nu mai poate să treneze așa.* Dar primăvara s-a sfârșit, iar locul ei a fost luat de vară, apoi de toamnă și de iarnă, și am devenit un adulterin al tuturor anotimpurilor – un trădător cu o amantă minunat de nerăbdătoare – și era din ce în ce mai limpede că trebuia făcut ceva.

— Te iubesc, Nick, zicea Andie acum, aici, suprarealist, pe canapeaua soră-mii. Orice s-ar întâmpla. Chiar nu știu ce să mai zic, mă simt cam… proastă, a zis și și-a aruncat brațele în sus.

— Să nu te simți proastă, am replicat. Nici eu nu știu ce să zic. Nu-i nimic de zis.

— Poți să zici că mă iubești, indiferent ce s-ar întâmpla.

Prin cap mi-a trecut: *Nu pot să mai zic asta cu voce tare.* O rostisem o dată sau de două ori, un murmur umed lângă gâtul ei, dorindu-mi cu ardoare un loc al meu. Dar slobozisem vorbele, și mai erau și altele la mijloc. Mi-au venit în minte apoi urmele pe care le lăsaserăm, povestea noastră de dragoste semiascunsă, pentru care nu-mi făcusem suficiente griji. Dacă imobilul ei avea o cameră ascunsă, eram pe înregistrare. Cumpărasem un telefon preplătit doar pentru apelurile ei, dar mesajele vocale și text se duceau pe telefonul ei permanent. Îi scrisesem o felicitare de Ziua Îndrăgostiților, plină de obscenități, pe care o și vedeam lăbărțată la știri acum, în care *obsedat* rima cu *regulat.* Și, în plus, Andie avea douăzeci și trei de ani. Presupun că diferite mesaje de-ale mele, ori chiar fotografii, fuseseră înregistrate de mijloace electronice. Îi răsfoisem pozele de pe telefon într-o noapte, gelos, posesiv, curios, văzusem o mulțime de cadre cu un fost iubit, sau doi, zâmbind mândri în patul ei și presupuneam că, la un moment dat, o să mă alătur lor – *voiam* cumva să mă alătur lor – și, nu știu de ce, nu mă îngrijoraseră, deși se puteau descărca și trimite unui milion de oameni în doar o secundă de răzbunare.

— E o situație teribil de bizară, Andie. Vreau să ai răbdare, atâta tot.

S-a retras.

— Nu poți să spui că mă iubești, indiferent ce s-ar întâmpla?

— Te iubesc, Andie, serios.

I-am susținut privirea. Era periculos să spun *te iubesc* acum, dar și să n-o spun era la fel.

— Fute-mă atunci, a șoptit și a început să-mi deschidă cureaua.

— Trebuie să avem foarte multă grijă în perioada asta. Eu… ăăă… o să fie vai de capul meu dacă află poliția despre noi. E mai rău decât rău.

— De asta îți faci griji?

— Sunt un bărbat cu o soție dispărută și o iubită… secretă. Da, e rău. Seamănă a infracțiune.

— Sună cam sordid.

Sânii îi erau tot pe-afară.

— Oamenii nu ne știu, Andie. Ei *chiar* or să creadă că-i sordid.

— Doamne, e ca într-o dramă polițistă proastă.

Am zâmbit. O inițiasem pe Andie în filmele de gen – Bogart, *The Big Sleep, Double Indemnity,* clasicii. Unul dintre lucrurile care-mi plăceau cel mai mult în privința noastră era că îi puteam arăta diferite chestii.

— Ce-ar fi să spunem, pur și simplu, la poliție? a zis. N-ar fi mai bine dacă…

— Nu, Andie, nici să nu te gândești. Nu.

— Or să afle, și…

— De ce? De ce-ar afla? Ai spus despre noi cuiva, scumpel?

Mi-a aruncat o privire neliniștită. M-am simțit prost: nu așa crezuse ea că avea să se desfășoare noaptea asta. Se bucurase să mă vadă, își imaginase o regăsire plină de pasiune, o alinare fizică, iar eu eram ocupat să-mi apăr curul.

— Scumpel, îmi pare rău, dar trebuie să știu, am insistat.

— N-am zis nume.

— Cum adică, n-ai zis nume?

— Păi, a spus trăgându-și în cele din urmă rochia pe ea, prietenii, mami, știu că mă văd cu cineva, dar nu știu numele.

— Și nici după vreo descriere, da? am zis pe un ton mai precipitat decât aș fi vrut, simțindu-mă de parcă aș fi susținut un tavan care se prăbușește. Doi oameni știu despre asta, Andie. Tu și cu mine. Dacă mă ajuți, dacă mă iubești, o să fim doar noi cei care știu și poliția n-o să afle în veci.

Și-a trecut un deget peste mandibula mea.

— Și dacă… dacă n-o găsesc niciodată pe Amy?

— Tu și cu mine, Andie, o să fim împreună indiferent ce s-ar întâmpla. Dar *numai* dacă suntem atenți. Dacă nu suntem, e posibil… n-ar fi exclus să ajung la pușcărie.

— Poate o fi fugit cu cineva, a zis ea, lipindu-și obrazul de umărul meu. Poate…

Îi simțeam creierul de fată cum zumzăie, cum transformă dispariția lui Amy într-o poveste turbulentă și scandaloasă de dragoste, ignorând orice realitate care nu se potrivea cu intriga.

— N-a fugit. E mult mai grav de-atât.

I-am pus un deget sub bărbie, ca să se uite la mine.

— Andie? Trebuie să iei asta foarte în serios, da?

— Sigur că o iau în serios. Dar am nevoie să stau de vorbă cu tine mai des. Să te văd. Sunt speriată de moarte, Nick.

— Trebuie să ne ținem tari în perioada asta, am spus și am apucat-o de amândoi umerii, obligând-o să ridice privirea. Nevastă-mea a dispărut, Andie.

— Dar tu nici măcar…

Știam ce urmează să zică – *nici măcar n-o iubești* –, dar a fost îndeajuns de isteață să se oprească.

Și-a petrecut brațele în jurul meu.

— Uite, nu vreau să mă cert. Știu că ții la Amy, știu că ești foarte îngrijorat. Știu că ești sub… nici nu-mi imaginez ce presiune. Așa că-i în regulă să stau și mai la fund decât până acum, dacă se poate. Dar ține minte că mă afectează și pe mine. Vreau să știu ce mai faci. O dată pe zi. Sună-mă când poți, chiar și câteva secunde dacă e, ca să-ți

aud vocea. O dată pe zi, Nick. În fiecare zi. Altfel o să înnebunesc. O să înnebunesc.

A zâmbit și mi-a șoptit:

— Acum sărută-mă.

Am sărutat-o ușor.

— Te iubesc, a zis, iar eu am pupat-o pe gât și am mormăit ceva.

Am rămas tăcuți, cu televizorul pâlpâind.

Am închis ochii. *Acum sărută-mă,* cine a zis asta?

•

M-am trezit brusc, un pic după ora cinci dimineața. Go se ridicase din pat, o auzeam pe hol, auzeam apa de la robinetul din baie. Am zgâlțâit-o pe Andie – *e cinci, e ora cinci* – și, cu promisiuni de iubire și de apeluri telefonice, am împins-o spre ușă, rușinat, ca după o partidă de-o noapte.

— Ține minte, să mă suni în fiecare zi, a șoptit Andie.

Am auzit ușa de la baie deschizându-se.

— În fiecare zi, am zis și m-am furișat după ușă deschizând-o și lăsând-o pe Andie să plece.

Când m-am întors, am văzut-o pe Go în camera de zi. Rămăsese încremenită, cu gura căscată, însă restul corpului era în plină criză de furie: mâinile în șolduri, sprâncenele ridicate.

— Nick, idiotul dracului!

20. Amy Elliott Dunne

Jurnal

21 iulie 2011

Sunt așa de idioată! Mă uit la mine și mă gândesc: *nu-i de mirare că Nick mă consideră ridicolă, frivolă, răsfățată, când mă compară cu mama lui.* Maureen e pe moarte, își ascunde boala sub zâmbete largi și cămeșoaie largi, brodate, răspunzând la orice întrebare despre sănătatea ei cu: „A, sunt bine, dar ce faci *tu,* drăguță?” E pe moarte, dar n-are de gând să admită asta, nu încă. Ieri m-a sunat de dimineață și m-a întrebat dacă nu vreau să fac o excursie cu ea și prietenele ei – una din zilele mai bune, în care vrea să iasă din casă cât mai mult cu putință – și am fost imediat de acord, deși știam că n-or să facă nimic din ce m-ar interesa pe mine: pinacle, bridge și ceva activități pe la biserică, de obicei sortatul unor lucruri.

— Ajungem în cincisprezece minute, zice. Îmbracă-te la mânecă

scurtă.

De făcut curat, sigur era ceva legat de curățenie. Ceva unde-ți bagi mâinile până la coate. Pun deci pe mine o cămașă cu mânecă scurtă și, în exact cincisprezece minute, îi deschid ușa lui Maureen, cheală sub căciulița împletită, chicotind cu cele două prietene ale ei. Poartă toate tricouri cu imprimeu, o groază de clopoței și funde, și cuvintele *PlasMămicile* desenate cu spray.

Mă gândesc, un moment, că au pornit o trupă *a cappella.* Apoi însă ne urcăm în Chryslerul cel vechi al lui Rose – dar chiar *vechi,* din cele în care scaunul din față se întinde complet, o mașină de bunică ce miroase a țigări pentru femei – și-o pornim voinicește la *centrul de donații plasmă.*

— Noi suntem la rând în zilele de luni și de joi, îmi explică Rose, privindu-mă în oglinda retrovizoare.

— Oo! fac eu.

Cum să răspunzi la asta? *Ah, ce zile minunate pentru plasmă*!

— Ți se permite să donezi de două ori pe săptămână, spune Maureen, cu clopoțeii de la cămașă zdrăngănind. Prima dată iei douăzeci de dolari, a doua oară iei treizeci. De asta-i toată lumea așa de binedispusă azi.

— O să-ți placă mult, zice Vicky. Lumea nu face decât să stea și să discute, ca la salonul de cosmetică.

Maureen mă strânge de braț și zice cu voce domoală:

— Eu nu pot să mai dau, dar mă gândeam că ai putea tu, în locul meu. Ar fi un mod bun să mai faci și tu un bănuț – e bine ca o fată să aibă ceva mărunțiș pentru ea.

Mi-am stăvilit un impuls furios: *Aveam eu mai mult decât ceva mărunțiș, dar i-am dat lui fiu-tu.*

Un bărbat slăbănog, îmbrăcat cu o jachetă de blugi prea mare, se învârte prin parcare ca un câine vagabond. Înăuntru, totuși, e curat. Bine luminat, mirosind a pin, cu postere creștine pe pereți, numai ceață și porumbei. Dar știu că nu pot s-o fac. Ace. Sânge. Niciuna, nici alta. Alte fobii nu am, dar astea două sunt serioase – sunt genul care leșină când se taie la un deget. E ceva ce are de-a face cu despicatul pielii: cojit, tăiat, înțepat. La tratamentele lui Maureen nu m-am uitat niciodată când îi bagă acul.

— Bună, Cayleese! strigă Maureen de cum intrăm, și o negresă masivă, într-un fel de uniformă medicală, răspunde:

— Salutare, Maureen! Cum te simți?

— A, bine, foarte bine, dar *tu*?

— De când faceți asta? întreb.

— De ceva timp, zice Maureen. Cayleese e preferata tuturor, are mâna ușoară. Și mie mi-a prins întotdeauna bine asta, fiindcă am venele elastice.

Ridică antebrațul, cu vene albastre ca niște funii. Când am cunoscut-o pe Mo era grasă, dar nu mai este. Ciudat e că, de fapt, îi stă mai bine grasă.

— Uite, încearcă să pui degetul pe asta.

Mă uit în jur, sperând că asistenta o să ne conducă înăuntru.

— Haide, încearcă.

Ating vena cu un deget și o simt cum saltă. Mă copleșește un val de căldură.

— Deci ea e recrutul cel nou? zice Cayleese, apărând brusc lângă mine. Maureen se laudă mereu cu tine. Bun, mai întâi avem niște formulare de completat…

— Îmi pare rău, nu pot. Nu mă descurc cu acele și cu sângele. Am o fobie gravă. *Literalmente* nu pot.

Îmi dau seama că azi n-am mâncat, și mă izbește un val de greață. Îmi simt gâtul cum se înmoaie.

— Totul e foarte igienic aici, ești pe mâini bune, zice Cayleese.

— Nu, nu e asta, serios. Nu mi s-a luat niciodată sânge. Doctorul meu se supără pe mine fiindcă nu pot să suport nici măcar un test anual pentru chestii gen colesterol.

În schimb, avem de așteptat. Durează două ore; Vicky și Rose sunt legate la niște mașinării care plescăie. Ca și cum ar fi recoltate. Au și fost marcate pe degete, ca să nu doneze mai mult de două ori pe săptămână. Oriunde, semnul se vede sub lumină ultravioletă.

— Asta-i partea cu James Bond, zice Vicky și chicotesc toate.

Maureen fredonează cântecul din *James Bond* (cred), iar Rose mimează un pistol cu degetele.

— Nu puteți și voi, cloști ce sunteți, s-o lăsați măcar o dată mai moale cu cloncănitul? le apostrofează o femeie cu păr alb, aflată la patru scaune distanță.

Se apleacă înspre ele, peste trei bărbați unsuroși ce stau ghemuiți în scaune – cu tatuaje verzui pe brațe și nerași, cum mi-am închipuit întotdeauna că sunt bărbații care donează plasmă – și agită un deget mustrător.

— Mary! Credeam că vii mâine!

— Așa trebuia, dar nu-mi primesc șomajul decât peste o săptămână și am rămas doar cu o cutie cu fulgi de cereale și o conservă de piure de porumb!

Râd toate, de parcă foametea ar fi ceva de luat în râs – orașul ăsta e prea de tot uneori, așa de disperat și plin de negare. Simt că mi se face rău, plescăitul sângelui, tuburile lungi de plastic cu sânge prelins de la corpuri către mașinării, oamenii ăștia care sunt, da, sunt o *cultură agricolă.* Sânge oriunde mă uit, chiar și la loc deschis, unde n-ar trebui să fie. Adânc și întunecat, aproape vinețiu.

Mă ridic să merg până la baie, să-mi dau cu apă rece pe față. Fac

doi pași și urechile mi se înfundă, vederea mi se începețoșează, îmi simt bătăile inimii, propriul sânge și, în timp ce cad, apuc să zic: „O, scuze!”

Abia dacă-mi mai amintesc drumul de întoarcere. Maureen mă bagă în pat, îmi aduce un pahar cu suc de mere și un bol cu supă la căpătâi. Încercăm să-l sunăm pe Nick. Go zice că nu-i la Bar, iar la mobil nu răspunde.

Omul ăsta are obiceiul să dispară.

— Așa era și în copilărie, îi place să hălăduiască, zice Maureen. Cel mai rău lucru era să-l obligi să stea la el în cameră.

Îmi așază o cârpă udă pe frunte; răsuflarea ei miroase acru, a aspirină.

— Treaba ta e să te odihnești, bine? Eu o să sun până ce-l fac să vină acasă.

Când ajunge Nick, sunt adormită. Mă trezesc și-l aud cum face duș, mă uit la ceas: 11:04 noaptea. Cred că o fi trecut pe la Bar – îi place să facă duș după ce iese din tură, să-și scoată din piele mirosul de bere și de floricele de porumb. (Zice el.)

Se strecoară în pat și, când mă întorc spre el cu ochii deschiși, pare neplăcut surprins că sunt trează.

— Am încercat ore întregi să dăm de tine, spun.

— Nu mai aveam baterie la telefon. Ai leșinat?

— Credeam că telefonul tău nu mai avea baterie, n-ai zis așa?

Șovăie și știu că o să mă mintă. Cel mai neplăcut sentiment e când trebuie să aștepți, să te pregătești pentru minciună. Nick e de modă veche, are nevoie de libertate, nu-i place să se explice. Știe cu o săptămână înainte că are planuri cu băieții lui, dar tot așteaptă până se apropie partida de pocher ca să-mi spună, nonșalant: „Hei, mă gândeam să mă duc cu băieții la un pocheraș în seara asta, dacă n-ai nimic împotrivă”, și să mă lase să fiu eu aia nasoală, dacă am făcut alte planuri. N-ai vrea să fii nevasta care nu-și lasă bărbatul să joace pocher – nu vrei să fii scorpia cu bigudiuri și făcăleț. Așa că-ți înghiți dezamăgirea și zici „bine”. Nu cred că vrea să fie rău când face asta, cred că așa a fost crescut. Taică-său și-a văzut mereu de-ale lui, iar maică-sa l-a suportat. Până ce-a divorțat.

Începe să mintă. Nici măcar nu-l ascult.

21. Nick Dunne

Cinci zile de la dispariție

M-am sprijinit cu spatele de ușă și am început să mă holbez la sora-mea. Încă simțeam mirosul lui Andie și voiam momentul acela, o clipă doar, numai pentru mine, fiindcă acum, că plecase, mă puteam bucura de ideea de ea. Avea mereu gust de caramel și miros de lavandă. Șampon de lavandă, cremă de lavandă. *Lavanda poartă noroc,* mi-a explicat cândva. Aveam nevoie de noroc.

— Câți ani are? întreba Go, cu mâinile în șolduri.

— De aici vrei să începem?

— Câți *ani* are, Nick?

— Douăzeci și trei.

— Douăzeci și trei. Nemaipomenit.

— Go, să nu…

— Nick, tu îți dai seama cât de *dus* ești? a zis Go. Dus și *gogoman.*

A făcut ca *gogoman* – cuvânt de copii – să mă lovească la fel de tare ca și cum aș fi avut iarăși zece ani.

— Nu-i chiar situația ideală, am acceptat, cu voce pierită.

— Situația ideală! Ești… *ai înșelat-o,* Nick. Ce-ai pățit? Ai fost mereu unul dintre băieții buni. Ori am fost eu idioată în tot timpul ăsta?

— Nu.

Mi-am pironit privirea în dușumea, la fel ca atunci când, copil fiind, mă punea mama să stau pe canapea și-mi spunea că eram mai bun decât trăsnaia pe care o făcusem.

— Și? Ești *un bărbat care și-a înșelat șotia,* nu mai ai ce face în veci în privința asta, a zis Go. Doamne, nici măcar *tata* nu înșela. Ești așa de… păi, bine, soția ta a dispărut, cine știe pe unde-i Amy acum, și tu te destrăbălezi cu o piți…

— Go, îmi place istoria asta revizionistă în care tu ești apărătoarea onoarei lui Amy. Doar nu ți-a plăcut de Amy niciodată, nici la început, și de când s-a întâmplat asta, e ca și cum…

— O compătimesc pe soția ta dispărută, da, Nick. Îmi fac griji. Chiar așa. Mai ții minte când ți-am zis că ești ciudat? Ești… nebun, după cum te porți.

A început să se învârtă prin cameră, rozându-și degetul mare.

— O să afle poliția despre asta, și eu… care nici nu știam, a zis. Sunt al dracului de *speriată,* Nick. Pentru prima dată mă tem cu adevărat pentru tine. Nu pot să cred că n-au aflat încă. Cred că ți-au văzut lista cu telefoanele date.

— Am avut un telefon de rezervă.

Când a auzit asta, a rămas mută o clipă.

— E și mai rău. E… e cu premeditare.

— Adulter cu premeditare, Go. Da, de asta sunt vinovat.

S-a prăvălit pe sofa, copleșită de noua realitate. Eram, de fapt, ușurat că Go știe.

— De când? a întrebat.

— Un pic mai mult de un an.

Am izbutit să-mi ridic privirea din podea și să mă uit direct la ea.

— Mai mult de un *an*? Și nu mi-ai spus nimic.

— Mă temeam că o să-mi zici să mă opresc. Mă temeam că o să gândești urât despre mine și o să trebuiască să pun capăt. Și nu voiam. Cu Amy, lucrurile…

— Mai mult de un an, a repetat Go, și n-am fost în stare să ghicesc. Opt mii de conversații la beție, și tot n-ai avut destulă încredere ca să-mi spui. Nu știam că poți face asta, să ascunzi cu totul ceva de mine.

— E singura chestie.

Go a strâns din umeri: *Cum să te mai cred acum*?

— O iubești? a zis și a făcut un gest de lehamite, ca să arate cât de puțin probabil era.

— Da. Cred că da, pe bune. Am iubit-o. O iubesc.

— Îți dai seama că dacă te-ai vedea cu ea serios, regulat, dacă ai *locui* cu ea, ți-ar găsi imediat vreun defect, da? Ar descoperi despre tine niște chestii care ar scoate-o din minți. Ți-ar cere lucruri care nu ți-ar plăcea. Îți dai seama că s-ar înfuria pe tine?

— N-am zece ani, Go, știu cum funcționează o relație.

A ridicat iar din umeri: *Știi*?

— Ne trebuie un avocat, a zis. Un avocat bun, care să se priceapă la relații cu publicul, fiindcă rețelele, televiziunile prin cablu au început să adulmece. Trebuie să ne asigurăm că presa nu te transformă în soțul cel rău și fustangiu, fiindcă, dacă se întâmplă asta, eu cred că s-a terminat.

— Go, ești cam drastică.

De fapt, eram de acord cu ea, dar nu suportam să aud cuvintele astea rostite cu voce tare, venind de la Go. Trebuia să le discreditez.

— Nick, situația e un pic drastică. O să dau niște telefoane.

— Fă ce vrei, dacă te simți mai bine așa.

Go m-a împuns în stern, tare, cu două degete.

— Mie să nu-mi vii cu din astea, *Lance*! „O, fetele se înfierbântă așa de repede!” Situația e împuțită. Nu stai deloc, dar deloc bine, prietene. Scoate-ți capul din cur și începe să mă ajuți să rezolv asta.

Pe sub cămașă, locul împuns începea să se învinețească, simțeam asta. Go mi-a întors spatele și, slavă Cerului, s-a dus la ea în cameră. Am rămas pe canapea, năucit. Apoi m-am întins, chiar când îmi promiteam că o să mă ridic.

•

Am visat-o pe Amy: se târa prin bucătăria noastră, în patru labe, încercând să ajungă la ușa din dos, dar era orbită de sânge și se mișca lent, prea lent. Capul ei drăgălaș avea o formă ciudată, cu o adâncitură într-o parte. Dintr-o șuviță lungă de păr picura sânge, și-mi rostea gemând numele.

M-am trezit și am știut că se făcuse timpul să mă duc acasă. Trebuia să văd locul – locul faptei – trebuia să-l înfrunt.

•

În arșița de afară nu era nimeni. Cartierul nostru era la fel de golaș și de singuratic ca în ziua dispariției lui Amy. Am intrat pe ușa din față a casei mele și am tras adânc aer în piept. Era bizar cum putea să pară bântuită o casă atât de nouă, și nu în felul acela romantic de roman victorian; părea doar oribil, mizerabil de distrusă. O casă cu istorie, și n-avea decât trei ani vechime. Tehnicienii de la laborator umblaseră peste tot; suprafețele erau mânjite, lipicioase și pătate. M-am așezat pe canapea și mirosea a cineva, o persoană cu un parfum străin, înțepător, de apă de colonie. În ciuda arșiței am deschis geamurile, ca să intre puțin aer. Bleecker a coborât în fugă scările, l-am luat în brațe și l-am mângâiat, făcându-l să toarcă. Cineva, vreunul dintre polițiști, îi umpluse cu vârf castronașul. Drăguț gest, după ce-mi făcuseră casa zob. L-am lăsat, cu grijă, pe treapta cea mai de jos, apoi am urcat în dormitor și mi-am descheiat cămașa. M-am lungit de-a curmezișul patului și mi-am îngropat fața în pernă, aceeași față de pernă bleumarin în care mă holbasem în dimineața aniversării noastre, Dimineața Dispariției.

Mi-a sunat telefonul. Go. Am răspuns.

— *Ellen Abbott* face o emisiune specială de prânz, despre Amy. Și tine. Ăă… nu arată prea roz. Vrei să trec pe-acolo?

— Nu, mă uit și singur, mersi.

Dar nu ne hotărâm să închidem. Așteptam fiecare scuzele celuilalt.

— OK, vorbim mai încolo, a zis Go.

Ellen Abbott Live era o emisiune TV specializată în femei dispărute și ucise, având-o ca protagonistă pe Ellen Abbott cea mereu furioasă, fost procuror și apărătoare a drepturilor victimelor. Emisiunea a început cu Ellen, cu gel în păr și buze lucioase, uitându-se rău prevestitor în camera de filmat. „O poveste șocantă azi: o femeie tânără și frumoasă, care a fost sursa de inspirație pentru seria de cărți *Uimitoarea Amy. Dispărută.* Casa *răscolită.* Soțul e Lance Nicholas Dunne, *publicist șomer,* care deține acum un *bar* cumpărat cu *banii* soției. Vreți să știți cât de îngrijorat este? Acestea sunt fotografii făcute după ce soția sa, Amy Elliott Dunne, a dispărut pe cinci iulie – chiar la *aniversarea lor de cinci ani.*”

Prim-plan pe poza cu mine de la conferința de presă, cu rânjetul de nemernic. Încă una cu mine făcând din mână și zâmbind ca o vedetă pe covorul roșu, în timp ce mă dau jos din mașină (îi *răspundeam* la salut lui Marybeth, și zâmbeam fiindcă așa zâmbesc eu când fac din mână).

Apoi a apărut pe ecran fotografia făcută cu mobilul, cu Shawna Kelly, meștera plăcintelor Frito, și cu mine. Obraz lângă obraz,

zâmbind orbitor de alb. După care Shawna cea reală a apărut pe ecran, bronzată, cu trupul sculptat și cu față gravă, iar Ellen a prezentat-o Americii. Am simțit broboane de sudoare, brusc, pe tot corpul.

ELLEN: Așadar, Lance Nicholas Dunne – îi poți descrie comportamentul pentru telespectatorii noștri, Shawna? L-ai întâlnit în timp ce toată lumea era ocupată cu căutarea soției sale dispărute, iar Lance Nicholas Dunne era… cum?

SHAWNA: Foarte calm, foarte prietenos.

ELLEN: Pardon, *pardon.* Era *prietenos* și *calm*? Soția lui a *dispărut,* Shawna. Ce fel de om este *prietenos* și *calm*?

Fotografia grotescă a apărut iarăși. Arătam, cumva, și mai voioși.

SHAWNA: Ba chiar și flirta puțintel…

Ar fi trebuit să fii drăguț cu ea, Nick. Ar fi trebuit să mănânci rahatul ăla de plăcintă.

ELLEN: *Flirta*? În timp ce soția îi e pe Dumnezeu știe *unde,* Lance Dunne e… scuză-mă, Shawna, dar poza asta e… nu-mi vine un cuvânt mai potrivit decât *dezgustătoare.* Nu așa arată un om *nevinovat.*

Restul emisiunii consta, în principiu, din Ellen Abbott, instigatoare la ură de profesie, aplecându-se obsesiv asupra lipsei alibiului meu: „*De ce* nu are *Lance Nicholas Dunne* un alibi până la *prânz*? Unde a fost în *dimineața* aceea?" făcea cu accentul ei tărăgănat de șerif texan. Restul invitaților din studio se arătau de acord că da, nu părea deloc în regulă.

Am sunat-o pe Go și mi-a zis:

— Ei, ai reușit să nu se ia de tine aproape o săptămână.

Apoi ne-am pus pe înjurat. *Cretina de Shawna, curvă nebună și proastă, pizdă nenorocită.*

— Fă ceva foarte, foarte folositor azi, ceva activ, m-a sfătuit Go. Oamenii or să te urmărească de-acum.

— N-aș putea sta locului nici să vreau.

•

Am condus până la St. Louis aproape intoxicat de furie, rememorând emisiunea TV, răspunzând la toate întrebările lui Ellen, închizându-i gura. *Astăzi, Ellen Abbott, pizdă tâmpită, l-am descoperit pe unul dintre cei care o pândeau pe Amy. Desi Collings. I-am dat de urmă ca să aflu adevărul.* Eu, soțul eroic. Să fi avut o coloană sonoră

emoționantă, l-aș fi jucat. Eu, proletarul de treabă, să-l dau în vileag pe puștanul înstărit și răsfățat. Presa trebuia să muște: urmăritorii obsedați sunt mai interesanți decât ucigașii de neveste, care-s pe toate drumurile. Soții Elliott, cel puțin, aveau să aprecieze. Am sunat-o pe Marybeth, dar mi-a intrat mesageria vocală. Tot înainte.

Ajungând în cartierul lui, a trebuit să-mi schimb părerea despre Desi: nu era doar înstărit, ci extrem, grețos de bogat. Individul locuia într-un conac din Ladue ce costa pe puțin cinci milioane de dolari. Cărămidă alburie, jaluzele lăcuite în negru, felinare cu gaz și iederă. Mă îmbrăcasem pentru întâlnire cu un costum decent și cravată, dar mi-am dat seama, în timp ce sunam, că un costum de patru sute de dolari, în zona asta, era mai bătător la ochi decât dacă m-aș fi îmbrăcat în blugi. Am auzit țăcănit de pantofi venind din fundul casei spre intrare, iar ușa s-a deschis cu un zgomot de ceva dezumflat, ca ușa de la frigider. Am simțit pe mine o pală de aer rece.

Desi arăta așa cum îmi dorisem întotdeauna să arate: un tip bine, de treabă. Dar cu ceva în privire sau în forma feței. Avea ochi de culoarea migdalelor, înfundați în orbite, ochi de ursuleț de pluș și gropițe în amândoi obrajii. Dacă ne vedeai pe amândoi împreună, puteai presupune că el era personajul pozitiv.

— O, a zis Desi studiindu-mi figura, ești Nick, Nick Dunne. Dumnezeule, îmi pare rău pentru Amy. Haide, intră.

M-a condus într-o sufragerie sobră, concepută de designer să arate bărbătește. Multă pielărie neagră, neliniștitoare. Mi-a indicat un fotoliu cu o spetează deosebit de rigidă; am încercat să mă fac comod, cum fusesem îndemnat, însă fotoliul nu permitea decât postura unui elev ținut din scurt: *fii atent și stai cu spatele drept.*

Desi nu m-a întrebat ce căutam în sufrageria lui. Și nici n-a explicat cum de mă recunoscuse pe loc. Cu toate că privirile ce arătau recunoaștere și șoaptele înfundate deveneau tot mai frecvente în ultima vreme.

— Aș putea să-ți ofer ceva de băut? a întrebat Desi, lipindu-și palmele: mai întâi afacerile.

— Nu, e în regulă.

S-a așezat de cealaltă parte. Purta haine impecabile, în nuanțe de albastru și crem; până și șireturile stăteau bine întinse. Însă asta îl avantaja. Nu era, până la urmă, genul spilcuit și demn de batjocură, cum sperasem. Desi părea definiția unui gentleman: un tip care putea cita dintr-un mare poet, care putea comanda un scotch rar și care-i putea cumpăra unei femei o bijuterie potrivită, cu patina vremii. Părea, de fapt, un tip care știa implicit și ce femei vrea – am simțit, lângă el, că hainele mele se ponosesc brusc, că manierele îmi devin stângace. Simțeam un impuls tot mai violent să vorbesc despre fotbal și bășini. Genul ăsta de tipi reușeau mereu să mă impresioneze.

— Amy. Ceva noutăți? a întrebat Desi.

Aducea cu cineva familiar, un actor poate.

— Nimic bun.

— A fost luată… din casă. Așa este?

— Din casa noastră, da.

Atunci am știut cine era: gagiul care apăruse în prima zi de căutări, tipul care tot arunca priviri furișe spre fotografia lui Amy.

— Ai fost la centrul de voluntari, așa e? În prima zi.

— Am fost, a recunoscut Desi. Tocmai voiam să-ți spun. Aș fi vrut să fiu capabil să facem cunoștință în ziua aceea, să-mi prezint condoleanțele.

— Ai făcut ceva drum.

— Aș putea spune la fel și despre tine, a zâmbit el. Uite, sunt foarte atașat de Amy. Când am auzit ce s-a întâmplat, ei bine, a trebuit să fac ceva. Doar că… e înfiorător să spun asta, Nick, dar când am văzut la știri, mi-a trecut prin cap: *desigur*.

— Desigur?

— Desigur că cineva ar… dori-o, a zis el.

Avea o voce gravă, o voce de foc de tabără.

— Știi, a avut întotdeauna capacitatea asta. Să facă lumea să o dorească. Întotdeauna. Știi clișeul ăla vechi: bărbații o vor pe ea, iar femeile să fie ea. Cu Amy, asta era adevărat.

Desi și-a desfăcut palmele mari și le-a pus pe nădragi. Nu pe pantaloni, pe nădragi. Nu-mi dădeam seama dacă mă ia în balon sau nu. M-am decis să am răbdare. E regula oricărui potențial interviu cu cântec: nu trece la ofensivă decât când nu ai încotro, mai întâi vezi dacă nu se priponește singur cumva.

— Ai avut cu Amy o relație foarte intensă, așa-i? am întrebat.

— Nu doar fiindcă arăta așa, a spus Desi.

A pus cotul pe un genunchi, uitându-se în depărtări.

— M-am gândit mult la asta, evident. Prima iubire. Chiar m-am gândit. Eu, visătorul. Prea multă filosofie.

A zâmbit autoironic, scoțând la iveală gropițele.

— Vezi, când Amy te place, când e interesată de tine, atenția ei e așa de caldă și de odihnitoare, te cuprinde cu totul. Ca o baie caldă.

Am ridicat din sprâncene.

— Trebuie să-mi dai dreptate, a zis. Te simți bine cu tine însuți. Pe deplin, poate pentru prima oară. Apoi îți vede lipsurile, își dă seama că ești și tu o persoană oarecare cu care trebuie să aibă de-a face – ești, de fapt, Andy cel Abil, iar în viața de toate zilele Andy cel Abil n-ar ajunge niciodată împreună cu Uimitoarea Amy. Așa că interesul îi scade și nu te mai simți bine, simți din nou vechea răceală, ca și cum ai sta gol pe gresia din baie și n-ai vrea decât să te întorci înapoi în cadă.

Știam senzația – zăcusem vreo trei ani pe gresia băii – și am simțit că mă copleșește dezgustul fiindcă împărtășeam emoția asta cu un alt bărbat.

— Sunt sigur că înțelegi ce zic, a spus Desi și mi-a zâmbit, făcându-mi cu ochiul.

Ce tip ciudățel, mi-am spus. *Cine compară soția altuia cu o cadă în care vrea să se cufunde*? *Soția* dispărută *a altuia*?

În spatele lui Desi era o servantă lungă, pe tăblia căreia se vedeau câteva fotografii cu rame argintii. În mijloc era una cu Desi și Amy la liceu, în costume albe de tenis, supradimensionată – arătau amândoi scandalos de eleganți, cu lustrul acela de bani care i-ar fi făcut să se potrivească într-un film de Hitchcock. Mi l-am imaginat pe Desi, adolescent, furișându-se în camera de internat a lui Amy, lepădându-și pe jos hainele și lungindu-se peste cearșafurile reci, înghițind capsule scoase din învelișul lor de plastic. Vrând să fie descoperit. Era o formă de pedeapsă, de furie, dar nu de felul celei care se petrecuse la mine în casă. Acum înțelegeam de ce polițaii nu erau așa de interesați. Desi mi-a observat privirea.

— Eh, doar nu mă învinovățești pentru asta, nu? a zâmbit. *Tu* ai arunca o fotografie atât de perfectă?

— A unei fete despre care nu mai știu nimic de douăzeci de ani? am zis înainte să apuc să-mi țin gura.

Mi-am dat seama că vocea mea sunase mai agresiv decât ar fi fost prudent.

— O știu pe Amy, a pufnit Desi, și a tras o gură de aer. O știam. O cunoșteam foarte bine. Nu sunt indicii? Trebuie să întreb… tatăl ei… e pe-acolo?

— Sigur că e.

— Presupun că nu… Era sigur în New York când s-a întâmplat totul?

— Era în New York. De ce?

Desi a ridicat din umeri: *Eram doar curios, nimic deosebit.* Am stat în tăcere vreo jumătate de minut, înfruntându-ne din priviri. Niciunul dintre noi n-a clipit.

— Desi, de fapt am venit să aflu dacă-mi poți spune tu ceva.

Am încercat iarăși să mi-l imaginez pe Desi giugiulindu-se cu Amy. Avea pe undeva vreo casă lângă lac? Gagiii de genul ăsta au. Ar fi plauzibil ca bărbatul ăsta rafinat, sofisticat să o țină undeva, în vreo pivniță, pe Amy, unde Amy să măsoare încăperea de la un capăt la altul și să doarmă pe vreo canapea prăfuită, veche și țipătoare, de un galben-lămâie sau de culoarea coralului? Mi-am dorit ca Boney și Gilpin să fie cu mine, să fie martori la tonul de proprietar al lui Desi: *o știu pe Amy.*

— Eu? a râs Desi.

A râs cu poftă. Sintagma perfectă ca să descrii sunetul.

— N-am ce să-ți spun. Cum spuneai, n-o cunosc.

— Dar tocmai ai zis că da.

— Sigur că n-o cunosc cum o cunoști tu.

— Te țineai după ea în liceu.

— Mă *țineam*? Nick, era prietena mea.

— Până ce n-a mai fost, am zis. Și nu voiai să te dai deoparte.

— A, cred că i-am dus un pic dorul. Dar nimic neobișnuit.

— Spui că a încerca să te sinucizi în camera ei de cămin nu e neobișnuit?

A zvâcnit din cap și a mijit ochii. A deschis gura să vorbească, apoi și-a privit lung mâinile.

— Nu sunt prea sigur că înțeleg despre ce vorbești, Nick, a spus într-un târziu.

— Vorbesc despre cum te țineai după nevastă-mea în liceu. Și acum.

— Despre *asta* e vorba, serios? a râs el din nou. Dumnezeule, credeam că strângi bani pentru o recompensă sau ceva. Pe care i-aș da din toată inima, apropo. Cum ziceam, n-am încetat niciodată să-i doresc lui Amy tot binele. Dacă o iubesc? Nu. N-o mai cunosc prea bine, de fapt. Mai schimbăm câte o scrisoare când și când. Dar e interesant că vii tocmai tu aici. Încurci borcanele. Fiindcă trebuie să-ți spun, Nick, că la televizor, ce, la naiba, *aici,* acum, nu prea aduci a soț îngrijorat, trist. Pari… plin de tine. Poliția, apropo, a vorbit deja cu mine, mulțumită, presupun, ție. Sau părinților lui Amy. Ciudat că n-ai știut – ai crede că soțului i s-ar spune tot dacă n-ar exista nicio suspiciune.

Stomacul mi s-a strâns.

— Sunt aici fiindcă voiam să-ți văd cu ochii mei expresia feței când vorbești despre Amy, am zis. Și trebuie să spun că mă îngrijorează. Devii cam… lunatic.

— Unul dintre noi trebuie, a zis Desi, din nou rezonabil.

— Dragă?

O voce s-a auzit din fundul casei și încă o pereche de pantofi scumpi au pornit să țăcăne spre sufragerie.

— Cum se chema *cartea* aceea…?

Femeia era ca o versiune încețoșată a lui Amy, Amy văzută într-o oglindă aburită – același ten, trăsături extrem de asemănătoare, dar cu un sfert de secol mai bătrână, carnea, trăsăturile, toate un pic uzate, precum o țesătură fină. Încă răpitoare, o femeie care alesese să îmbătrânească cu grație. Era construită ca un soi de origami: cu coatele extrem de ascuțite și clavicula ca un umeraș. Purta o rochie mulată de un albastru-verzui lucios și emana aceeași atracție ca și Amy: când era într-o încăpere îți venea mereu să întorci capul după ea. Mi-a aruncat un zâmbet ca al unui animal de pradă.

— Bună, sunt Jacqueline Collings.

— Mamă, el este soțul lui Amy, Nick, a zis Desi.

— Amy, a spus femeia, zâmbind din nou.

Avea o voce adâncă, profundă și straniu de răsunătoare.

— Ne-a interesat destul de mult povestea asta, a zis și s-a întors cu răceală spre fiul său: nu ne prea putem opri să nu ne gândim la superba Amy Elliott, nu-i așa?

— Acum e Anne Dunne, am spus.

— Sigur, s-a arătat Jacqueline de acord. Îmi pare foarte rău, Nick, că trebuie să treci prin toate acestea.

S-a uitat la mine fix, preț de o clipă.

— Cred că… nu mi-am imaginat vreodată ca Amy să ajungă cu un asemenea… *băiat american*.

Părea să nu vorbească nici cu mine și nici cu Desi.

— Doamne-Dumnezeule, are până și bărbia despicată.

— Am trecut pe aici ca să văd dacă fiul dumneavoastră are vreo informație, am zis. Știu că i-a scris soției mele o mulțime de scrisori de-a lungul anilor.

— A, *scrisorile*! a zâmbit enervată Jacqueline. O ocupație tare interesantă cu care să-ți treci vremea, nu consideri?

— Amy ți le-a arătat? a întrebat Desi. Mă surprinde.

— Nu, am zis, întorcându-mă spre el. Le arunca nedeschise, mereu.

— Toate? Mereu? Știi tu asta? a întrebat el, zâmbind încă.

— Am luat odată una de la gunoi și-am citit-o, am zis și m-am întors cu fața spre Jacqueline. Ca să văd ce se petrece, mai exact.

— Foarte bine, a zis Jacqueline, torcând spre mine. Asta m-aș aștepta și eu de la bărbatul meu.

— Amy și cu mine ne-am scris mereu scrisori, a vorbit Desi.

Avea cadența mamei sale, felul acela de a rosti cuvintele care arăta că tot ce zice e demn de a fi auzit.

— Era chestia noastră. E-mailurile mi se par așa de… ieftine. Și nimeni nu le salvează. Nimeni nu salvează un e-mail, fiindcă e așa de implicit impersonal. Eu îmi fac griji în privința posterității. Toate marile scrisori de dragoste – Simone de Beauvoir către Sartre, Samuel Clemens către consoarta lui, Olivia – nu știu, mă gândesc mereu la ce s-ar pierde…

— Tu ai păstrat toate scrisorile de la mine? a întrebat Jacqueline.

Stătea în picioare lângă șemineu, dominându-ne cu privirea, cu un braț lung și puternic întins peste polița de deasupra căminului.

S-a întors spre mine cu o ridicare elegantă din umeri.

— Eram doar curioasă.

M-au trecut fiorii și am fost pe punctul să mă apropii de căldura șemineului, dar mi-am amintit că era iulie.

— Mi se pare cam ciudat devotamentul ăsta, s-o ții așa atâția ani.

Mai ales dacă nu ți-a răspuns, am zis.

Ochii lui Desi au scăpărat, și a scos un „oo”, ca și cum ar fi zărit deodată un foc de artificii surpriză.

— Mi se pare nefiresc, Nick, că ai venit să-i pui lui Desi întrebări despre relația lui – sau lipsa acesteia – cu soția ta, a zis Jacqueline Collings. Voi, tu și Amy, nu sunteți apropiați? Îți garantez: Desi nu a mai luat legătura cu Amy de zeci de ani. De zeci de ani.

— Verificam și eu, atât. Uneori trebuie să vezi cu ochii tăi.

Jacqueline a pornit spre ușă; s-a întors spre mine și mi-a făcut un semn cu capul, doar o dată, pentru a-mi transmite că se făcuse vremea plecării.

— Ce *inițiativă* din partea ta, Nick. Foarte descurcă-te-singur. Îți construiești și *docurile* singur?

A râs rostind cuvântul și mi-a deschis ușa. M-am uitat țintă în adâncitura din josul gâtului ei, întrebându-mă de ce nu purta un șirag de perle. Femeile ca ea au mereu șiruri groase de perle care zuruie. I-am simțit mirosul totuși, un iz de femelă, vaginal și ciudat de obscen.

— A fost interesant să te cunosc, Nick. Să sperăm că Amy se va întoarce acasă cu bine. Până atunci, următoarea dată când mai vrei să stai de vorbă cu Desi…

Mi-a apăsat în palmă un cartonaș gros, de culoarea smântânii.

— … Sună-l pe avocatul nostru, te rog.

22. Amy Elliott Dunne

Jurnal

17 august 2011

Știu că sună a chestie de adolescentă prostuță, dar i-am urmărit dispozițiile lui Nick. În ce mă privește. Ca să fiu sigură că n-am înnebunit. Am un calendar, și am pus inimioare pe toate zilele în care Nick pare să mă iubească din nou, și pătrate negre pe zilele în care nu mă iubește. Anul trecut au fost, în general, pătrățele negre.

Dar acum? Nouă zile de inimioare. La rând. Poate nu trebuia decât să știe cât de mult îl iubesc și cât de nefericită am ajuns. Poate *i s-a întors inima* către mine. Niciodată nu mi-a plăcut mai mult o expresie.

Test: După mai bine de un an de răceală, soțul tău pare să te iubească din nou. Tu: a) vorbești necontenit despre cât de mult te-a făcut să suferi, ca să-și ceară iarăși iertare; b) îl ții încă un timp la distanță – să se învețe minte; c) nu-l bați la cap cu noua lui atitudine –

știi că o să-ți mărturisească la vremea potrivită – și, între timp, scaldă-l în afecțiune ca să se simtă iubit și în siguranță, fiindcă așa merg lucrurile într-o căsnicie; d) întreabă-l ce n-a fost cum trebuie; fă-l să vorbească și vorbește despre asta și tu, ca să-ți calmezi propria nevroză.

Răspuns: c.

E august, o lună atât de luxuriantă că n-aș mai putea îndura alte pătrate negre, dar nu, nu-s decât inimioare, iar Nick se poartă ca un soț, e dulce, iubitor și haios. Mi-a comandat bomboane de ciocolată de la magazinul meu preferat din New York și, împreună cu ele, mi-a scris o poezioară caraghioasă. E, de fapt, un limerick{11}:

Odată, o fată ce din Manhattan era
Și numai pe așternut de satin se culca
Și-a primit soțu-n pat, și el, pe satin
Cu trupul lipit de-al ei pe deplin
A rămas toată noaptea în ea.

Ce simpatic ar fi dacă viața noastră sexuală ar fi așa de lipsită de griji pe cât sugerează poezioara. Dar săptămâna trecută ne-am… *tras-o*? *Am făcut-o*? Ceva un pic mai romantic decât *am avut parte de sex,* dar mai puțin dulceag decât *am făcut dragoste.* A venit acasă de la lucru, m-a sărutat drept pe buze și m-a atins ca și cum aș fi fost cu adevărat acolo. Aproape că mi-a venit să plâng, așa de singură mă simțisem. Să fii sărutată pe buze de soțul tău e unul dintre cele mai decadente lucruri.

Ce altceva? M-a luat să înotăm în aceeași baltă la care mergea în copilărie. Mi-l imaginez pe Nick cel mic dând maniacal din brațe, cu fața și umerii arse de soare fiindcă (exact ca acum) refuza să se dea cu cremă de protecție, obligând-o pe Mami Mo să-l alerge cu tubul și să-l ungă ori de câte ori punea mâna pe el.

M-a dus într-un tur complet al ascunzișurilor sale din copilărie, cum l-am rugat de mult. Am mers până pe malul râului și m-a sărutat, în timp ce vântul îmi răvășea părul („Cele două lucruri preferate ale mele din lumea întreagă”, mi-a șoptit la ureche). M-a sărutat și într-un loc de joacă mic și ciudățel pe care-l considera cândva domeniul lui („Mereu am vrut să aduc o fată aici, o fată perfectă, și uită-te la mine acum”, mi-a șoptit la ureche). Cu două zile înainte ca mallul să se închidă definitiv ne-am pus pe călărit iepurași de carusel, unul lângă altul, și râsul nostru răsuna în hala goală, lungă de kilometri.

M-a scos la un profiterol la prăvălia lui preferată de înghețată, și am fost numai noi acolo de dimineață, iar aerul era lipicios de la atâta dulce. M-a sărutat și mi-a zis că în locul ăla s-a bâlbâit și a suferit pe la atâtea întâlniri, și că-și dorește să-i poată spune sinelui său din liceu

că, într-o bună zi, o să se întoarcă aici cu fata visurilor sale. Am mâncat la înghețată de-a trebuit să ne rostogolim până acasă după aceea, și să ne băgăm sub pături. Am ațipit așa, cu mâna lui pe pântecele meu, ca din întâmplare.

Nevrotica din mine, evident, întreabă: care-i șpilul? Schimbarea la față a lui Nick e atât de grandioasă și de bruscă, încât lasă impresia… lasă impresia că ar vrea ceva. Ori a făcut deja ceva și se poartă drăguț în mod preventiv, pentru când o să aflu. Îmi fac griji. L-am surprins, săptămâna trecută, umblând prin cutia mea voluminoasă cu dosare, însemnată cu FAMILIA DUNNE! (scrisă cu litere cursive îngrijite, în vremuri mai fericite). Mă tem să nu mă-ntrebe dacă n-aș fi de acord cu încă o ipotecă pe Bar, sau să fac credit pe asigurarea noastră de sănătate, ori să vindem nu știu ce acțiuni care-nu-trebuie-atinse-în-următorii-treizeci-de-ani. A zis că voia doar să se asigure că totul e-n ordine, dar s-a cam fâstâcit. Mi s-ar frânge inima, mi s-ar rupe cu adevărat dacă, așa, la o înghețată, s-ar întoarce spre mine și ar spune *Știi, chestia interesantă cu o a doua ipotecă e că…*

A trebuit să scriu asta, să o scot din mine. Și acum, când văd ce am scris, îmi dau seama că-i o nebunie. Sunt nevrotică, nesigură și neîncrezătoare.

N-o să-mi las cea mai rea parte din mine să-mi distrugă căsnicia. Soțul meu mă iubește. Mă iubește, s-a întors la mine și de aceea se poartă atât de frumos. E singurul motiv.

Uite-așa: *Aici mi-e viața. S-a întors, în fine.*

23. Nick Dunne

Cinci zile de la dispariție

M-am urcat în căldura tot mai năucitoare din mașina mea, lângă casa lui Desi, cu geamurile coborâte, și mi-am verificat telefonul. Un mesaj de la Gilpin: „Hei, Nick, avem de vorbit azi, să te pun la curent cu câteva chestii, să mai trecem prin niște întrebări. Ne vedem la patru la tine acasă, OK? Și… mersi."

Pentru prima dată mi se ordona. Fără *s-ar putea să, ne-ar plăcea dacă, sper că nu te deranjează că.* În schimb cu *avem de vorbit. Ne vedem…*

•

Spectacolul aviatic de vară – o paradă de avioane cu reacție și planoare dându-se huța în sus și-n jos pe Mississippi, huruind peste vasele cu abur turistice, făcând dinții să clănțăne – începea în trei zile, iar repetițiile erau în toi când au apărut Gilpin și Rhonda. Reveneam cu toții înapoi în camera mea de zi, pentru prima oară de la Ziua Dispariției.

Casa mea era exact pe o rută de zbor; zgomotul era ceva între pickhammer și avalanșă. Am încercat, cu amicii polițai, să încropim o conversație printre zgomotele bubuitoare. Rhonda arăta și mai păsărește decât de obicei – se muta de pe un picior pe altul, capul i se învârtea în toate direcțiile, iar privirea i se oprea pe diverse obiecte, din diferite unghiuri – ca o coțofană căutând materiale pentru cuib. Gilpin, lângă ea, își mușca buzele și bătea ușurel din picior. Până și încăperea lăsa impresia unei anume agitații: soarele de după-amiază scotea în evidență, în aer, o învălmășeală minusculă de particule. Pe deasupra a trecut un avion, cu sunetul acela înfiorător, de parcă s-ar fi sfâșiat cerul.

— OK, avem niște chestii aici, a zis Rhonda după ce s-a făcut din nou liniște.

S-au așezat, și ea și Gilpin, de parcă ar fi decis amândoi, brusc, că or să mai zăbovească un timp.

— Niște lucruri de clarificat, niște lucruri să-ți spunem. Numai chestii de rutină. Și, ca întotdeauna, dacă vrei un avocat…

Dar știam de la televizor, din filme, că doar gagiii vinovați se blindau cu avocățime. Adevărații soți îngrijorați, suferinzi și nevinovați n-o făceau.

— Nu, mersi, am zis. De fapt, am niște informații pentru voi. Despre un fost urmăritor al lui Amy, tipul cu care se vedea în liceu.

— Desi… ăă… Collins, a început Gilpin.

— Collings. Știu că ați vorbit cu el, știu că, dintr-un motiv oarecare, nu sunteți interesați de el, așa că am fost astăzi să-i fac o vizită. Ca să mă asigur că e… în regulă. Și nu cred că-i în regulă. Cred că e cineva care ar trebui anchetat. Anchetat pe bune. Păi cum, se mută la St. Louis…

— S-a mutat acolo cu trei ani înainte să vă întoarceți voi, a zis Gilpin.

— Bun, dar e în St. Louis. Ușor de ajuns cu mașina. Amy a cumpărat o armă fiindcă se temea…

— Desi e OK, Nick. E băiat de treabă, a spus Rhonda. Nu crezi? Seamănă cu tine, de fapt. Răsfățat, mezinul familiei.

— Sunt geamăn. Nu mezin. Sunt, de fapt, cu trei minute mai mare.

Rhonda încerca, evident, să mă întărâte, să vadă dacă scoate vreo reacție, dar chiar și știind asta, stomacul tot mi se contracta de furie de fiecare dată când mă acuza că-s bebeluș.

— În fine, a intervenit Gilpin. Și el și maică-sa neagă că ar fi urmărit-o pe Amy sau că ar fi intrat în legătură cu ea în acești ani, cu excepția câte unui bilețel, când și când.

— Soția mea v-ar putea spune altceva. I-a scris lui Amy ani întregi – *ani* – și apoi a apărut și aici, la căutări, Rhonda. Știai asta? A apărut în prima zi. Ziceai că ești cu ochii pe tipii care încearcă să se bage în investigație…

— Desi Collings nu e suspect, m-a întrerupt ea, ridicând o mână.

— Dar…

— Desi Collings nu e suspect.

Mă deranja să aflu asta. Îmi venea s-o acuz că *Ellen Abbott* îi schimbase părerea, dar era mai bine, probabil, să nu suflu o vorbuliță despre *Ellen Abbott*.

— Bun, atunci ce ziceți de ăștia, de *indivizii* care ne-au potopit cu telefoane?

M-am dus și am luat o foaie cu nume și numere, pe care o azvârlisem nepăsător pe masă. Am început să citesc.

— S-au băgat în investigație: David Samson, Murphy Clark – ăștia sunt foști iubiți – Tommy O'Hara, Tommy O'Hara, Tommy O'Hara, ăsta a sunat de trei ori, Tito Puente – ăsta-i o glumă proastă.

— Le-ai răspuns la apeluri? a întrebat Boney.

— Nu. Nu-i treaba voastră? Nu știu care merită luați în seamă și care-s nebuni. N-am timp să sun nenorociți care susțin că-s Tito Puente.

— Eu n-aș pune prea mult accent pe pista cu telefoanele, Nick, a zis Rhonda. Situația-i cam bizară. Am primit mai multe telefoane de la foste *iubite* de-ale tale. Voiau doar să zică bună. Să vadă cum te simți. Oamenii sunt ciudați.

— Poate ar trebui să începem cu întrebările, a dat Gilpin semnalul.

— Așa. Păi, bun, cred că ar trebui să începem cu unde ai fost în dimineața în care a dispărut soția ta, a zis Boney pe un ton ce părea deodată respectuos, de parcă și-ar fi cerut scuze.

O făcea pe polițistul bun și amândoi știam c-o face pe polițistul bun. Asta dacă nu era cu adevărat de partea mea. Părea posibil ca, uneori, un gabor să mai fie și de partea ta. Nu?

— Când am fost *pe plajă*.

— Și tot nu-ți amintești să te fi văzut cineva pe-acolo? a întrebat Boney. Ne-ar ajuta mult să tăiem de pe listă lucrușorul ăsta.

Și-a îngăduit o tăcere plină de compasiune. Rhonda putea nu doar să tacă, ci reușea să inducă într-o încăpere o atmosferă la alegere, ca o caracatiță care împroașcă cerneală.

— Crede-mă, mi-ar plăcea și mie. Dar nu, nu-mi amintesc de nimeni.

Boney a zâmbit a îngrijorare.

— E bizar, am adus vorba – în treacăt doar – de mersul tău la plajă, le-am zis câtorva, și toți au spus… au fost surprinși toți, ca să zicem așa. Au zis că nu prea ți se potrivește. Nu ești genul să stai la plajă.

Am ridicat din umeri.

— Păi, mă duc la plajă să zac toată ziua? Nu. Dar să-mi beau cafeaua de dimineață? Sigur.

— A, asta ar putea să ajute, a zis vioaie Boney. De unde ți-ai cumpărat cafeaua, în dimineața aceea?

S-a întors spre Gilpin, ca și cum i-ar fi cerut aprobarea.

— Am putea să îngustăm un pic intervalul, așa-i?

— Am făcut-o aici, am zis.

— O, s-a încruntat ea, cam aiurea, fiindcă nu ai deloc cafea pe-aici. Nicăieri în casă. Țin minte că mi s-a părut neobișnuit. O dependentă de cafeină observă lucruri din astea.

Cum să nu, s-a întâmplat să observi, mi-am zis. *O știu din vecini pe polițista Bony Sfrijita… vrea să te prindă cu mâța în sac și se prinde pe ea, aiurita…*

— Aveam un pic rămasă în frigider și am încălzit-o.

Iarăși ridicat din umeri: *Nu-i mare chestie.*

— Hm, cred că o aveai de mult acolo, am observat că nu era niciun pachet de cafea în gunoi.

— Câteva zile. Încă-i bună la gust.

Am schimbat zâmbete: *Eu știu și tu știi. Care pe care.* Chiar am gândit vorbele astea idioate: *Care pe care.* Dar eram, într-un fel, mulțumit. Urma partea a doua.

Boney s-a întors spre Gilpin, cu palmele pe genunchi, și a înclinat ușor din cap. Gilpin și-a mai mestecat un pic buza, apoi a arătat, într-un târziu, cu degetul: spre divan, spre masa de la perete, spre camera

de zi acum pusă în ordine.

— Vezi, asta-i problema noastră, Nick, a început. Am văzut zeci de atacuri la domiciliu…

— Zeci și zeci și zeci, l-a întrerupt Boney.

— Multe atacuri la domiciliu. Asta – toată zona asta de-aici, din living – mai ții minte? Divanul dat peste cap, masa răsturnată, vaza pe jos – mi-a azvârlit în față o fotografie cu locul – întreaga zonă ar fi trebuit să arate învălmășită, ca la o luptă, da?

Am întins gâtul, apoi mi-am tras capul la loc, cu un pocnet. *Stai calm.*

— Ar fi trebuit?

— Nu-i cum trebuie, a continuat Gilpin. De când am pus ochii pe ea. Sincer, toată chestia părea aranjată. Mai întâi, faptul că totul era concentrat aici, în punctul ăsta. De ce nu mai erau chestii alandala și *în altă parte* decât în camera asta? Tare nu pricep.

Mi-a mai pus înainte o imagine, luată de aproape.

— Și uite-aici, la teancul ăsta de cărți. Ar trebui să fie pe măsuță – acolo erau puse, nu?

Am dat din cap că da.

— Deci, când măsuța a fost răsturnată, cărțile ar fi trebuit să cadă mai mult în fața ei, urmând traiectoria măsuței. Dar în loc de asta sunt în spate – pe măsuță erau puse, nu?

M-am uitat prostește la poză.

— Și fii atent la asta. Mi se pare tare curios, a continuat Gilpin.

A arătat spre cele trei poze înrămate, vechi, de deasupra șemineului. A bătut tare cu piciorul în dușumea și au căzut toate, pe loc, cu fața în jos.

— Dar au reușit cumva să rămână în picioare, prin toată harababura.

Mi-a arătat o fotografie în care tablouașele stăteau drepte. Sperasem – chiar și după ce mă prinseseră cu minciuna când cu rezervarea la restaurant – că erau polițai încuiați, polițai din filme, țărănoi dornici să placă, încrezători în oamenii locului: *Cum zici tu, frățioare.* Dar nu avusesem parte de polițai încuiați.

— Nu știu ce-ați vrea să zic, am mormăit. E absolut… nu știu ce să cred despre asta. Vreau doar să-mi găsesc soția.

— Și noi la fel, Nick, și noi la fel, a zis Rhonda. Dar uite, încă ceva. Divanul – mai știi cum era răsturnat?

A bătut cu palma divanul pătrățos, arătând spre piciorușele lui, fiecare înalt de doar câțiva centimetri.

— Vezi, chestia asta are fundul greu din cauza piciorușelor. Perna stă, practic, pe podea. Încearcă să-l împingi ca să se răstoarne.

Am ezitat.

— Haide, încearcă, m-a îndemnat Boney.

L-am împins, dar a alunecat peste covor în loc să se dea peste cap. Am înclinat din cap a încuviințare. Toată greutatea se lăsa la fund.

— Serios, împinge-te tare în el și răstoarnă-l, a ordonat Boney.

M-am pus în genunchi, am încercat să-l împing din unghiuri tot mai joase, am băgat în sfârșit o mână sub el și l-am tras. Dar și după ce l-am ridicat pe-o parte, a căzut la loc, în picioare. A trebuit să-l apuc și să-l întorc cu amândouă mâinile.

— Ciudat, nu? a zis Boney, care nu părea chiar atât de uluită.

— Nick, ai făcut cumva curat în ziua în care ți-a dispărut soția? a întrebat Gilpin.

— Nu.

— OK, fiindcă tehnicianul a făcut un test cu Luminol și, cu regret îți spun, podeaua bucătăriei a ieșit pozitivă. S-a vărsat o cantitate bună de sânge acolo.

— Grupa lui Amy, B pozitiv, a întrerupt Boney. Și nu vorbesc doar de o tăietură mică, vorbesc de *sânge* serios.

— Doamne-Dumnezeule, am zis, simțind un ghem de fierbințeală în coșul pieptului. Dar cum…?

— Da, deci soția ta a reușit să iasă de-aici, a spus Gilpin. Cumva, teoretic, a ajuns în bucătărie – fără să deranjeze de la locul lor zdrăngănelele de pe masa aceea, chiar din fața bucătăriei – și s-a prăbușit apoi în bucătărie, unde a pierdut o groază de sânge.

— După care cineva a șters bine totul, a făcut Rhonda, țintuindu-mă cu privirea.

— Stai. Stai. De ce să încerce cineva să ascundă sângele, în timp ce dezordinea din sufragerie…?

— O să ne dăm noi seama, Nick, nicio grijă, a zis Rhonda cu voce calmă.

— Nu pricep, pur și simplu nu…

— Să luăm loc, a rostit Boney, indicându-mi un scaun. Ai mâncat ceva? Vrei un sendviș, ceva?

Am scuturat din cap. Boney interpreta pe rând diferite personaje feminine: femeie puternică, mămică grijulie, încercând să-și dea seama cu care obține rezultatele cele mai bune.

— Cum e căsnicia ta, Nick? a întrebat Rhonda. Cinci ani, asta înseamnă că nu mai ai mult până la criza de șapte ani.

— Căsnicia a fost în regulă, am repetat. E în regulă, nu-i perfectă, dar e bine, e bine.

A strâmbat din nas: *Minți.*

— Credeți că e posibil să mă fi părăsit? am întrebat, prea plin de speranță. A făcut locul să arate ca un loc al crimei și a șters-o? O chestie din aia de soție fugită?

Boney a început să înșire contraargumentele:

— Nu și-a folosit telefonul, nici cărțile de credit, nici la bancomat

nu s-a dus. N-a făcut nicio retragere monetară majoră în ultimele săptămâni.

— Și mai e și sângele, a adăugat Gilpin. Iarăși, nu vreau să sune aspru, dar atâta sânge? Ar fi nevoie de ceva foarte… eu, adică, n-aș fi reușit să-mi fac asta singur. Rănile alea-s serioase, nu glumă. Soția ta avea nervi de oțel?

— Da, are.

Dar mai avea și o fobie puternică de sânge; i-am lăsat pe strălucitii detectivi să descopere asta singuri.

— Pare extrem de puțin probabil, a zis Gilpin. Dacă era să-și facă tăieturi așa de grave, atunci de ce a mai făcut curat după?

— Așa că, pe bune, hai să fim cinstiți, Nick, a zis Boney, lăsându-se în genunchi ca să mă privească în ochi, fiindcă mă holbam la dușumea. Cum a fost căsnicia ta în ultima vreme? Suntem de partea ta, dar avem nevoie de adevăr. Singurul lucru care te face să dai prost e că ne ascunzi lucruri.

— Am avut și ciondăneli.

Am văzut-o în fața ochilor pe Amy în acea seară, cu fața plină de petele roșiatice pe care le căpăta când se înfuria. Scuipa cuvinte – cuvinte urâte, dezlănțuite – și eu o ascultam, încercând să accept cuvintele fiindcă erau adevărate, tehnic vorbind erau adevărate, tot ce spunea.

— Descrie-ne ciondănelile, a zis Boney.

— Nimic anume, doar neînțelegeri. Pe Amy o mai apucă dracii. Adună un pic în ea și bum!, dar după aceea se termină. Nu ne-am dus niciodată supărați la culcare.

— Nici miercuri seară? a întrebat Boney.

— Niciodată, am mințit.

— Vă certați mai ales din cauza banilor?

— Nici nu mai știu de ce ne certam. Tot soiul de chestii.

— Ce chestii au fost în noaptea de dinainte să dispară? a zis Gilpin cu un soi de rânjet evaziv, ca un *te-am prins* dintre cele mai de necrezut.

— V-am spus, a fost povestea cu homarii.

— Și mai ce? Sunt sigur că n-ați urlat o oră întreagă din cauza homarilor.

În momentul acela Bleecker s-a năpustit pe scări în jos și s-a oprit să ne pândească prin grilajul balustradei.

— Alte chestii ce țin de gospodărie. Chestii de oameni căsătoriți. Litiera pisicii, am zis. Cine curăță litiera pisicii.

— Țipați din cauza litierei pisicii, a zis Boney.

— Știi, principiul lucrului ăstuia. Eu muncesc mult, Amy nu, și cred că i-ar prinde bine să mai deretice un pic prin casă. Doar așa, să mențină cât de cât.

Gilpin a tresărit ca un invalid trezit dintr-o moțăială de după-amiază.

— Ești de modă veche, așa-i? Eu la fel. Mereu îi zic nevesti-mii: „Nu știu să calc, nu știu să spăl vasele, nu știu să gătesc. Deci, dragă, eu îi prind pe băieții răi, asta pot face, iar tu mai arunci câte o haină în mașina de spălat, când și când.” Rhonda, tu ai fost măritată, făceai chestii de gospodărie?

Boney a părut agasată cu adevărat.

— Și eu prind băieți răi, idiotule.

Gilpin a dat ochii peste cap, întors spre mine. Mai că mă așteptam să facă o poantă – *cred că* cineva *e înainte de ciclu* – exagera cât cuprinde. Apoi și-a frecat maxilarul ce aducea cu al unei vulpi.

— Tu voiai o gospodină, mi-a zis, făcând propoziția să sune rezonabil.

— Voiam… voiam ce voia și Amy. Nu prea îmi păsa.

Apelam la Boney acum, la defectiva Rhonda Boney, cu aerul ei compătimitor ce părea, măcar parțial, autentic. (*Dar nu e,* mi-am întărit în minte.)

— Amy nu se putea decide ce să facă. Nu-și găsea de muncă, Barul n-o interesa. Și e în regulă, dacă vrei să stai acasă e în regulă, am zis. Dar nici când stătea acasă nu era fericită. Și se aștepta ca eu să rezolv asta. Ca și cum eram însărcinat cu fericirea ei.

Boney nu zicea nimic, cu figura inexpresivă ca apa dintr-un pahar.

— Și da, e mișto să fii erou o vreme, să fii cavalerul ei alb, dar nu funcționează mult timp. N-o puteam *face* fericită. Nu voia să fie fericită. Așa că m-am gândit că dacă s-ar ocupa de unele lucruri practice…

— Cum ar fi cutia pisicii, a zis Boney.

— Da, să curețe la pisică, să mai ia de mâncare de la băcănie, să cheme un instalator ca să repare scurgerea aia care o scotea din sărite.

— Uau, sună ca ditamai planul de fericire. O mulțime de chestii nasoale.

— Ideea mea era *să facă ceva.* Orice ar fi, numai să facă ceva. Să rezolve probleme. Nu să stea și să aștepte să le rezolv eu pe toate.

Vorbeam tare, mi-am dat seama, și sunam aproape furios, cu siguranță îndreptățit, dar ce ușurare! Începusem cu o minciună – litiera pisicii – care se transformase într-o izbucnire de adevăr pur, și mi-am dat seama de ce vorbesc atât de mult infractorii, fiindcă e așa de bine să-ți spui povestea unui străin, cuiva care n-o să spună că-s prostii, cuiva silit să-ți asculte versiunea (care se *preface* că-ți ascultă versiunea, m-am corectat).

— Și mutatul înapoi în Missouri? a zis Boney. Ai adus-o pe Amy împotriva voinței ei?

— *Împotriva voinței*? Nu. Am făcut ce trebuia. N-aveam slujbă, nici

Amy, mama era bolnavă. Aș fi făcut la fel pentru ea.

— E drăguț c-o *spui,* a bolborosit Boney.

Și, dintr-odată, mi-a amintit întocmai de Amy: afurisitele de replici mustrătoare rostite cu voce joasă, la un nivel sonor perfect, ca să fiu destul de sigur că le-am auzit, dar să nu fiu sută la sută sigur. Și dacă întrebam ce trebuia să întreb, *Ce-ai zis*?, spunea mereu la fel, *Nimic*. M-am uitat lung la Boney, cu gura strânsă, și mi-am gândit așa: *Poate face parte din plan, vrea să vadă cum te comporți cu femei furioase, dezamăgite.* Am încercat să schițez un zâmbet, dar asta n-a părut decât să-i stârnească și mai multă repulsie.

— Și poți să te descurci așa, cu Amy lucrând sau nu, în fine, o scoteai la capăt financiar? a vrut să știe Gilpin.

— Am avut unele probleme în ultima vreme, am zis. La început, când ne-am căsătorit, Amy era bogată, foarte bogată.

— Da, a zis Boney, cărțile alea, *Uimitoarea Amy*.

— Îhâm, au făcut o căruță de bani în anii optzeci și nouăzeci. Dar editorul i-a lăsat baltă. A zis că *Amy* își trăise traiul. Și totul s-a dus de râpă. Părinții lui Amy au trebuit să împrumute bani de la noi ca să se mențină pe linia de plutire.

— De la nevastă-ta, adică?

— Da. Și după aceea am folosit mare parte din fondul bancar al lui Amy ca să cumpărăm barul, și de atunci lucrez acolo.

— Când te-ai însurat cu Amy era bogată, deci, a zis Gilpin.

Am încuviințat din cap. Mă gândeam la poziția eroului în narațiune: soțul care rămâne alături de soție pe parcursul oribilei decăderi în situația familiei.

— Ai dus deci o viață bună.

— Da, a fost nemaipomenit, fantastic.

— Și acum e aproape falită, iar tu ai de-a face cu un stil de viață diferit de cel de la începutul căsătoriei. Lucrul pentru care ai semnat.

Mi-am dat seama că versiunea mea narativă era complet eronată.

— Fiindcă, OK, am aruncat un ochi pe situația ta financiară, Nick, și bang, n-arată bine, a început Gilpin, aproape izbutind să transforme acuzația în grijă, în preocupare.

— Barul merge acceptabil, am zis. De obicei o afacere nouă are nevoie de trei-patru ani ca să meargă pe profit.

— Cardurile alea de credit mi-au atras atenția, a spus Boney. Două sute douăsprezece mii de dolari, luați pe credit. Mi-a tăiat, vreau să zic, răsuflarea.

Mi-a fluturat pe dinainte niște extracte de cont, scrise cu roșu.

Părinții mei erau fanatici în privința cărților de credit – erau folosite numai pentru situații speciale și datoriile se achitau lunar. *Nu cumpărăm ce nu putem plăti.* Era motto-ul familiei Dunne.

— Noi nu… eu, cel puțin, dar știu că nici Amy… pot să mă uit un

pic?

Începeam să mă bâlbâi, și chiar atunci un muscoi s-a izbit în geam. O plantă de pe policioară a lepădat promptă cinci frunzulițe drăguțe, vinețiii. Obligați să tăcem vreo zece secunde zguduitoare, am privit cu toții cum se răspândesc pe dușumea frunzele.

— Și toată hărmălaia, ar trebui să credem noi, s-a întâmplat aici, dar n-am găsit pe jos nicio petală, a mormăit dezgustat Gilpin.

Am luat hârtiile de la Boney și mi-am văzut numele, doar numele meu, în mai multe variante – Nick Dunne, Lance Dunne, Lance N. Dunne, Lance Nicholas Dunne, pe o duzină de carduri de credit, cu solduri negative ce mergeau de la 62,78 la 45 602,33 dolari, toate în diferite stadii de întârziere, cu amenințări concise tipărite cu litere rău-prevestitoare în susul paginilor: DE PLĂTIT IMEDIAT.

— Să-mi bag picioarele! Păi, asta-i furt de identitate, sau cum? am zis. Nu-s ale mele. Uitați-vă, numai, la ce chestii sunt pe aici: nici măcar nu joc golf.

Cineva plătise mai bine de șapte mii de dolari pentru un set de crose.

— Vă poate spune oricine: *chiar* nu joc golf.

Am încercat să o fac să sune umil – *încă un lucru la care nu-s bun* –, dar detectivii n-au mușcat.

— O știi pe Noelle Hawthorne? a întrebat Boney. Prietena lui Amy pe care ne-ai spus să o verificăm?

— Stați, vreau să vorbesc despre chitanțe, fiindcă nu-s ale mele, am zis. Adică, vă rog, serios, trebuie să dăm de capătul poveștii ăsteia.

— O să-i dăm de capăt, nicio problemă, a spus Boney, cu chipul încremenit. Noelle Hawthorne?

— Da. V-am zis să o verificați fiindcă a umblat prin tot orașul jelind-o pe Amy.

Boney a ridicat o sprânceană.

— Pare să te enerveze asta.

— Nu, v-am zis, e prea stridentă, are ceva fals. Ostentativ. Caută atenție. E un pic obsedată.

— Am stat de vorbă cu Noelle, a spus Boney. Zice că soția ta era foarte tulburată de mariajul vostru, supărată în legătură cu banii, că își făcea griji că te-ai căsătorit cu ea pentru bani. A mai zis că soția ta era îngrijorată de dispozițiile tale.

— Nu știu de ce v-ar zice Noelle așa ceva; nici nu cred că ea și cu Amy au schimbat vreodată mai mult de cinci vorbe.

— Cam ciudat, fiindcă sufrageria familiei Hawthorne e plină cu poze cu Noelle și soția ta, s-a încruntat Boney.

M-am încruntat și eu: fotografii pe bune, adevărate, cu ea și cu Amy?

Boney a continuat:

— Octombrie trecut, la o grădină zoologică din St. Louis, la un picnic cu tripleții, la o croazieră cu pluta pe râu, în iunie trecut. Adică *luna trecută.*

— Amy n-a pronunțat numele lui Noelle niciodată, de când stăm aici. Vorbesc serios.

Mi-am cercetat amintirile despre luna iunie și am ajuns la un weekend pe care-l petrecusem cu Andie, după ce-i spusesem lui Amy că mă duc cu băieții la St. Louis. Revenisem și o găsisem roșie în obraji și furioasă, supărată că sfârșitul de săptămână îi fusese alcătuit din emisiuni proaste la televizor și citit plicticos pe malul râului. Și să se fi dus ea cu pluta pe râu? Nu. Nu mă puteam gândi la ceva de care să-i pese mai puțin lui Amy decât de expediția tipică pe râu din Vestul Mijlociu: sticle de bere zbânțuindu-se în răcitoare legate de canoe, muzică tare, studenți beți, loc de camping plin de băltoace de vomă.

— Sigur e nevastă-mea în pozele acelea?

Au schimbat o privire de genul *glumește*?

— Nick, a zis Boney, nu avem motive să credem că femeia din fotografii, care arată exact ca soția ta și despre care Noelle Hawthorne, mamă a trei copii și cea mai bună prietenă a soției tale, spune că ar fi soția ta, nu ar fi soția ta de fapt.

— Soția ta cu care – ar trebui să spun asta –, potrivit lui Noelle, te-ai însurat pentru bani, a adăugat Gilpin.

— Nu glumesc, am zis. Oricine, în zilele noastre, poate truca o poză pe un computer.

— Bun, deci cu un minut în urmă erai sigur că-i implicat Desi Collings, iar acum te-ai mutat la Noelle Hawthorne. Mie mi se pare că umbli după cineva pe care să dai vina, a zis Gilpin.

— În afară de mine? Da, caut. Uitați ce e, nu m-am căsătorit cu Amy pentru bani. Ar trebui să vorbiți mai mult cu părinții ei. Mă știu, îmi cunosc caracterul.

Nu știu ei chiar tot, m-am gândit și stomacul mi s-a strâns. Boney mă urmărea; lăsa impresia că-i părea cumva rău pentru mine. Gilpin nici nu părea să asculte.

— Ai urcat cuantumul asigurării de viață a soției tale la 1 virgulă 2 milioane, a zis Gilpin, prefăcându-se sătul de poveste.

Ba chiar și-a trecut o palmă peste maxilarul lung și îngust.

— Amy și-a făcut-o singură! am zis la repezeală.

Amândoi polițaii s-au uitat la mine, așteptând.

— Am completat formularul, da, numai că ideea a fost a lui Amy. Ea a insistat. Mă jur, mie nici că-mi păsa, dar Amy a zis… a zis că, dată fiind schimbarea din veniturile ei, asta o făcea să se simtă mai în siguranță sau ceva de genul ăsta… ori că era o afacere deșteaptă. În mă-sa, nu mai știu, nu mai știu de ce-i trebuia. Nu eu i-am cerut să și-o facă.

— Acum două luni, cineva a dat o căutare pe laptopul tău, a continuat Boney. *Corp plutire râul Mississippi.* Poți să explici asta?

Am tras aer în piept de două ori, nouă secunde câștigate ca să mă adun.

— Doamne sfinte, aia a fost o idee prostească de-a mea, pentru o carte, am zis. Mă gândeam să scriu o carte.

— Hmm, a făcut Boney.

— Uitați, asta cred eu că s-a întâmplat, am început să zic. Cred că o groază de lume se uită la programele astea de știri unde soțul e mereu tipul îngrozitor care-și omoară nevasta și mă văd prin prisma asta, iar niște lucruri absolut normale și nevinovate sunt înțelese greșit. Toată treaba se transformă într-o vânătoare de vrăjitoare.

— Așa explici creditele acelea neacoperite? a întrebat Gilpin.

— V-am spus, nu pot să explic ce-i cu conturile alea fiindcă nu am nimic de-a face cu ele. E treaba voastră nenorocită să vă dați seama de unde au apărut!

Au rămas tăcuți, unul lângă altul, așteptând.

— Ce se face în momentul ăsta ca să-mi fie găsită soția? am cerut să știu. Ce piste explorați, în afară de mine?

Casa a început să se zgâlțâie, cerul s-a sfâșiat și, prin fereastra neagră, am văzut un avion cu reacție trecând peste râu, zumzăind.

— F-10, a zis Rhonda.

— Nu, că-i prea mic, a făcut Gilpin. Tre' să fie…

— E un F-10.

Boney s-a aplecat spre mine, cu mâinile încleștate una într-alta.

— E treaba noastră să ne asigurăm că lucrurile sunt sută la sută clare, Nick. Știu că și tu vrei asta. Așa că, dacă ai vrea să ne ajuți cu niște mici împotmoleli… fiindcă asta sunt, ne țin în loc.

— Poate e timpul să-mi iau un avocat.

Polițaii au schimbat o altă privire, de parcă ar fi pus un rămășag.

24. Amy Elliott Dunne

Jurnal

21 octombrie 2011

A murit mama lui Nick. N-am mai putut scrie fiindcă mama lui Nick e moartă, iar fiul ei și-a pierdut busola. Maureen, atât de drăguță și rezistentă. A fost în picioare până cu câteva zile înainte să moară, refuzând să discute orice fel de încetinire a ritmului obișnuit. „Vreau

numai să trăiesc până ce nu mai pot", zicea. Se apucase de împletit căciulițe pentru alți pacienți tratați cu chimioterapie (ea, una, a zis *gata gata gata* după o serie, fără să mai fie interesată să-și prelungească viața dacă asta însemna „și mai multe tuburi"), deci mi-o amintesc înconjurată de gheme de lână, în culori vii: roșii, galbene și verzi, iar degetele i se mișcă și andrelele se lovesc una de alta în timp ce ea vorbește pe tonul ei de pisică mulțumită, toată numai tors somnoros.

Apoi, într-o dimineață de septembrie, s-a trezit, dar nu s-a mai putut ridica, n-a mai devenit Maureen. Peste noapte, cât ai bate din palme, ajunsese o femeie cât o vrăbiuță, o carcasă ridată, cu ochii umblându-i prin încăpere, fără să fie în stare să se mai fixeze pe nimic, inclusiv pe ea. A venit apoi vremea spitalului, un loc luminat blând, vesel, pe pereți cu tablouri ce înfățișau femei cu bonete și recompense paradiziace, cu automate ce ofereau pufuleți și cafele mici. Spitalul n-avea să o vindece sau să o ajute, ci doar să-i asigure o moarte confortabilă, și asta s-a și întâmplat trei zile mai târziu. Fără prea multe ifose, cum și-ar fi dorit Maureen (deși sunt sigură că și-ar da ochii peste cap la formularea asta, *cum și-ar fi dorit Maureen*).

Priveghiul a fost modest, dar plăcut – sute de oameni, sora ei din Omaha care semăna cu ea și care a preluat îndată conducerea, turnând cafele, pahare cu cremă de whisky și împărțind prăjituri, în vreme ce povestea istorioare amuzante cu Mo. Am îngropat-o într-o dimineață caldă și vântoasă, cu Go și Nick sprijiniți unul în altul în vreme ce eu, simțindu-mă o intrusă, stăteam pe lângă ei. În noaptea aceea, în pat, Nick m-a lăsat să-l cuprind în brațe, cu spatele la mine, dar după câteva minute s-a ridicat, a șoptit: „Mă duc să iau un pic de aer" și a ieșit din casă.

Mama lui a fost mereu *mămoasă* – insista să treacă pe la noi o dată pe săptămână și călca rufele, apoi, când termina cu călcatul, zicea „ajut și eu un pic la dereticat", iar după ce pleca, mă uitam în frigider și vedeam că-i curățase greful lui Nick și că-i pusese bucățile într-un recipient ce se închidea cu capac; deschideam apoi dulăpiorul de pâine și descopeream că toate cojile fuseseră tăiate și că fiecare felie fusese pusă la loc, pe jumătate dezgolită. Sunt măritată cu un bărbat de treizeci și patru de ani pe care încă-l deranjează coaja pâinii.

Dar am încercat să fac la fel în acele prime săptămâni de după ce s-a dus maică-sa. Am decupat coaja pâinii, am călcat tricouri, am făcut o plăcintă cu afine după rețeta lui Maureen. „Nu trebuie să mă tratezi ca pe un bebeluș, serios, Amy", a zis uitându-se la feliile de pâine fără coajă. „Pe mama o lăsam fiindcă asta o făcea fericită, dar tu știi că nu-mi place genul ăsta de răsfăț."

Ne-am întors, așadar, la pătrățelele negre. Nick cel dulce, iubitor și grijuliu s-a dus. S-a întors Nick cel morocănos, arțăgos și furios. S-ar zice că în vremuri de restriște trebuie să te poți sprijini pe consoartă,

numai că Nick s-a îndepărtat și mai mult. E băiatul mamii și mama a murit. Nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

Mă folosește pentru sex ori de câte ori îi vine. Mă lipește de vreo masă sau de tăblia patului și mi-o trage, tăcut până în ultimele momente, când scoate câteva gemete, apoi îmi dă drumul și-și lasă palma pe ceafa mea, singurul lui gest de intimitate, zicând ceva ce ar trebui să facă totul să pară un joc: „Așa ești de sexy, că uneori nu mă mai pot controla". Dar vocea cu care o spune e moartă.

Test: Soțul tău, cu care ai avut cândva o viață sexuală nemaipomenită, a devenit distant și rece – vrea sex numai în felul lui, când vrea el. Tu:

a) te abții de la sex – n-o să câștige jocul ăsta!

b) te vaiți și bocești, cerând răspunsuri pe care nu-i gata să le dea, îndepărtându-l și mai mult.

c) ai credința că e doar un hop într-o căsnicie lungă – e într-un loc întunecat acum – așa că încerci să fii înțelegătoare și aștepți să treacă.

Răspuns corect: C

Mă supără că mariajul meu se dezintegrează și nu știu ce să fac. Te-ai gândi că părinții mei, amândoi psihologi, ar fi alegerea evidentă ca să stau de vorbă, dar sunt prea mândră. Nu se pricep la sfaturi conjugale: sunt suflete pereche, mai ții minte? Nu sunt suișuri, nici coborâșuri, ci un singur și infinit extaz marital. Nu le pot spune că o dau în bară cu ultimul lucru care mi-a mai rămas: căsnicia. Tare mi-e că or să scrie încă o carte, o versiune alternativă în care Uimitoarea Amy sărbătorește cea mai fantastică, împlinită și lină căsnicie din lume… *fiindcă așa și-a pus ea în minte.*

Dar îmi fac griji. Tot timpul. Știu că sunt deja prea bătrână pentru gusturile soțului meu. Fiindcă eram, acum șase ani, idealul lui, am asistat la comentariile lui nemiloase despre femei ce se apropie de patruzeci de ani: cât de jalnice i se par, împopoțonate, bântuind prin baruri, fără să-și dea seama că le lipsește atractivitatea. Se mai întorcea după câte o noapte de băut și, când îl întrebam cum a fost la bar, care o fi fost, cel mai adesea zicea „inundat complet de Cauze Pierdute", codul lui pentru femei de vârsta mea. La vremea aceea, având abia treizeci și ceva de ani, rânjeam disprețuitoare împreună cu el, de parcă asta n-ar fi avut cum să mi se întâmple și mie. Acum sunt Cauza lui Pierdută, e blocat cu mine aici și poate de aceea e așa de furios.

M-am dedat terapiei cu sugari. Mă duc în fiecare zi până la Noelle și-i las pe tripleții ei să mă atingă cu mânuțele. Degețelele lor grăsulii prin păr, răsuflarea lor lipicioasă pe gât. Înțelegi de ce femeile amenință mereu să devoreze copilași: *Îți vine s-o mănânci! Mânca-l-ar*

mama! Deși să-i văd pe cei trei copilași mergând de-a bușilea spre ea, somnoroși încă, frecându-și ochii în timp ce-și croiesc drum spre Mămica, cu mânuțele atingându-i genunchiul sau brațul de parcă ar fi ajuns la bază, de parcă ar ști că-s în siguranță… uneori mă doare să văd toate astea.

Ieri am avut parte de o după-amiază solicitantă la Noelle, și poate de aceea am făcut ceva prostesc.

Apare Nick și mă găsește în dormitor, abia ieșită de sub duș, și una-două mă proptește într-un perete, împingându-se înăuntrul meu. Când a terminat și-mi dă drumul, observ urma umedă a buzelor mele pe zugrăveala albastră. Și, cum stă așa pe marginea patului, gâfâind, zice:

— Scuză-mă, pur și simplu aveam nevoie de tine.

Mă apropii și-l cuprind cu brațele, pretinzând că lucrul pe care abia l-am făcut a fost normal, un ritual marital plăcut, și spun:

— M-am tot gândit.

— Mda, la ce?

— Păi, acum ar fi timpul potrivit. Să întemeiem o familie. Să încerc să rămân însărcinată.

Știu că-i o nebunie imediat ce o spun, dar nu mă pot abține – am ajuns femeia nebună care vrea să rămână însărcinată fiindcă asta i-ar salva căsnicia.

E o lecție de umilință să devii chiar lucrul pe care l-ai batjocorit.

Se smucește deoparte.

— Acum? Acum e cel mai prost moment să întemeiem o familie, Amy. Serviciu nu ai…

— Știu, dar oricum aș vrea să stau acasă cu copilul la început…

— Maică-mea tocmai a murit, Amy.

— Și asta ar fi o viață nouă, un început nou.

Mă apucă de amândouă brațele și, pentru prima oară într-o săptămână, se uită drept în ochii mei.

— Amy, am impresia că tu crezi că acum, că mama-i moartă, o să dăm imediat fuguța la New York și-o să turnăm niște copii, și o să-ți reiei viața de altădată. Dar n-avem suficienți *bani.* Abia ne ajung pentru noi doi, să trăim *aici.* Nu-ți imaginezi câtă presiune simt, zi de zi, ca să rezolv situația asta infectă în care ne aflăm. Ca să *pun pe masă o pâine,* în pizda mă-sii. Nu mă pot descurca și cu mine, și cu tine și cu încă vreo câțiva plozi. O să vrei să le oferi tot ce-ai avut și tu când ai crescut, iar eu *nu pot.* N-or să fie școli particulare pentru prichindeii Dunne, nici tenis și lecții de vioară, nici case de vacanță. N-ai suporta să fim așa de săraci. N-ai suporta.

— Nu-s așa de frivolă, Nick…

— Chiar crezi că ăsta-i un moment nemaipomenit ca să avem copii?

E maximumul la care am ajuns cu discuția despre căsnicia noastră, și văd că deja regretă că a deschis gura.

— Ești foarte stresat, puiule, zic. Am avut niște hopuri de trecut, și știu că mai ales din vina mea. Doar că aici mă simt așa, fără nicio direcție…

— Deci o să fim unul dintre cuplurile alea care fac plozi ca să-și rezolve căsnicia? Fiindcă asta funcționează mereu, de minune.

— Am avea un copil fiindcă…

Ochii i se întunecă, precum ai unui câine, și mă prinde iarăși de mâini.

— Amy… nu. Nu în momentul ăsta. Nu mai suport încă un stres. O să cedez de la presiune. O să explodez.

Știu, măcar de data asta, că spune adevărul.

25. Nick Dunne

Șase zile de la dispariție

Primele patruzeci și opt de ore sunt de importanță maximă în orice investigație. Amy lipsește, deja, de aproape o săptămână. O candelă de veghe o să fie aprinsă în parcul „Tom Sawyer", care, potrivit presei, era „un loc preferat de Amy Elliott Dunne". (Nu știam ca Amy să fi pus piciorul în parcul acela; în ciuda numelui, n-are pic de farmec. Fără personalitate, lipsit de copaci, cu o groapă de nisip care-i mereu plină de dejecții animale; cât se poate de departe de atmosfera din Mark Twain.) În ultimele douăzeci și patru de ore povestea a căpătat proporții naționale – a ajuns, uite-așa, peste tot.

Dumnezeu să-i ajute pe cei doi Elliott, pentru încrederea lor. Marybeth m-a sunat azi-noapte, când încercam să-mi revin după interogatoriul exploziv al poliției. Soacră-mea văzuse emisiunea *Ellen Abbott* și-o declara pe realizatoare „o curvă ahtiată după rating". Dar am petrecut totuși mare parte din ziua de azi cu strategii menite să facă față presei.

Presa (fostul meu clan, poporul meu!) își modela povestea, iar presa iubea abordarea cu *Uimitoarea Amy* și familia Elliott cea fericită în căsnicie. Fără comentarii acide despre decăderea seriei ori despre aproape-falimentul autorilor – totul era acum inimioare și floricele pentru familia Elliott. Media îi iubea.

Pe mine mai puțin. Presa scotea deja la iveală *indicii demne de îngrijorare*. Nu doar chestiile ce răsuflaseră – lipsa alibiului meu, locul faptei posibil „aranjat" –, dar și trăsături de personalitate. Dăduseră pe post că, în liceu, nu mă văzusem cu nicio fată mai mult de câteva luni, drept care, clar, eram un afemeiat. Descoperiseră că tata era în Comfort Hill și că-l vizitam arareori, și făcuseră din mine un ingrat ce-și abandonase tăticul. „E o problemă că nu te plac", zice Go după

fiecare calup de știri. „E-o problemă foarte, foarte mare, Lance.” Media mi-a scos de la naftalină primul nume, pe care-l uram încă din gimnaziu și încercam să-l anihilez la fiecare început de an școlar, când profesorul striga catalogul: „E Nick, îmi spune Nick!” În fiecare septembrie, același ritual de deschidere: „Nick-îmi-spune-Nick!” Și mereu câte vreun puști, în pauze, mă lua în râs, imitând un filfizon cu voce afectată: „Salut, eu sunt Laaaance”. Apoi uitau iarăși de mine până în anul următor.

Dar nu și acum. Acum era peste tot la știri, pecetea-celor-trei-nume, rezervată criminalilor în serie și asasinilor – Lance Nicholas Dunne – și n-aveam pe cine să întrerup.

•

Rand și Marybeth Elliott, Go și cu mine am luat aceeași mașină spre locul veghei. Nu era clar câte informații primeau soții Elliott, câte dezvăluiri acuzatoare în privința ginerelui. Știu că erau conștienți de „aranjarea” locului faptei: „O să-mi aduc eu aici niște oameni de-ai mei și-or să ne spună exact contrariul – că a fost *clar* scena unei lupte”, zisese Rand cu siguranță în glas. „Adevărul e maleabil, trebuie doar să ai expertul potrivit.”

Despre celelalte chestii Rand nu știa, cardurile de credit, asigurarea de viață, sângele și Noelle, prietena cea mai bună a nevesti-mii, acritura, cu afirmațiile ei demonizante: abuz, lăcomie, frică. Era invitată la *Ellen Abbott* azi, după întâlnirea din parc. Noelle și Ellen puteau fi amândouă dezgustate de mine pentru plăcerea telespectatorilor.

Dar nu toți simt repulsie. În ultima săptămână afacerile au mers strună la Bar: sute de clienți s-au înghesuit să bea beri și să rontăie floricele în localul deținut de Lance Nicholas Dunne, posibilul criminal. Go a trebuit să angajeze patru puști noi ca să țină barul; de atunci a lăsat și ea lucrul și-a zis că nu se mai poate duce, nu mai suportă să vadă cât de plin e cu cocalari ahtiați de televizor, creiere albe, cum ne beau băutura și spun povești despre mine. Era dezgustător. Totuși, cugeta Go, banii aveau să fie de ajutor în caz că…

În caz că. Amy dispăruse de șase zile și noi ne gândeam, toți, la *în caz că*.

Am mers în tăcere spre parc, cu excepția darabanei bătute continuu de Marybeth cu unghiile pe geam.

— Parc-ar fi o întâlnire dublă, a râs Rand, un râs ce se modula spre isterie: ascuțit și chițăitor. Rand Elliott, geniu al psihologiei, autor de succes, prieten al tuturor, ni se dezvăluia. Marybeth o luase pe automedicație: păhărele cu alcooluri incolore administrate cu precizie absolută, suficient cât să taie din tensiune, dar să te țină în priză. Rand, pe de altă parte, își pierdea literalmente capul; mai că mă așteptam să-i salte cu un arc de pe umeri, ca un mușunache din cutie –

cucuuuuu! Felul pisălog de-a fi al lui Rand devenise maniacal: era de un prieteșug deznădăjduit cu orice om întâlnea, lua pe după umeri polițiști, reporteri, voluntari. Era, mai ales, pe capul „legăturii" noastre cu Days Inn, un puștan încuiat și timid pe nume Donnie, pe care Rand îl lua la mișto și-l informa apoi că face asta. „A, te-am luat la mișto, Donnie", zicea, la care Donnie slobozea un rânjet voios.

„Nu poate și puștanul ăla să-și găsească în altă parte confirmări?" m-am rățoit astă-noapte la Go. Mi-a zis că-s doar gelos că figura mea paternă place mai mult pe altcineva. Și eram.

•

Marybeth l-a bătut cu palma pe spate pe Rand, în drum spre parc, iar eu m-am gândit la cât de mult aș fi vrut să-mi facă și mie cineva asta, și am scăpat brusc un soi de suspin-oftat, un geamăt scurt și înlăcrimat. Voiam pe cineva, dar nu eram sigur dacă pe Andie sau pe Amy.

— Nick? a zis Go și a înălțat o mână spre umărul meu, dar m-am scuturat.

— Scuze. Uau, scuze pentru asta, am zis. Reacție bizară, foarte Dunne-neconformă.

— Nicio problemă. Ne cam neconformăm amândoi, a replicat Go și a privit în altă parte.

De când a descoperit *situația* mea – pe care am început s-o numim infidelitatea – s-a detașat un pic, are privirea distantă și figura mereu gânditoare. Încerc din greu să nu mă las afectat.

Cum am intrat în parc, am văzut peste tot echipe de filmare, nu doar cele locale, ci și rețelele mari. Alde Dunne și Elliott au intrat în perimetrul mulțimii, Rand a început să zâmbească și să dea din cap ca un demnitar venit în vizită. Boney și Gilpin și-au făcut aproape imediat apariția și ni s-au alăturat, lipiți de noi ca niște ogari prietenoși; deveneau familiari, mobilier, și asta era, clar, și ideea. Boney purta aceleași haine de ieșit la evenimente publice: o fustă practică, neagră, o bluză cu dungi cenușii, părul subțire prins în clame, de amândouă părțile. *Știu o fată, Bony Sfrijita*… Noaptea era fierbinte și umedă ca un cazan sub presiune; pe la subsuorile lui Boney se vedeau niște emoticoane întunecate, de sudoare. Mi-a zâmbit larg, de parcă acuzațiile de ieri – erau acuzații, nu? – nici n-ar fi existat.

Am urmat, familia Elliott și cu mine, drumul până la un soi de podium șubred, improvizat. M-am uitat înapoi, la geamăna mea, care mi-a făcut semn din cap și a mimat o răsuflare din toți bojocii, amintindu-mi să respir. Sute de fețe erau întoarse spre noi; mai erau clicurile și blițurile aparatelor foto. *Nu zâmbi,* mi-am zis. *Să nu zâmbești.*

De pe zecile de tricouri cu *Găsiți-o pe Amy,* soția mea mă studia.

Go spusese că trebuia să țin un discurs („ceva umanizant îți trebuie,

rapid") așa că am făcut-o, m-am dus la microfon. Era pus prea jos, îmi venea pe la stomac, așa că m-am luptat câteva secunde cu el și am reușit să-l înalț doar câțiva centimetri, genul de defecțiune care mă înfurie de obicei, dar nu mai puteam să mă arăt înfuriat în public, prin urmare am tras aer în piept, m-am aplecat și am citit cuvintele pe care mi le scrisese soră-mea:

— Soția mea, Amy Dunne, a dispărut de aproape o săptămână. Nu pot exprima în cuvinte neliniștea dureroasă pe care o simte familia noastră, locul atât de gol lăsat în viața noastră de dispariția ei. Amy e dragostea vieții mele, e inima familiei ei. Pentru cei care n-o știu încă, vă spun că e amuzantă, plăcută și bună la suflet. E înțeleaptă și caldă. E ajutorul meu și partenera mea de zi cu zi.

M-am uitat prin mulțime și, ca prin minune, am ochit-o pe Andie, cu o strâmbătură de dezgust pe figură, și mi-am mutat iute ochii înapoi pe notițe.

— Amy este femeia lângă care vreau să îmbătrânesc, și știu că asta se va întâmpla.

PAUZĂ. RESPIRĂ. NU ZÂMBI. Go chiar mi-a scris cuvintele astea pe cartonaș. *Întâmpla întâmpla întâmpla.* Vocea îmi răsuna în boxe, rostogolindu-se către râu.

— Vă rugăm să ne contactați, dacă aveți orice fel de informație. Aprindem lumânări, în seara asta, cu speranța că se va întoarce acasă curând și teafără. Te iubesc, Amy.

Mă uitam oriunde, numai înspre Andie nu. Parcul scânteia de la flăcăruile lumânărilor. Trebuia să se păstreze un moment de reculegere, dar bebelușii plângeau și un vagabond se tot împleticea și întreba mereu, cât îl ținea gura: „Hei, pentru ce-i asta? Ce-i aici?", iar cineva șoptea numele lui Amy, la care individul, și mai tare: „Ce? E pentru *ce*?"

Din mijlocul mulțimii, Noelle Hawthorne a început să avanseze, cu tripleții agățați de ea, unul la șold, ceilalți doi prinși de fustă, toți părând ridicol de mititei unui bărbat ca mine, care nu avusese deloc de-a face cu copii. Noelle a obligat mulțimea să-i facă loc și a înaintat până la marginea podiumului, unde a ridicat privirea spre mine. M-am holbat și eu – femeia care mă demonizase – și am observat atunci, pentru prima oară, burta ei umflată, semn că era iarăși gravidă. Mi-a căzut, un moment, fața – patru plozi sub patru ani, vai și amar! – mai târziu, privirea aceea urma să fie analizată și discutată, cele mai multe păreri susținând că era vorba despre impactul dublu al furiei și fricii.

— Hei, *Nick*.

Vocea i-a fost prinsă de microfonul înălțat pe jumătate și a bubuit peste mulțime.

Am început să sucesc microfonul, dar nu găseam butonul de deconectare.

— Voiam numai să te văd la față, a zis și a izbucnit în lacrimi.

Un suspin adânc s-a întins peste gloata captivată de spectatori.

— Unde e? Ce-ai făcut cu Amy? Ce-ai făcut cu soția ta?

Soția ta, ta, ta, se auzea ecoul. Doi dintre copiii ei, speriați, au început să urle.

Timp de o clipă, Noelle n-a mai putut vorbi, așa de tare bocea, era sălbatică, furioasă; a apucat microfonul și l-a tras la nivelul ei. M-am gândit să i-l trag înapoi, dar *știam* că nu pot face nimic împotriva unei femei în rochie de gravidă, cu trei copilași după ea. M-am uitat prin mulțime după Mike Hawthorne – *controlează-ți șotia* –, dar nu se vedea pe nicăieri. Noelle s-a întors spre mulțime.

— Sunt cea mai bună prietenă a lui Amy!

Prietenă prietenă prietenă. Vorbele răsunau prin tot parcul, laolaltă cu smiorcăielile copiilor.

— Cu toate eforturile mele, poliția nu pare să mă ia în serios. Așa că aduc cauza asta în fața orașului întreg, orașul ăsta pe care Amy l-a iubit, și care o iubește și el! Omul ăsta, Nick Dunne, are de răspuns la niște întrebări. Trebuie să ne spună ce-a făcut cu nevasta lui!

Boney a țâșnit dintr-o parte a scenei, încercând să ajungă la ea, Noelle s-a răsucit și privirile li s-au întâlnit. Boney a făcut un gest frenetic de tăiere, cu palma în dreptul gâtului: *Oprește-te din vorbit*!

— Cu nevasta lui *însărcinată*!

Și nimeni nu mai putea aprinde lumânări, fiindcă blițurile o luaseră razna. Lângă mine, Rand a scos un sunet ca de balon care se dezumflă. În spatele meu, Boney și-a așezat degetele între sprâncene, încercând parcă să alunge o migrenă. Vedeam totul în lumina intermitentă și înnebunitoare ca de stroboscop, ce se potrivea cu pulsul meu.

Am căutat-o cu privirea pe Andie, am văzut-o uitându-se la mine fix, cu fața roz și schimonosită, cu obrajii umezi și, când privirile noastre s-au intersectat, a articulat din buze un „Dobitocule!” și s-a retras poticnindu-se prin mulțime.

— Am face bine să mergem.

Sora mea, ajunsă deodată lângă mine, șoptindu-mi în ureche, înșfăcându-mă de braț. Aparatele de fotografiat inundându-mă cu blițuri în vreme ce stăteam ca un monstru al lui Frankenstein acolo, temător și agitat de făcliile sătenilor. *Poc, poc.* Am pornit-o de acolo, spărgând în două grupul: eu și cu soră-mea retrăgându-ne spre mașina lui Go, soții Elliott rămași cu gurile căscate pe platformă, lăsați în urmă, scapă cine poate. Reporterii au început să bâzâie din nou și din nou, agasant, aceeași întrebare. *Nick, Amy era însărcinată*? *Nick, te deranja că Amy era însărcinată*? Eu furișându-mă din parc, ferindu-mi capul de parcă m-ar fi prins grindina: *însărcinată, însărcinată, însărcinată.* Cuvântul pulsa în aerul nopții, odată cu țârâitul greierilor.

26. Amy Elliott Dunne

Jurnal

15 februarie 2012

Ce perioadă ciudată. Trebuie să gândesc așa, să o văd de la distanță: ha-*ha,* ce perioadă bizară o să ni se pară când o să ne uităm în urmă la ea, n-o să mă distreze când voi avea optzeci de ani și-o să mă îmbrac în rochii mov, cu o mutră înțeleaptă și amuzată, dând pe gât martini după martini, n-o să fac din asta o *poveste*? O poveste stranie și înfiorătoare despre un lucru căruia i-am supraviețuit.

Fiindcă ceva e oribil de greșit cu soțul meu, sunt sigură de asta acum. Da, ține doliu după maică-sa, dar mai e și altceva. Pare îndreptat spre mine acel ceva, nu-i vorba de tristețe, ci mai degrabă… uneori îl simt că mă urmărește din ochi și, când ridic privirea, îi văd fața schimonosită de dezgust, ca și cum m-ar fi surprins făcând ceva îngrozitor, și nu mâncând cereale la micul dejun ori pieptănându-mi părul seara. E așa de furios, instabil, că m-am întrebat dacă nu cumva stările lui au o cauză organică – vreo alergie din cele care-i fac pe unii să înnebunească, ori vreo colonie de ciuperci microscopice care i-a afectat creierul.

Ieri-noapte am coborât la parter și l-am găsit la masa din sufragerie, cu capul în mâini, uitându-se la un teanc de extrase de cont. Mi-am văzut soțul, singurel, sub lumina candelabrului. Am vrut să mă duc la el, să stăm de vorbă și să vedem ce-i de făcut, ca niște parteneri. Dar n-am făcut-o, știam că o să-l calce pe nervi. Mă întreb uneori dacă nu asta stă la originea dezgustului lui în privința mea: m-a lăsat să-l văd în momente de slăbiciune și acum mă urăște pentru că i le știu.

M-a îmbrâncit. Tare. Acum două zile m-a îmbrâncit, și am căzut și am dat cu capul de tăblia blatului din bucătărie; trei secunde n-am mai văzut nimic în fața ochilor. Chiar nu știu ce să zic despre asta. A fost mai mult șocant decât dureros. Îi spuneam că aș putea să-mi caut serviciu, ceva liber-profesionist, ca să putem întemeia o familie, să avem o viață adevărată…

— Și asta cum se cheamă? a zis.

Purgatoriu, am gândit, dar am tăcut din gură.

— Cum se cheamă asta, Amy, ha? Cum se cheamă? Asta nu-i viață, potrivit Domnișoarei Uimitoare?

— Nu-i ideea *mea* de viață, am zis, el a făcut trei pași mari spre mine, și mi-a venit în minte: *Arată ca și cum ar avea de gând să…* Apoi s-a împins în mine și am căzut.

Am gâfâit amândoi, surprinși. Și-a luat pumnul în palma cealaltă, părea că e gata să plângă. Era dincolo de regret, era stupefiat. Dar uite ce vreau să lămuresc: știam ce fac, i-am forțat toate limitele. L-am urmărit cum se strânge în el tot mai mult și mai mult – voiam să zică odată *ceva, să facă* ceva. Chiar și rău, chiar și cel mai rău lucru să fie, dar *fă ceva, Nick.* Nu mă lăsa așa, ca pe-o fantomă.

Doar că nu mi-am dat seama că urma să facă *asta.*

Nu m-am gândit niciodată la ce-aș face dacă m-ar ataca soțul, fiindcă nu m-am socotit niciodată în rândul femeilor care o încasează. (Știu, știu, violența trece toate barierele socio-economice. Dar totuși, Nick?) Sună cam facil ce zic eu. Doar că e ridicol, incredibil de ridicol: sunt o femeie agresată. *Uimitoarea Amy și Abuzatorul Domestic.*

E drept, și-a cerut abundent scuze. (Oare se mai face și altceva *abundent* decât să-ți ceri scuze? Să transpiri, presupun.) A fost de acord să ia în calcul vizitele la un consilier, ceea ce nu m-aș fi gândit niciodată că s-ar putea întâmpla. Și e bine. E un om foarte bun în sufletul lui; sunt dispusă să trec cu vederea accesul, să cred că n-a fost, cu adevărat, decât o anomalie bolnăvicioasă, cauzată de încordarea la care suntem amândoi supuși. Uneori uit că și Nick suferă la fel ca și mine din cauza stresului: el poartă povara de a mă fi adus aici, se simte presat s-o mulțumească pe mofturoasa de mine, iar pentru cineva ca Nick – care crede cu tărie că fericirea ți-o faci singur – așa ceva poate fi enervant.

M-a îmbrâncit, și nu chestia în sine, care s-a terminat pe loc, m-a speriat. M-a speriat însă expresia lui când m-a văzut întinsă pe jos, clipind din ochi, cu capul vuind. Expresia din momentul în care s-a abținut să mă lovească iar. Felul în care i se citea pe figură că ar mai fi vrut să o facă. Și cât de greu i-a fost să se abțină. Și cum se uită de-atunci la mine: cu vinovăție și cu dezgust că se simte vinovat. Dezgust absolut.

Uite și partea cea mai întunecată. Am mers ieri cu mașina la mall, de unde cam jumătate de oraș cumpără droguri, ușor ca și cum ți-ai lua pastile pe rețetă. Știu fiindcă mi-a zis Noelle: bărbatu-său își mai cumpără când și când câte un joint. Eu, totuși, nu voiam țigări cu iarbă, ci o armă, pentru orice eventualitate. În caz că lucrurile se înrăutățesc cu Nick. Nu mi-am dat seama decât după ce am ajuns acolo că era Ziua Îndrăgostiților. Era Ziua Îndrăgostiților și eu aveam de gând să cumpăr o armă, apoi să-i fac de mâncare soțului. Și mi-am zis: *Tatăl lui Nick a avut dreptate în ce te privește. Ești o cățea proastă. Fiindcă ai impresia că soțul tău o să-ți facă rău,* pleci. *Dar nu-ți poți lăsa bărbatul, nu acum, când își plânge mama răposată. Nu poți. Ar trebui să fii o catastrofă de femeie ca să faci asta,* cu excepția cazului *când s-ar întâmpla ceva de-a dreptul periculos. Ar trebui să crezi cu adevărat că soțul tău chiar are de gând să-ți facă rău.*

Dar nu cred cu adevărat că Nick mi-ar face rău.
Doar că m-aș simți mai în siguranță cu o armă.

27. Nick Dunne

Șase zile de la dispariție

Go m-a împins în mașină și am tulit-o din parc. Am trecut iute pe lângă Noelle, care se îndrepta împreună cu Boney și Gilpin spre mașina lor de poliție, cu tripleții, îmbrăcați cu grijă, bălăngănindu-se la spatele ei ca niște cozi de zmeu din hârtie. Ne-am strecurat, scrâșnind din roți, pe lângă hoarda adunată: sute de fețe, un tablou poantilist al furiei îndreptate împotriva mea. Pur și simplu, am fugit. Tehnic vorbind.

— Uau, ambuscadă, a bombănit Go.

— Ambuscadă? am repetat ca trăsnit.

— Crezi că a fost un accident, Nick? Pizda cu Tripleți deja și-a dat declarația la poliție. Nimic despre sarcină.

— Ori își aruncă bombele una câte una.

Boney și Gilpin aflaseră deja despre sarcina nevesti-mii și hotărâseră să o introducă în strategie. Era clar, credeau pe bune că am omorât-o.

— Noelle o să fie pe la toate televiziunile prin cablu în următoarea săptămână, și-o să vorbească despre cum ești tu criminal, iar ea e cea mai bună prietenă a lui Amy și cum caută ea dreptatea. Curvă publicitară. *Curvă,* în pizda mă-sii!

Mi-am lipit fața de geam și m-am cufundat în scaun. Ne urmăreau mai multe dubite de la televiziuni. Am mers în tăcere, iar Go și-a domolit respirația. Am privit râul, ca o creangă întinzându-se spre sud.

— Nick? a zis într-un târziu. E… ăăă… Tu cumva…?

— Nu știu, Go. Amy nu mi-a zis nimic. Dacă era însărcinată, de ce să-i fi spus lui Noelle și nu mie?

— De ce ar încerca să facă rost de o armă fără să-ți spună? Nimic din toate astea n-are sens.

•

Ne-am refugiat la Go – echipele de filmare probabil că foșgăiau prin jurul casei mele – și nici bine n-am intrat pe ușă, că a și sunat telefonul, cel adevărat. Erau soții Elliott. Am tras un pic de aer în mine, m-am ascuns în fostul meu dormitor și abia apoi am răspuns.

— Trebuie să te întreb asta, Nick.

Era Rand, și în spatele lui se auzea bolboroseala televizorului.

— Trebuie să-mi zici. Știai că Amy era însărcinată?

M-am oprit, încercând să găsesc cea mai bună formulă ca să-i transmit cât de improbabilă era sarcina respectivă.

— Răspunde-mi, fir-ar să fie!

Vocea ridicată a lui Rand m-a băgat în viteză. Am vorbit cu glas moale, alinător, un glas cu mănuși de protecție.

— Nu încercam, Amy și cu mine, să avem un copil. Ea nu voia să rămână însărcinată, Rand, nu știu dacă ar fi vrut vreodată. Nici măcar… nici măcar nu aveam relații așa de des. Aș fi… foarte surprins să fie însărcinată.

— Noelle zice că Amy a fost la doctor ca să-i confirme sarcina. Poliția a cerut deja mandat pentru înregistrări. O să aflăm diseară.

Am găsit-o pe Go în camera de zi, stând, cu o ceașcă de cafea rece, la masa de joc a mamei. S-a întors spre mine atât cât trebuia ca să-mi spună că era conștientă de prezența mea, dar nu m-a lăsat să-i văd fața.

— De ce minți continuu, Nick? a întrebat. Soții Elliott nu-s dușmanii tăi. N-ar trebui să le spui măcar că tu ești ăla care n-a vrut copii? De ce s-o faci pe Amy să pice prost?

Mi-am înghițit iarăși furia. O simțeam fierbinte, în stomac.

— Sunt extenuat, Go. La dracu'! Tre' să facem asta acum?

— Păi, când?

— Chiar voiam copii. Am încercat un timp, n-am avut noroc. Am început chiar să ne interesăm și de tratamente pentru fertilitate. Dar apoi Amy a decis că nu vrea copii.

— Mi-ai zis că *tu* n-ai mai vrut.

— Încercam să mai înfrumusețez situația.

— A, excelent, încă o minciună, a zis Go. Nu mi-am dat seama că ești așa un… Ce spui tu, Nick, n-are niciun sens. Eram acolo, la cină, când am sărbătorit cumpărarea Barului, când a înțeles mami greșit și-a crezut că voiați să anunțați o sarcină, și a făcut-o pe Amy să plângă.

— Păi, nu pot explica tot ce-a făcut Amy vreodată, Go. Habar n-am de ce, acum un an, a luat-o naibii plânsul. OK?

Go stătea la masă fără să se miște, cu portocaliul de la luminile din stradă închipuind în jurul ei o aură ca de star rock.

— O să fie un test adevărat pentru tine, Nick, a murmurat fără să mă privească. Ai avut mereu probleme cu adevărul… mereu câte-o întorsătură, dacă ai impresia că așa o să poți evita o discuție serioasă. Mereu ai ales calea ușoară. Îi ziceai lui mami că te duceai la antrenament la baseball, când de fapt părăsiseși echipa; îi ziceai că ai fost la biserică, dar veneai de fapt de la film. Un impuls tare ciudat ai.

— Asta-i cu totul altceva decât baseballul, Go.

— E foarte diferit. Dar încă o dai la întors ca un băiețel. Încă vrei cu disperare ca toată lumea să te creadă perfect. Nu vrei niciodată să fii tipul cel rău. Așa că le zici părinților lui Amy că ea nu voia copii. *Nu-*

mi spui mie că-ți înșeli nevasta. Te juri că toate creditele alea de la bănci nu-s ale tale, juri că stăteai la plajă când tu de fapt urăști plaja, juri că ai o căsnicie fericită. Nici nu mai știu ce să cred.

— Glumești, da?

— De când a dispărut Amy n-ai făcut decât să minți. Îmi fac griji din cauza asta. Din cauza a ce se întâmplă.

Un moment de tăcere deplină.

— Go, tu zici ce cred eu că zici? Fiindcă dacă e așa îmi bag picioarele, înseamnă că între noi a murit ceva.

— Mai ții minte jocul pe care-l jucai mereu cu mami când eram mici: *M-ai mai iubi dacă*? *M-ai mai iubi dacă* aș lovi-o pe Go? *M-ai mai iubi dacă* aș jefui o bancă? *M-ai mai iubi dacă* aș omorî pe cineva?

N-am zis niciun cuvânt. Respirația îmi era prea precipitată.

— Te-aș mai iubi, a spus Go.

— Go, chiar vrei s-o zic?

A rămas tăcută, așteptând.

— N-am omorât-o pe Amy.

Tot tăcută.

— Mă crezi? am zis.

— Te iubesc.

Mi-a pus palma pe umăr, apoi s-a dus la ea în dormitor și a închis ușa. Am așteptat să văd lumină, dar camera a rămas întunecată.

•

Două secunde mai târziu mi-a sunat telefonul. Era, de data asta, cel preplătit, cel de care trebuia să scap dar nu puteam, fiindcă trebuia mereu, dar mereu, să-i răspund lui Andie. *O dată pe zi, Nick. Trebuie să vorbim o dată pe zi.*

Mi-am dat seama că scrâșneam din dinți.

Am tras aer în piept.

•

Dincolo de marginea orașului se aflau ruinele unui fort din vremea cuceririi Vestului, ajuns acum încă un parc pe care nu-l vizita nimeni. Nu mai rămăsese decât turnul de veghe din lemn, cu două niveluri, înconjurat de leagăne și de balansoare ruginite. M-am întâlnit odată acolo cu Andie, și ne-am pipăit la umbra construcției de lemn.

Am dat trei ture lungi în jurul orașului, în fosta mașină a mamei, ca să mă asigur că nu-s urmărit. Era o nebunie ce făceam – nici ora zece nu era –, dar nu mai aveam un cuvânt de spus în privința întâlnirilor noastre. *Trebuie să te văd, Nick, la noapte, acum, sau, mă jur, o să-mi pierd cumpătul.* Când am tras mașina lângă fort, m-a izbit cât de izolat era și ce însemna asta: Andie încă voia să ne vedem într-un loc singuratic, neluminat, voia să se vadă cu mine, ucigașul nevestei gravide. Când am început să străbat iarba deasă și aspră până la fort, i-am văzut silueta în ferestruica turnului de lemn.

O să te calmeze, Nick. Restul drumului l-am parcurs cu pași iuți.

•

Eram, după o oră, vârât în casa mea infestată, în așteptare. Rand zisese că înainte de miezul nopții o să se afle dacă soția mea era însărcinată. Când a sunat telefonul, l-am înhățat pe loc, dar era, al naibii, de la Comfort Hill. Tata o luase iar la picior. Poliția fusese anunțată. Ca întotdeauna, m-au făcut să par un ticălos. *Dacă se mai întâmplă, vom fi siliți să punem capăt șederii la noi a tatălui dumneavoastră.* M-a luat un fior de groază: tata să se mute cu mine – doi nenorociți furioși, vai de capul lor – asta ar fi însemnat cea mai proastă comedie cu locatari din lume. Sfârșitul ar fi fost o crimă cu sinucidere. Ram-pam-pam! Râsete pe bandă.

Tocmai lăsasem telefonul și mă uitam pe geamul din spate la râu – *stai calm, Nick*! – când am văzut o siluetă gheboșată pe lângă magazie. Mi-am închipuit că e vreun reporter rătăcit, apoi însă am recunoscut pumnii încleștați și umerii încordați. Comfort Hill era cam la treizeci de minute de mers pe jos, direct pe River Road. Își amintise casa noastră cumva, deși nu-și mai amintea de mine.

Am ieșit în întuneric și l-am văzut bălăngănindu-și un picior peste mal, cu privirea ațintită spre râu. Părea mai puțin murdar pe haine, deși mirosea înțepător a sudoare.

— Tată? Ce faci aici? Lumea e îngrijorată din cauza ta.

M-a privit cu ochii aceia căprui-închis, pătrunzători, nu apoși, cum se fac la unii oameni mai în vârstă. Dacă ar fi fost încețoșați, ar fi părut mai puțin deconcertant totul.

— Ea mi-a zis să vin, s-a stropșit el. Ea mi-a zis să vin. E casa mea, pot să vin când vreau.

— Ai venit pe jos până aici?

— Pot să vin oricând. Tu poate mă urăști, dar ea mă iubește.

Aproape că am izbucnit în râs. Până și tatăl meu reinventa o relație cu Amy.

Câțiva fotografi, aflați pe peluza din fața casei, au început să pozeze. Trebuia să-l duc pe tata înapoi la azil. Îmi și imaginam articolul înjghebat pe lângă ilustrația foto exclusivă: ce fel de tată a fost Bill Dunne, ce fel de om a crescut el? Sfinte Dumnezeule, dacă se lansa tata într-una din imprecațiile lui interminabile împotriva *cățelelor*… Am sunat la Comfort Hill și, după ce i-am lingușit ceva, au trimis un angajat să-l recupereze. L-am condus cu blândețe până la mașină, în văzul tuturor, șoptindu-i vorbe de liniștire în vreme ce fotografii își făceau meseria.

Tăticul meu. Am zâmbit la plecare. Am încercat să par un fiu foarte mândru. Reporterii m-au întrebat dacă mi-am ucis soția. Mă pregăteam să reintru în casă, când în față a oprit o mașină de poliție.

•

Era Boney, care venise la mine, înfruntând paparazzii, ca să-mi spună. Și a făcut-o cu bunătate, cu glas duios.

Amy era însărcinată.

Nevastă-mea dispăruse cu un copil în ea. Boney m-a urmărit, sondându-mi reacția – gata s-o introducă în raport –, așa că mi-am zis: *Poartă-te corect, n-o da în bară, poartă-te cum se poartă un bărbat care tocmai a aflat vestea.* Mi-am luat capul în palme, am început să bolborosesc *Doamne-Dumnezeule* și, cât am făcut-o, mi-am zărit soția pe podeaua bucătăriei, cu mâna peste pântece și cu capul zdrobit.

28. Amy Elliott Dunne

Jurnal

26 iunie 2012

Nu m-am mai simțit niciodată atât de vie. Ziua e luminoasă, cerul e limpede și albastru, păsările ciripesc bezmetice în căldură, afară se revarsă puhoaiele fluviului, iar eu sunt nespus de vie. Speriată, înfiorată, dar *vie*.

În dimineața asta, când m-am trezit, Nick nu mai era lângă mine. Am rămas în pat uitându-mă în tavan, privind cum soarele îl aurește pic cu pic, ascultând cântecul păsărilor, chiar lângă fereastră. Îmi venea să vomit. Gâtlejul mi se încleștа și mi se descleștа, ca o inimă. Mi-am zis că n-o să vărs, apoi am dat fuga la baie și am vărsat: fiere, apă caldă și o bobiță mică de mazăre. În timp ce stomacul mi se încorda, iar ochii îmi lăcrimau, m-am așezat, sufocându-mă aproape, pe toaletă, și am început să fac acel gen de socoteli femeiești. Iau pastila de obicei, dar am și uitat de ea o zi sau două – ce contează, am treizeci și opt de ani și am tot luat anticoncepționale în ultimele două decenii. N-o să rămân eu însărcinată întâmplător.

Am găsit testele sub o vitrină de sticlă încuiată. A trebuit să găsesc o vânzătoare zorită și mustăcioasă care să descuie, apoi să-i arăt cu degetul în vreme ce aștepta nerăbdătoare. Mi l-a înmânat cu o privire clinică și mi-a zis „Noroc”.

Nu știam în ce anume ar consta norocul: în semnul de plus ori în cel de minus. Am condus până acasă și am citit de trei ori instrucțiunile, am ținut bețigașul în unghiul potrivit pentru numărul corect de secunde, după care l-am pus pe marginea chiuvetei și am fugit de-acolo de parcă ar fi fost o bombă. Trei minute, timp în care am dat drumul la radio, și evident că era o piesă de Tom Petty – se întâmplă vreodată să dai drumul la radio fără să dai peste vreo melodie de Tom Petty? –, așa că am cântat de la un capăt la altul „American Girl” și m-

am furișat după aceea înapoi în baie, de parcă testul era ceva pe care trebuia să-l iau prin surprindere, cu inima bubuindu-mi mai furioasă decât ar fi trebuit, și eram însărcinată.

M-am trezit că alerg deodată prin iarbă, pe stradă, că bat la ușa lui Noelle; când a deschis, am izbucnit în lacrimi și-am început să țip: „Sunt gravidă!”

Și așa a aflat și altcineva în afară de mine, și m-am speriat.

După ce m-am întors acasă, mi-au venit în minte două lucruri.

Unu: aniversarea noastră e săptămâna viitoare. O să folosesc indiciile ca scrisori de dragoste, iar la final o să aștepte un leagăn vechi și frumos, de lemn. O să-l conving că merită să fim împreună. Ca o familie.

Doi: aș vrea să fi reușit să fac rost de arma aceea.

Acum, câteodată, când soțul meu intră în casă, mă mai apucă frica. În urmă cu câteva săptămâni, Nick m-a rugat să merg cu el într-o excursie cu pluta, să plutim pe curenți sub cerul albastru. Când mi-a zis asta, am înconjurat cu brațul stâlpul de la casa scării, m-am agățat de el. Fiindcă mi-a venit în cap o imagine cu el zguduind pluta – mai întâi în glumă, râzând de panica mea, apoi fața devenindu-i aspră, decisă, eu căzând în apă, în apa mâloasă și cafenie, plină de bețe și nisip, și el deasupra mea, ținându-mă sub apă cu brațul lui puternic până ce nu mă mai zbat.

N-am ce face. Nick s-a însurat cu mine când eram o femeie tânără, bogată și frumoasă, iar acum sunt săracă, șomeră, mai aproape de patruzeci de ani decât de treizeci, nu mai sunt pur și simplu drăguță, am ajuns *drăguță pentru vârsta mea.* Ăsta-i adevărul: valoarea mea pe piață a scăzut. Îmi dau seama din privirile lui Nick. Dar nu-s privirile unui tip care s-a înțepat la un rămășag cinstit. Sunt uitături de om care se simte tras pe sfoară. Îndată or să fie priviri de bărbat care se simte prins în capcană. Poate o să reușească să divorțeze de mine înainte să se nască copilul. Dar nu, nu mi-ar face așa ceva niciodată, nu Nick Băiat Bun. N-ar suporta ca toți din orașul lui cel atât de atașat de valorile familiale să creadă că e genul de individ care și-ar abandona soția și copilul. Mai degrabă ar sta și ar îndura cu mine. Ar îndura, s-ar umple de resentiment și de furie.

N-o să avortez. Copilul are șase săptămâni de când e în burta mea, e cât un bob de linte și îi cresc ochi, plămâni și urechi. Acum câteva ore m-am dus în bucătărie și am găsit o cutie cu capac plină cu mazăre uscată, pe care mi-o dăduse Maureen ca să-i fac lui Nick supa lui preferată; am scos o boabă și am pus-o pe blatul mesei. Era mai mică decât unghia de la degetul meu mic, minusculă. N-am suportat să o las acolo, așa că am luat-o în palmă și am mângâiat-o cu vârful degetului. Acum e în buzunarul tricoului, s-o am aproape.

N-o să fac avort și n-o să divorțez de Nick, nu încă, fiindcă îmi

amintesc cum se scufunda uneori, vara, în ocean și se punea în mâini, fluturând din picioarele scoase afară, apoi revenea cu cea mai frumoasă scoică, doar pentru mine, și îmi lăsam ochii cotropiți de soare, apoi îi închideam și vedeam culori clipind ca niște picuri de ploaie pe dinăuntrul pleoapelor, iar Nick mă săruta cu buze sărate și mă gândeam: *Ce noroc pe mine, el e soțul meu, bărbatul ăsta o să fie tatăl copiilor mei. O să fim cu toții așa de fericiți*!

Dar s-ar putea să mă înșel, să mă înșel cu totul. Fiindcă uneori se mai uită în felul ăla. Băiatul dulce de pe plajă, bărbatul visurilor mele, tatăl copiilor mei? Îl surprind cum mă măsoară cu ochi cercetători, ochi de insectă, calcul pur, și mă gândesc *omul ăsta s-ar putea să mă ucidă.*

Dacă găsiți deci asta și sunt moartă, atunci…

Scuze, nu-i deloc nostim.

29. Nick Dunne

Șapte zile de la dispariție

Se făcuse timpul. La fix opt seara, nouă după fusul orar al New Yorkului, am răspuns la telefon. Soția mea era cu siguranță gravidă. Eu eram cu siguranță principalul – singurul – suspect. Trebuia să-mi fac rost de un avocat, *azi,* și avea să fie chiar avocatul pe care nu-l voiam, dar de care aveam neapărată nevoie.

Tanner Bolt. O cruntă necesitate. Dacă ai de-a face cu rețelele avocățești, ori cu emisiunile cu anchete criminalistice, fața bronzată cu spray a lui Tanner Bolt o să se ițească îndată, indignată și îngrijorată în numele clientului dubios, care-o fi el, pe care îl reprezintă. A ajuns celebru la treizeci și patru de ani pentru că l-a reprezentat pe Cody Olsen, un anticar din Chicago acuzat că și-ar fi strangulat soția, cât se poate de gravidă, și că i-ar fi aruncat cadavrul la groapa de gunoi. Copoii poliției detectaseră izul de mortăciune din portbagajul Mercedesului lui Cody; o căutare pe laptopul lui scosese la iveală că fusese imprimată o hartă spre cea mai apropiată groapă de gunoi chiar în dimineața în care dispăruse nevasta lui Cody. Creier cât nuca. După ce a terminat Tanner Bolt cu povestea, toată lumea – poliția, două bande de cartier din vestul orașului Chicago și un agent de pază morocănos de la un club – a ajuns implicată, cu excepția lui Cody Olsen, care a ieșit liniștit din tribunal și a cumpărat de băut la toată lumea.

În deceniul care a urmat, Tanner Bolt a ajuns să fie cunoscut drept

Pavăza Bărbaților – specialitatea lui era să preia cazuri bine mediatizate și să apere bărbați acuzați de uciderea nevestelor. Avea succes în mai bine de jumătate dintre cazuri, ceea ce nu era deloc rău, ținând cont că majoritatea acuzaților erau de obicei puși la zid de opinia publică și cât se poate de antipatici – infideli, narcisiști, sociopați. Cealaltă poreclă a lui Tanner Bolt era Apărătorul de Cretini.

Aveam programată o întâlnire cu el la ora două.

•

„Aici Marybeth Elliott. Vă rog să lăsați un mesaj și voi reveni cu promptitudine…", zicea cu o voce exact ca a lui Amy. Amy, care nu avea să revină cu promptitudine.

Goneam spre aeroport, unde urma să mă îmbarc spre New York, ca să mă văd cu Tanner Bolt. Când cerusem permisiunea lui Boney pentru a ieși din oraș, păruse amuzată: *Polițiștii nu prea fac așa ceva. Aia e doar la TV.*

— Bună, Marybeth, tot eu sunt, Nick. Abia aștept să vorbim. Voiam să-ți spun… ăă… că eu chiar nu știam de sarcină, sunt la fel de șocat cum ești probabil și tu… și… ăă… o să-mi iau un avocat, îți spun ca să știi. Chiar Rand mi-a sugerat asta, parcă. Așa că… în fine, acum știi cât de prost mă descurc cu mesajele. Sper să mă suni înapoi.

•

Biroul lui Tanner Bolt era în buricul târgului, nu departe de fostul meu loc de muncă. Liftul a urcat ca o săgeată douăzeci și cinci de etaje, dar atât de lin, încât nici n-am fost sigur că mă mișc până ce n-am simțit că-mi pocnesc urechile. La al douăzeci și șaselea etaj a intrat în lift o blondă cu gura strânsă, îmbrăcată cu un taior bine croit. A început să bată nerăbdătoare din picior, așteptând să se apropie ușile, apoi s-a stropșit la mine: „De ce n-apeși să se-nchidă?" I-am aruncat zâmbetul pe care îl ofer femeilor arțăgoase, cel pe care Amy îl numește „rânjetul lui Nick cel preaiubit" și femeia m-a recunoscut. „Ah", a făcut, arătând de parcă ar fi mirosit ceva rânced. A părut răzbunată personal când am luat-o la picior spre biroul lui Tanner.

Gagiul ăsta era cel mai bun și mie îmi trebuia cel mai bun, dar șovăiam să fiu asociat cu el în orice fel – alunecosul ăsta uns cu toate alifiile, avocatul celor vinovați. Îl urâsem încă de dinainte pe Tanner Bolt, așa de mult încât mă așteptam ca biroul lui să arate ca decorul de studio din *Miami Vice.* Dar Bolt & Bolt arăta chiar pe de-a-ndoaselea – demn, avocățesc. Dincolo de ușile imaculate de sticlă, persoane îmbrăcate în sacouri de foarte bună calitate se mișcau printre birouri, părând ocupate.

Un tânăr drăguț, cu o cravată de culoarea unui fruct tropical, m-a întâmpinat și m-a pus să mă așez în sala de așteptare lucitoare, toată numai oglinzi și sticlă și, după ce mi-a oferit apă cu un gest grandios, s-a întors la biroul lui lustruit și a ridicat un telefon lustruit. Am stat

pe sofa și am privit cerul, cu macarale întinzând gâtul în sus și-n jos ca niște păsări mecanice. Apoi am despăturit indiciul final al lui Amy, pe care-l păstram în buzunar. Cinci ani înseamnă lemn. Avea lemnul să fie premiul final al vânătorii de comori? Ceva pentru copil: vreun leagăn de stejar cioplit, vreo sunătoare de lemn? Ceva pentru copilașul nostru și pentru noi, ca s-o luăm de la început, familia Dunne în acțiune din nou.

Go a sunat când încă mă mai holbam la indiciu.

— Suntem în regulă? a întrebat imediat.

Sora mea credea că există posibilitatea să-mi fi ucis nevasta.

— Suntem cât de bine se poate, dacă ținem seama de situație.

— Nick, îmi pare rău. Te-am sunat să-ți zic că-mi pare rău. M-am trezit și am simțit că mă iau pandaliile. Și tare groaznic a fost. Mi-am pierdut capul. Un moment de panică, atât. Iartă-mă, îți spun din suflet.

Am rămas tăcut.

— Trebuie să recunoști, Nick, cu stresul și epuizarea asta și… îmi pare rău, chiar îmi pare.

— OK, am mințit.

— Dar mă bucur cumva. A mai limpezit aerul…

— Era însărcinată, e sigur.

Am simțit că mi se contractă stomacul. M-am simțit, din nou, ca și cum aș fi uitat ceva de o importanță covârșitoare. Scăpasem din vedere ceva și urma să plătesc pentru asta.

— Îmi pare rău, a spus Go, apoi a așteptat câteva secunde. Chestiunea e că…

— Nu pot vorbi despre asta. Nu pot.

— OK.

— De fapt, sunt în New York, am zis. Am o întâlnire cu Tanner Bolt.

A lăsat să-i scape un pufnet.

— Mulțumesc lui Dumnezeu. Ai reușit să te vezi cu el așa de rapid?

— Așa de futut e cazul meu.

Mi se făcuse îndată legătura cu Tanner – doar trei secunde am așteptat după ce mi-am spus numele – și, când îi vorbisem despre interogatoriile din sufragerie, despre sarcină, îmi ceruse să mă urc în următorul avion.

— Mă cam ia cu tremurici, am adăugat.

— Faci chestia deșteaptă. Serios.

Încă o pauză.

— Nu se poate să-l cheme pe bune Tanner Bolt, nu? am zis, încercând să mai descrețesc frunțile.

— Am auzit că-i o anagramă la Ratner Tolb.

— Serios?

— Nu.

Am râs, o stare nepotrivită, dar bună. Și ce să vezi, din cealaltă parte a încăperii anagrama se îndrepta spre mine – costum negru cu dungi și cravată verde-lămâie, rânjet de rechin. A venit spre mine cu mâna întinsă, pe modelul strânge-și-zguduie.

— Nick Dunne, sunt Tanner Bolt. Vino cu mine, să ne apucăm de treabă.

•

Biroul lui Tanner Bolt părea conceput să semene cu camera de relaxare a unui club de golf exclusivist, pentru bărbați – fotolii confortabile de piele, rafturi ticsite de literatură din domeniul dreptului, șemineu cu gaz, ale cărui flăcări pâlpâiau în aerul condiționat. Stai jos, ia un trabuc, plânge-te de soție, spune niște bancuri fără perdea, *suntem doar noi, între băieți.*

Bolt a ales, intenționat, să nu se așeze la birou. M-a îndrumat spre o masă de două persoane, ca și cum urma să jucăm șah. *E o conversație între parteneri,* transmitea Bolt fără să trebuiască, de fapt, s-o zică. *O să ne așezăm la micul nostru consiliu de război și-o să lămurim povestea asta.*

— Onorariul meu, domnule Dunne, este de o sută de mii de dolari. Sunt, evident, mulți bani. Aș vrea deci să-ți spun clar ce anume ofer și la ce mă aștept de la dumneata, în regulă?

Și-a ațintit asupra mea privirea neșovăielnică, cu un zâmbet înțelegător în colțul gurii, așteptând să dau din cap că accept. Doar Tanner Bolt putea să mă facă pe mine, un *client,* să zbor până la *el,* apoi să-mi zică ce fel de dans să dansez ca să-i pot da, în sfârșit, banii mei.

— Eu câștig, domnule Dunne. Câștig cazuri de necâștigat, și cred că procesul cu care te-ai putea cât de curând confrunta va fi – nu vreau să te tratez cu condescendență – unul foarte dur. Probleme cu banii, probleme în căsnicie, soție gravidă. Presa s-a aruncat la beregata ta, publicul e asmuțit pe tine.

Și-a răsucit un ghiul pe mâna dreaptă și a așteptat să-i arăt că ascultam. Auzisem de multe ori expresia *La patruzeci de ani un bărbat are fața pe care și-a meritat-o.* Fața de patruzeci de ani a lui Bolt era bine îngrijită, aproape fără riduri, rotunjită plăcut de un ego pe măsură. Aveam de-a face cu un om sigur pe el, cel mai bun în domeniu, un om căruia-i plăcea viața lui.

— Gata cu interviurile cu poliția în absenta mea, zicea Bolt. Ăsta a fost un lucru chiar regretabil. Dar, înainte să trecem la partea legală, vom începe prin a ne ocupa de opinia publică, fiindcă, din câte văd, trebuie să presupunem că totul o să ajungă în presă: cardurile de credit, asigurarea de viață, așa-zisa înscenare de la locul faptei, sângele șters cu mopul. Arată foarte rău, prietene. Și ca atare e un cerc vicios: poliția crede că tu ai făcut-o și lasă publicul să afle asta. Publicul e indignat, cere o arestare. Trebuie să găsim un suspect

alternativ. Doi: *Avem* sprijinul părinților lui Amy, asta e, nici nu mai e nevoie s-o spun, crucial. Și trei: trebuie să-ți reparăm imaginea, fiindcă dacă se ajunge la un proces, asta o să influențeze jurații. Strămutarea cauzei nu mai înseamnă nimic în zilele noastre – televizor, internet, toată lumea e în parohia ta. Așa că e de căpătâi, nici nu-ți pot spune cât de important, să deturnăm toată chestia.

— Și mie mi-ar plăcea, credeți-mă.

— Cum merg lucrurile cu părinții lui Amy? I-am putea convinge să dea o declarație în sprijinul tău?

— N-am mai vorbit cu ei de când s-a confirmat că Amy era însărcinată.

— Este însărcinată, s-a încruntat Tanner. Este. Amy *este* însărcinată. Niciodată, deloc, să nu aduci vorba despre soția ta la timpul trecut.

— Rahat.

Mi-am lăsat, o clipă, fața în palme. Nici nu observasem ce-mi ieșise pe gură.

— În privința mea să nu-ți faci griji, a zis Bolt, schițând prin aer un gest mărinimos. Dar să-ți faci cu toți ceilalți. De acum înainte nu mai vreau să deschizi gura fără să te fi gândit temeinic înainte. Deci n-ai vorbit cu părinții lui Amy. Nu-mi place asta. Ai încercat, totuși, să iei legătura cu ei, nu?

— Am lăsat câteva mesaje.

Bolt a mâzgălit ceva pe un suport galben de documente.

— OK, trebuie să presupunem că asta-i o veste proastă pentru noi. Dar trebuie să dai de ei. Nu în public, unde vreun nenorocit cu cameră de filmat la telefon te poate înregistra – nu ne mai permitem un moment gen Shawna Kelly. Sau trimite-o pe sora dumitale în recunoaștere, vezi ce se întâmplă. De fapt, fă asta, e mai bine așa.

— OK.

— Și o să am nevoie să-mi compui o listă, Nick. Cu toate lucrurile drăguțe pe care le-ai făcut pentru Amy de-a lungul anilor. Lucruri romantice, mai ales anul trecut. I-ai făcut supă de pui când era bolnavă, i-ai trimis scrisori de dragoste când erai plecat cu afaceri. Nimic foarte țipător. De bijuterii nu vreau să aud, asta dacă nu le-ați ales împreună în concediu sau ceva. Ne trebuie chestii cu adevărat personale, chestii de film romantic.

— Dar dacă nu-s genul de tip din filmele romantice?

Tanner a strâns din buze, apoi le-a întredeschis iarăși.

— Găsește ceva, Nick, bine? Pari un tip de treabă. Sunt sigur că ai făcut ceva drăguț pentru ea anul trecut.

Nu-mi venea în cap nici măcar un lucru decent pe care să-l fi făcut în ultimii doi ani. În New York, în acei primi ani de mariaj, mă dădusem de ceasul morții să-i fac nevestei pe plac, să revin la acele zile molatice când ea dădea fuga prin parcarea drogheriei și-mi sărea

în brațe, sărbătorire spontană a achiziționării unui nou spray de păr. Fața ei era tot timpul lipită de-a mea, ochii îi erau mari, albaștri și strălucitori, genele galbene i se încurcau printre ale mele, îi simțeam căldura răsuflării chiar sub nas, toate lucrurile astea prostuțe. Doi ani am încercat, în vreme ce soția mea se îndepărta tot mai mult de mine, și tare din greu am mai încercat – fără furie, fără certuri, mereu împăciuitor, capitulând, o versiune de serial comic a mea: *Da, dragă. Sigur că da, iubițel.* Energia, al naibii, mi se scurgea din corp în vreme ce gândurile mele febrile, turbate încercau să deslușească o cale de a o face fericită, și fiecare acțiune, fiecare încercare era întâmpinată cu ochi dați peste cap sau cu câte un suspin trist. Un suspin din categoria *pur și simplu nu te prinzi.*

Deja, la plecarea spre Missouri, eram agasat și atât. Mi-era rușine de amintirea bărbatului care fusesem – așa de dornic să-i fac pe plac, umil și supus ajunsesem. Nu a fost, deci, nimic romantic. Nici măcar plăcut n-a fost.

— Îmi mai trebuie, totodată, și o listă cu oamenii care i-au făcut rău lui Amy sau ar fi putut să aibă ceva cu ea.

— E cazul să vă spun că Amy a încercat să-și cumpere o armă, mai pe la începutul anului.

— Polițaii știu?

— Da.

— Tu știai?

— Am aflat numai când mi-a spus tipul de la care a încercat s-o cumpere.

Și-a luat exact două secunde de gândire.

— Atunci pun pariu că teoria lor e că voia o armă ca să se apere de tine, a zis. Era izolată, speriată. Voia să creadă în tine, dar simțea totuși că ceva era în neregulă, voia deci o armă în caz că cea mai rea frică a ei se dovedea îndreptățită.

— Uau, sunteți bun.

— Tata a fost polițist, a zis. Dar îmi place ideea cu arma – acum trebuie doar să găsim pe altcineva în afară de tine cu care să se potrivească. Nimic nu-i prea tras de păr. Dacă se certa mereu cu vreun vecin în legătură cu lătratul câinelui, dacă a fost forțată să respingă un individ care îi făcea avansuri, orice ar fi e bun. Ce știi despre Tommy O'Hara?

— Știu că a sunat la linia pentru informații de câteva ori.

— A fost acuzat că ar fi violat-o pe Amy la o întâlnire, în 2005.

Am simțit că mi se cască gura, dar n-am zis nimic.

— Se mai vedeau când și când, ca amici. Și, la o cină, la el acasă, lucrurile au scăpat de sub control și el a violat-o, potrivit surselor mele.

— Când în 2005?

— Mai.

Era în timpul celor opt luni în care o pierdusem pe Amy – perioada dintre întâlnirea noastră de Anul Nou și ziua când o găsisem iar, pe Seventh Avenue.

Tanner și-a strâns nodul la cravată și și-a răsucit pe deget o verighetă bătută cu diamante, cântărindu-mă din priviri.

— Nu ți-a spus.

— N-am auzit nicio vorbuliță, am zis. De la nimeni. Dar mai ales nu de la Amy.

— Ai fi surprins câte femei consideră încă asta un stigmat. Le e rușine.

— Nu pot să cred că…

— Încerc să nu apar niciodată la asemenea întâlniri cu clienții fără informații noi, a zis. Vreau să-ți arăt cât de în serios iau cazul. Și cât de multă nevoie ai de mine.

— Tipul ăsta ar putea fi suspect?

— Sigur, de ce nu, a zis Tanner, parcă prea voios. Are un trecut violent legat de soția ta.

— A fost la închisoare?

— Ea a renunțat la plângere. Nu voia, presupun, să facă declarații la proces. Dacă tu și cu mine decidem să lucrăm împreună, o să-l verific. Între timp, gândește-te la *oricine* care ar fi interesat de soția ta. Dar ar fi mai bine să fie cineva din Carthage. E mai credibil. Și acum…

Tanner și-a tras spre el un picior și și-a expus rândul de dinți de jos, care arătau neplăcut de îngrămădiți și pătați în comparație cu șirul impecabil de sus. Și-a lipit buza de jos, o clipă, de dinții strâmbi.

— Acum urmează partea cea mai grea, Nick, a zis. Am nevoie de sinceritate totală din partea ta, fiindcă altfel n-o să meargă. Spune-mi deci totul despre căsnicia ta, cele mai rele lucruri. Fiindcă dacă știu cele mai rele lucruri, pot să fac planuri pentru ele. Dar dacă sunt luat prin surprindere, suntem terminați. Și dacă suntem terminați, *tu* ești terminat. Fiindcă eu n-am decât să-mi iau zborul cu avionul meu personal.

Am tras aer în piept și l-am privit în ochi.

— Am înșelat-o pe Amy. O înșel pe Amy.

— OK. Cu mai multe femei sau doar cu una?

— Nu, nu mai multe. N-am mai înșelat-o până acum.

— Cu o femeie deci? a întrebat Bolt și s-a uitat într-o parte, oprindu-și ochii pe o acuarelă ce înfățișa o barcă cu pânze și sucindu-și verigheta pe deget. Mi-l puteam imagina sunându-și nevasta mai încolo și zicându-i: *Aș vrea și eu, măcar o dată, unul care să nu fie așa de ticălos.*

— Da, o singură fată, e foarte…

— Nu spune *fată,* niciodată să nu spui *fată,* a zis Bolt. Femeie. O

femeie care este foarte specială pentru tine. Asta urma să spui?

Sigur că da.

— Știi, nu-i așa, Nick, că specială e de fapt mai rău decât… bine? De cât timp?

— Ceva mai mult de un an.

— Ai vorbit cu ea de când a dispărut Amy?

— Da, la un telefon preplătit. Și personal, o dată. De două ori. Dar…

— În *persoană*.

— Nu ne-a văzut nimeni. Pot să jur. Doar sora mea.

A tras aer în piept, s-a uitat iarăși la tablou.

— Și ce face această… cum o cheamă?

— Andie.

— Care-i atitudinea ei privitor la toate astea?

— A fost nemaipomenită… până la anunțul cu sarcina. Acum cred că e cam… pe muchie. Foarte pe muchie. Foarte… hmm… *lipicioasă* nu-i cuvântul potrivit.

— Spune ce simți că trebuie, Nick. Dacă e lipicioasă, atunci…

— E lipicioasă. Se agață. Are nevoie de multe asigurări. E foarte dulce, dar e tânără și… a fost greu, evident.

Tanner Bolt s-a dus la minibar și a scos un Clamato{12}. Tot frigiderul era plin cu Clamato. A desfăcut sticla și a golit-o din trei înghițituri, apoi s-a șters pe buze cu o batistă de pânză.

— O să trebuiască să renunți, complet și pentru totdeauna, la orice contact cu Andie, a zis.

Am dat să zic ceva, dar m-a oprit cu un gest.

— Imediat.

— Nu pot s-o rup așa cu ea, cât ai bate din palme.

— Asta nu-i ceva negociabil. *Nick*. Serios, prietene, chiar e cazul să zic asta? Nu te poți vedea cu alte femei în timp ce nevastă-ta însărcinată a dispărut. O să ajungi dracului la închisoare. Chestiunea e cum s-o faci fără s-o întorci împotriva ta. Fără să o lași cu impulsul de a se răzbuna, de a ieși în public și de a da în vileag totul. Fă-o să creadă că așa se cade, fă-o să vrea să te țină în siguranță. Cum te descurci cu despărțirile?

Am deschis gura, dar nu m-a lăsat.

— O să te pregătim pentru discuția asta așa cum te-am pregăti pentru o anchetă, OK? Acum, dacă mă vrei, o să iau avionul până în Mississippi, îmi stabilesc acolo cartierul general și ne putem apuca să lucrăm serios la asta. Pot să fiu alături de tine și de mâine, dacă mă iei ca avocat. Vrei să mă iei?

— Vreau.

•

M-am întors în Carthage înainte de vremea cinei. Era bizar, odată ce Tanner o înlăturase pe Andie din poveste – odată ce era clar că nu mai

putea rămâne acolo – cât de rapid acceptasem, cât de puține regrete aveam. Într-o singură călătorie cu avionul, de două ore, trecusem de la *îndrăgostit de Andie* la *neîndrăgostit de Andie.* Ca și cum aș fi intrat pe o ușă. Relația noastră căpăta deja un ton sepia: era trecută. Cât de ciudat, cum îmi distrusesem căsnicia pentru fata asta cu care nu aveam nimic în comun, în afara faptului că ne plăcea să râdem sănătos și să tragem o bere rece după sex.

Sigur că e în regulă să pui capăt, mi-ar fi zis Go. *Situația s-a înrăutățit.*

Dar era și un alt motiv, mai bun: în mintea mea, Amy își cucerea tot mai mult loc. Dispăruse, dar era totuși mai prezentă decât oricine altcineva. Mă îndrăgostisem de Amy fiindcă, lângă ea, eram Nick în cea mai bună ipostază posibilă. Iubirea pentru ea mă făcea superuman, mă făcea să mă simt viu. Era greu cu ea și când era relaxată – trebuise să-mi dau silința ca să țin pasul. Stăteam câte o oră să compun pentru ea un e-mail oarecare, mă apucasem să învăț tot soiul de chestii ca să-i mențin treaz interesul: „poeții lacurilor" englezi, codul duelului, Revoluția Franceză. Mintea ei era deschisă și profundă, și am devenit mai isteț cu ea. Și mai atent, și mai activ, și mai viu, și aproape electric, fiindcă pentru Amy iubirea era ca drogurile, ca pileala ori ca pornografia: nu exista cale de mijloc. Fiecare expunere trebuia să fie mai intensă decât cea din urmă pentru obținerea aceluiași rezultat.

Amy m-a făcut să cred că eram excepțional, că mă ridicam la nivelul ei. Asta a fost începutul și sfârșitul nostru. Fiindcă nu mă puteam ridica la înălțimea măreției. Am început să tânjesc după chestii ușoare și mediocre, m-am urât pentru asta și, în sfârșit, mi-am dat seama, am pedepsit-o pe ea pentru asta. Am transformat-o în ființa rigidă și mofturoasă care devenise. Am pretins că-s un anume gen de bărbat și m-am arătat, până la urmă, a fi cu totul altceva. Și mai rău încă, m-am convins că drama noastră i se datora în întregime ei. Mi-am petrecut ani făcând-o să fie chiar lucrul care m-aș fi jurat că era: un miez incandescent de condescendență și de ură.

•

M-am tot uitat peste indiciul 4, în drum spre casă, de atâtea ori că l-am învățat pe de rost. Voiam să mă torturez singur. Nu-i de mirare că de data asta biletele ei erau atât de diferite: consoarta mea era însărcinată, voia să o ia de la început, să aducă din nou printre noi intensitatea vitală, fericită, orbitoare. Mi-o puteam imagina alergând prin oraș și ascunzând acele bilețele dulci, nerăbdătoare ca o școlăriță, abia așteptând ca eu să ajung la final – la anunțul că era însărcinată cu copilul meu. Lemn. Trebuia să fie un leagăn de modă veche. O știam pe soția mea: un leagăn vechi trebuia să fie. Deși indiciul nu avea tocmai tonul unei viitoare mame.

Închipuie-ți: eu sunt o fată rea
Și-mi trebuie pedeapsa, oh, știu că mi-o vei da.
E unde ții tu cele bune, pentru aniversare
Iartă-mă dacă asta te încurcă tare!
Au fost vremuri bune acolo, la mijloc de vară
Râs și voioșie, până în fapt de seară
Așa că fugi îndată, o clipă nu mai sta
Deschide ușa, și vei găsi surpriza ta.

Eram aproape de casă deja când mi-a picat fisa. *E unde ții tu cele bune, pentru aniversare*: „cele bune" ar fi însemnat ceva din lemn. Să pedepsești pe cineva se mai zice și „să faci o vizită în magazia de lemne". Era vorba de magazia din spatele casei surorii mele – plină de piese pentru mașina de tăiat iarbă și de unelte ruginite – o construcție veche și dărăpănată, ca în filmele de groază unde vizitatorii inoportuni sunt măcelăriți unul câte unul. Go nu se ducea niciodată pe-acolo; glumea adesea, de când se mutase, că magazia ar trebui arsă din temelii. Dar în loc de asta o lăsase să ajungă și mai neîngrijită, și mai cotropită de vegetație. Glumeam mereu zicând că ar fi un loc fantastic pentru ascuns un cadavru.

Dar nu era posibil.

Am străbătut cu mașina orașul, cu fața amorțită și mâinile reci. Mașina lui Go era pe alee, dar m-am strecurat pe lângă fereastra luminată a camerei de zi și apoi pe panta abruptă; nu mai putea să mă vadă acolo, nu mă mai putea vedea nimeni. Aveam parte de maximă intimitate.

În fundul curții, lângă șirul de copaci, se vedea magazia.

Am deschis ușa.

Nununununu.

PARTEA A DOUA

Băiatul cunoaște fata

30. Amy Elliott Dunne

Ziua dispariției

Acum, că-s moartă, sunt mult mai fericită.

Dispărută, tehnic vorbind. În curând voi fi socotită moartă. Dar să prescurtăm și să zicem moartă. Au trecut câteva ore doar, și mă simt mai bine deja: încheieturile și-au pierdut încordarea, mușchii s-au relaxat. Mi-am dat seama la un moment dat, de dimineață, că îmi simt fața altfel, diferită. M-am uitat în oglinda retrovizoare – înfiorătorul Carthage la patruzeci și trei de mile în spate, soțul meu cel plin de sine zăcând prin barul lui cleios în vreme ce urgia atârnă de o coardă subțire de pian chiar deasupra țestei lui nepăsătoare, de rahat – și am descoperit că zâmbeam. Ha! Asta-i ceva nou.

Lista mea pe azi – una dintre multele liste pe care le-am făcut în ultimul an – stă lângă mine pe scaunul de alături, și lângă numărul 22 e o pată de sânge: Să mă tai. *Dar Amy se teme de sânge,* vor spune cititorii jurnalului. (Jurnalul, da! O să ajungem și la fantasticul meu jurnal.) Nu, nu mă tem, absolut deloc, dar am spus asta în ultimul an. I-am spus lui Nick, probabil, de vreo zece ori cât de tare mă tem de sânge, și când a replicat: „Nu țin minte să-ți fie ție frică de sânge", am insistat cu: „Ți-am zis, ți-am zis de atâtea ori!" Nick se împiedică atât de puțin de problemele altora, încât a presupus că-i adevărat și gata. Să leșin la centrul de plasmă, asta a fost o completare iscusită. Chiar am făcut-o, nu doar am scris că am făcut-o. (Stai liniștit, o lămurim noi: cele adevărate, cele neadevărate și cele ce-ar putea să fie adevărate.)

Numărul 22, tăiatul, a fost mult timp pe listă. Acum e real și mă dor brațele. Tare. E nevoie de o disciplină cu totul specială ca să te tai dincolo de epidermă, până la mușchi. Vrei mult sânge, dar nu chiar atât de mult ca să leșini și să fii descoperită mai târziu într-o piscină de roșu, cu multe explicații de dat. Mi-am pus cutterul la încheietura mâinii mai întâi, dar uitându-mă la încrengătura venelor, m-am simțit ca un genist într-un film de acțiune: taie firul greșit și-o să mori. Am sfârșit prin a mă tăia pe interiorul părții de sus a brațului, mușcând dintr-o cârpă ca să nu țip. O tăietură ca lumea, adâncă. Am stat cu picioarele încrucișate pe dușumeaua bucătăriei vreme de zece minute,

lăsând sângele să se prelingă până ce-am obținut o băltoacă de toată frumusețea. Apoi am curățat totul, superficial, cum ar fi făcut-o Nick după ce m-ar fi izbit cu capul acolo. Vreau ca locuința să spună povestea unui conflict între adevărat și fals. *Lupta din sufragerie pare înscenată și sângele a fost curățat*: *nu poate fi Amy*!

Așa că automutilarea a meritat. Și totuși, câteva ore după, tăietura mă arde pe sub mânecă, sub bandaj. (Numărul 30: îngrijește-ți cu atenție rana, asigurându-te că nu apar pete de sânge pe unde n-ar trebui să fie. Închide lama cutterului și bagă-l în buzunar, ca să te descotorosești de el mai târziu.)

Numărul 18: Aranjează sufrageria. Divanul. Făcut.

Numărul 12: Pune frumos în cutie primul indiciu și așază-l destul de la vedere, ca poliția să-l găsească înainte ca soțul tău buimac să se gândească să-l caute. Trebuie să fie parte din probele poliției. Vreau să fie silit să înceapă vânătoarea de comori (ego-ul o să-l facă s-o și termine). Verificat.

Numărul 32: Schimbă-te în haine nebătătoare la ochi, îndeasă-ți părul în șapcă, mergi până la malul râului și apuc-o pe margine, cu apa la câțiva centimetri doar, până ajungi la marginea complexului. Fă asta chiar dacă știi că soții Teverer, singurii vecini care au vedere la râu, vor fi la biserică. Fă asta fiindcă nu se știe niciodată. Faci mereu un pas în plus față de ceilalți, așa ești tu.

Numărul 29: Ia-ți rămas-bun de la Bleecker. Adulmecă-i pentru ultima oară răsuflarea împuțită. Umple-i farfurioara în caz că lumea uită să-l hrănească după ce începe totul.

Numărul 33: Mișcă-ți curul din Dodge.

Verificat, verificat, verificat.

•

Pot să-ți spun mai multe despre cum am făcut totul, dar aș vrea ca mai întâi să mă cunoști. Nu pe Amy din jurnal, care este rodul ficțiunii (și Nick, care zicea că nu-s scriitoare adevărată, de ce l-oi fi ascultat vreodată?), ci pe mine, Amy cea Reală. Ce femeie ar face un asemenea lucru? Să-ți spun o poveste, una *adevărată,* ca să poți înțelege un pic.

Pentru început: n-ar fi trebuit să mă nasc.

Mama a pierdut cinci sarcini și a avut doi feți morți înainte de mine. O dată pe an, toamna, ca și cum ar fi fost o însărcinare sezonieră, precum rotația culturilor. Toate au fost fete, și toate erau numite Speranța. Sunt sigură că la sugestia tatălui meu – impulsul lui optimist, accesele de sentimentalism: *Nu ne putem pierde speranța, Marybeth.* Dar o pierduseră pe Speranța, din nou și din nou.

Doctorii le-au cerut să nu mai încerce; au refuzat. Nu-s ei genul care renunță. Au încercat iar și iar, și în cele din urmă am apărut eu. Mama nu se baza pe mine că o să rămân vie, nu suporta să se gândească la mine ca la un bebeluș real, un copil în viață, o fetiță pe care avea s-o

aducă acasă. Aș fi fost Speranța 8 dacă lucrurile mergeau prost. Dar am venit pe lume urlând – și eram de un roz electric, fosforescent. Părinții mei și-au dat seama, surprinși, că nu se gândiseră niciodată la un nume, la unul adevărat, pentru un copil adevărat. Nu mi-au pus nume în primele două zile petrecute în spital. În fiecare dimineață mama auzea cum se deschide ușa de la rezerva ei și-o simțea pe asistentă poposind în prag (mi-am imaginat-o întotdeauna ca în vremurile de altădată, cu fuste albe și înfoiate și o bonetă din aceea împăturită, precum cutiile cu mâncare chinezească pentru acasă). Asistenta se oprea și mama întreba, fără să ridice măcar privirea: „Încă mai trăiește?"

Când s-a văzut că trăiam, mi-au zis Amy, fiindcă era un nume normal de fată, un nume popular, un nume pe care-l căpătaseră o puzderie de bebeluși în acel an, așa că poate zeii n-aveau să observe că mai era și bebelușul ăsta pe lângă ceilalți. Marybeth mi-a zis că, dacă ar fi s-o mai facă odată, mi-ar spune Lydia.

Am crescut simțindu-mă specială, mândră. Eram fata care se bătuse cu neantul și izbândise. Șansele fuseseră de doar unu la sută, dar reușisem. I-am distrus pântecele mamei în proces – un marș ruinător. Marybeth n-a mai putut avea copii. Simțeam, de copil, o plăcere adâncă din cauza asta: eram eu, doar eu, eu singură.

În zilele de comemorare a deceselor Speranțelor mama se așeza în balansoar, cu o pătură pe ea, și sorbea ceai fierbinte, zicând că-și „ia și ea un pic de timp personal". Nimic dramatic, mama are prea mult bun-simț ca să se apuce de cântece de jale, dar devenea gânditoare și absentă, iar eu nu voiam așa ceva sub nicio formă, plină de pretenții cum eram. Mă suiam în poala ei sau îi azvârleam dinainte vreun desen în creion ori îmi aminteam de vreun bilețel de învoire care avea nevoie, prompt, de atenție. Tata încerca să mă distragă, încerca să mă ducă la film sau să mă mituiască cu dulciuri. Dar orice stratagemă ar fi încercat, nu funcționa. Nu voiam să-i ofer mamei acele câteva minute.

Că doar fusesem întotdeauna mai bună decât Speranțele, fiindcă reușisem. Dar și geloasă mereu – pe cele șapte prințese moarte care dansează. Ele pot să fie perfecte fără să încerce măcar, fără să înfrunte vreo clipă existența, în vreme ce eu sunt blocată aici, pe Pământ și trebuie să mă străduiesc în fiecare zi, și fiecare zi e o ocazie de a fi mai puțin decât perfectă.

E un mod epuizant de viață. Am trăit așa până la treizeci și unu de ani. Apoi, cam vreo doi ani, totul a fost bine. Datorită lui Nick.

Nick *m-a iubit.* Genul de iubire cu șase i: m-a *iubiiiiiit.* Dar nu m-a iubit pe mine-pe mine. Nick a iubit o fată care nu exista. M-am prefăcut, cum făceam adesea, am pretins că am o personalitate. Nu mă pot abține, asta am făcut întotdeauna: cum unele femei își schimbă des hainele, eu îmi schimb personalitățile. Ce mască e confortabilă, ce

se dorește, care-i moda zilei? Cred că majoritatea oamenilor fac asta, doar că nu recunosc, ori se opresc asupra vreunei măști fiindcă sunt prea leneși sau proști să-și asume schimbarea.

În noaptea aceea, cu petrecerea din Brooklyn, mă jucam de-a fata care era atunci la modă, fata pe care o vrea un bărbat precum Nick: Tipa Dezghețată. Bărbații spun asta mereu, e complimentul suprem, nu? *E o tipă dezghețată.* O Tipă Dezghețată înseamnă o femeie focoasă, deșteaptă și amuzantă care adoră fotbalul, pocherul, glumele porcoase și râgâitul, care joacă jocuri video, bea bere ieftină, iubește sexul în trei și pe cel anal și-și îndeasă pe gâtlej cârnați și hamburgeri de parcă ar găzdui cel mai mare dezmăț culinar, dar care-și și păstrează silueta impecabilă, fiindcă, mai presus de orice, Tipele Dezghețate sunt extrem de atrăgătoare. Atrăgătoare și înțelegătoare. Tipa Dezghețată nu se înfurie în veci; zâmbește doar, într-un fel îndurerat și iubitor, și-și lasă bărbatul să facă ce vrea. *Dă-i bătaie, cacă-te pe mine, nu mă supăr, sunt Tipa Dezghețată.*

Și bărbații chiar cred că fata asta există. Poate se lasă păcăliți de faptul că atâtea femei sunt dispuse să se prefacă a fi fata asta. Pe mine, mult timp, Tipa Dezghețată m-a ofensat. Vedeam bărbați – prieteni, colegi, străini – dând târcoale acestor groaznice femei prefăcute și-mi venea să-i iau deoparte și să le zic, calm: *Nu-ți dai întâlnire cu o femeie, îți dai întâlnire cu o femeie care a urmărit prea multe filme cu scenarii făcute de bărbați inabili social, care ar vrea să creadă că genul ăsta de femeie există și le-ar putea oferi un sărut.* Îmi venea să-l apuc pe amărâtul respectiv de revere ori de gentuță și să-i spun: *Curva aia nu e chiar așa ahtiată după crenvurști picanți – nimeni nu-i așa ahtiat după crenvurști*! Iar Tipele Dezghețate sunt și mai jalnice încă: nici măcar nu se prefac că ar fi femeile care ar vrea ele să fie, ci o fac pe femeile pe care le-ar vrea bărbații. A, și dacă *nu* ești o Tipă Dezghețată, te rog să nu crezi, cumva, că omul tău nu vrea o fată din asta. Poate într-o variantă un pic diferită – poate e vegan, așa că Tipa iubește proteinele vegetale și se poartă fantastic cu câinii; poate e un artist hipster, și Tipa e o tocilară ochelaristă care se dă în vânt după benzi desenate. Sunt varietăți peste varietăți, dar crede-mă, el o vrea pe Tipa Dezghețată, care e, în principiu, aia căreia-i place absolut orice lucru care-i place lui și nu se plânge niciodată. (Cum știi că *nu* ești Tipa Dezghețată? Fiindcă el zice chestii gen: „Îmi plac femeile puternice”. Dacă-ți zice asta, o să se fută, la un moment dat, cu altcineva. Fiindcă „îmi plac femeile puternice” e codul pentru „nu suport femeile puternice”.)

Am așteptat cu răbdare, *cu anii,* ca limba pendulului să se balanseze de cealaltă parte, ca bărbații să înceapă să citească Jane Austen, să croșeteze, să pretindă că iubesc cosmosul, să organizeze întâlniri de lipit poze în albume și să se pupe pe obrăjori în vreme ce noi aruncăm

priviri piezișe. Și abia atunci am putea spune: *Da, e un Tip Dezghețat.*

Dar nici vorbă. În loc de asta, femeile națiunii noastre au sporit întru degradare! Și, una-două, Tipa Dezghețată a devenit standard. Bărbații cred că ea există, că nu e doar fata de vis, una la un milion. Fiecare fată ar fi trebuit să fie tipa asta, și dacă nu erai, atunci ceva nu era în regulă cu *tine.*

Dar e ispititor să fii Tipa Dezghețată. Pentru cineva ca mine, căreia îi place să câștige, e tentant să vrei să fii fata pe care-o dorește orice băiat. Când l-am cunoscut pe Nick, am știut imediat că asta voia el. Și pentru el am fost dispusă, cred, să încerc. Îmi accept partea de vină. Chestia e că, la început, eram *nebună* după el. Îl găseam pervers de exotic, un băiat din străfundurile statului Missouri. Era al dracului de plăcut cu el prin preajmă. Stârnea în mine lucruri despre care nu știusem că există măcar: seninătate, umor, relaxare. Era de parcă m-ar fi golit și m-ar fi umplut apoi cu pene. M-a ajutat să fiu Tipa Dezghețată – cu altcineva n-aș fi putut. N-aș fi vrut. Nu pot spune că de unele aspecte nu m-am bucurat: am mâncat prăjiturele cu glazură de ciocolată, am umblat în picioarele goale, am încetat să-mi mai fac griji. Am privit filme tâmpite și am înfulecat preparate pline de chimicale. Nu-mi mai băteam capul atât, asta era cheia. Beam o cola și nu mă preocupa cum să reciclez cutia sau cum mi se adună acidul în burtă, acid atât de puternic, încât putea curăța perfect un bănuț. Ne duceam la un film tâmpit și nu-mi făceam griji în privința sexismului jignitor sau a absenței minorităților în vreun rol însemnat. Nici când filmul era cu cap și coadă nu-mi făceam griji. Nu-mi păsa de ce avea să urmeze. Nimic nu avea consecințe, trăiam momentul, și simțeam cum devin, pe dinăuntru, tot mai prostovană și superficială. Dar și fericită.

Până la Nick nu m-am simțit ca o persoană, fiindcă am fost dintotdeauna un produs. Uimitoarea Amy trebuia să fie extraordinară, creativă, bună, chibzuită, isteață și fericită. *Noi nu vrem decât să fii fericită.* Rand și Marybeth ziceau asta tot timpul, dar nu-mi explicau niciodată cum. Atâtea lecții, oportunități și avantaje, și nu m-au învățat nicicând cum să fiu fericită. Țin minte cât de mult mă nedumereau ceilalți copii. Mă duceam la câte o petrecere de aniversare și-i vedeam pe ceilalți puști cum se hlizesc și se strâmbă și încercam și eu asta, dar nu înțelegeam *de ce.* Stăteam acolo, cu elasticul de la coiful de petrecere strâns, sugrumându-mi zona moale de sub bărbie, cu glazura granulată a prăjiturii albăstrindu-mi dinții. Și încercam să-mi dau seama în ce consta distracția.

Cu Nick, în cele din urmă, înțelegeam. Fiindcă era așa de distractiv. Era ca și cum mi-aș fi dat întâlnire cu o vidră-de-mare. Era prima persoană fericită în mod natural pe care o consideram egala mea. Era deștept, arăta superb, era amuzant, fermecător și fermecat. Lumea îl

plăcea. Femeile îl adorau. Mi s-a părut o uniune perfectă: cel mai fericit cuplu din zonă. Nu că iubirea ar fi o competiție. Dar nu înțeleg ce sens are să stai în cuplu dacă nu există fericire maximă.

Am fost probabil mai fericită în acei primi ani – în care m-am prefăcut că sunt altcineva – decât înainte sau după, vreodată. Nu-mi dau seama ce înseamnă asta.

Dar a trebuit să se oprească apoi, fiindcă nu era real, nu eram eu acolo. Nu eram *eu,* Nick! Credeam că știi. Credeam că-i un fel de joc. Credeam că aveam o complicitate, o chestie gen *nu mă-ntreba și nu-ți spun.* Am încercat din greu să am inima ușoară. Dar nu se putea susține. Și a reieșit că nici el nu-și putea susține partea lui: bârfele inteligente, jocurile istețe, romantismul și curtarea. Totul a început să se erodeze. Nu-l suportam pe Nick când se arăta surprins dacă deveneam eu. Îl uram pentru că nu știa că totul trebuia să se termine, pentru că el chiar credea că se însurase cu creatura asta, rodul imaginației unui milion de bărbați care se masturbează, autosatisfăcuți și cu spermă pe degete. A părut de-a dreptul stupefiat când l-am rugat să mă *asculte.* Nu-i venea să creadă că nu-mi place să-mi epilez păsărica la sânge și să i-o sug la cerere. Că *mă deranja* când nu apărea la întâlnirile cu prietenii mei. Însemnarea aceea penală din jurnal? *Nu-mi trebuie scenarii jalnice cu maimuța dansatoare pe care să le repet în fața prietenilor*; *mă bucur că-l pot lăsa să fie el însuși.* Rahat idiot sută la sută, din seria Tipa Dezghețată. Ce pizdă proastă. Iarăși, nu pricep: dacă lași un bărbat să anuleze planuri ori să refuze să facă lucruri pentru tine, ai *pierdut.* Nu obții ce vrei. E destul de clar. Sigur, el s-ar putea să fie fericit, ar putea spune că *ești cea mai mișto tipă care există,* dar o spune fiindcă *i-ai făcut pe plac.* Îți zice Tipa Dezghețată ca să te tragă în piept! Asta fac bărbații: încearcă să te facă să crezi că ești Tipa Dezghețată ca să te înclini înaintea dorințelor lor. Ca un vânzător de mașini care zice: *Cam cât ați da pe frumusețea asta*? când tu încă n-ai fost de acord să o cumperi. Fraza îngrozitoare pe care o folosesc bărbații: „Știu că nu te superi dacă…” *Ba da, mă supăr.* Spune-o și gata. N-o da cotită, pizdulice tâmpită.

Așa că trebuia să se oprească. Legătura cu Nick, siguranța simțită cu Nick, fericirea cu Nick, toate m-au făcut să-mi dau seama că în peisaj există și Adevărata Amy, care e mult mai bună, mult mai interesantă, complicată și provocatoare decât Amy Dezghețata. Nick o voia pe Amy Dezghețata oricum. Îți închipui cum e să-ți arăți adevărata fire, în sfârșit, soțului tău, sufletului tău pereche, și să vezi că *nu te place*? Așa a început ranchiuna. M-am gândit mult la asta și cred că da, așa a început.

31. Nick Dunne

Șapte zile de la dispariție

Am reușit să fac câțiva pași prin magazie, dar după aceea a trebuit să mă sprijin de un perete și să-mi trag sufletul.

Știam că o să fie rău. Am știut de îndată ce mi-am dat seama care e indiciul: magazia de lemne. Zile bune, voioșie. Fiindcă nu ne descria pe mine și pe Amy. Era vorba despre mine și Andie. Magazia fusese doar unul dintre multele locuri neobișnuite unde făcusem sex cu Andie. Locurile noastre potențiale de întâlnire erau reduse ca număr. Apartamentul ei de bloc, plin cu tot felul de chestii, era, în principiu, nefrecventabil. Motelurile apar pe cardul de credit, iar nevastă-mea nu era nici încrezătoare și nici proastă (Andie avea un MasterCard, dar extrasul de cont ajungea la maică-sa. Mă doare să admit asta.) Așa că magazia de lemne, din curtea soră-mii, era foarte sigură după ce Go pleca la muncă. La fel și casa abandonată a lui taică-meu. (*Poate îți pare-acum rău că m-ai adus aici/ La început n-a fost așa grozav, ce poți să zici/ Dar nu aveam locuri prea multe, pe-ales/ Și-am zis atunci*: *să trecem pe-aicea mai des*) și, de câteva ori, biroul meu de la școală (*Că sunt a ta studentă îmi imaginez/ Și tu profesor, plin de farmec și deștept/ Cu mintea* [*și cu trupul*] *te visez*) ba chiar, odată, în mașină la Andie, trasă pe un drumeag din Hannibal după o vizită făcută cu ea acolo, o versiune mult mai satisfăcătoare a banalei excursii cu Amy (*M-ai dus aici să-mi povestești, doar mie/ Isprăvile-ți de prin copilărie/ Cu pantalonii peticiți și șapca ta cu cozoroc*).

Fiecare indiciu a fost ascuns într-un loc unde am înșelat-o pe Amy. S-a folosit de vânătoarea de comori ca să-mi facă un tur al infidelităților mele. M-a lovit un val de greață când mi-am imaginat-o pe Amy urmărindu-mă pe mine, neștiutorul, cu mașina – la tata, la Go, în afurisitul de Hannibal – urmărindu-mă cum i-o trag fetei aceleia gingașe și tinere și strângând din buze cu dezgust și triumf.

Fiindcă știa că mă așteaptă o pedeapsă pe cinste. Acum, la ultimul popas, Amy era gata să-mi dezvăluie cât de isteață era. Pentru că magazia era plină ochi cu toate acele obiecte și flecușteț de care mă jurasem lui Boney și Gilpin că nu le-am cumpărat cu cardurile de credit. Erau acolo crosele de golf nebunesc de scumpe, ceasurile și consolele de jocuri, hainele de firmă, toate acolo, în așteptare, pe proprietatea soră-mii. Părea că le-am adus ca să aștepte moartea soției mele, după care putea să urmeze distracția.

•

Am bătut la ușa lui Go și, când a răspuns, trăgând din țigară, i-am zis că trebuie să-i arăt ceva, apoi m-am întors cu spatele și, fără vorbă,

am condus-o până la magazie.

— Uite, am zis, făcându-i semn să intre pe ușa deschisă.

— Alea sunt… e toată chestia… de pe cardurile de credit?

Vocea lui Go devenise ascuțită și sălbatică. Și-a pus o mână la gură și s-a tras un pas mai departe de mine. Mi-am dat seama că, pentru o clipă, crezuse că-i fac o mărturisire.

N-o să mai putem șterge asta niciodată, momentul ăsta. Doar pentru chestia asta, și îmi uram soția.

— Amy mi-a înscenat-o, Go, am zis. Amy a cumpărat lucrurile astea. Vrea să mă *aranjeze*.

A tresărit. A dat din pleoape o dată, de două ori, și a scuturat din cap abia perceptibil, ca și cum ar fi vrut să scape de imagine: Nick, ucigașul nevesti-sii.

— Amy a înscenat că am ucis-o. Da? Ultimul ei indiciu m-a adus chiar aici, și *nu,* n-am știut despre *niciuna* dintre chestiile astea. E marea ei declarație. *Vă prezentăm „Nick se duce la închisoare*!"

O bulă imensă, arzătoare de aer mi s-a format în fundul gâtului – eram pe cale să mă smiorcăi sau să râd. Am râs.

— Păi, vezi? Să-mi trag palme, pricepi?

Așa că haide, vino, te aștept/ Cum este viața să te-nvăț din nou. Ultimele cuvinte din primul indiciu al lui Amy. Cum de nu-mi dădusem seama?

— Dacă ți-a înscenat asta, de ce ți-ar spune?

Go încă se holba, peste poate de uimită de conținutul magaziei sale.

— Fiindcă a făcut-o atât de perfect. Întotdeauna a avut nevoie de validare, de laude, mereu. Vrea să știu că-s terminat. Nu poate rezista. Altfel n-ar fi distractiv.

— Nu, a zis Go, rozându-și o unghie. Mai e ceva aici. E mai mult. Ai pus mâna pe ceva?

— Nu.

— Bine. Atunci întrebarea ar fi…

— Ce crede ea că o să fac după ce găsesc toate astea, probe incriminatoare, pe proprietatea soră-mii, am zis. Asta-i întrebarea, fiindcă orice presupune ea că aș face, orice ar vrea ea să fac, trebuie să fac opusul. Dacă bănuiește că o să mă scap în pantaloni și o să încerc să fac vânt chestiilor ăstora, îți garantez că s-a gândit ea la o cale ca să fiu prins.

— Păi, nu le poți lăsa aici, a zis Go. Așa o să fii prins clar. Ești sigur că a fost ultimul indiciu? Unde ți-e cadoul?

— O, rahat, nu. Trebuie să fie pe-aici pe undeva.

— Nu intra acolo, a zis Go.

— Trebuie. Dumnezeu știe ce-a mai pus la cale.

Am pătruns cu grijă în șopronul umed, cu mâinile lipite de corp, pășind în vârful picioarelor ca să nu las urme. După un televizor cu

ecran plat, scrisoarea albastră a lui Amy se odihnea pe capacul unei cutii de cadouri uriașe, ambalată în frumoasa ei hârtie argintie. Am luat plicul și cutia și le-am scos în aerul cald de afară. Obiectul ambalat era greu, avea cam cincisprezece kile, și era separat în mai multe bucăți care au alunecat cu un zuruit bizar când am pus cutia jos, la picioare. Go, involuntar, a făcut iute un pas înapoi. Am desfăcut plicul.

Dragul meu soțior,

Acum a venit momentul să-ți spun că te cunosc mai bine decât ți-ai putea imagina vreodată. Știu că ai uneori impresia că te miști singur prin lume, nevăzut, neobservat. Dar să nu crezi nicio clipă asta. Te-am studiat. Știu ce-o să faci înainte de-a o face. Știu pe unde-ai umblat și pe unde-o să mai umbli. Am pregătit, pentru aniversarea asta, o expediție: una mică, mititică. Și să nu-ți faci griji în privința cadoului. De data asta cadoul o să vină la tine! Așa că stai cuminte și relaxează-te, fiindcă ești TERMINAT.

— Ce expediție mititică? a întrebat Go, făcându-mă să scot un mârâit.

— Mă trimite pe mine *la mititica*.

— S-o ia mama naibii. Deschide pachetul.

Am îngenuncheat și am săltat cu vârful degetelor capacul, de parcă mă așteptam la o explozie. Liniște. Am aruncat o privire înăuntru. Pe fundul cutiei zăceau două marionete de lemn, puse una lângă alta. Păreau soț și soție. Bărbatul era îmbrăcat pestriț și rânjea ca turbatul, ținând în mână un baston sau un băț. Am tras afară păpușa-soț, cu membrele săltând elastice, flexibil ca un dansator. Soția era mai gingașă, mai drăguță și mai țeapănă. Pe față i se vedea o expresie șocată, de parcă ar fi văzut ceva alarmant. Dedesubt era și un bebeluș minuscul, ce putea fi legat de ea cu o fundă. Păpușile erau străvechi, grele și mari, aproape cât marionetele ventrilocilor. L-am apucat pe bărbat, am prins mânerul gros cu care era mișcat, iar brațele și picioarele i-au zvâcnit sălbatic.

— Te ia cu fiori, a zis Go. Oprește-te.

Sub cele două păpuși se afla o bucată albastră de hârtie împăturită în două. Cu scrisul împrăștiat al lui Amy, numai triunghiuri și puncte. Scria așa:

E începutul unei noi și minunate povești, Nick! „Așa se face treaba!”

Distracție plăcută.

Am întins, pe masa din bucătărie a mamei, indiciile lui Amy și cutia cu cele două marionete. Ne-am holbat la ele ca și cum am fi încercat să înjghebăm o imagine din piese disparate.

— De ce să-și mai bată capul cu vânătoarea de comori dacă își plănuia… planul, a zis Go.

Planul devenise prescurtarea de la *și-a plănuit dispariția și ți-a înscenat o crimă.* Suna mai puțin dement.

— Să mă țină ocupat, în primul rând. Să mă facă să cred că mă iubește încă. Eu umblu cu limba scoasă după indicii, crezând că nevasta vrea să dreagă lucrurile, să dea un nou impuls căsniciei noastre…

Starea de visare – de parcă aș fi fost o fată romanțioasă – pe care mi-o induseseră biletele mă scârbea. Mă stânjenea. Mă rușina până în măruntaie, genul de jenă care devine parte din ADN-ul tău, care te schimbă. După atâția ani, Amy încă mă putea duce de nas. Putea scrie câteva bilețele și să mă recucerească cu totul. Eram mica ei fantoșă.

Te găsesc eu, Amy. Cuvinte de om îndrăgostit, dar intenții urâte.

— … ca să nu mă gândesc: *Hei, cam arată ca și cum mi-am omorât soția, oare de ce*?

— Iar poliției i s-ar fi părut ciudat – și ție ți s-ar fi părut așa – dacă nu organiza vânătoarea de comori, tradiția, a cugetat Go. Ar fi arătat ca și cum știa că urmează să dispară.

— Totuși, sunt îngrijorat din cauza ăstora, am zis, arătând spre marionete. Sunt destul de neobișnuite, deci ar trebui să însemne ceva. Fiindcă, dacă voia doar să-mi abată un timp atenția, cadoul final ar fi putut să fie orice lucru de lemn.

Go și-a trecut un deget peste îmbrăcămintea făcută din petice colorate a păpușii-bărbat.

— Se vede clar că-s foarte vechi. De epocă.

Le-a dat hainele deoparte și a dezvelit mânerul ca o măciucă al păpușii masculine. Păpușa-femeie avea doar o adâncitură de formă pătrată în cap.

— Ar trebui să fie ceva sexual aici? Masculul are mânerul ăsta imens, ca o sulă. Iar femeia nu. Are doar gaura asta.

— Pare destul de evident: bărbații au penisuri și femeile vagine?

Go a băgat un deget în gaura păpușii-femeie, l-a învârtit ca să se asigure că nu-i nimic ascuns.

— Deci, ce zice Amy?

— Când le-am văzut, prima dată mi-am spus: *A, a cumpărat jucării.* Mami, tati, copilașul. Fiindcă era însărcinată.

— Oare e însărcinată măcar?

Am simțit că mă inundă o deznădejde adâncă. Sau, de fapt, opusul. Nu ca un val care urcă și se rostogolește peste mine, ci precum apa

mării retrăgându-se la reflux: senzația că mi se ia ceva, că sunt tras și eu. Nu mai puteam spera că soția mea e însărcinată, dar nu reușeam nici să nădăjduiesc că nu mai este.

Go a scos păpușa-bărbat, s-a scărpinat la nas și a zis, brusc luminată:

— Tu ești marioneta.

Am râs.

— M-am gândit și eu, literalmente, exact la cuvintele astea. Dar de ce bărbat și femeie? Amy, clar, nu-i marionetă, ea e păpușarul.

— Și ce-i cu *așa se face treaba*? Trebuie făcut *ce*?

— Trebuie făcută zob viața mea?

— Nu-i vreo frază pe care avea Amy obiceiul s-o zică? Sau vreun citat din cărțile cu *Amy,* ori…

S-a așezat grăbită la calculator și a căutat *așa se face treaba*: Au apărut versurile de la *Așa se face treaba,* melodia trupei Madness.

— A, mi-i aduc aminte, a zis Go. Foarte bună trupă de ska.

— Ska, am zis, simțind că mă apucă un râs dement. Fantastic.

Versurile erau despre un meseriaș care putea face tot soiul de reparații casnice – inclusiv electricitate și canalizare – și care prefera să fie plătit în bani gheață.

— Doamne, să-mi bag picioarele în anii optzeci, am zis. Niciun vers n-are sens.

— „Reflexul e copil unic”, a zis Go, încuviințând din cap.

— „Așteaptă lângă parc”, am bolborosit, răspunzând automat.

— Deci, dacă asta e, ce înseamnă? a spus Go, întoarsă spre mine și uitându-mi-se atentă în ochi. E un cântec despre un tip bun la toate. Cineva care are acces la casa ta, ca să repare chestii. Care o să fie plătit în bani gheață, ca să nu existe înregistrări ale tranzacției.

— Cineva care a instalat camere video? am întrebat. Amy a fost de câteva ori plecată din oraș în timpul… relației mele extraconjugale. Poate se gândea să ne filmeze în flagrant.

Go m-a privit întrebătoare.

— Nu, n-am făcut-o niciodată la noi în casă.

— Poate vreo ușă secretă? a sugerat Go. Vreun lambriu fals pe care l-a pus Amy ca să ascundă ceva ce… nu știu, ți-ar putea dovedi nevinovăția?

— Cred că asta-i. Da, Amy se folosește de un cântec de la Madness ca să-mi dea un indiciu privind propria mea libertate, asta dacă pot descifra codurile ei viclene, îmbibate de ska.

Go a râs și ea.

— Doamne sfinte, poate noi suntem ăia duși cu sorcova. Suntem? Toată povestea asta e complet dementă?

— Nu-i dementă. M-a aranjat. Altfel nu se explică *tonele* de chestii din curtea *ta.* Și ar fi exact stilul lui Amy să te bage și pe tine un pic în asta, să te mânjească un pic cu mizeria mea. Nu, e Amy. Cadoul,

biletul scris la șmecherie pe care ar trebui să-l înțeleg, în mă-sa. Nu, și trebuie să ne întoarcem la păpuși. Caută după cuvântul *marionete*.

M-am prăvălit pe canapea, simțind o zvâcnire surdă în tot corpul. Go a făcut-o pe secretara.

— O, Doamne! Da! Sunt păpuși Punch și Judy{13}. Nick, suntem idioți! Expresia aceea e marca lui Punch. *Așa se face treaba*!

— OK. Vechiul spectacol de marionete… e foarte violent, nu? am întrebat.

— E așa de aiurea chestia!

— Go, e violent, nu?

— Mda. Violent. Doamne, e nebună de legat.

— O bate, nu?

— Stai să citesc… așa. Punch omoară copilașul.

A ridicat privirea spre mine.

— Și când Judy îi cere socoteală, o bate și pe ea până o omoară.

Gâtlejul mi s-a umplut de salivă.

— Și de fiecare dată când face ceva groaznic și scapă nepedepsit, spune „Așa se face treaba!”

L-a înșfăcat pe Punch și l-a așezat în poală, ținând mânușele de lemn de parcă ar fi avut un copil în brațe.

— E prefăcut și superficial, chiar și când își ucide nevasta și copilul.

M-am uitat la păpuși.

— Deci îmi oferă structura narativă a înscenării mele.

— Nici nu reușesc să pricep complet chestia asta. *Psihopata* naibii!

— Go?

— Mda, corect: nu voiai să rămână gravidă, te-ai enervat, ai omorât-o pe ea și copilul nenăscut.

— Pare cumva un anticlimax, am zis.

— Climaxul e când ți se bagă în cap lecția că Punch nu se învață niciodată minte, când ești prins și acuzat de omor.

— Iar în Missouri există pedeapsa cu moartea, am zis. Ce distractiv!

32. Amy Elliott Dunne

Ziua dispariției

Știi cum am aflat? I-am *văzut*. Atât de prostănac e soțul meu. Într-o noapte viforoasă de aprilie; mă simțeam tare singură. Beam amaretto cald, stăteam cu Bleecker întinsă pe dușumea și citeam, ascultând discuri vechi și zgâriate, cum făceam odată cu Nick (asta a fost adevărat în jurnal). Am avut un impuls de voioșie romantică: aveam să-l surprind la Bar, puteam să bem câteva păhărele și apoi să hălăduim amândoi pe străzile pustii, ținându-i mâna în mâna mea

înmănușată. Puteam să umblăm prin centrul liniștit, și el să mă lipească de-un perete și să mă sărute, în ninsoarea ce arăta ca un nor de zahăr. Așa-i, îl voiam atât de mult înapoi, că eram dispusă să recreez momentul acela. Eram dispusă să mă prefac iarăși că aș fi altcineva. Știu că gândeam: *Încă putem găsi o cale ca să punem asta pe roate*! *Ai încredere*! Îl urmasem tocmai până în Missouri pentru că încă mai așteptam să mă iubească iar într-o zi, să mă iubească în felul acela intens și concentrat al lui, care făcea ca totul să fie bine. Încredere!

Am ajuns chiar la timp să-l văd cum pleacă împreună cu ea. Eram în nenorocita de parcare, la nici zece metri de ei, și nu m-a observat, eram o nălucă pentru el. Nu-și pusese mâinile pe ea, încă nu, dar știam. Îmi dădeam seama fiindcă era așa de *conștient* de ea. I-am urmărit și, brusc, a pus-o cu spatele la un copac – *în mijlocul orașului* – și a sărutat-o. *Nick mă înșală,* m-am gândit prostește și, până să apuc să zic ceva, urcau deja spre apartamentul ei. Am așteptat o oră în prag, apoi mi s-a făcut prea frig – unghii albastre, dinți clănțănind – și m-am dus acasă. N-a aflat niciodată că aflasem.

Aveam o identitate nouă, pe care nu mi-o alesesem. Eram Nevasta Dobitoacă Măritată cu Bărbatul Mediocru de Rahat. Reușise s-o dezvrăjească pe Uimitoarea Amy cât ai bate din palme.

Știu femei a căror identitate e un ghem de mediocritate benignă. Viețile lor sunt șiruri de insatisfacții: iubitul care n-o apreciază, cele cinci kile în plus, șeful care o tratează de sus, sora clevetitoare, soțul adulterin. Mă plasasem mereu deasupra unor asemenea povești, înclinând cu înțelegere capul și gândindu-mă cât de neghioabe sunt femeile astea că lasă așa ceva să se întâmple, cât de lipsite de disciplină. Și acum să fiu una dintre ele! Una dintre femeile cu istorii nesfârșite, din cele care-i fac pe oameni să dea din cap cu compasiune și să gândească *Prostovana asta amărâtă.*

Parcă auzeam povestea, cum le-ar fi plăcut tuturor s-o spună: Uimitoarea Amy, fata care nu greșea niciodată, s-a lăsat târâtă, lefteră, în mijlocul țării, unde soțul ei a schimbat-o cu o femeie mai tânără. Cât de previzibil, cât de mediocru, cât de amuzant. Și soțul? El a ajuns mai fericit ca oricând. Nu. Asta nu puteam să permit. Nu. Niciodată. Niciodată. Nu-mi face el așa ceva ca să câștige până la urmă.

Mi-am schimbat *numele* pentru mizeria aia umană. Înregistrările istorice au fost alterate – Amy Elliott a devenit Amy Dunne – și gata, la revedere. Nu, n-o să se *bucure* el că a câștigat.

Așa că am început să mă gândesc la o altă poveste, una mai bună, care să-l distrugă pe Nick pentru că mi-a făcut asta. O poveste care să-mi restituie perfecțiunea. Care să mă facă pe mine eroina adorată și fără prihană.

Fiindcă toată lumea o iubește pe Fata Moartă.

•

E o chestie destul de extremă să-i înscenezi o crimă soțului tău. Vreau să știi că-mi dau seama de asta. Fiindcă toți chibiții de pe-acolo or să spună: *Ar fi trebuit să plece și gata, să-și salveze ce-i mai rămânea din demnitate. Adio și n-am cuvinte*! *Două lucruri rele nu fac unul bun*! Vorbele pe care le zic femeile fără coloană vertebrală, care-și confundă slăbiciunea cu moralitatea.

N-o să cer divorțul, fiindcă exact asta și vrea. Și n-o să-l iert, fiindcă nu prea îmi vine să *întorc și celălalt obraz.* Aș putea fi mai clară de-atât? Nu mi s-ar părea un final satisfăcător. Să câștige lupul cel rău? Dă-l în mă-sa!

S-a făcut mai bine de un an de când îi simt pe degete mirosul fofoloancei ei, când se bagă în pat lângă mine. L-am văzut cum se admiră în oglindă, cum se ferchezuiește pentru întâlniri ca un babuin ațâțat. I-am ascultat atâtea minciuni, minciuni, minciuni – de la invenții simpliste, ca de copil, la edificii vaste, complexe. I-am simțit gustul de cremă de unt din pupăturile pe buze, un iz dulceag cum n-a avut niciodată înainte. I-am simțit părul crescut pe față, care știe că nu-mi place dar, se pare, îi place ei. Am suferit cu toate cele cinci simțuri trădarea. Mai mult de un an.

Așa că e posibil s-o fi luat razna nițel. Știu, chiar știu că să-i înscenezi bărbatului tău o crimă e cu mult peste ce-ar face o femeie obișnuită.

Dar e cât se poate de *necesar.* Lui Nick îi trebuie o lecție. *Niciodată* n-a fost învățat minte! Alunecă prin viață cu zâmbetul lui larg de Nick-cel-fermecat, cu încrederea lui de copil iubit, cu sucelile și evaziunile lui, cu neajunsurile și egoismele lui, și nimeni nu-l trage la răspundere pentru *nimic.* Cred că experiența asta o să-l facă un om mai bun. Infectu' naibii!

•

Am crezut mereu că aș putea comite crima perfectă. Ăia care sunt prinși sunt prinși fiindcă n-au răbdare; refuză să plănuiască. Zâmbesc iarăși în timp ce bag rahatul de mașină de evadare în viteza a cincea (Carthage e la mai bine de o sută de kilometri, rămasă în praf) și mă pregătesc pentru trecerea vijelioasă a unui camion – mașina asta pare gata să se desprindă de pe drum de fiecare dată când trece vreo camionetă pe lângă ea. Dar zâmbesc, fiindcă automobilul arată cât de deșteaptă sunt: l-am cumpărat cu douăsprezece mii de dolari, bani gheață, de la cineva care-a dat anunț pe Craigslist. Acum cinci luni, ca amintirea să nu fie proaspătă în mintea nimănui. Un Ford Festiva din 1992, cea mai micuță și ușor de uitat mașină din lume. M-am întâlnit noaptea cu vânzătorul, în parcarea unui magazin Walmart din Jonesboro, Arkansas. Am luat trenul, cu un teanc de bani în poșetă – opt ore dus și opt întors, când Nick era într-o *excursie cu băieții,* adică *la futut curvi*ș*tina.* Am mâncat la vagonul restaurant, o mână de lăptuci

cu două roșii pitice descrise de meniu drept salată. Am stat în compartiment cu un fermier melancolic ce se întorcea acasă după ce-și văzuse pentru întâia oară strănepotul.

Cuplul care-mi vânduse Fordul a părut la fel de interesat de discreție ca și mine. Femeia a rămas tot timpul în mașină, în brațe cu un copil mic, cu suzetă în gură, și a urmărit cum eu și soțu-i am schimbat banii pe chei. (Așa se scrie corect, apropo: eu și soțu-i.) După care s-a dat jos și am urcat eu. Și cu asta basta. Am văzut, în oglinda retrovizoare, cum măresc pasul spre Walmart, cu banii în mână. Apoi am ținut mașina parcată în St. Louis, pe termen lung. Merg acolo de două ori pe lună și schimb parcarea. Plătesc în numerar. Port șapcă. Destul de ușor.

Ăsta-i, oricum, doar un exemplu. De răbdare, planificare și inventivitate. Sunt mulțumită de mine; mai am trei ore și ajung în desișurile de pe Platoul Ozark, un mic arhipelag de cabane în codru care acceptă bani gheață pentru închirieri săptămânale și are televiziune prin cablu, absolut obligatorie. Plănuiesc să mă dau la fund acolo, o săptămână sau două; nu vreau să fiu pe drumuri când apar știrile, și e ultimul loc în care s-ar gândi Nick că m-am ascuns, odată ce-și dă seama că m-am ascuns.

Porțiunea asta de autostradă e deosebit de urâtă. Pustiul din mijlocul Americii. După alți treizeci de kilometri văd, de la o ieșire, rămășițele unei benzinării singuratice, de familie, goală dar nu încuiată și, când trag acolo mașina, văd ușa de la toaleta femeilor căscată larg. Intru – nu-i curent electric, dar există o oglindă de metal vălurită și apa încă vine la chiuvetă. Scăldată în soarele de asfințit și în arșița de saună, scot din poșetă niște foarfeci de metal și o vopsea de păr cafenie. Îmi retez șuvițe mari de păr. Toată chestia blondă nimerește într-o pungă de plastic. Aerul îmi izbește ceafa și îmi simt capul ușor, ca un balon – îmi răsucesc gâtul de câteva ori ca să mă bucur de senzație. Pun culoarea pe păr, îmi verific ceasul și zăbovesc în pragul ușii, cuprinzând cu privirea kilometri întregi de teren plat punctat de restaurante fast-food și de lanțuri de moteluri. Parcă simt vaietul unui Indian{14}. (Nick ar urî gluma asta. Un sens derivat! Și ar adăuga: „Cu toate că însuși cuvântul *derivat* spus în sens critic este un derivat”. Trebuie să mi-l scot din cap – încă îmi cenzurează replicile, de la o sută cincizeci de kilometri distanță.) Mă spăl pe cap în chiuvetă, apa caldă mă face să transpir, și apoi revin în mașină cu punga de păr și gunoaie. Îmi pun pe ochi o pereche de ochelari demodați, cu ramă metalică subțire, mă uit iarăși în oglinda retrovizoare și zâmbesc. Nick și cu mine nu ne-am fi căsătorit în veci dacă arătam așa când ne-am întâlnit. Toate acestea ar fi putut fi evitate dacă eram ceva mai puțin drăguță.

Numărul 34: Schimbă-ti înfățișarea. Rezolvat.

•

Nu știu exact cum să fiu Amy cea Moartă. Încerc să-mi dau seama ce înseamnă asta pentru mine, ce-o să se aleagă de mine în următoarele luni. O să fiu oricine, îmi închipui, mai puțin personajele pe care le-am întruchipat deja: Uimitoarea Amy. Aspiranta Cochetă din Anii Optzeci. Vegetariana de Ochii Lumii. Ingenua care Roșește, Isteața Sofisticată cu Aere Misterioase, Vegana Retro (versiunea finală a Vegetarienei de Ochii Lumii). Tipa Dezghețată, Soția Iubită, Soția Neiubită, Soția Ranchiunoasă și Răzbunătoare. Amy din Jurnal.

Sper că ți-a plăcut Amy din Jurnal. A fost menită să placă. Adică unul ca tine s-o placă. E *ușor* s-o placi. N-am priceput niciodată de ce așa ceva e considerat un compliment – că te poate plăcea absolut oricine. N-are a face. Notațiile au ieșit bine, și n-a fost deloc ușor. A trebuit să mențin o identitate afabilă și cumva naivă, o femeie care-și iubește soțul și-i vede unele lipsuri (altfel ar fi proastă grămadă), dar îi e sincer devotată – și totodată să conduc cititorul (în cazul de față polițiștii, abia aștept să dea de el) spre concluzia că Nick chiar plănuia să mă ucidă. Așa de multe indicii de găsit, atâtea surprize așteaptă!

Nick și-a bătut mereu joc de listele mele nesfârșite. („E ca și cum te-ai asigura că nu ești niciodată satisfăcută, ca și cum mereu ar fi ceva de perfecționat, în loc să savurezi, pur și simplu, momentul.”) Bun, dar cine-a câștigat? Eu, fiindcă lista mea, lista cea mai cea, intitulată *Să i-o trag lui Nick Dunne,* reprezintă cea mai completă și exhaustivă listă creată vreodată. Pe listă era și *Scrie notații în jurnal din 2005 până în 2012.* Șapte ani de jurnal, nu completat în fiecare zi, e drept, dar măcar de două ori pe lună. Știi câtă disciplină îți trebuie? Oare Amy Tipa Dezghețată ar fi fost în stare s-o facă? Să analizeze toate evenimentele săptămânii în curs, să verifice cu vechile mele calendare, să se asigure că n-a uitat nimic important, apoi să reconstruiască felul în care reacționează Amy din Jurnal la fiecare eveniment? A fost, în mare, amuzant. Îl așteptam pe Nick să se ducă la Bar sau să-și vadă amanta, amanta aia care-și butonează mereu telefonul și mestecă gumă, insipida cu unghii văcsuite cu ojă și colanți cu inscripții pe buci (nu-i ea chiar așa, dar ar putea prea bine să fie), apoi îmi turnam un pic de cafea sau deschideam o sticlă de vin, luam unul dintre cele treizeci și două de pixuri ale mele și-mi rescriam puțintel viața.

E drept, uneori, cât am făcut asta, l-am urât mai puțin pe Nick. Îmi mai venea câte un impuls de Tipă Dezghețată, de aia. Uneori Nick venea acasă duhnind a bere sau a dezinfectantul de mâini cu care se freca după coitul cu amanta (nu îndepărta izul cu totul niciodată – cred că-i putea păsărica ceva de groază fetei ăleia) și-mi zâmbea cu vinovăție, tot numai lapte și miere, și aproape că gândeam *N-o să mai continui cu asta.* Apoi mi-l imaginam cu ea, în chiloți tanga, cum îl lăsa s-o degradeze fiindcă se prefăcea a fi Tipa Dezghețată și pretindea

astfel că-i place să i-o sugă, că-i place fotbalul și să se facă *muci.* Și-mi venea în cap, atunci: *Sunt măritată cu un imbecil, cu un bărbat care o să aleagă întotdeauna aia, și când o să se plictisească de fofoloanca aia gogomană, o să găsească altă fată care se preface că e fata aia, și n-o să trebuiască să facă nimic greu în toată viața lui.*

Și eram tot mai hotărâtă.

O sută cincizeci și două de notații în total, și nu cred că i-am pierdut vreodată vocea. Am scris-o cu multă grijă pe Amy din Jurnal. E menită să placă polițailor, să placă publicului, asta dacă or să se facă publice pasaje. Trebuie să citească jurnalul ăsta ca pe un soi de tragedie gotică. O femeie minunată, cu suflet bun – *cu o viață întreagă în față, care avea totul,* și ce se mai zice de femeile care mor – își alege partenerul greșit și *plătește prețul ultim.* Trebuie să mă placă. S-o placă pe ea.

Părinții mei își fac griji, sigur că da, dar cum să-mi pară rău pentru ei de vreme ce ei m-au făcut așa și apoi m-au părăsit? Niciodată n-au apreciat pe deplin faptul că făceau bani de pe urma existenței mele, că ar fi trebuit să am drepturi de autor pe chestia asta. Apoi, după ce m-au stors de banii *mei,* părinții mei „feminiști" l-au lăsat pe Nick să mă ducă la dracu-n praznic în Missouri, de parcă aș fi fost roabă ori vreo mireasă comandată prin poștă, sau o proprietate oarecare. Și mi-au dat și o mizerie de ceas cu cuc să-mi amintească de ei. *Mersi pentru treizeci și șase de ani de serviciu credincios*! Merită să creadă că am murit, fiindcă, practic, în starea asta m-au adus: fără bani, fără casă, fără prieteni. Și ei merită să sufere. Dacă nu poți să ai grijă de mine cât sunt vie, e ca și cum m-ai fi omorât cu mâna ta. Exact ca Nick, care a distrus și a respins, bucată cu bucată, eul meu real – *prea ești severă, Amy, prea bătoasă, te gândești prea mult la lucruri, analizezi prea mult, nu mai ai niciun haz, mă faci să mă simt nefolositor, Amy, mă faci să mă simt rău, Amy.* A decupat hălci din mine cu tăieturi blazate: independența, mândria, stima mea de sine. Eu am dat, iar el a luat necontenit. Și, la schimb, m-a dezrădăcinat din existență.

Curvișina, a ales-o pe curvișina aia în locul meu. Mi-a asasinat sufletul, asta ar trebui să fie o crimă. Și de fapt, chiar este. Din punctul meu de vedere, cel puțin.

33. Nick Dunne

Șapte zile de la dispariție

A trebuit să-l sun pe Tanner, avocatul meu nou-nouț, și să rostesc

vorbele care îl vor face să regrete că mi-a acceptat banii: *Cred că nevastă-mea mi-a înscenat ceva.* Nu i-am văzut fața, dar mi-o pot imagina – ochii rotindu-se în orbite, grimasa, extenuarea unui om care nu aude decât minciuni.

— Ei bine, a zis după o ditamai pauza, o să ajung acolo mâine-dimineață la prima oră, și-o deslușim noi – punem totul pe masă – dar între timp ține-ți firea, bine? Du-te la culcare și ține-te tare.

Go i-a urmat sfatul; și-a aruncat pe gât două somnifere și m-a lăsat baltă înainte de ora unsprezece, iar eu m-am ținut tare, încordat ca un arici pe canapeaua ei. M-am mai dus când și când afară să mă holbez la magazie, cu mâinile în șolduri, de parcă ar fi fost vreun animal de pradă pe care-l puteam speria. Nu știu ce credeam că rezolv cu asta, dar nu mă puteam opri. Stăteam câte cinci minute, cel mult, după care mă duceam afară și mă holbam.

Tocmai mă întorceam de afară, când, la un moment dat, am auzit un ciocănit iute în ușă. Să-mi bag picioarele! Nu era încă miezul nopții. Gaborii ar fi venit prin față – nu? –, iar reporterii încă n-o luaseră la ochi pe Go (dar asta urma să se schimbe, era o chestiune de zile, sau de ore). M-am ridicat nervos, indecis, și stăteam așa în mijlocul camerei de zi când bătaia s-a auzit iar, mai tare, făcându-mă să înjur în șoaptă; încercam să mă înfurii ca să nu mă sperii. *Descurcă-te, Dunne.*

Am tras de ușă și am deschis-o. Era Andie. Era afurisita de Andie, frumușică foc, îmbrăcată sexy, nepricepând încă – nepricepând că avea să-mi bage gâtul în ștreang.

— În ștreang, Andie, am zis și am smucit-o înăuntru.

S-a uitat lung la mâna mea de pe brațul ei.

— O să-mi bagi în ștreang nenorocitul de gât.

— Am venit prin spate, a zis.

Când am țintuit-o cu privirea, nu și-a cerut scuze, s-a îmbățoșat. Îi vedeam literalmente trăsăturile înăsprindu-i-se.

— Trebuia să te văd, Nick. Ți-am spus. Ți-am spus că trebuie să te văd sau să vorbesc zilnic cu tine, iar azi ai dispărut. Mesagerie vocală, mesagerie vocală, mesagerie vocală.

— Dacă nu auzi nimic de la mine e din cauză că nu pot vorbi, Andie. Dumnezeule, am fost la New York să-mi iau un avocat. O să ajungă aici mâine-dimineață.

— Ai avocat. Și asta te-a ținut așa de ocupat că nu m-ai putut suna și tu zece secunde?

Îmi venea s-o plesnesc. Am tras aer în piept. Trebuia s-o rup cu Andie. Nu era vorba doar de avertismentele lui Tanner. Soția mea mă cunoștea: știa că aș fi făcut aproape orice ca să evit o confruntare. Amy se aștepta să fiu prost, să las relația să continue – și, în cele din urmă, să fiu prins. Trebuia să-i pun capăt. Dar trebuia s-o fac la

perfecție. *Fă-o să creadă că așa se cade.*

— Mi-a dat, de fapt, niște sfaturi importante, am început să zic. Sfaturi pe care nu le pot ignora.

Fusesem așa de dulce și iubitor chiar noaptea trecută, la întâlnirea obligatorie din așa-zisul fort. Îi făcusem atâtea promisiuni, încercasem s-o liniștesc. Aveam s-o iau prin surprindere. Nu se putea sfârși cu bine.

— Sfaturi? Foarte bine. Și te-a sfătuit să nu te mai porți cu mine ca un nesimțit?

Am simțit cum crește furia în mine; deja totul se transforma într-o ceartă de curtea școlii. Un bărbat de treizeci și patru de ani, în mijlocul celei mai urâte nopți din viața lui, și aveam parte de un *să ne-ntâlnim la vestiare*! cu o fată supărată. Am scuturat-o zdravăn, și o picătură mică de salivă i-a aterizat pe buza de jos.

— Eu… nu mă-nțelegi, Andie. Nu-i de glumă, e viața mea.

— Eu doar… am nevoie de tine, a spus, privindu-și mâinile. Știu că zic asta întruna, dar așa e. Nu rezist, Nick. Nu pot s-o mai țin așa. Mă fac țăndări. Sunt tot timpul speriată.

Ea era speriată! Mi-am imaginat că bate poliția la ușă și uite-mă, cu o fată pe care o regulam în dimineața când mi-a dispărut soția. O căutasem în ziua aceea – nu mai pusesem piciorul în apartamentul ei de când cu acea primă noapte, dar atunci m-am dus glonț acolo, după ce stătusem ore întregi, cu inima bubuindu-mi în timpane, încercând să mă conving să-i spun lui Amy ce era de spus: *Vreau să divorțăm. Iubesc pe altcineva. Trebuie să punem capăt. Nu pot să mă mai prefac că te iubesc, nu mai vreau faza cu aniversarea – ar fi și mai rău decât dacă te-aș înșela.* (Știu, e discutabil.) Dar tocmai când îmi adunam curajul, Amy mi-o luase înainte cu un discurs despre cum ea încă mă iubește (cățea mincinoasă!) și mă pierdusem cu firea. M-am simțit ultimul mizerabil mincinos și laș, și – ăsta-i clenciul – tânjeam după Andie, să mă facă să mă simt mai bine.

Dar acum Andie nu mai era antidotul. Dimpotrivă.

Fata asta se agăța de mine orbește acum, ca o buruiană.

— Uite, Andie, am zis, scoțând cu zgomot aerul din plămâni, fără s-o las să ia loc, ținând-o lângă ușă. Ești o persoană foarte specială pentru mine. Te-ai descurcat nemaipomenit de bine cu toate astea… *Fă-o să vrea să te știe în siguranță.*

— Vreau să zic…, a rostit cu voce tremurătoare, că-mi pare rău pentru Amy. Și e o nebunie. Știu că n-am niciun drept să fiu tristă sau să mă îngrijorez. Și, pe lângă că-s tristă, mă simt și vinovată.

Și-a lipit capul de pieptul meu. M-am retras și am ținut-o la o lungime de braț, ca să trebuiască să se uite la mine.

— Păi, ăsta-i un lucru pe care cred că-l putem rezolva. Cred că e cazul să-l rezolvăm, am zis cu exact cuvintele lui Tanner.

— Ar trebui să mergem la poliție, a spus. Sunt alibiul tău pentru dimineața aceea, o să le spunem și gata.

— Ești alibiul meu pentru cam o oră din dimineața aceea, am zis. N-a mai văzut-o și auzit-o nimeni pe Amy de la unsprezece, din seara de dinainte. Poliția poate să spună că am omorât-o înainte să ne vedem.

— E dezgustător.

Am ridicat din umeri. M-am gândit, un moment, să-i spun cum stă treaba cu Amy – *mi-a înscenat totul* – dar am renunțat pe dată. Andie nu putea juca la nivelul lui Amy. Ar fi vrut să-mi fie parteneră și m-ar fi tras în jos. Ar fi fost un punct vulnerabil. I-am pus iar palmele pe brațe și m-am lansat iarăși în discurs.

— Uite, Andie, suntem amândoi extraordinar de stresați și presați, și asta mai ales din cauza vinovăției. Andie, chestia e că noi suntem oameni buni. Suntem atrași unul de altul, cred, fiindcă avem valori similare. Să ne purtăm bine cu ceilalți, să facem ce trebuie. Și acum știm că nu e bine ce facem noi.

Expresia ei vulnerabilă și plină de speranță s-a schimbat – ochii umezi, atingerea blândă, toate au dispărut; ceva straniu, o umbră întunecată, i-a apărut pe figură.

— Trebuie să terminăm, Andie. Cred că amândoi o știm. E foarte greu, dar așa e decent. Cred că, dacă am gândi limpede, ăsta e sfatul pe care ni l-am da. Oricât de mult te-aș iubi, sunt încă însurat cu Amy. Trebuie să fac ce e bine.

— Și dacă e găsită?

N-a spus *vie sau moartă*.

— Asta o să discutăm atunci.

— Atunci! Și pân-atunci ce facem?

Am strâns neputincios din umeri: *Până atunci, nimic*.

— Ce, Nick? Mă car dracului?

— Nu-i frumos să vorbești așa.

— Dar asta înseamnă, a zis cu un zâmbet disprețuitor.

— Îmi pare rău, Andie. Nu cred că-i bine pentru mine să fim împreună în perioada asta. E periculos și pentru mine, și pentru tine. Nu-mi pică bine la conștiință. Asta e, așa mă simt.

— Daa? Dar cum mă simt eu știi?

A făcut ochii mari, și lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— Mă simt ca o studentă proastă pe care ai început s-o fuți fiindcă te plictiseai de nevastă, și ți-a convenit de minune. Puteai să te duci acasă la Amy, să mănânci de cină, să te prostești în bărulețul tău cumpărat cu banii ei și după aceea să te vezi cu mine la casa tatălui tău pe moarte și să-ți dai drumul pe țâțele mele fiindcă, sărăcuțul, consoarta cea haină nu te-ar fi lăsat să faci una ca asta.

— Andie, știi că nu asta-i…

— Ești un rahat cu ochi. Și cică ai fi bărbat…

— Andie, te rog.

Stăpânește-te, Nick.

— Cred că n-ai apucat să vorbești despre lucrurile astea și ți-au cam inflamat mintea un pic…

— Du-te în mă-ta! Crezi că-s vreo puștoaică dobitoacă, o elevă de doi bani pe care-o poți *dirija* cum vrei? Te-am susținut în toate astea – toate discuțiile că ai putea să fii un *ucigaș* – și acum gata, e cam prea greu pentru tine? Nu, *nu.* Nu te las eu să vorbești despre conștiință și decență și vinovăție, să simți că faci ce e bine. Mă înțelegi? Fiindcă ești un *rahat,* un egoist mincinos și fricos.

Mi-a întors plângând spatele, suspinând tare și scoțând aer din piept cu vaiete scurte; am încercat s-o opresc, am prins-o de braț.

— Andie, eu nu așa voiam să…

— Ia-ți mâinile! Ia-ți mâinile de pe mine.

A dat să se îndrepte spre ușa din spate, și parcă vedeam ce urma să se întâmple, ura și jena emanând precum căldura din ea, știam că o să bea o sticlă sau două de vin și-o să povestească poate cuiva, vreunei prietene sau maică-sii, și totul avea să se întindă ca o infecție.

I-am tăiat calea spre ușă – *Andie, te rog* – a dat să mă pălmuiască, i-am prins mâna, doar ca să mă apăr. Am început să dăm din mâini în sus și-n jos, în sus și-n jos, ca niște parteneri de dans care o luaseră razna.

— Lasă-mă să plec, Nick, sau îți jur că…

— Mai stai un minut. Ascultă-mă doar.

— Lasă-mă să plec, ți-am spus!

Și-a apropiat fața de a mea ca și cum ar fi vrut să mă sărute. Dar m-a mușcat. Am zvâcnit înapoi și ea s-a năpustit pe ușă afară.

34. Amy Elliott Dunne

Cinci zile de la dispariție

Poți să-mi spui Amy din Ozark. Stau pitită în Cabanele Ascunse (oare a existat vreodată un nume mai potrivit?), liniștită, și aștept ca toate capcanele și lațurile pe care le-am așezat să-și facă treaba.

M-am dezbărat de Nick, și totuși mă gândesc la el mai mult ca oricând… Azi-noapte, la ora zece și patru minute, mi-a sunat telefonul preplătit. (Da, Nick, nu ești singurul care știe bătrânul truc al „telefonului secret”.) Era compania de securitate. N-am răspuns, evident, dar știu acum că Nick a ajuns până la casa lui tăică-său. Indiciul 3. Am schimbat codul cu trei săptămâni înainte să dispar și

mi-am pus la numărul de contact telefonul meu secret. Mi-l închipui pe Nick, cu indiciul în mână, intrând în casa aia prăfuită, cu miros de stătut, și încurcându-se în codul de la alarmă… și apoi timpul a trecut. Bip-bip – bip! Telefonul lui e trecut ca rezervă, dacă nu pot fi contactată eu (și evident, nu pot fi).

A declanșat deci alarma și a vorbit cu cineva de la companie, așa că e înregistrat acum că a fost în casa lui taică-său după ce-am dispărut. Asta-i bine pentru plan. Nu-i o probă beton, dar nici nu trebuie. Am lăsat deja destul pentru poliție ca să construiască un dosar împotriva lui Nick: locul faptei măsluit, sângele șters, facturile de la carduri. Până și cel mai incompetent departament de poliție le-ar găsi. Noelle o să trâmbițeze cât de curând vestea că sunt gravidă (dacă n-o fi făcut-o deja). E destul, odată ce poliția o descoperă pe Andie cea Abilă (abilă la supt pula la comandă). Așa că restul chestiilor sunt doar așa, bonus, de dat cu tifla. Capcane amuzante. Îmi place că-s o femeie-capcană.

Ellen Abbott face parte de asemenea din plan. Cel mai mare show de investigație criminalistică din țară. O ador pe Ellen Abbott, îmi place mult cât de protectoare și maternă devine cu toate femeile acelea dispărute din emisiuni, și cum devine furibundă, ca un câine turbat, odată ce amușină un suspect, de obicei soțul. E vocea americană a dreptății femeiești. Tocmai de aceea mi-ar plăcea să se apuce și de povestea mea. Publicul trebuie întors împotriva lui Nick. Face parte din pedeapsă la fel ca închisoarea, dragul de Nicky – care-și face atâta sânge rău dacă-l iubește lumea sau nu – să știu că e urât de absolut toți. Și am nevoie de Ellen ca să mă țină la curent cu ancheta. Mi-a găsit poliția jurnalul? Știu despre Andie? Au scos la iveală asigurarea de viață umflată? E partea cea mai grea: să aștepți ca prostovanii să se prindă odată.

•

Dau drumul la televizorul din cămăruța mea cam o dată pe oră, nerăbdătoare să aflu dacă Ellen a preluat povestea mea. Trebuie, nu văd cum ar putea rezista. Sunt drăguță, Nick e drăguț și el, și am cârligul cu *Uimitoarea Amy*. Apare chiar înainte de amiază, promițând un reportaj trăsnet. Rămân în fața ecranului, mâncându-l din priviri: hai, grăbește-te, Ellen. Sau grăbește-te, *Ellen*. Avem asta în comun: suntem și persoane, și entități. Amy și *Amy,* Ellen și *Ellen*.

Reclamă la tampoane, reclamă la detergenți, reclamă la absorbante, reclamă la curățător de geamuri. Ai zice că femeile nu fac decât să sângereze și să curețe prin casă.

Și, în sfârșit, iată-mă! Debutul meu!

Știu din secunda în care apare Ellen, dându-și aere de parc-ar fi Elvis, că o să fie ca lumea. Câteva fotografii superbe cu mine, o imagine cu Nick, rânjetul lui nebunesc care spune *iubiți-mă*!, de la prima conferință de presă. Știre: S-au făcut căutări în mai multe

locuri, fără succes, ale „femeii tinere și frumoase, căreia nu-i lipsea nimic în viață”. Știre: Nick și-a dat deja singur în cap. S-a pozat ca prostul cu o localnică, în timpul căutărilor. E clar că asta a revoltat-o pe Ellen, fiindcă e *foc și pară.* Și uite-l și pe Nick, în versiunea lui drăgălașă, versiunea *sunt idolul tuturor femeilor,* cu fața lipită de a femeii ăleia, de parcă s-ar fi pozat în vacanță.

Ce idiot. Și ce-mi place!

Ellen Abbott face mare caz de faptul că grădina noastră din spate dă direct spre Mississippi. Mă întreb dacă a răsuflat ceva spre ea – căutările lui Nick pe computer, care m-am asigurat că includ și un studiu despre strâmtorile și barajele de pe râu, ca și o căutare pe Google, folosind cuvintele *corp plutire râul Mississippi.* Am vrut să subliniez asta. S-ar putea întâmpla – destul de puțin probabil, dar există precedente – ca fluviul să-mi poarte cadavrul tocmai până la ocean. M-am simțit chiar tristă gândindu-mă la asta, imaginându-mi trupul subțire, gol și albicios plutind, tras de curenți, cu o colonie de melci prinsă de piciorul dezgolit și părul vălurindu-se precum iarba de mare, până ce ajung la ocean și cad în adânc, tot mai în adânc, până la fund, cu pielea umflată de apă decojindu-mi-se în fâșii moi, și apoi dispariția trupului meu în curenți, dizolvat ca o acuarelă, până ce nu mai rămân decât oasele.

Dar sunt romantică. În viața reală, dacă Nick m-ar fi ucis, cred că mi-ar fi băgat corpul într-un sac menajer și m-ar fi cărat la vreo groapă de gunoi, pe o rază de o sută de kilometri, și m-ar fi azvârlit, pur și simplu, acolo. Ba încă ar mai fi luat și alte lucruri cu el – prăjitorul de pâine stricat care nu mai merită reparat, un vraf de casete vechi VHS pe care tot voia să le arunce – să facă drumul eficient.

Și eu învăț să trăiesc destul de eficient. O fată, când e moartă, trebuie să facă economii. Am avut timp să planific, să pun ceva bani deoparte: mi-am oferit douăsprezece luni bune din momentul în care am decis să dispar și dispariția în sine. De asta sunt prinși cei mai mulți criminali: n-au disciplina așteptării. Am 10 200 de dolari, bani gheață. Dacă aș fi scos 10 200 de dolari într-o lună, s-ar fi observat. Dar am ciugulit de pe cardurile de credit pe care le-am făcut pe numele lui Nick – care or să-l facă să arate lacom și plin de ascunzișuri – și am mai scos alți 4 000 din contul nostru, în mai multe luni: câte 2-300, nimic care să atragă atenția. I-am mai furat lui Nick din buzunare, acum 20 de dolari, altă dată 10, și mi-am făcut lent și intenționat o rezervă – e ca în planul ăla de economii în care pui în fiecare dimineață banii pe care i-ai da pe o cafea la Starbucks într-un borcan și ai, la finalul anului, 1 500 de dolari. Și mai șterpeleam și din borcanul cu bacșișuri, când treceam pe la Bar. Sunt sigură că Nick dădea vina pe Go și Go pe Nick, dar nu zicea niciunul nimic fiindcă le

părea rău unul pentru celălalt prea mult.

Dar sunt grijulie cu banii, asta voiam să zic. Am suficienți cât să-mi ajungă până ce mă sinucid. O să stau ascunsă destul cât să-l văd pe Lance Nicholas Dunne ajuns un paria, să-l văd arestat, judecat, dus la închisoare, perplex în uniforma portocalie și cătușe. Să-l văd pe Nick foindu-se și asudând și jurându-se că-i nevinovat. După aceea o s-o apuc înspre sud pe râu, unde o să-mi dau întâlnire cu cadavrul meu, cu Falsa Amy din Golful Mexic. O să mă înscriu la o croazieră din aia cu băutură gârlă – ceva care să mă ducă unde trebuie, dar fără să am nevoie să-mi declin identitatea. O să-mi torn pe gât un păhăroi de gin cu gheață, o să înghit somnifere și, când nu se uită nimeni, o să mă răstorn în liniște pe-o parte, peste bord, cu buzunarele pline de pietre ca Virginia Woolf. E nevoie de disciplină să te îneci, dar disciplina e numele meu mijlociu. S-ar putea să nu-mi descopere niciodată trupul, sau să ies la suprafață după săptămâni, după luni – dezintegrată până la punctul la care să nu mi se mai poată stabili data exactă a morții – și voi furniza astfel o ultimă dovadă pentru ca Nick să fie suit pe masă, să i se injecteze otrava și să moară.

Mi-ar plăcea să mai zăbovesc ca să-l văd mort dar, ținând seama de sistemul nostru de justiție, asta ar putea să dureze ani, și n-am atâția bani, nici atâta rezistență. Sunt gata să mă alătur Speranțelor.

Deja m-am abătut un pic de la planul meu de cheltuieli. Am dat cam 500 de dolari ca să-mi înfrumusețez cabana – așternuturi bune, o veioză ca lumea, prosoape care nu sunt scorțoase de atâta înălbit. Dar încerc să accept ce mi se oferă. La câteva cabane mai încolo e un tip taciturn, un hipiot cu față de muntean, mare drumeț profesionist – are ditamai bărboiul, inele turcoaz și o chitară la care mai cântă seara pe veranda din spate. Zice că-l cheamă Jeff, așa cum și eu zic că mă cheamă Lydia. Ne zâmbim în treacăt, dar îmi aduce pește. Deja mi-a adus de câteva ori, într-o pungă frigorifică uriașă, cu iz proaspăt dar curățat deja și fără cap. „Pește proaspăt!” zice și bate la ușă, și dacă nu deschid imediat dispare și lasă punga pe trepte. Gătesc peștele într-o tigaie decentă, cumpărată de la Walmart, și nu-i rău deloc, plus că e și gratis.

— De unde ai peștele ăsta? l-am întrebat.

— De unde se ia, a zis.

Dorothy, care lucrează la recepție și mă place deja, îmi aduce roșii din grădină. Mănânc tomate care miros a pământ și pește care miroase a lac. Mă gândesc: la anul Nick o să fie închis într-un loc care miroase doar a interior. Mirosuri chimice: deodorant, pantofi vechi, mâncăruri sleite, saltele puturoase. Frica lui cea mai mare, groaza vieții lui: să ajungă la închisoare, să știe că n-a făcut nimic, dar să nu poată dovedi asta. Coșmarurile lui Nick au avut mereu de-a face cu nedreptăți la adresa lui: se teme să nu fie prins, să nu ajungă victima unor forțe pe

care nu le poate controla.

După asemenea vise se trezește și începe să se plimbe prin casă, apoi se îmbracă și iese, umblă pe străzi sau prin vreun parc – din New York, din Missouri – o apucă pe unde-i vine. E un om al spațiilor deschise, chiar dacă el însuși nu-i tocmai genul „în aer liber". Nu-i excursionist, nu se duce cu cortul, nu știe să facă focul. N-ar ști să prindă un pește și să mi-l aducă. Dar îi place opțiunea, îi place alegerea. Vrea să știe că se poate duce afară, chiar dacă în loc de asta alege să se proțăpească pe canapea și să urmărească lupte în cușcă timp de trei ore.

Mă întreb și ce-o fi cu curvișTina aia. Andie. Am crezut că n-o să țină mai mult de trei zile. Că n-o să poată rezista să nu *dea mai departe.* Știu că-i place să *dea mai departe,* fiindcă sunt prietenă cu ea pe Facebook – cu nume inventat (Madeleine Elster, na!), cu poză dintr-o reclamă la ipoteci imobiliare (blondă, zâmbitoare, beneficiară a celei mai scăzute rate din istorie). Acum patru luni, Madeleine a cerut așa, la întâmplare, să fie prietenă cu Andie, iar Andie, biata cățelușă, a acceptat, așa c-o știu destul de bine pe fetița asta și pe prietenașii ei, cărora le place câte-un pui de somn, iaurtul grecesc și pinotul grigio, și le mai place să-și împărtășească astea unii altora, pe site. Andie e fată bună, asta însemnând că nu postează poze cu ea la „distracție", și nici mesaje lascive. Păcat că-i așa. Când o să fie dată în vileag că-i iubita lui Nick, aș fi preferat ca presa să dea peste poze cu ea pupându-se cu fete sau cu ață-n fund; ar fi fost mai ușor de fixat în postura de distrugătoare de cămine.

Distrugătoare de cămine. Căminul meu era cam șubred, dar încă nu distrus când a început să-mi sărute soțul, să-i bage mâna în nădragi, să se strecoare în pat cu el. Să-i ia pula în gură până la cotor, ca să se simtă el mare și tare în timp ce ea se îneacă. Să i-o ia în cur, adânc. Să primească jeturi de sloboz pe față și pe țâțe și apoi s-o lingă, *miam.* S-o ia și iar s-o ia. Așa e genul ei. Sunt împreună de mai bine de un an. La fiecare zi liberă. I-am parcurs facturile de la carduri (cele reale) ca să văd ce i-a luat de Crăciun, dar s-a dovedit șocant de grijuliu. Mă întreb cum e să fii o femeie al cărei cadou de Crăciun trebuie cumpărat cu bani gheață. Eliberator. O fată care nu apare în acte e o fată care nu trebuie să cheme instalatorul, să asculte văicăreli despre programul infernal de la muncă ori să-i reamintească la nesfârșit să ia și niște afurisită de mâncare pentru pisică pe drum.

Am nevoie ca ea să cedeze. Am nevoie ca 1) Noelle să spună cuiva despre sarcina mea; 2) poliția să găsească jurnalul; 3) Andie să spună cuiva despre aventură. Am transformat-o într-un stereotip, presupun – am vrut să cred că o fată care pune posturi despre ce face ea de câteva ori pe zi n-ar înțelege cu adevărat ce e acela un secret. A mai făcut mențiuni în treacăt, pe cont, despre soțul meu:

Azi l-am văzut pe Domnul Arătos.
(Hai, zi-ne!)
(Când îl cunoaștem și noi pe armăsarul ăsta?)
(Bridget a dat „like”!)
Un sărut de la un bărbat de vis face totul mai bun.
(Cât de adevărat!)
(Când îl cunoaștem și noi pe Bărbatul Visurilor?)
(Bridget a dat „like”!)

Dar, pentru o fată din generația ei, a fost surprinzător de discretă. E fată bună (pentru o pizdă nenorocită). Mi-o și închipui, cu fețișoara aia în formă de inimă înclinată într-o parte, cu sprâncenele îmbinate blând. *Aș vrea să știi că eu sunt de partea ta, Nick. Sunt aici pentru tine.* Probabil că i-a copt și prăjiturele.

Camerele de la *Ellen Abbott* trec acum peste centrul de voluntari, care arată un pic cam ponosit. O corespondentă vorbește despre dispariția mea, care „a zguduit acest orășel” și, în spatele ei, văd o masă întesată cu mâncare de casă și prăjituri pentru bietul Nicky. Chiar și acum nemernicul are parte de femei care-i poartă de grijă. Femei disperate care caută o fisură. Un bărbat arătos și deznădăjduit – bun, și-o fi omorât poate nevasta, dar nu *știm* asta. Nu știm sigur. Deocamdată e o ușurare să aibă un bărbat pentru care să gătească, echivalentul, la patruzeci și ceva de ani, al plimbatului cu bicicleta pe dinaintea casei băiatului drăguț.

Arată din nou poza pe telefon cu Nick rânjind. Mi-o imaginez pe târfa aia de oraș mic în bucătăria ei. Singuratică, sclipitoare – cum frământă și coace aluaturi în vreme ce poartă o conversație imaginară cu Nick: *Nu, de fapt am patruzeci și trei. Nu, serios că atâta am*! *Nu, nu prea dau buzna bărbații, chiar nu, bărbații din oraș nici nu-s așa de interesanți, majoritatea…*

Simt că mă împunge gelozia pe femeia aceea, cu obrazul lipit de al soțului meu. Arată mai bine decât arăt eu acum. Mănânc batoane Hershey și mă bălăcesc cu orele în piscină, sub văpaia soarelui, iar clorul îmi face pielea de cauciuc, precum a focilor. M-am bronzat mai tare ca niciodată – n-am mai avut nuanța asta de bronz profund, negricios. O piele bronzată e o piele avariată, și nimeni nu se dă în vânt după riduri la o femeie; mi-am petrecut viața unsă temeinic cu loțiune de protecție solară. Dar mi-am permis să mă înnegresc un pic înainte să dispar și acum, după cinci zile, sunt maronie. „Cafenie ca o cafeluță!” zice administratoarea, bătrâna Dorothy. „Ești ca o cafeluță!” zice încântată când mă duc să plătesc în numerar chiria pe următoarea săptămână.

Pielea mi s-a întunecat la culoare, am o tunsoare-castron de culoarea blăniței de șoarece și ochelari de tocilară. Am luat cinci kilograme în greutate în lunile de dinainte să dispar – mascate bine de

rochiile de vară, nu că soțul meu cel neatent ar fi observat – și m-am mai îngrășat deja încă un kilogram de atunci. Am avut grijă să nu fac nicio poză cu mine în lunile de dinainte, ca publicul să nu știe decât de palida, subțirica de Amy. E clar că nu mai sunt așa. Uneori îmi simt fundul mișcându-se de capul lui, când pășesc. Mi se zgâlțâie carnea, nu mi s-a mai întâmplat așa ceva. Corpul meu a fost de o economie perfectă, frumoasă, cu fiecare trăsătură bine calibrată, cu toate în echilibru. Nu-i duc dorul. Nu-mi duc dorul mie uitându-mă la mine. E o ușurare să intri într-o băcănie și apoi să ieși fără ca vreun gură-cască de pe acolo, cu vestă de flanel, să-mi arunce priviri libidinoase și să bolborosească replici misogine, ca niște râgâieli cu iz de nacho și brânză. Acum nu-i nimeni nepoliticos cu mine, dar nici politicos. Nu face nimeni nimic exagerat, nu chiar, nu ca altădată.

Sunt opusa lui Amy.

35. Nick Dunne

Opt zile de la dispariție

Răsăritul m-a prins cu un cub de gheață apăsat pe obraz. Au trecut ore, și tot simt mușcătura: două împunsături mici, de parcă m-ar fi capsat. Nu m-am putut duce după Andie – era un lucru mai riscant decât furia ei – așa că, în cele din urmă, am sunat-o.

Controlată, trebuie controlată.

— Andie, îmi pare așa de rău, nu știu ce să fac, nu știu ce se întâmplă. Te rog, iartă-mă. Te rog.

N-ar fi trebuit să las mesaj, dar după aceea m-am gândit: *Poate are sute de mesaje de la mine salvate, cine știe.* Sfinte Dumnezeule, dacă ar face o selecție cu cele mai porcoase, avântate și drăgăstoase… orice femeie din orice juriu m-ar trimite la pușcărie doar pentru asta. Una e să știu că-s un soț care înșală și alta e să-mi aud vocea gravă de profesor povestindu-i tinerei mele studente despre uriașul și țeapănul meu…

Am roșit în lumina zorilor. Cubul de gheață s-a topit.

M-am așezat pe treptele de la intrare ale casei lui Go și am început s-o sun pe Andie din zece în zece minute, fără rezultat. Nu-mi venea să dorm, nervii îmi erau întinși și țepoși ca sârma ghimpată, când, la 6:12 dimineața, Boney a apărut cu mașina pe alee. N-am zis nimic și am lăsat-o să înainteze spre mine, cu două pahare de plastic în mână.

— Hei, Nick, ți-am luat niște cafea. Am trecut să văd ce mai faci.

— Da, sigur.

— Știu că ai primit o lovitură puternică, probabil. Cu știrea despre sarcină.

Mi-a turnat două cutiuțe de frișcă în pahar, cu gesturi elaborate, și mi-a întins cafeaua.

— Aia ce-i? a zis și a arătat spre obrazul meu.

— La ce te referi?

— Vreau să spun, Nick, ce nu-i în regulă cu fața ta? Ai o chestie mare și roz pe…

S-a dat mai aproape, m-a apucat de obraz.

— E ca un semn de mușcătură.

— O fi un coș. Îmi ies coșuri când mă stresez.

— Îhâm, a zis, amestecând în cafea. Știi că-s de partea ta, Nick, da?

— Oho, cum să nu.

— Sunt, pe bune. Aș vrea să ai încredere. Doar că – ajung la punctul la care n-o să te mai pot ajuta dacă nu ai încredere în mine. Știu că sună a replică de polițai, dar ăsta-i adevărul.

Am rămas așa, un fel de tovarăși stranii și tăcuți, sorbindu-ne cafelele.

— Hei, voiam deci să știi, înainte să auzi de altundeva, a zis pe un ton repezit. Am găsit poșeta lui Amy.

— Ce?

— Da, fără bani, dar cu datele ei, cu telefonul. În Hannibal, din toate locurile. Pe malul râului, la sud de debarcaderul pentru vapoarele cu aburi. Credem așa: cineva a vrut să ne facă să credem că ar fi fost aruncată în râu de infractor la ieșirea din oraș, de pe podul ce dă spre drumul către Illinois.

— *Să vă facă să credeți*?

— N-a fost complet scufundată. În partea de sus încă sunt amprente, lângă fermoar. Uneori amprentele mai rezistă și la apă, dar… te scutesc de detaliile de laborator, zic doar că teoria ar fi că poșeta a fost lăsată pe țărm ca să ne asigurăm că-i găsită.

— Pare că-mi spui asta cu vreun motiv.

— Amprentele pe care le-am găsit erau ale tale, Nick. Lucru care nu-i așa de nebunesc – bărbații bagă mereu mâna prin gențile nevestelor. Dar totuși – a zis și a râs, de parcă i-ar fi venit o idee măreață – trebuie să te întreb: n-ai fost cumva prin Hannibal recent?

A zis-o cu o încredere atât de firească, încât am avut o străfulgerare: un dispozitiv de urmărire al poliției ascuns pe undeva pe sub podeaua mașinii, care-mi fusese plantat în dimineața când plecasem în Hannibal.

— De ce, mă rog, m-aș duce în Hannibal ca să scap de poșeta nevesti-mii?

— Să zicem că ai omorât-o și ai aranjat locul crimei acasă, încercând să ne faci să credem că ar fi atacat-o un străin. Dar după aceea, când ți-ai dat seama că începem să te suspectăm, te-ai gândit să plantezi ceva ca să ne abați privirea. Asta-i teoria. Numai că, la

punctul ăsta, vreo câțiva dintre băieții mei sunt așa de siguri că ai făcut-o, încât or să scornească orice ipoteză care se potrivește. Lasă-mă deci să te ajut: ai fost prin Hannibal în ultima perioadă?

Am scuturat din cap.

— Trebuie să vorbești cu avocatul meu. Tanner Bolt.

— *Tanner Bolt*? Ești sigur că vrei s-o apuci pe calea asta, Nick? Mie mi se pare că am fost destul de onești cu tine pân-acum, că am fost chiar deschiși. Păi Bolt, ăsta-i… ăsta-i soluția disperată. Pe el îl cheamă tipii care-s vinovați.

— Aha. Păi e clar că-s suspectul vostru principal, Rhonda. Trebuie să am grijă de mine.

— Hai să ne vedem toți când ajunge, OK? Să discutăm toate astea.

— Evident, ăsta-i și planul nostru.

— Omul cu planul, a zis Boney. Păi aștept, atunci.

S-a ridicat și, în timp ce se îndepărta, mi-a strigat:

— Nucul-vrăjitorilor, ăla-i bun la coșuri.

•

O oră după aceea s-a auzit soneria, și în prag l-am văzut pe Tanner Bolt, într-un costum de un albastru-șters; ceva îmi spunea că așa se îmbracă în călătoriile lui „către Sud”. Cerceta împrejurimile, măsura din priviri mașinile de pe alei, evalua casele. Îmi amintea, într-un fel, de soții Elliott – mereu analizând și examinând. Un creier fără întrerupător.

— Arată-mi, mi-a zis Tanner înainte să apuc să-l salut. Du-mă la magazie – dar nu veni cu mine, și nici nu te mai apropia de locul ăla. Apoi o să-mi povestești totul.

•

Ne-am așezat la masa din bucătărie – eu, Tanner și Go, abia trezită, aplecată peste prima ceașcă de cafea a zilei. Am împrăștiat pe masă toate indiciile lui Amy, ca un ghicitor inabil în cărți de tarot.

Tanner s-a lăsat spre mine, cu mușchii gâtului încordați.

— OK, Nick, pledează-ți cazul! a zis și a împuns cu arătătorul în masă. Fiindcă nu merg mai departe cu puța într-o mână și o poveste trăsnită despre înscenări în cealaltă. Decât dacă mă convingi. Decât dacă merge.

Am tras aer în piept, cu putere, și mi-am adunat gândurile.

— Înainte să începem, am zis, trebuie să înțelegi un lucru de căpătâi despre Amy: e al naibii de inteligentă. Creierul îi zumzăie, nu-i funcționează niciodată la un singur nivel. E ca și cum ai avea un șantier arheologic și ai săpa la nesfârșit: crezi că ai ajuns la stratul final, mai dai o dată cu târnăcopul și descoperi un strat cu totul nou. O galerie de mină cu un labirint de tunele și puțuri fără fund.

— Bun, a zis Tanner. Așadar…

— Al doilea lucru pe care trebuie să-l știi despre Amy e că, după ea,

are dreptate mereu. E unul dintre oamenii ăia care nu greșește niciodată, îi place la nebunie să dea lecții și să împartă pedepse.

— Bun, în regulă, deci…

— Lasă-mă să-ți spun o poveste, nu durează mult. Cam cu trei ani în urmă mergeam cu mașina spre Massachusetts. Traficul era groaznic, te mânca de viu, și un camionagiu i-a arătat lui Amy degetul mijlociu – nu voia să-i facă loc –, apoi a țâșnit și i-a tăiat fața. Nimic periculos, dar tot te băga în sperieți o secundă. Știi plăcuțele alea de pe spatele camioanelor: *Cum conduc*? M-a pus să sun și să le dau numărul de înmatriculare. M-am gândit că se termină aici. Peste două luni – două *luni* – am intrat la noi în dormitor și am dat peste Amy la telefon, repetând numărul ăla. Avea o istorie întreagă: călătorea cu copilul de doi ani, iar șoferul mai că o scosese în decor. A zis că e la al patrulea apel. A zis că studiase chiar rutele companiei de transport ca să aleagă autostrăzile corecte pentru aproape-accidentele false. Se gândise la tot. Era foarte mândră. Urma să obțină concedierea tipului ăluia.

— Isuse, Nick, a bolborosit Go.

— E o poveste foarte… lămuritoare, Nick, a spus Tanner.

— Doar un exemplu.

— Așa, și acum ajută-mă să pun în ordine toate astea, a zis. Amy descoperă că o înșeli. Își falsifică moartea. Face ca așa-zisul loc al faptei să arate destul de dubios cât să stârnească îndoieli. Te-a tras în piept cu cardurile de credit și asigurarea de viață și micuța ta vizuină plină cu podoabe din spate…

— Se ia la harță cu mine în noaptea de dinainte să dispară și se așază lângă geamul deschis, ca să ne audă vecinii.

— De ce v-ați certat?

— Pe motiv că-s un nenorocit. Același motiv, de fapt, ca întotdeauna. Ce n-a auzit vecina e că Amy s-a scuzat după aceea – fiindcă Amy n-a vrut să audă asta. Țin minte că am rămas uimit de-a binelea, a fost cea mai rapidă împăcare din câte am avut vreodată. Și de dimineață îmi făcea clătite, al naibii, să-ți dai palme, nu alta.

Am văzut-o iar, la plită, lingându-și zahăr pudră de pe degetul mare, fredonând ceva în legea ei, și m-am văzut pe mine ducându-mă la ea și zgâlțâind-o până ce…

— OK, și vânătoarea de comori? a zis Tanner. Aici care-i ipoteza?

Indiciile erau despăturite pe masă. Tanner a luat vreo câteva între degete și le-a lăsat să cadă.

— Toate astea sunt doar răutăți în plus, am zis. Îmi știu consoarta, crede-mă. Știa că trebuie să organizeze o vânătoare de comori, altfel ar fi dat de bănuit. Și-a făcut-o, și evident că are optsprezece sensuri diferite. Uite, numai, primul indiciu.

Că sunt a ta studentă îmi imaginez

Și tu profesor, plin de farmec și deștept
Cu mintea (și cu trupul) te visez.

Nu ți-aș aduce flori, să fiu a ta elevă
Ci ți-aș da, poate, doar o dulce oră în birou.
Așa că haide, vino, te aștept
Ce este viața să te-nvăț din nou.

— E Amy sută la sută. Citesc asta, mă gândesc: *ehei, nevastă-mea flirtează cu mine.* Nu. Se referă de fapt la infidelitățile mele cu Andie. Primul bobârnac. Așa că mă duc acolo, la biroul meu, cu Gilpin, și ce mă așteaptă? O piesă de lenjerie femeiască. Nici vorbă să fie măsura lui Amy – polițaii au întrebat pe toată lumea ce măsură purta și nu-mi dădeam seama de ce.

— Dar Amy n-avea de unde să știe că Gilpin o să fie cu tine, s-a încruntat Tanner.

— Era o șansă mare, a intervenit Go. Indiciul Unu făcea parte din *scena propriu-zisă a crimei* – poliția știa deci de el – și are în el cuvintele *în birou.* E logic să se fi dus acolo, cu sau fără Nick.

— Deci ai cui chiloței sunt? a întrebat Tanner.

Go a strâmbat din nas la cuvântul *chiloței.*

— Cine știe? Am presupus că ar fi ai lui Andie, dar… probabil că Amy i-a cumpărat de undeva. Ce-i important e că nu-s pe măsura lui Amy. Fac să se creadă că în birou s-a întâmplat ceva nepotrivit, cu cineva care nu e nevastă-mea. Bobârnacul numărul doi.

— Și dacă polițiștii n-ar fi mers cu tine când te-ai dus la birou? Sau dacă nu observa niciunul chiloții? a întrebat Tanner.

— Ei nu-i *pasă,* Tanner! Vânătoarea asta de comori e mai ales pentru amuzament. Nu-i trebuie. Și-a dat atâta silință numai ca să se asigure că-s un milion de indicii incriminatoare în circulație. Iar îți zic, ar trebui s-o cunoști pe nevastă-mea: e genul care-și ia o groază de precauții.

— OK, Indiciul Doi, a făcut Tanner.

Gândește doar: sunt moartă după tine
O viață-n care nu ești tu în cap nu-mi vine
M-ai dus aici să-mi povestești, doar mie
Isprăvile-ți de prin copilărie
Cu pantalonii peticiți și șapca ta cu cozoroc.
Și lasă-i pe ceilalți în treaba lor:
Sărută-mă cu drag, încetișor, cu foc.

— Ăsta-i Hannibal, am zis. Am fost cu Amy acolo, odată, și se poate înțelege așa, dar în același timp e unul din locurile în care am avut…

relații cu Andie.

— Și n-ai sesizat nimic alarmant?

— Nu, atunci nu, biletele pe care le primisem de la Amy mă făcuseră prea visător. Doamne, fata asta mă știe pe dinafară. Știe exact ce vreau să aud. Ești *inteligent*. Ești *amuzant*. Și cât s-o fi distrat știind că *se mai poate* juca în halul ăsta cu mintea mea. Și încă de la distanță. Eram, vreau să zic… Dumnezeule, propriu-zis mă îndrăgosteam din nou de ea.

Mi s-a încleștat, o clipă, gâtlejul. Povestea grotescă despre bebelușul dezgustător și semidezbrăcat al amicei ei Insley. Amy știa ce-mi plăcuse cel mai mult la noi, pe vremea când încă-mi plăcea de noi: nu momentele grandioase, nu cele Romantice cu R mare, ci glumițele noastre secrete. Și acum le folosea împotriva mea și pe astea.

— Și mai știi ceva? am zis. Tocmai au găsit poșeta lui Amy în Hannibal. Sunt al naibii de sigur că m-o fi văzut cineva pe-acolo. Ce naiba, doar am plătit un tur cu cardul. Deci, iar, o dovadă, și Amy s-a asigurat că pot fi pus în legătură cu ea.

— Dar dacă nu găsea nimeni poșeta?

— Nu contează, a zis Go. Îl face pe Nick să alerge în cerc, se distrează. Sunt sigură că s-a bucurat nemaipomenit doar știind cât de vinovat îl fac pe Nick să se simtă bilețelele astea dulci, când știe bine c-a înșelat-o și că ea a dispărut.

Am încercat să nu mă strâmb la tonul ei dezgustat: *a înșelat-o*.

— Dar dacă Gilpin ar fi fost tot cu Nick la Hannibal? a insistat Tanner. Dacă l-ar fi însoțit mereu și ar fi știut, așa, că nu Nick a plasat poșeta?

— Amy mă știe suficient de bine, și-a dat seama că i-aș fi făcut vânt. Știe că n-aș fi vrut ca un străin să mă vadă citind chestiile, să-mi evalueze reacțiile.

— Serios? De unde știi asta?

— Pur și simplu, am ridicat din umeri.

Știam și gata.

— Indiciul Trei, am zis și i l-am pus în palmă lui Tanner.

> *Poate îți pare-acum rău că m-ai adus aici*
> *La început n-a fost așa grozav, ce poți să zici*
> *Dar nu aveam locuri prea multe, pe-ales*
> *Și-am zis atunci: să trecem pe-aicea mai des*
> *Să ne iubim, și-n căsuța cea cafenie*
> *S-o facem cu drag și avânt, soț și soție.*

— Vezi, n-am citit bine, am crezut că *m-ai adus aici* însemna Carthage, dar nu, se referă de fapt la casa tatălui meu, și…

— Ăsta-i încă un loc unde i-ai tras-o fetei ăleia, Andie, a zis Tanner

și, întorcându-se spre soră-mea: scuze de vulgaritate.

Go a fluturat din mână că nu-i nicio problemă. Tanner a continuat:

— Așa deci, Nick. Sunt bikini care dau de bănuit în biroul tău, unde i-ai tras-o lui Andie, e poșeta lui Amy în Hannibal, unde i-ai tras-o lui Andie, și mai e și ditamai depozitul de cumpărături secrete pe card în magazie, unde i-ai tras-o lui Andie.

— Ăă, mda. Da, e corect.

— Atunci ce-i la casa lui taică-tău?

36. Amy Elliott Dunne

Șapte zile de la dispariție

Sunt gravidă! Mulțumesc, Noelle Hawthorne, lumea a aflat acum, idioată mică ce ești. În ziua când și-a făcut numărul la priveghiul meu (aș fi vrut să nu se urce pe podium la priveghi, totuși – fetele astea urâte se bagă câteodată ca musca în lapte) ura față de Nick s-a umflat ca un balon. Mă întreb dacă poate respira cu atâta furie în jur.

Știam eu: cheia pentru o apariție continuă, furibundă și dementă la *Ellen Abbott* o să fie sarcina. Uimitoarea Amy e și așa destul de tentantă. Uimitoarea Amy borțoasă e irezistibilă. Americanilor le place tot ce-i ușor, și e ușor să-ți placă femeile însărcinate – parc-ar fi rățuște, iepurași sau cățeluși. Mă lasă totuși perplexă atenția pe care o primesc crăcănatele astea pline de sine și sigure de dreptatea lor. De parcă ar fi mare lucru să-ți desfaci picioarele și să lași un bărbat să ejaculeze între ele.

Știi ce-i *greu*? Să falsifici o sarcină.

Fii atent, fiindcă e impresionant. A început cu prietena mea Noelle, creier de bibilică. E plin Vestul Mijlociu de genul ăsta de oameni: suficient-de-drăguți. Suficient de drăguți, dar cu sufletul făcut din plastic – ușor de modelat, ușor de curățat. Muzica femeii ăsteia constă integral din compilații primite cadou de la magazine de mobilier domestic. Are rafturi întregi pline cu maculatură: *Irlandezii în America. Fotbalul în Missouri: o istorie în imagini. Ne amintim de 9/11. Ceva prostuț cu pisoi.* Știam eu că-mi trebuie o prietenă cititoare de pliante pentru planul meu, una pe care s-o pot umple de povești groaznice despre Nick, una care să se atașeze de mine la extrem, ușor de manipulat, care se gândește din greu la ce-i spun fiindcă se simte privilegiată că-i spun tocmai ei. Noelle a fost alegerea evidentă, și când mi-a spus că-i iarăși însărcinată – tripleții, se pare, n-au fost de ajuns – mi-am dat seama că aș putea să fiu gravidă și eu.

Căutare online: cum să-ți scoți apa din toaletă pentru reparație.

Noelle invitată la o limonadă. La o groază de limonadă.

Noelle făcând pipi în toaleta mea uscată, unde nu se poate trage apa, și amândouă atât de jenate!

Eu, cu un borcănaș de sticlă, recoltând pipi din toaletă.

Eu, o poveste bine ticluită despre fobia de ace/sânge.

Eu, cu o sarcină în istoricul medical.

Eu, alergând la Noelle cu vestea cea bună.

Perfect. Nick mai are parte de un motiv, eu ajung doamna drăguță și însărcinată care a dispărut, părinții mei suferă și mai mult, *Ellen Abbott* nu poate rezista. Serios, am fost încântată când m-au selectat oficial pentru *Ellen Abbott,* din atâtea sute de alte cazuri. E ca un concurs de talente: faci tot ce poți și după aceea nu mai ține de tine, decizia e a juriului.

Și mamă, ce-l mai urăște pe Nick și mă *iubește* pe mine! Aș vrea totuși ca părinții mei să n-aibă parte de un tratament atât de special. Îi văd la știri, mami e slabă și pițigăiată, corzile ei vocale sunt ca niște crengi îndoite, mereu tensionate. Îl văd pe tati stacojiu de frică, cu ochii cam prea mari, cu zâmbetul pierit. De obicei e bărbat bine, dar a început să arate ca o caricatură, ca o păpușă-clovn posedată. Știu că ar trebui să-mi pară rău pentru ei, dar nu-mi pare. Oricum, n-am fost niciodată decât un simbol pentru ei, un ideal cu mâini și picioare. Uimitoarea Amy în carne și oase. N-o da în bară, ești Uimitoarea Amy. Singura și unica. Există o responsabilitate nedreaptă care apasă asupra ta când ești copil unic – crești știind că n-ai voie să dezamăgești, nici măcar să mori n-ai voie. Nu mai are cine să te înlocuiască; tu ești chestia. Nevoia de a fi perfectă te duce la disperare; în plus, ești și beată de putere. Așa se croiesc tiranii.

•

Mă duc, de dimineață, până la Dorothy la recepție să-mi iau o apă gazoasă. E o cămăruță cu lambriuri. Biroul pare să nu aibă alt scop decât găzduirea colecției de globuri de zăpadă a lui Dorothy, adunată de prin locuri ce par nedemne a fi amintite: Gulf Shores, Alabama. Hilo, Arkansas. Când mă uit la globurile de zăpadă nu văd paradisul, văd țărănoi toropiți de căldură, arși de soare, înconjurați de copii smiorcăiți și împiedicați pe care-i plesnesc cu o labă, în timp ce în cealaltă strâng pahare uriașe și nondegradabile de poliester pline cu băuturi călduțe și dulci pe bază de sirop de porumb.

Dorothy are și un poster din cele de anii șaptezeci, cu pisici în copaci – *Rezistă acolo*! Îl afișează cu toată sinceritatea. Îmi place să mi-o închipui dând peste o ticăloasă plină de aere din Williamsburg, cu zdrăngănele și ochelari de fotomodel, care și-a pus același poster, dar ironic. Mi-ar plăcea să le aud cum se negociază una pe alta. Indivizii ironici se dizolvă întotdeauna când sunt puși în față cu onestitatea

lipsită de ascunzișuri, ăsta-i punctul lor slab, cum e criptonita pentru Superman. Dorothy mai are încă o bijuterie întinsă pe peretele unde-i automatul de băuturi, cu un prichindel adormit pe toaletă – *Prea obosit să marcheze.* M-am gândit să-l fur pe ăsta, să bag unghia pe sub banda adezivă veche și galbenă, în timp ce îi abat atenția lui Dorothy. Pun pariu că aș scoate bani frumoși pe eBay – aș vrea să mai vină când și când ceva bani – dar nu pot, fiindcă s-ar crea o *urmă electronică,* și am citit o mulțime despre astea în cărțile mele despre crime reale. Urmele electronice sunt rele: nu folosi un telefon care-i pe numele tău, fiindcă îți pot afla poziția din centrală. Nu folosi bancomatul sau cardurile. Doar computere publice, cu mult trafic. Atenție la camerele video care pot fi pe orice stradă, mai ales pe lângă bănci, intersecții aglomerate ori non-stopuri. Dar pe-aici nu-s non-stopuri. Și nici camere video nu sunt în complexul nostru de cabane. Știu fiindcă am întrebat-o pe Dorothy, prefăcându-mă că mă preocupă siguranța.

— Clienții noștri nu-s tocmai genul Big Brother, mi-a zis. Nu-s infractori sau ceva, dar nu le place, de obicei, să fie în centrul atenției.

Nu, nu par că s-ar da în vânt după asta. Îl avem pe prietenul Jeff, care își face treburile la ore neobișnuite și se întoarce cu cantități de pește ce dau de bănuit, pe care-l depozitează în lăzi frigorifice încăpătoare. E alunecos ca un pește, literalmente. La cabina cea mai din spate e un cuplu de cam patruzeci de ani, dar amândoi ofiliți de metamfetamină, așa că arată de cel puțin șaizeci. Stau înăuntru de obicei, în afară de expedițiile cu ochi holbați făcute la spălătorie – țâșnesc de-a lungul parcării pietruite, cu hainele în saci menajeri, cuprinși parcă de bâtul curățeniei de primăvară. Bunăbună, așa zic, întotdeauna de două ori și înclinând de două ori din cap, apoi își văd de drum. Uneori bărbatul are în jurul gâtului un șarpe boa constrictor, care nu-i niciodată adus în discuție, nici de mine și nici de el. În plus față de acești obișnuiți ai locului mai e și o cantitate respectabilă de femei singure care mai poposesc pe aici; au, de obicei, vânătăi. Unele par stânjenite, altele, oribil de triste.

Una s-a mutat ieri, o fată blondă, foarte tânără, cu ochi căprui și buza despicată. A ieșit pe verandă – e în cabana de alături – și a fumat o țigară, iar când ni s-au încrucișat privirile și-a îndreptat cu mândrie spinarea, a scos bărbia în față. Fără păreri de rău. Și m-am gândit atunci: *Trebuie să fiu ca ea. O s-o studiez*: *aș putea să fiu ea un timp – o fată abuzată, dar tare de înger, care s-a ascuns până ce trece furtuna.*

•

După câteva ore de televiziune matinală – în căutare de noutăți privind cazul Amy Elliott Dunne – iau pe mine bikinii, umezi. O să mă duc la piscină. O să stau un pic pe plută și-o să-i dau o pauză creierului meu neostoit. Știrile despre sarcină m-au satisfăcut, dar sunt încă multe alte lucruri pe care nu le știu. Am plănuit laborios, dar

există și lucruri pe care nu le pot controla și care-mi afectează viziunea despre desfășurarea ulterioară a poveștii. Andie nu și-a făcut treaba. Jurnalul s-ar putea să aibă nevoie de ceva ajutor ca să fie găsit. Poliția n-a mișcat un deget ca să-l aresteze pe Nick. Nu știu ce-au mai descoperit ei, dar nu-mi place. Sunt tentată să dau un telefon, pe linia de informații, să-i îmboldesc în direcția potrivită. Mai aștept câteva zile. Am pe perete un calendar, și pe el însemnez data de peste trei zile, cu mesajul SUNĂ AZI. Ca să știu că atât am fost de acord să aștept. Odată ce găsesc jurnalul, treaba o să meargă mai iute.

Afară, din nou, e fierbinte ca în junglă, iar țârâitul lăcustelor s-a intensificat. Salteaua mea gonflabilă e roz, cu sirene pe ea și prea mică – gambele mi se bălăngănesc în apă –, dar plutesc totuși o oră întreagă, fără țintă, un lucru care, am aflat, îmi place „Mie".

Văd un cap blond ițindu-se în parcare, apoi fata cu buza despicată apare, trece poarta de sârmă înveșmântată într-un prosop de baie de la cabană, mai mult un prosopel, un pachet de țigări, o carte și loțiune cu factor de protecție 120. Cancer pulmonar, dar nu de piele. Se așază pe-o margine și se unge atentă cu loțiune; asta-i altceva față de alte femei bătute care mai vin pe-aici – astea se bălăcesc în ulei pentru copii și lasă urme unsuroase pe șezlonguri.

Fata îmi face un semn din cap, semnul pe care și-l fac bărbații când ocupă loc la tejgheaua barului. Citește *Cronici marțiene* de Ray Bradbury. O fată științifico-fantastică. Femeilor abuzate, sigur că da, le place escapismul.

— O carte bună, lansez spre ea o minge conversațională nevinovată.

— A lăsat-o cineva în cabană. Aveam de ales între asta și *Black Beauty*.

Își pune ochelarii babani și ieftini pe ochi.

— Nu-i rea nici asta. *Armăsarul Negru* e totuși mai bună.

Mă privește, tot cu ochelarii de soare. Două discuri negre, ca ochii de albină.

— Îhâm.

Se întoarce la carte, cu gestul acela *acum citesc,* pe care-l vezi îndeobște prin avioanele aglomerate. Iar eu sunt pasagera băgăreață de alături, care pune stăpânire pe brațul scaunului și zice chestii de genul: „Cu treabă sau în vacanță?"

— Sunt Nancy, zic.

Un nume nou, nu Lydia, mișcare nu prea deșteaptă într-un perimetru atât de mic, dar așa mi-a ieșit. Creierul meu, uneori, lucrează prea repede ca să-i fie bine. Mă gândeam la buza despicată a fetei, la atitudinea ei tristă, apoi m-am gândit la abuz și prostituție, apoi mi-a venit în minte *Oliver*!, musicalul meu favorit din copilărie, și Nancy, târfa damnată, care-și iubise bărbatul violent până ce respectivul o omorâse, m-am întrebat apoi de ce mama mea cea

feministă și cu mine ne uitaserăm măcar la *Oliver*!, socotind totodată că „Atâta vreme cât el mă vrea” e un imn adus violenței domestice, m-am gândit apoi și la Amy din Jurnal, care fusese ucisă și ea de soț, semăna de fapt mult cu…

— Sunt Nancy, zic.

— Greta.

Pare inventat.

— Îmi pare bine, Greta.

Mă îndepărtez, plutind. Aud, în spate, țăcănitul de la bricheta Gretei, și văd înălțându-se fumul, ca o pâclă peste ocean.

Peste patruzeci de minute Greta se așază pe marginea piscinei, își vâră vârful degetelor în apă.

— E fierbinte, zice. Apa.

Are o voce răgușită, aspră, de la țigări și praful de prerie.

— Ca în cadă.

— Nu te prea răcorești.

— Nici în lac nu-i mult mai rece.

— Oricum nu știu să înot, spune ea.

N-am mai cunoscut pe cineva care să nu știe să înoate.

— Eu doar un pic, o mint. Câinește.

Mișcă din picioare, valurile îmi leagănă blând salteaua.

— Și cum e pe-aici? mă întreabă.

— Plăcut. Liniște.

— Bine, de asta am nevoie.

Mă întorc s-o privesc. Are două lanțuri de aur, o vânătaie perfect rotundă, mare cât o prună, lângă sânul stâng, și un trifoi tatuat pe șale, chiar unde se sfârșește elasticul de la bikini. Are un costum de baie nou-nouț, roșu-cireașă, ieftin. De la magazinul de articole pentru plajă de unde mi-am luat și eu salteaua.

— Ești de capul tău? întreb.

— Foarte.

Nu mai știu ce s-o întreb. E vreun cod pe care-l folosesc unele cu altele femeile abuzate, o limbă pe care n-o știu?

— Probleme cu tipii?

Zvâcnește spre mine din cot, gest care pare un da.

— Și eu la fel, zic.

— Nu-i ca și cum n-am fost prevenite, spune ea.

Își face palmele căuș, ia apă și-o lasă să se scurgă în fața ei.

— Ăsta-i unul din primele lucruri pe care mi l-a spus mama, când m-a dus la școală, în prima zi: *Stai departe de băieți. Or să arunce în tine cu pietre sau or să ți se uite sub fustă.*

— Ar trebui să faci un tricou cu inscripția asta.

Râde.

— Dar e adevărat, mereu e adevărat. Mama trăiește într-un sat de

lesbiene, în Texas. Mă tot gândesc să mă mut și eu cu ea.

— Un sat de lesbiene?

— Da, o din aia… o comunitate. Niște lesbiene au cumpărat pământ și și-au început propria lor societate, cumva. Bărbații n-au voie. Mi se pare al dracului de mișto, o lume fără bărbați.

Mai ia o mână de apă, își ridică ochelarii și-și udă fața.

— Păcat că nu-mi place păsărica.

Râde hârâit, hohot furios de femeie bătrână.

— Deci, sunt ceva tipi naspa pe aici, cu care să-mi dau întâlnire? zice. Ăsta mi-e, cum ar veni, modelul. Fug de unul și dau peste altul.

— Majoritatea timpului e pe jumătate gol. E Jeff, tipul cu barbă, care-i chiar mișto, zic. E aici de dinainte să vin eu.

— Cât o să stai?

Mă opresc. Ciudat, dar nu știu cât anume o să zăbovesc pe aici. Plănuiam să stau până-l arestează pe Nick, dar habar nu am dacă or să-l aresteze curând.

— Până ce nu te mai caută, ha? ghicește Greta.

— Ceva de genul.

Mă cercetează atentă, se încruntă. Mi se strânge stomacul. Mă aștept să zică: ia stai, îmi pari cunoscută.

— Niciodată să nu te-ntorci înapoi la un bărbat cât încă ai vânătăi proaspete. Nu-i da satisfacție, intonează Greta.

Se ridică, își adună lucrurile. Își șterge picioarele cu prosopul minuscul.

— Am mai omorât o zi, spune.

Ridic, nu știu de ce, un deget mare aprobator; n-am mai făcut în viața mea asta.

— Hai pe la mine când ieși, dacă ai chef, zice. Putem să ne uităm la televizor.

•

Aduc în palme, ca un cadou de casă nouă, o roșie proaspătă de la Dorothy. Greta vine la ușă și e foarte degajată, ca și cum aș trece pe acolo de ani buni deja. Îmi ia roșia din mână.

— Perfect, tocmai făceam sendvișuri, zice. Ia-ți un scaun.

Arată spre pat – n-avem salon pe aici – și se duce în chicinetă, care are același blat de plastic și același cuțit tocit ca și a mea. Taie roșia. Un disc de plastic cu mezeluri stă pe suportul din bucătărioară, și mirosul dulceag, stomacal, umple încăperea. Pune pe farfurii de hârtie două sendvișuri alunecoase, însoțite de biscuiți sărați aurii, și duce totul în zona de dormit, cu mâna deja pe telecomandă, schimbând de la un zgomot la altul. Stăm pe marginea patului, una lângă cealaltă, și ne uităm la televizor.

— Oprește-mă dacă vezi ceva, zice Greta.

Mușc din sendviș. Bucata de roșie se strecoară pe-o parte și-mi cade

pe coapsă.

Țărănoi de Beverly Hills, Susan, Armageddon.

Ellen Abbott Live. O fotografie de-a mea umple ecranul. Sunt subiectul principal. Iarăși. Arăt fantastic.

— Ai văzut asta? întreabă Greta, dar fără să mă privească, vorbind de parcă dispariția mea ar fi o reluare a vreunui serial mai de Doamne-ajută. Femeia s-a evaporat la a cincea aniversare a căsătoriei. Soțul, foarte dubios de la început, numai zâmbete și rahaturi. A ieșit la iveală că i-a mărit asigurarea de viață și tocmai au aflat că soția era *însărcinată.* Și tipul nu voia plodul.

Pe ecran apare o altă poză de-a mea, juxtapusă cu *Uimitoarea Amy.*

Greta se întoarce spre mine.

— Mai ții minte cărțile alea?

— Sigur că da!

— Îți *plac*?

— La toată lumea plac, sunt așa drăgălașe, zic.

Greta pufnește.

— Sunt așa de false.

Prim-plan cu mine.

Aștept să zică ce frumoasă sunt.

— Nu-i rea, ha, pentru vârsta ei, zice. Sper să arăt și eu așa bine când fac patruzeci.

Ellen prezintă publicului povestea mea; fotografia zăbovește pe ecran.

— Mi se pare că a fost o din aia, bogată și răzgâiată, zice Greta. Pretențioasă, afurisită.

E, pur și simplu, nedrept. N-am lăsat nicio probă din care cineva să deducă asta. De când m-am mutat în Missouri – mă rog, de când am pus la cale planul – am avut grijă să fiu nepretențioasă, relaxată, voioasă, lucrurile alea pe care le așteaptă toată lumea de la femei. Le-am făcut cu mâna vecinilor, m-am ocupat de comisioane pentru prietenele lui Mo, ba chiar odată i-am dus cola lui Stucks Buckley cel mereu mânjit cu ceva. L-am vizitat pe tăticul lui Nick, ca toate infirmierele să poată mărturisi că eram o dulceață, ca să-i pot șopti creierului distrus al lui Bill Dunne: *te iubesc, vino să stai cu noi, te iubesc, vino să stai cu noi.* Așa, doar să văd dacă prinde. Tatăl lui Nick e un așa-numit rătăcitor – mereu scapă și hoinărește. Îmi place ideea ca Bill Dunne, totemul viu a tot ce-l face pe Nick să se teamă că ar putea deveni, obiectul celei mai adânci deznădejdi a lui Nick, să apară iarăși și iarăși în fața ușii noastre.

— De ce ți se pare afurisită? întreb.

Ridică din umeri. La TV rulează o reclamă la odorizante de cameră. Apoi una la absorbante comode, ca o femeie să poată purta rochie și să-l cunoască pe bărbatul pentru care mai târziu va da cu odorizant de

cameră.

Curăță și sângerează. Sângerează și curăță.

— Îți dai seama, pur și simplu. Aduce a bogătană afurisită și plictisită. E ca bogătanele alea care folosesc banii soțului ca să facă saloane de *cofetărie,* magazinașe și alte rahaturi. *Buticuri.*

Am avut, în New York, prietene cu genul ăsta de afaceri – le plăcea să spună că lucrează, chiar dacă nu făceau decât puținele chestii care erau distractive: pune numele prăjiturii, comandă rechizitele, poartă rochia adorabilă *chiar din magazinul nostru.*

— E clar că-i una din alea, a zis Greta. Afurisită bogată cu nasul pe sus.

Când se duce la baie, mă strecor în bucătăria ei, deschid frigiderul și-i scuip în lapte, în sucul de portocale și într-un recipient cu salată de cartofi, apoi mă strecor iarăși până la pat.

Se trage apa. Greta revine.

— Dar asta nu înseamnă că-i în regulă că a *omorât-o.* E ca orice femeie, și-a ales foarte prost bărbatul.

Mă privește țintă, și mă aștept să zică „hei, ia stai un pic…"

Dar se întoarce spre televizor, se lungește pe burtă ca un copil, cu bărbia sprijinită în brațe și fața îndreptată spre imaginea mea de pe ecran.

— O, rahat, ia te uită. Lumea îl urăște pe gagiul ăsta.

Emisiunea se dezmorțește, și mă simt ceva mai bine. E apoteoza lui Amy.

Campbell Macintosh, prietenă din copilărie: „Amy e genul de femeie caldă, mămoasă. I-a plăcut să fie nevasta cuiva. Și știu că ar fi fost o mamă extraordinară. Dar Nick – pur și simplu știai că ceva nu-i în regulă cu el. Era rece, detașat și foarte calculat – rămâneai cu senzația că îi păsa tare mult de banii pe care îi avea Amy."

(Campbell minte: se freca de Nick ca o pisică, îl adora nespus. Dar sunt sigură că-i plăcea ideea că nu se însurase cu mine decât pentru bani.)

Shawna Kelly, locuitoare din North Carthage: „Mi s-a părut foarte, foarte ciudat că era așa de puțin preocupat de căutarea soției lui. Era, știți, pus pe vorbă, își trecea timpul. A flirtat cu mine, cu care n-avea nicio treabă. Tot încercam să îndrept conversația spre Amy, iar el… nu arăta niciun interes."

(Sunt sigură că târfa asta bătrână și disperată n-a încercat sub nicio formă să îndrepte conversația spre mine.)

Steven „Stucks" Buckley, prieten de-o viață cu Nick Dunne: „Era o dulceață. Plăcută. Inimoasă. Și Nick? Nu mi s-a părut că-și face prea multe griji că a dispărut Amy. Omul a fost mereu așa: preocupat numai de el. Un pic țâfnos. De parcă ar fi ajuns mare mahăr în New York și toți trebuia să ne înclinăm înaintea lui."

(Îl disprețuiesc pe Stucks Buckley, și ce căcat de nume mai e și ăsta?)

Noelle Hawthorne, arătând de parcă ar fi lovit-o revelații noi: „Cred că a omorât-o. Nimeni n-o să zică asta, dar eu zic. A abuzat-o, a terorizat-o și în cele din urmă a omorât-o.”

(Bravo, cățel!)

Greta mă privește scurt și pieziș, cu obrajii băgați sub brațe și fața luminată de pâlpâirile televizorului.

— Sper că nu-i adevărat, zice. Că ar fi omorât-o. Ar fi mișto să ne gândim că doar a fugit de el și că se ascunde pe undeva, în siguranță.

Dă din picioare, în sus și-n jos, ca o înotătoare lenevă. Nu-mi dau seama dacă se joacă sau nu cu mine.

37. Nick Dunne

Opt zile de la dispariție

Am căutat prin toate ungherele din casa tatei; n-a luat mult, de vreme ce e atât de jalnic de goală. Șifonierele, dulapurile. Am ridicat și colțurile covoarelor. M-am uitat prin spălător și uscător, mi-am vârât o mână în sus pe coș. Ba chiar și în spatele rezervorului de la veceu m-am uitat.

— Foarte ca-n *Nașul,* a zis Go.

— Dacă eram ca-n *Nașul* aș fi găsit ce căutam și-aș fi tăiat-o de-aici.

Tanner, în mijlocul sufrageriei, se trăgea de capătul cravatei verde-lămâie crudă. Go și cu mine ne mânjiserăm cu praf și mizerie, dar cămașa albă a lui Tanner izbutea să emane un fel licărire pozitivă, de parcă ar fi adus cu ea ceva din luminile strălucitoare ale New Yorkului. Se holba la marginea unui șifonier, mușcându-și buza, trăgându-se de cravată, *cugetând.* Omul își petrecuse, probabil, ani ca să-și pună la punct imaginea asta: expresia *taci, clientule, acum mă gândesc.*

— Nu-mi place, a zis într-un târziu. Avem o mulțime de chestiuni care nu-s controlate, și nu mă duc la poliție până ce nu ajung foarte, foarte controlate. Instinctul îmi spune să preiau inițiativa – să declarăm chestiile din magazie înainte să ne prindă cu ele. Dar dacă nu știm ce vrea Amy să găsim aici, și nu pricepem ce-i la ea în cap… Nick, ai putea *ghici* cam ce are Amy în cap?

Am dat din umeri.

— Cred că-i șucărită.

— Mă face foarte, foarte neliniștit. Suntem, în principiu, într-o

situație foarte precară. Trebuie să le spunem polițiștilor despre magazie. Trebuie să ni se datoreze descoperirea. Dar vreau să vă descriu ce-o să se întâmple când o facem. O să se întâmple așa: or s-o ia pe Go la bani mărunți. Sunt două opțiuni. Una: Go este complicea ta, te-a ajutat să ascunzi lucrurile pe proprietatea ei și, tot ce se poate, știe că ai omorât-o pe Amy.

— Haide, doar nu vorbești serios, am zis.

— Nick, cu versiunea asta am avea noroc, a spus Tanner. Pot să interpreteze cum poftesc. Dar ce zici de cealaltă: Go ți-a furat identitatea, a făcut cardurile de credit. A cumpărat toate mizeriile alea. Amy a aflat, a avut loc o confruntare și Go a ucis-o pe Amy.

— Păi, să le-o luăm înainte, am zis. Le spunem despre magazie și că Amy a regizat totul.

— Cred că-i o idee proastă în principiu, iar acum e chiar foarte proastă dacă n-o avem pe Andie de partea ta, fiindcă despre Andie o să trebuiască să le zicem.

— De ce?

— Fiindcă dacă mergem cu povestea ta, că Amy și-a înscenat…

— De ce tot zici *povestea mea,* ca și cum aș fi inventat-o?

— Mda. Corect zis. Dacă le explicăm polițailor cum te-a lucrat Amy, trebuie să explicăm și *de ce.* De ce: fiindcă a aflat că mai ai o foarte tânără și drăguță prietenă.

— Chiar trebuie să le spunem și lor?

— Amy ți-a înscenat un omor fiindcă… se plictisea, sau cum?

Mi-am supt buzele.

— Trebuie să le oferim motivul lui Amy, altfel n-o să meargă. Dar problema e că dacă le-o oferim pe Andie, cu fundiță, cadou, și nu iau de bună teoria înscenării, le-am dat pe tavă motivul tău pentru crimă. Probleme cu banii, bifat. Nevastă gravidă, bifat. Iubită, bifat. E un triumvirat al crimei. Or să te doboare. Femeile or să se pună la coadă ca să te sfâșie cu unghiile.

A început să se plimbe prin cameră.

— Dar dacă nu facem nimic, iar Andie se duce acolo de capul ei…

— Deci ce să facem? am întrebat.

— Cred că poliția o să ne râdă în nas dacă venim acum și spunem că Amy ți-a înscenat totul. E ceva prea stângaci. Te cred, dar e stângaci.

— Dar indiciile…, am dat să spun.

— Nick, nici măcar eu nu pricep indiciile alea, a zis Go. Sunt aluzii între tine și Amy. Și e doar cuvântul tău că se referă la… situații incriminatoare. Acuma serios: pantaloni peticiți și cozoroc egal Hannibal?

— Căsuța cafenie egal casa lui taică-tău, care e *albastră,* a adăugat și Tanner.

Simțeam îndoielile lui Tanner. Era nevoie să-i arăt adevăratul

caracter al lui Amy. Minciunile, felul ei răzbunător, revanșard. Aveam nevoie să fiu susținut și de alții, care să confirme că nevastă-mea nu era Uimitoarea Amy, ci *Răzbunătoarea* Amy.

— Să vedem dacă dăm astăzi de Andie, a zis în cele din urmă Tanner.

— Nu-i riscant să așteptăm? a întrebat Go.

Tanner a dat din cap că da.

— Un risc există. Trebuie să ne mișcăm rapid. Dacă mai iese la iveală vreo probă, dacă poliția ia mandat de percheziție pentru magazie, dacă Andie se duce la gabori…

— N-o să se ducă, am zis.

— Te-a mușcat, Nick.

— N-o să se ducă. E nervoasă acum, dar e… Nu cred că mi-ar face una ca asta. Știe că sunt nevinovat.

— Nick, ai zis că ai fost cu Andie cam o oră, în dimineața în care a dispărut Amy, da?

— Da. Cam de la zece jumate până aproape de douăsprezece.

— Atunci unde ai fost între șase jumate și zece? Ai zis că ai ieșit din casă la șapte jumate, da? Unde te-ai dus?

Mi-am supt obrazul și am început să-l mușc.

— Unde te-ai dus, Nick? Trebuie să știu.

— Nu e relevant.

— *Nick*! s-a stropșit Go.

— Am făcut ce mai fac în câte-o dimineață. M-am prefăcut că plec, am mers cu mașina în cea mai pustie parte a cartierului și… e o casă acolo, are un garaj descuiat.

— Și? a zis Tanner.

— Am citit reviste.

— Poftim?

— Am citit numere ale revistei unde-am lucrat mai demult.

Încă-mi lipsea revista – ascundeam exemplare ca pe pornografie și le citeam în secret, fiindcă nu voiam să-i pară nimănui rău de mine.

Am ridicat privirea și am văzut că și lui Go, și lui Tanner le părea foarte, foarte rău de mine.

•

Am venit cu mașina acasă, pe la amiază, și am fost întâmpinat de o stradă plină de care de televiziune și de reporteri ce-și făcuseră tabăra pe peluza mea. Am tras aer în piept, apoi am țâșnit afară din mașină. S-au năpustit asupra mea ca niște păsări înfometate, croncănind și fluturând din aripi, spărgând formația și adunându-se iarăși. *Nick, știai că Amy era gravidă*? *Nick, ce alibi ai*? *Nick, ai omorât-o pe Amy*?

Am izbutit să ajung înăuntru și am încuiat ușa. De amândouă părțile erau ferestre, așa că m-am repezit și am tras jaluzelele, cu camerele pe mine, cu întrebări strigate. *Nick, ai omorât-o pe Amy*? Odată trase

jaluzelele, a fost ca și cum aș fi acoperit pentru noapte cușca unui canar: zgomotul din fața casei s-a oprit.

Am urcat la etaj și mi-am satisfăcut dorința chinuitoare de a face un duș. Am închis ochii și am lăsat jetul să dizolve murdăria adunată în casa lui taică-meu. Când i-am deschis la loc, primul lucru pe care l-am văzut a fost aparatul roz de ras al lui Amy, pus pe savonieră. L-am simțit de rău-augur, răutăcios. Nevastă-mea era nebună. Eram însurat cu o nebună. E mantra oricărui nemernic: *M-am căsătorit cu o cățea psihopată.* Dar eu aveam parte de o oarecare gratificație: chiar mă căsătorisem cu o cățea psihopată, una autentică, reală. *Nick, iată-ți soția*: *cea mai mare manipulatoare a tuturor timpurilor.* Nu eram chiar așa nemernic cum crezusem. Nemernic eram, da, însă nu la o scală grandioasă. Înșelatul fusese de prevenție, o reacție subconștientă după cinci ani azvârliți aiurea pe o dementă: sigur că mă atrăsese o fată din localitate, necomplicată și bună la inimă. E ca atunci când oamenii cu anemie tânjesc după carne roșie.

Tocmai mă ștergeam când s-a auzit soneria. Am scos capul pe ușa băii și am auzit iarăși vocile reporterilor: *Îl crezi pe ginerele tău, Marybeth*? *Cum e să știi că o să fii bunic, Rand*? *Crezi că Nick ți-a ucis fiica, Marybeth*?

Stăteau unul lângă altul pe treapta din față, cu spinările rigide. Mai erau vreo zece jurnaliști, paparazzi, dar făceau gălăgie de parcă ar fi fost de două ori pe-atâția. *Îl crezi pe ginerele tău, Marybeth*? *Cum e să știi că o să fii bunic, Rand*? Soții Elliott au intrat mormăind câte un „bună”, cu ochii în jos; le-am trântit ușa în nas cameramanilor. Rand mi-a pus o mână pe braț și a retras-o imediat, sub privirea insistentă a lui Marybeth.

— Scuze, eram la duș.

Părul încă îmi picura, udându-mi umerii tricoului. Părul lui Marybeth era unsuros, hainele atârnau pe ea. Se uita la mine ca la un nebun.

— Tanner Bolt? Serios? a întrebat.

— Cum adică?

— Adică, Nick: Tanner Bolt, serios? Reprezintă doar oameni vinovați.

S-a dat mai aproape, m-a luat de bărbie.

— Ce-ai pe bărbie?

— Coșuri, de la stres, am zis și m-am dat înapoi. Nu-i adevărat ce spui de Tanner, Marybeth. Nu e. E cel mai bun în meseria lui. Am nevoie de el chiar acum. Poliția… nu face decât să mă ancheteze pe mine.

— Păi, chiar pare să fie cazul, a zis ea. Aduce cu o urmă de mușcătură.

— E un coș.

Marybeth a slobozit un suspin apăsat și a dat colțul spre bucătărie.

— Aici s-a întâmplat?

Fața îi căzuse, transformată într-o serie de umflături cărnoase – pungi sub ochi, obraji lăsați, buze răsfrânte.

— Credem că… un fel de altercație, înfruntare sau ceva, a avut loc și în bucătărie.

— Din cauza sângelui.

Marybeth a atins divanul, l-a testat, l-a ridicat câțiva centimetri și l-a lăsat să cadă la loc.

— Aș fi vrut să nu fi strâns totul. Pare că nici nu s-a întâmplat nimic.

— Marybeth, trebuie să locuiască aici, a zis Rand.

— Dar tot nu înțeleg cum… adică, dacă poliția n-a descoperit chiar tot? Dacă… nu știu. Pare că au renunțat. Ar fi trebuit să lase casa. Deschisă pentru toată lumea.

— Sunt sigur că au descoperit tot, a zis Rand și i-a strâns mâna într-a lui. Ce-ar fi să întrebăm dacă putem să ne uităm prin lucrurile lui Amy, ca să alegem ceva special, OK? a zis și mi-a aruncat o privire. Ar fi în regulă, Nick? Ne-am simți mai ușurați dacă am avea ceva de-al ei.

S-a întors spre soție.

— Puloverul acela albastru pe care i l-a împletit Nana.

— Nu-mi trebuie nenorocitul de pulover, Rand!

S-a dezbărat de brațele lui și a început să se preumble prin cameră și să ridice diverse obiecte. A împins cu un deget de la picior divanul.

— Ăsta-i divanul, Nick? Cel de care ziceau că a fost răsturnat, dar n-ar fi trebuit să fie?

— Ăsta e.

S-a oprit, i-a mai dat una cu piciorul și s-a uitat la el cum rămâne nemișcat.

— Marybeth, sunt sigur că Nick este epuizat – Rand mi-a aruncat o privire, zâmbindu-mi cu subînțeles – ca noi toți. Cred că ar trebui să facem lucrul pentru care am venit și…

— Pentru asta am venit, Rand. Nu pentru o prostie de pulover, să-l țin în brațe de parcă aș avea trei ani. Îmi vreau fata. Nu-i vreau lucrurile. Lucrurile ei n-au nicio însemnătate pentru mine. Vreau să ne spună Nick ce dracu' se întâmplă, fiindcă toată afacerea asta a început să pută. Niciodată, niciodată… nu m-am mai simțit așa de neghioabă.

A început să plângă și să-și șteargă iute lacrimile, evident furioasă pe ea însăși fiindcă plângea.

— Ți-am încredințat-o pe fiica noastră. Am avut încredere în tine, Nick. Vrem doar să ne spui adevărul!

Mi-a fluturat pe sub nas un deget arătător care tremura.

— E adevărat? Nu voiai copilul? N-o mai iubeai pe Amy? I-ai făcut rău?

Îmi venea s-o plesnesc. Marybeth și Rand o crescuseră pe Amy. Era, literalmente, produsul lor. O creaseră. Voiam să rostesc cuvintele *Fiica voastră e monstrul aici,* dar n-am putut – nu puteam înainte să spunem la poliție – așa că am rămas mut, încercând să mă gândesc la ce-aș fi putut zice. Dar părea că trag de timp.

— Marybeth, niciodată n-aș…

— *N-aș face niciodată, n-aș putea niciodată,* numai asta îți umblă *gura* aia nenorocită. Știi ce, mi-e silă să mă și *uit* la tine. Chiar așa. Ceva nu-i în regulă cu tine. Îți lipsește ceva înăuntru dacă poți să te porți cum te-ai purtat. Chiar și dac-ar reieși că n-ai nicio vină, n-o să uit niciodată cât de ușor ai luat toate astea. Parc-ai fi rătăcit o nenorocită de umbrelă, nu altceva! După tot ce-a făcut Amy pentru tine, după cât a lăsat de la ea, asta capătă în schimb. Tu… nu te cred, Nick. Asta am venit să-ți spun. Că nu te mai cred, gata.

A început să suspine, mi-a întors spatele și a țâșnit pe ușa de la intrare, numai bine cât să fie filmată de operatorii încântați. A intrat în mașină și doi reporteri s-au lipit imediat de geam, încercând s-o facă să spună ceva. Noi, în sufragerie, auzeam cum îi tot repetă numele. *Marybeth… Marybeth…*

Rand a zăbovit, cu mâinile în buzunare, încercând să-și dea seama ce rol să joace. Vocea lui Tanner – *trebuie să-i ținem pe șotii Elliott de partea noastră* – îmi răsuna în urechi precum corul unei tragedii grecești.

Rand a deschis gura, dar i-am luat-o înainte.

— Rand, zi-mi ce să fac.

— Doar spune-o, Nick.

— Să spun *ce*?

— Nu vreau să întreb și tu nu vrei să răspunzi. Asta pricep. Dar simt nevoia să te aud cum o zici. N-ai omorât-o pe fata noastră.

A început să râdă și să lăcrimeze în același timp.

— Doamne, nu-mi pot păstra capul limpede, a zis.

S-a făcut roz la față, cu obrajii congestionați, ca și cum l-ar fi ars radiația nucleară.

— Nu-mi dau seama cum de se întâmplă toate astea. Nu-mi dau seama!

Încă zâmbea. O lacrimă i s-a prelins pe bărbie și mai departe, pe gulerul cămășii.

— Spune-o și gata, Nick.

— Rand, n-am omorât-o pe Amy și nu i-am făcut niciun rău.

A rămas cu privirea pe mine.

— Mă crezi? Că nu i-am făcut niciun *rău* fizic?

Rand a râs iarăși.

— Știi ce era să spun? Era să spun că nu știu ce să mai cred. Și apoi m-am gândit că asta-i o replică a altcuiva. E dintr-un film, nu ceva ce

aș zice, și un moment m-am întrebat dacă nu sunt cumva într-un film. Aș putea să nu mai fiu în film? Știu că nu pot, totuși. Dar un moment mi-a trecut prin cap că *o să zic ceva diferit și totul o să se schimbe.* Numai că n-o să fie așa, nu?

S-a întors, clătinând iute din cap, și a plecat la mașină după nevastă.

În loc să mă întristez, m-am simțit alarmat. Înainte să apară cei doi Elliott mă gândisem *Trebuie să mergem repede la poliție, de îndată.* Înainte ca soții Elliott să înceapă să discute în public *despre* lipsa lor de încredere. Trebuia să dovedesc că soția mea nu era cine pretindea ea că ar fi. *Nu Uimitoarea Amy, ci Răzbunătoarea Amy.* L-am sunat pe Tommy O'Hara – tipul care sunase la linia de informații de trei ori, tipul pe care-l acuzase Amy de viol. Tanner aflase câte ceva despre el: nu era irlandezul bărbătos pe care mi-l imaginasem după nume, nici pompier și nici polițai. Scria la un site umoristic din Brooklyn, unul decent, iar poza de pe pagina lui arăta un tip sfrijit, cu ochelari cu rame negre și o claie deasă de păr negru, cu un zâmbet șugubăț și un tricou cu o trupă pe nume Bingos.

A răspuns de la primul apel.

— Da?

— Aici Nick Dunne. M-ați sunat referitor la soția mea, Amy Dunne. Amy Elliott. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

Pauză. Mă așteptam să-mi închidă, ca Hilary Handy.

— Sună-mă înapoi în zece minute.

Am făcut-o. Pe fundal se auzea gălăgie de bar, știam prea bine sunetele: murmurul clienților, clinchetul cuburilor de gheață, izbucniri bizare de zgomot de la oameni care cer de băut ori își salută prietenii. Mi s-a făcut brusc dor de localul meu.

— OK, mersi, a zis. A trebuit să mă duc la un bar. Părea o conversație la un scotch.

Vocea i se făcea tot mai apropiată, se îngroșa: mi-l imaginam aplecat protector peste ceva de băut, acoperind telefonul cu palma.

— Deci, am început, v-am primit mesajul.

— Așa. Încă lipsește, da? Amy?

— Da.

— Pot să te-ntreb ce crezi că s-a întâmplat? a zis. Cu Amy?

Mama naibii, voiam ceva de băut. M-am dus în bucătărie – cât de cât asemănătoare cu un bar – și mi-am turnat. Încercam să am grijă cu pileala, dar a fost așa de bine: aroma puternică de scotch într-o încăpere întunecoasă, cu soarele orbitor afară.

— Pot să întreb de ce ați sunat? am replicat.

— Am urmărit la știri. Ești terminat.

— Sunt. Voiam să vorbim fiindcă mi s-a părut… interesant că ați încercat să luați legătura cu mine. Dacă ținem cont de acuzația de viol.

— A, știi de asta, a zis.

— Știu că a fost o acuzație, dar nu cred neapărat că sunteți violator. Vreau să aud ce aveți de spus.

— Mda.

L-am auzit cum ia o gură de scotch, cum înghite, cum zornăie cuburile de gheață.

— Am văzut la știri povestea, într-o seară. Povestea voastră. A lui Amy. Eram în pat, mâncam ceva thailandez. Îmi vedeam de-ale mele. Și mi s-a înșurubat naibii în creier. *Ea,* după atâția ani.

I-a cerut barmanului încă unul.

— Așa, și avocatul mi-a zis să nu vorbesc sub nicio formă cu tine, dar… ce să-i faci? Așa-s eu, de treabă, în mă-sa. Nu te pot lăsa să te zbați ca peștele pe uscat. Doamne, ce-aș vrea să se mai poată fuma în baruri! Asta e-o conversație la un pahar *și* o țigară.

— Spuneți-mi, am zis. Despre acuzațiile acelea. Cu violul.

— Cum ziceam, omule, am văzut știrile, cum se cacă presa pe tine. Tu ești *tipul,* ce mai. Și puteam să-mi văd liniștit de-ale mele… n-o vreau pe fata aia înapoi în viața mea. Nici măcar în treacăt. Dar ce dracu', aș fi vrut să-mi facă și mie favoarea asta cineva.

— Faceți-i favoarea, am zis.

— Mai întâi, că a renunțat la toate acuzațiile… știi asta, da?

— Știu. Ați făcut-o?

— Du-te-n mă-ta. Sigur că nu. *Tu* ai făcut-o?

— Nu.

— Bun.

Tommy a mai cerut un rând.

— Să te-ntreb așa: era bine în căsnicia ta? Amy era fericită?

Am tăcut.

— Nu trebuie să răspunzi, dar o să ghicesc că nu. Amy nu era fericită. Oricare ar fi fost motivul. N-o să mă apuc să întreb. Dar știu că trebuie să știi asta: când nu e fericită, lui Amy îi place să se joace de-a Dumnezeu. Cel din Vechiul Testament.

— Adică?

— Îi place să pedepsească, a zis Tommy. Dur.

A râs în telefon.

— Ar fi trebuit să mă vezi pe mine, a continuat. Nu prea arăt ca ditamai masculul alfa violator. Arăt ca un prăpădit. Sunt un prăpădit. Cânt cântece despre puștoaice la karaoke, ce naiba. Plâng la *Nașul 2.* De fiecare dată.

A tras o dușcă și a tușit. Părea un moment potrivit să-l iau cu binișorul.

— Fredo? am întrebat.

— Fredo, omule, da. Bietul Fredo.

— L-a călcat în picioare.

Cei mai mulți bărbați se regăsesc în limbajul universal al sportului. Aici era varianta cu filme de tocilari a unei discuții despre vreun meci faimos de fotbal. Știam amândoi despre ce vorbim și știam că asta elimina o trăncăneală interminabilă pe linia lui *ce marfă suntem noi.*

A mai luat o gură.

— A fost așa de aiurea, de absurd.

— Mie-mi spui.

— Nu înregistrezi cumva discuția, sper? Nu ascultă nimeni? Fiindcă nu vreau asta.

— Doar noi suntem. Sunt de partea ta.

— Am cunoscut-o, deci, pe Amy la o petrecere – să tot fie vreo șapte ani de-atunci – și mi s-a părut a naibii de mișto. Amuzantă, bizară și… mișto. Am simțit ceva între noi, și nu mi se întâmplă cu multe fete asta, cel puțin nu cu cele care arată ca Amy. Și m-am gândit… ei, la început m-am gândit că mă ia la bășcălie. Care-i șmecheria, din astea, știi? Dar am început să ne dăm întâlniri, ne-am văzut vreo câteva luni, două, trei, și am prins șmecheria: nu-i fata pe care o credeam. Poate *cita* chestii nostime, dar nu-i plac, de fapt, chestiile nostime. Ar prefera, de fapt, să nu râdă. De fapt ar prefera să nu râd nici eu, nici să fiu amuzant sau ceva, și-i cam aiurea, fiindcă asta mi-e meseria, dar pentru ea chestii din astea-s pierdere de vreme. Nici n-am reușit să mă prind măcar de ce a început să se întâlnească cu mine, fiindcă era clar, nici măcar nu mă plăcea. Are sens ce spun?

Am dat din cap și am tras o dușcă.

— Da, are.

— Bun, și am început să găsesc scuze să ne vedem mai puțin. N-am renunțat complet, fiindcă eram un idiot, iar ea arăta superb. Speram că se mai schimbă lucrurile cumva. Dar veneam destul de des cu pretexte: sunt prins cu munca, mi-a venit un amic în vizită, mi s-a îmbolnăvit maimuța, din astea. Și am început să mă văd cu altă fată, când și când, nu mare lucru. Sau așa *am crezut.* Dar Amy a aflat – nu știu cum, am impresia că a pândit în fața apartamentului sau ceva. Și… *rahat*…

— Mai ia o gură.

Am tras amândoi câte o dușcă.

— Într-o seară, Amy apare pe la mine – deja mă vedeam cu cealaltă cam de vreo lună – vine deci Amy, și pare să fie cum era odată. Are un DVD cu niște benzi desenate care-mi plac, un performance cu public restrâns din Durham, o tonă de chiftele, ne uităm la DVD, își lasă piciorul peste al meu, se bagă în mine și… pardon, e nevastă-ta. Ce voiam să zic e asta: fata știa cum să mă lucreze. Și ajungem…

— Ați făcut sex.

— Sex *consensual,* da. După care a plecat și totul bine. Pupat de la revedere în ușă, toată tărășenia.

— Apoi?

— Și, niciuna, nici două, apar la ușa mea doi gabori, care cică i-au făcut un test de viol lui Amy și are „leziuni ce confirmă ipoteza unui act sexual cu violență”. Are și urme de legături la încheieturi și, când îmi caută prin casă, găsesc două cravate în patul meu – cravate normale – îndesate pe lângă saltea, iar cravatele sunt, citez „concordante cu urmele”.

— Păi, ai legat-o?

— Nu, sexul nici măcar n-a fost așa de… *așa,* înțelegi? M-a luat complet pe nepregătite. Le-o fi legat cât m-am dus să mă piș sau ceva. Și aveam probleme serioase. Arăta ca dracu’. Și după aia, brusc, a renunțat la acuzații. Am primit la două săptămâni un bilet anonim, scris la computer, unde zicea: *Poate data viitoare o să te gândești mai bine.*

— Și n-ai mai auzit nimic de ea?

— N-am mai auzit nimic.

— Și n-ai încercat s-o dai în judecată ori mai știu eu ce?

— Ăă, nu. Nici vorbă. M-am bucurat că și-a luat câmpii. Și săptămâna trecută îmi vedeam de mâncare, în pat, și mă uitam la știri. Despre Amy. Despre tine. Soția perfectă, aniversare, fără cadavru, ditamai rahatul. M-au trecut sudorile, mă jur. M-am gândit așa: *Asta-i Amy, a promovat la crimă. Lua-m-ar toți dracii*! Serios, omule, pun pariu că ți-a pregătit una de să n-o poți duce. Ar trebui să te caci pe tine de frică.

38. Amy Elliott Dunne

Opt zile de la dispariție

Sunt udă, m-am tamponat cu bărcuțele; am căpătat mai mult timp decât făceau cei cinci dolari fiindcă cele două adolescente amorțite de căldură au preferat să răsfoiască reviste de cancan și să fumeze decât să ne mâne pe noi afară din apă. Am petrecut, așadar, treizeci de minute bune în vehiculele care aduc cu un soi de tăietoare de iarbă acvatice, izbindu-ne unii în alții și făcând viraje turbate, până ce ne-am plictisit și am plecat din proprie inițiativă.

Greta, Jeff și cu mine, un grup neobișnuit într-un loc ciudat. Greta și Jeff au ajuns buni prieteni într-o zi doar, așa fac pe-aici oamenii când n-au altceva de făcut. Cred că Greta încearcă să-și dea seama dacă să-l facă pe Jeff încă unul dintre partenerii ei de dezastru în doi. Lui Jeff i-ar conveni. O preferă pe ea. E mult mai drăguță decât mine, în

momentul ăsta, în locul ăsta. Drăguță la modul ieftin. Poartă maiou mulat și pantaloni scurți de blugi, cu o bluză de rezervă în buzunarul din spate pentru când vrea să mai intre prin magazine (tricouri, sculpturi în lemn, pietroaie decorative) sau restaurante (chiftele, grătare, caramele). Vrea să ne facem poze costumați ca-n Vestul Sălbatic, dar asta n-o să se întâmple, și din alte motive decât că n-aș vrea să iau păduchi de țărănoi.

Ajungem și pe un miniteren de golf, aflat în paragină. Iarba falsă are petice întoarse pe dos, aligatorii și morile de vânt, care se mișcau mecanic altădată, sunt încremenite acum. Jeff face onorurile, învârtind roata morii, căscând și clămpănind din fălcile aligatorului. Unele găuri sunt, pur și simplu, de nefolosit – iarba e răsucită ca un linoleum, ferma, cu gaura de șoarece indicată printr-un semn, s-a prăbușit sub greutatea proprie. Hălăduim așadar printre micile terenuri fără să urmăm o ordine anume. Nici măcar nu ținem scorul.

Așa ceva ar fi agasat-o nespus de mult pe Vechea Amy: tot umbletul ăsta fără țintă, fără rost. Dar învăț să mă las dusă de curent, și o fac destul de bine. Îmi dau silința să n-am nicio țintă, sunt o fată hiperactivă, o pierde-vară conștiincioasă, lidera unei gășți de pușți cu inimile frânte care tropotesc sălbatici peste întinderea singuratică a parcului de distracții, suferind fiecare, în sinea lui, trădarea cuiva iubit. Îl surprind pe Jeff (încornorat, divorțat, aranjamente complicate cu creșterea copiilor) încruntând din sprâncene în timp ce trecem pe lângă un Automat de Iubire: strângi în palmă mânerul de metal și vezi cum temperatura crește de la „foc de paie” până la „suflete pereche”. Ecuația asta bizară – cu cât e mai puternică presiunea, cu atât e mai adevărată dragostea – îmi amintește de biata Greta cea bătută, care-și trece adesea degetul mare peste vânătaia de pe piept, ca și cum ar fi un buton pe care poate să-l apese.

— Acuma tu, îmi zice Greta.

Își șterge mingea pe pantaloni – de două ori s-a băgat în băltoaca cu apă murdară.

Mă așez în poziție, mă legăn o dată sau de două ori și împing mingea exact în deschizătura căsuței de păsări. O clipă dispare, reapare pe panta înclinată și apoi intră în gaură. Dispare, apare. Simt un val de anxietate – totul reapare la un moment dat, chiar și eu. Sunt anxioasă fiindcă planurile mele, cred, s-au schimbat.

Mi-am schimbat planurile, deja, o dată sau de două ori. Prima schimbare a fost cu arma. Voiam să-mi fac rost de una și, în dimineața în care dispăream, să mă împușc. Nu într-un loc periculos: în gambă sau în încheietură. Ar fi rămas în urmă un glonț cu urme din carnea și sângele meu. A fost o luptă! Amy a fost împușcată. Dar mi-am dat seama că așa ceva era cam prea macho, chiar și pentru mine. M-ar fi durut cu săptămânile, și nu-mi place prea tare durerea (brațul tăiat e

mai bine acum, mulțumesc mult!). Dar tot cochetam cu ideea unei arme, părea o obsesie numai bună. Nu *Amy a fost împușcată,* mai degrabă *Amy era speriată.* Așa că m-am făcut frumoasă și m-am dus la mall de Ziua Îndrăgostiților, ca să fiu ținută minte. N-am reușit să fac rost, dar nici nu mi-a afectat prea mult strategia.

Cealaltă schimbare e cu mult mai radicală. Am decis că n-o să mai mor. Am disciplina de a mă sinucide, dar nedreptatea nu pot s-o îndur. Nu-i corect că trebuie să mor. Să mor *cu adevărat.* Nu vreau. N-am greșit cu nimic.

Problema, acum, e totuși cu banii. E de-a dreptul penibil că, dintre toate, tocmai banii au ajuns o problemă. Dar n-am decât o sumă finită – actualmente sunt 9 132 de dolari. O să-mi trebuiască mai mulți. De dimineață am stat la povești cu Dorothy, ținând ca de obicei o batistă în mână, ca să nu las amprente (i-am zis că a fost a bunicii – încerc cumva să-i las impresia unei averi sudiste care s-a spulberat în cheltuieli nesăbuite). M-am aplecat peste biroul ei cât mi-a povestit, cu detalii multe și birocratice, cum stă treaba cu un medicament pentru circulație pe care nu și-l permite – femeia asta e o enciclopedie a produselor farmaceutice inaccesibile – și i-am spus, doar ca să testez situația:

— Știu ce zici. Nu știu nici eu de unde-o să fac rost de bani de chirie pentru cabană peste vreo săptămână sau două.

S-a uitat spre mine clipind din ochi, și apoi a clipit din nou spre televizor, unde rula o emisiune-concurs cu niște indivizi care țipau și plângeau de mama focului. Se purta cu mine ca o bunică, sigur avea să mă lase să stau pe o perioadă nedeterminată: cabanele oricum nu prea erau ocupate, nicio problemă.

— Mai bine ți-ai găsi o slujbă, în cazul ăsta, a zis Dorothy fără să întoarcă fața de la televizor.

O concurentă făcea o alegere proastă, premiul era pierdut, durerea pierderii era înfățișată printr-un efect sonor, un uuu-aaa ca o sirenă.

— Ce fel de slujbă? Ce aș putea să găsesc pe aici?

— Menaj, stat cu copiii.

Ar fi urmat, simplu spus, să fiu o casnică și să primesc salariu. Destulă ironie pentru un milion de postere cu *Rezistă acolo*!

E drept că nici măcar în situația noastră decăzută din Missouri n-a trebuit, propriu-zis, să-mi mănânc de sub unghie. Nu puteam să-mi cumpăr o mașină nouă cât ai clipi, fiindcă așa mi-a venit, dar n-a trebuit niciodată să mă gândesc la chestiile mărunte, la cupoanele pentru reduceri, la mărfurile ieftine sau la prețul laptelui. Părinții mei nu s-au obosit să mă învețe asemenea lucruri, și m-au lăsat, așadar, nepregătită pentru lumea dezlănțuită de-afară. De pildă, când Greta s-a plâns că la prăvălia de la portul de agrement galonul de lapte costă cinci dolari, m-am strâmbat, fiindcă puștiul de acolo îmi ceruse mereu

zece. M-am gândit eu că e cam mult, dar nu mi-a trecut prin cap că piticania aia de adolescent cu coșuri mi-a zis o cifră la întâmplare, să vadă dacă plătesc.

Economie deci, dar bugetul meu – care, din câte am citit pe internet, ar trebui să-mi ajungă, garantat, între șase și nouă luni – e clar insuficient. Trăiesc deci în insuficiență.

•

După ce terminăm cu golful – am câștigat, evident, știu asta pentru că am ținut scorul în minte – ne ducem la chioșcul cu hotdogi de alături să mâncăm de prânz, iar eu mă strecor după colț ca să caut prin centura cu portofel pe care o port pe sub cămașă și când mă uit în spate, văd că Greta s-a luat după mine și m-a observat înainte să o pot ascunde.

— De poșetă n-ai auzit, Punguță cu Doi Bani? zice cu vocea ei hârâită.

O să tot fie o problemă – un fugar are nevoie de mulți bani lichizi, dar, prin definiție, un fugar nu are unde să țină banii. Din fericire, Greta nu insistă – știe că amândouă suntem victime. Stăm în soare, la o masă de picnic din metal, și mâncăm hotdogii, chifle albe înfășurând cilindri de fosfați, cu garnitură atât de verzuie că arată toxic, și s-ar putea să fie cea mai gustoasă chestie pe care am mâncat-o vreodată, fiindcă sunt Amy cea Moartă și nu-mi pasă.

— Ghici ce-a găsit pentru mine Jeff, în cabana lui? zice Greta. Încă o carte de tipul cu *Cronici marțiene*.

— Ray Bradburrow, zice Jeff.

Bradbury, gândesc eu.

— Da, ăla. *Ceva rău se-ndreaptă încoace*{15}, zice Greta. E bună.

Ciripește ultima parte ca și cum atât ar fi de spus despre o carte: dacă-i bună sau proastă. Mi-a plăcut sau nu. Fără vreo discuție despre scriitură, teme, nuanțe, structură. Bună sau proastă, atât. Ca un hotdog.

— Am citit-o de când m-am mutat aici, zice Jeff. E bună, așa-i. Te bagă în sperieți.

Mă surprinde privindu-l și face o față de spiriduș rău, cu ochi holbați și limba scoasă. Nu-i genul meu – prea are fața păroasă, prea face chestii dubioase cu peștii ăia – dar arată bine totuși. Atractiv. Are ochii foarte calzi, nu albastru-înghețat ca ai lui Nick. Mă întreb dacă „Eu” aș găsi incitant să mă culc cu el – un futai mișto, lent, cu trupul lui apăsându-l pe al meu, să-i simt respirația în ureche și firele țepoase pe obraz, nu cum mi-o trag cu Nick, când abia dacă ne atingem corpurile: în unghiul potrivit pe la spate, în formă de L prin față, după care se dă aproape imediat jos din pat și se duce la duș, lăsându-mă să pulsez cu udeala lui în mine.

— Ți-a mâncat pisica limba? zice Jeff.

Nu-mi zice pe nume niciodată, ca și cum ar recunoaște că știm amândoi că mint. Zice *doamna în cauză* ori *frumușica* ori *tu.* Mă întreb cum mi-ar spune în pat. *Puișor,* poate.

— Mă gândeam așa…

— Aoleu, zice și zâmbește iar.

— Te gândești la un băiat, îmi dau seama, zice Greta.

— Poate.

— Credeam că ne ținem departe de ticăloși un timp. Să ne vedem de găinile noastre.

Noaptea trecută, după *Ellen Abbott,* am fost prea surescitată ca să mă duc la mine, așa că am împărțit un bax de bere și ne-am imaginat o viață retrasă de fete hetero în comunitatea de lesbiene a mamei Gretei, unde să creștem găini și să punem rufăria la uscat pe sârmă, în soare. Să fim curtate blând și platonic de femei mai vârstnice, cu degete noduroase și râsete indulgente. Țoale de blugi, nădragi și pantofi cu talpă groasă, fără vreo grijă pentru machiaj, coafură sau manichiură, fără să ne pese de măsura sânilor și grosimea taliei, fără să ne prefacem c-am fi înțelegătoare ca niște soții credincioase, care iubesc tot ce face bărbatul lor.

— Nu toți bărbații sunt de căcat, zice Jeff.

Greta răspunde cu un sunet neconcludent.

Ne întoarcem pe la cabanele noastre cu membrele înmuiate. Parc-aș fi un balon cu apă lăsat la soare. Nu vreau decât să stau sub aparatul meu de aer condiționat, sub fereastră, și să-mi biciuiesc pielea cu răcoare în timp ce mă uit la televizor. Am dat peste un canal de reluări, unde se transmit numai seriale vechi, din anii șaptezeci și optzeci, *Quincy, The Love Boat* și *Eight Enough,* dar pe primul loc se află *Ellen Abbott,* noua mea emisiune favorită!

Nimic nou, nimic nou. Pe Ellen n-o deranjează să speculeze, credemă, a găzduit deja tot soiul de străini din trecutul meu care se jură că-mi sunt prieteni, care zic numai lucruri drăguțe despre mine, chiar și ăia care nu m-au plăcut niciodată prea mult. Atașament post-viață.

Bătaie la ușă, și știu că sunt Greta și Jeff. Închid televizorul și uite-i, la ușă, fără vreo țintă.

— Ce faci? întreabă Jeff.

— Citeam, îl mint.

Îmi pune pe masă un bax de bere, cu Greta în spate.

— A, mi s-a părut că aud televizorul.

Trei oameni sunt, literalmente, o mulțime în căbănuțele astea. Îmi blochează ușa timp de o secundă, îmi transmit un impuls de nervozitate – de ce blochează ușa? – apoi înaintează și-mi blochează măsuța de lângă pat. În sertar, acolo, e borseta cu bani, plină cu opt mii de dolari în numerar. Bancnote de-o sută, de douăzeci și de cincizeci. Centura e hidoasă, de culoarea cărnii crude și umflată. Nu

pot ține la mine toți banii deodată – îi mai vâr și prin alte colțuri ale cabanei – dar încerc, și când o fac sunt la fel de grijulie ca o fată care se duce la plajă cu un tampon extern. O parte perversă a mea se bucură să cheltuiască, fiindcă de fiecare dată când scot câte un teanc de bancnote de douăzeci rămân mai puțini bani de ascuns, pentru care să-mi fac griji că mi-ar putea fi furați sau că i-aș putea pierde.

Jeff schimbă posturile, și Ellen Abbott – cu Amy – își face apariția zumzăind. Dă din cap, zâmbește ca pentru el.

— Vrei s-o vezi pe… Amy? întreabă Greta.

Nu-mi dau seama dacă a folosit sau nu virgula: *Vrei s-o vezi pe… Amy*? sau *Vrei s-o vezi pe Amy*?

— Nț. Jeff, mai bine ia-ți chitara și putem sta pe verandă.

Jeff și Greta schimbă o privire.

— Oo… dar la asta te uitai, nu? zice Greta.

Arată spre ecran și acolo e o poză cu mine și Nick la o serată, port rochie de seară și părul făcut coc; arăt mai mult ca acum, cu părul scurt.

— E plictisitor, zic.

— A, nu cred că-i deloc plictisitor, zice Greta și se lasă pe patul meu.

Mă gândesc că-s o proastă fiindcă îi las pe ăștia doi înăuntru. Să presupun că i-aș putea controla, când ei sunt creaturi sălbatice, oameni învățați să găsească abordări, să exploateze slăbiciuni, întotdeauna în nevoie, în vreme ce eu sunt nouă la așa ceva. În nevoie. Ăia care țin pume în curte și cimpanzei în sufragerie – cred că așa se simt când animăluțele cele adorabile le smulg măruntaiele.

— Știți ce, v-ați supăra dacă… mă simt cam pleoștită, cred că de la prea mult soare.

Par surprinși și un pic ofensați, și mă întreb dacă am înțeles cumva greșit – dacă nu cumva sunt inofensivi și sunt eu paranoică. Aș vrea să cred asta.

— Sigur, sigur, cum să nu, zice Jeff.

Ies din cabană, și pe traseu Jeff își ia și berea. Un minut mai târziu o aud pe Ellen Abbott stropșindu-se din cabana Gretei. Întrebări acuzatoare. *De ce a… De ce n-a… Cum poți să explici…*

De ce a trebuit să mă împrietenesc cu cineva pe-aici? *De ce n-am* putut să-mi văd de treabă? *Cum poți să explici* acțiunile mele dacă sunt dată în vileag?

Nu pot fi dată în vileag. Dacă aș fi vreodată descoperită, aș ajunge cea mai urâtă femeie de pe planetă. Aș trece de la ființa frumoasă, bună, de la victima chinuită și gravidă a unui ticălos egoist și adulterin la cățeaua scârboasă care a exploatat inima bună a cetățeanului american. Ellen Abbott și-ar dedica toate emisiunile mie, ar lăsa în emisie telefoane pline de ură: „Încă un exemplu de fată

bogată și răsfățată care face ce vrea, când îi tună, și nu se gândește deloc la cum se simt ceilalți, Ellen. Cred că ar *trebui* să dispară pe viață – la închisoare!" Așa ar fi, în felul ăsta ar merge lucrurile. Am citit pe internet informații contradictorii despre înscenarea morții sau despre învinuirea soțului pentru o asemenea moarte, dar știu că opinia publică o să fie o fiară. Indiferent ce-aș face după aceea – să hrănesc orfani, să strâng leproși la piept – aș fi cunoscută, până la moarte, drept Femeia Aia care Și-a Înscenat Moartea și Și-a Învinuit Soțul.

Nu pot să permit asta.

Peste câteva ore sunt încă trează, stau pe gânduri în întuneric, când aud un răpăit în ușă, un ciocănit blând, ciocănitul lui Jeff. Stau pe gânduri, apoi deschid, gata să mă scuz pentru comportamentul grosolan de dinainte. Se trage de barbă, cu privirea ațintită spre prețul de la intrare, apoi ridică spre mine ochii ca de ambră.

— Mi-a zis Dorothy că-ți cauți de muncă, zice.

— Da, cred că da. Îmi caut.

— Am ceva pe seara asta, te plătesc cu cincizeci de dolari.

Amy Elliott Dunne n-ar ieși din cabană pentru cincizeci de dolari, dar Lydia/Nancy are nevoie de-o slujbă. Trebuie să zic da.

— Două ore, cincizeci de dolari, zice și ridică din umeri. Pentru mine-i totuna, m-am gândit doar să întreb.

— Ce e?

— Pescuit.

•

Eram sigură că Jeff o să conducă o camionetă, dar mă îndrumă spre un Ford break, o mașină care-ți frânge inima, un automobil de proaspăt absolvent de facultate cu planuri mari și bani puțini, nu genul de mașină pe care-ar trebui să o conducă un adult. Mi-am luat pe sub rochie costumul de baie, cum am fost instruită. („Nu bikinii, cel dintr-o piesă, în care poți să înoți pe bune", a intonat Jeff; n-am observat să apară pe lângă piscină vreodată, dar văd că-mi știe pe de rost garderoba, lucru măgulitor, dar totodată și alarmant.)

Lasă jos geamul, în vreme ce străbatem drumul printre dealurile împădurite, iar praful de pietriș mi se așază peste părul înfoiat. Parcă aș fi dintr-un videoclip country: o fată în rochiță care scoate capul ca să prindă adierea vântului într-o noapte de vară. Văd și stele. Jeff cântă ceva în surdină, în legea lui.

Oprește mai încolo de un restaurant cocoțat pe piloni deasupra lacului, un loc de mâncat grătare cunoscut pentru porțiile uriașe de băuturi cu nume proaste: Suc de Aligator și Gura Știucii. Știu asta de la paharele aruncate care plutesc pe lângă malul lacului, crăpate, colorate strident și purtând sigla restaurantului: Catfish Carl's. Are o podișcă ce înaintează în apă – clienții pot lua pumni de mâncare de pisici de la niște automate și să-i arunce în gurile căscate ale sutelor

de somni uriași care așteaptă dedesubt.

— Ce-o să facem mai exact, Jeff?

— Tu-i prinzi în plasă, eu le fac felul.

Se dă jos din mașină și-l urmez la portbagaj, care e plin cu lăzi frigorifice.

— Îi punem aici la gheață și-i vindem.

— Îi vindem. Cine cumpără pește furat?

Jeff îmi aruncă un zâmbet de pisică leneșă.

— Am eu ceva clienți.

Și atunci îmi dau seama: nu-i un om al pădurii cântător la chitară și iubitor de pace. E un țărănoi hoț care vrea să creadă că e mai complicat decât e de fapt.

Scoate la iveală o plasă, o cutie cu mâncare pentru pisici și o găleată murdară de plastic.

N-am absolut nicio intenție de a participa la acest circuit al economiei piscicole ilicite, dar „Eu" sunt destul de interesată. Câte femei ar putea spune că s-au dus să braconeze la pește? „Eu" sunt de gașcă. Am devenit iarăși de gașcă după ce-am murit. Toate lucrurile care nu mi-au plăcut, de care m-am temut, toate limitele pe care le-am avut s-au scuturat de pe mine. „Eu" pot face orice. O fantomă are libertatea asta.

Coborâm povârnișul dealului, sub podișca de la restaurant, la docuri, unde apele clipocesc la trecerea unei bărci cu motor, din care se aude răcnind, la radio, un cântec country despre frumusețile naturii.

Jeff îmi dă o plasă.

— Trebuie să ne mișcăm iute – sari în apă, întinzi plasa, apuci peștele și-mi dai să trag plasa. O să fie grea, și-or să se zbată, deci fii pregătită. Și fără să țipi sau ceva.

— N-o să țip. Dar nu vreau să mă bag în apă. Pot s-o fac de pe podeț.

— Măcar să-ți scoți rochia, o să ți-o distrugi.

— Mă descurc.

Pare deranjat o clipă – el e șeful, eu angajata, și deocamdată nu ascult de el – dar apoi se întoarce cu spatele, pudic, își trage de pe el cămașa și-mi întinde cutia cu mâncare de pisici fără să întoarcă fața spre mine cu totul, de parcă l-ar fi apucat timiditatea. Țin cutia cu deschizătura îngustă înspre apă și, imediat, o sută de spinări argintii, arcuite se strecoară spre mine, o gloată de șerpi, cu cozile străpungând furioase suprafața apei, apoi gurile sunt sub mine, peștii dau năvală să înghită bobițele, ca niște animale dresate, ridicându-și boturile ca să capete mai mult.

Azvârl plasa în mijlocul bancului și mă proptesc bine cu fundul în podișca de lemn, pentru ca greutatea mea să mă ajute să ridic ce-am

cules. Când trag, plasa e plină cu vreo jumătate de duzină de somni mustăcioși și agili, care încearcă toți, cu frenezie, să ajungă înapoi în apă, cu gurile deschizându-se și închizându-se printre ochiurile de nailon ale plasei; zbaterea lor colectivă face plasa să se zgâlțâie în sus și-n jos.

— În sus, trage-l în sus, fată!

Las un genunchi sub apucătoarea plasei și-o las așa să se bălăngăne, iar Jeff întinde mâna, apucă un pește cu amândouă mâinile – poartă mănuși ca să aibă priză. Își lasă mâinile să alunece până la coada peștelui, apoi îl ridică exact ca pe o măciucă și-l dă cu capul de scândura docului. Țâșnește sânge. Un fir subțire se prelinge la picioarele mele, o bucată tare de carne îmi aterizează în păr. Jeff azvârle peștele în găleată și apucă un altul, cu precizia unui lucrător pe bandă.

Lucrăm gâfâind și mârâind cam jumătate de oră, patru plase pline, până ce brațele mi se înmoaie și lăzile frigorifice sunt pline. Jeff ia găleata goală și-o umple cu apă din lac, apoi toarnă apa peste măruntaiele mizerabile și în îngrăditura peștilor. Somnii înfulecă intestinele fraților lor răpuși. Podișca a rămas curată. Toarnă o ultimă găleată de apă peste picioarele noastre însângerate.

— De ce-i dai cu capul? întreb.

— Nu suport să-i văd suferind, zice. Ne băgăm la o baie rapidă?

— Sunt OK, zic.

— Nu și-n mașină la mine… haide, un plonjon rapid, ai pe tine mai mult rahat decât îți dai seama.

Plecăm de la docuri și ajungem pe plaja stâncoasă de alături. Mă bag în apă până la glezne, în timp ce Jeff înaintează cu pași uriași, stropind, apoi se aruncă și se scufundă brusc. De îndată ce s-a depărtat destul, îmi desprind borseta cu bani și-mi așez rochia deasupra, apoi las movilița la marginea apei, cu ochelarii deasupra. Mă las în jos până ce simt apa călduță pe coapse, pe burtă, pe gât, apoi îmi țin respirația și mă scufund.

Înot repede și departe, stau sub apă destul cât să-mi reamintesc cum m-aș simți dacă ar fi să mă înec – știu că aș putea s-o fac la nevoie – și, când ies la suprafață, cu un singur și disciplinat jet de aer tras în piept, îl văd pe Jeff îndreptându-se rapid spre țărm, așa că trebuie să înot în graba mare spre borseta mea cu bani și ies pe stânci doar un pic înaintea lui.

39. Nick Dunne

Imediat ce am terminat de vorbit cu Tommy, am sunat-o pe Hilary Handy. Dacă „uciderea” lui Amy era o minciună, iar „violul” lui Tommy O’Hara tot minciună, de ce n-ar fi fost la fel și „obsesia” lui Hilary pentru Amy? O sociopată trebuie să-și facă mâna undeva, de pildă în sălile austere de marmură de la Wickshire Academy.

Când a ridicat receptorul, am bolborosit:

— Aici Nick Dunne, soțul lui Amy Elliott. Am mare nevoie să vorbesc cu tine.

— De ce?

— Chiar mi-ar trebui mai multe informații. Despre…

— Nu spune *prietenie.*

În voce i se simțea amărăciunea.

— Nu, nu spun. Voiam doar să aud și versiunea ta. Nu sun fiindcă aș crede că ai ceva – *orice* – de-a face cu nevastă-mea, cu situația ei actuală. Dar aș vrea mult să aud ce s-a întâmplat. Adevărul. Fiindcă am impresia că ai putea să faci puțină lumină în privința… unui tip de comportament al lui Amy.

— Ce fel de comportament?

— Când oamenilor care o supără li se întâmplă lucruri foarte urâte.

A gâfâit în telefon.

— Acum două zile n-aș fi vorbit cu tine, a început să zică. Dar după aia am băut un pahar cu niște prieteni, televizorul era pornit, ai apărut tu, și era despre toată chestia cu Amy gravidă. Toți pe lângă mine erau *tare furioși* pe tine. Te *urau.* Și m-am gândit atunci că *știu cum e asta.* Fiindcă nu-i moartă, așa-i? Doar lipsește, nu? Și nu s-a găsit niciun cadavru.

— Așa e.

— Păi, să-ți spun despre Amy. Și despre liceu. Și ce s-a întâmplat. Stai un pic.

La capătul celălalt al firului am auzit zgomot de desene animate – voci rugătoare și muzică la clape –, apoi gălăgia s-a oprit brusc. Și s-au auzit niște voci smiorcăite. *Du-te și te uită jos. Du-te jos, te rog.*

— Bun, sunt boboacă, și sunt din Memphis. *Absolut* toți ceilalți sunt de pe Coasta de Est. Mă simțeam aiurea, diferită, știi? Fetele de la Wickshire parcă fuseseră crescute împreună – jargonul, hainele, părul. Și nu eram un paria, eram, cum să zic… nesigură. Amy era deja Fata. Deja, din prima zi, o știa toată lumea, toată lumea vorbea despre ea. Era Uimitoarea Amy – citiserăm toate cărțile, de copii – și, în plus, arăta minunat. Era, cum să zic…

— Da… știu.

— Așa. Și nu peste mult timp a început să se arate interesată de mine, mă luase, cum ar veni, sub aripa ei sau ceva de genul acesta.

Făcea gluma asta, cum că ea e Uimitoarea Amy și eu tovarășa ei, Suzy, așa că a început să-mi spună Suzy și îndată mi-au spus așa și restul. Mie-mi convenea. Eram, cum să spun, ocupată cu fel de fel de însărcinări: îi aduceam ceva de băut lui Amy dacă-i era sete, băgăm niște haine la mașină dacă-i trebuia lenjerie de corp curată. Stai un pic.

Am auzit iar cum i se freacă părul de receptor. Marybeth adusese cu ea toate albumele familiei Elliott, în caz că ne trebuiau și alte poze. Îmi arătase o fotografie cu Amy și Hilary, numai zâmbete, obraz lângă obraz. Așa că mi-o puteam închipui pe Hilary acum, cu același păr galben ca untul ca și soția mea, cu o față ceva mai candidă și ochi căprui, terni.

— *Jason, sunt la telefon – dă-le și tu câte-o acadea pe băț, că nu-i așa de greu.* Scuze. Copiii noștri au ieșit de la școală, și soțul meu nu se ocupă niciodată de ei, și parcă n-are habar ce să facă cu ei zece minute, cât vorbesc cu tine la telefon. Scuze. Așa… da, eram micuța Suzy, o țineam așa cu jocul ăsta, și vreo câteva luni – august, septembrie, octombrie – a fost fantastic. O prietenie *intensă,* eram mereu împreună. Apoi s-au întâmplat, deodată, niște lucruri ciudate care, mi-am dat seama, au cam deranjat-o.

— Ce?

— Un băiat de la internat; l-am cunoscut amândouă la balul din toamnă, și a doua zi m-a sunat *pe mine* în loc s-o sune pe Amy. Și sunt sigură că a făcut asta fiindcă Amy era prea intimidantă, dar oricum… și după câteva zile ne-au venit rezultatele la niște examene și ale mele erau un pic mai bune, cu câteva sutimi sau ceva de genul. Și, nu peste mult timp, una dintre amicele noastre m-a invitat să petrecem Ziua Recunoștinței cu familia ei. Pe mine, nu pe Amy. Iarăși, sunt sigură că asta s-a întâmplat din cauză că Amy intimida lumea. Era greu să ții pasul cu ea, simțeai mereu că trebuie să faci impresie bună. Dar am simțit că lucrurile s-au schimbat întrucâtva, îmi dădeam seama că era iritată de-a binelea, chiar dacă nu recunoștea.

Și a început să mă pună să fac chestii. Pe atunci nu mi-am dat seama, dar a început să mă lucreze. Mă întreabă, deci, dacă poate să-mi vopsească părul în aceeași culoare ca al ei, fiindcă al meu e gri ca de șoarece, și mi-ar sta *așa de bine* cu o nuanță mai luminoasă. Și începe să se plângă de părinții ei. Mereu, cum ar veni, s-a plâns de-ai ei, dar acum era chiar pornită – că n-o iubesc, cică, decât ca idee, și nu pentru cine e ea de fapt – așa că zice, la un moment dat, că vrea să le-o coacă. Mă pune să le fac farse la telefon, să le zic că eu sunt noua Uimitoarea Amy. Uneori, la câte un sfârșit de săptămână, mai luam trenul până la New York și-mi zicea să stau pe lângă casa ei – ba odată m-a și pus să dau buzna peste maică-sa și să-i spun că vreau să scap de Amy și să fiu eu noua Amy, și alte rahaturi din astea.

— Și-ai făcut-o?

— Erau chestii prostești, de fete. Asta înainte de telefoanele mobile și de chestiile pe internet. Un fel de-a omorî timpul. Făceam glumițe din astea mereu, numai prostioare. Ne întreceam care să fie mai îndrăzneață și mai aiurită.

— Apoi?

— Apoi a început să ia distanță. S-a răcit. Și m-am gândit… m-am gândit că nu-i mai place de mine. Fetele de la școală au început să se uite ciudat la mine. Bun. Dar într-o zi m-au chemat la directoare. Amy avusese un accident oribil – gleznă luxată, braț fracturat, coaste fisurate. Căzuse pe un șir lung de trepte și zicea acum că *eu* aș fi împins-o. Stai un pic. *Du-te înapoi jos. Du-te înapoi. Jos. Duuu-teee jos.* Scuze, m-am întors. Să nu faci niciodată copii.

— Deci Amy a zis că ai împins-o?

— Da, fiindcă eram *nebuuuună.* Eram obsedată de ea, voiam să fiu Suzy, după aceea n-a mai fost de ajuns să fiu Suzy… trebuia să fiu Amy. Și avea dovezile astea, pe care mă făcuse să le creez în ultimele câteva *luni.* Părinții ei, evident, mă văzuseră *bântuind* pe lângă casă. O acostasem, teoretic, pe maică-sa. Mai erau părul, vopsit blond, și hainele cumpărate împreună cu *ea,* dar nu puteam să demonstrez. Au apărut toate prietenele ei, au explicat cât de speriată de mine a fost Amy lunile acelea. Rahaturi din astea. Păream *dementă complet.* Și mă tot juram că n-am fost eu, dar ajunsesem să mă simt atât de prost, că voiam oricum să plec de la școala aceea. Deci nu m-am opus exmatriculării. Voiam să scap de ea. Păi, fata asta își *rupsese singură coastele.* Mă temeam – avea cincisprezece ani și pusese toate astea la cale. Își păcălise prietenii, părinții, profesorii.

— Și asta numai din cauza unui băiat, a unor note și a unei invitații la Ziua Recunoștinței?

— Cam la o lună după ce m-am mutat la Memphis din nou, am primit o scrisoare. Nu era semnată, era scrisă la mașină, dar era clar de la Amy. O listă cu toate felurile în care o dezamăgisem. Lucruri nebunești: *Ai uitat să mă aștepți după Engleză, de două ori. Ai uitat că sunt alergică la căpșuni, de două ori.*

— Dumnezeule!

— Dar mi se pare că adevăratul motiv nu era acolo.

— Care era cel adevărat?

— Cred că Amy voia ca oamenii s-o creadă perfectă. Și, cum am ajuns să fim prietene, o cunoșteam de-acum. Și nu era perfectă. Știi? Era foarte isteață și șarmantă și toate alea, dar voia să și controleze, era obsedată, făcea mare caz de orice, mai și mințea. Nu mă deranja asta. Dar pe ea da. A scăpat de mine fiindcă știam că nu e perfectă. M-a făcut să-mi pun întrebări în privința ta.

— În privința mea? De ce?

— Prietenii își observă de obicei defectele, reciproc. Soții le văd până în detaliile cele mai mici. Dacă și-a pedepsit o prietenă de câteva luni aruncându-se pe scări, ce i-ar face unui bărbat care a fost destul de neghiob ca să se însoare cu ea?

Am închis, tocmai când unul dintre copiii lui Hilary a ridicat receptorul secundar și a început să cânte un cântecel. L-am sunat pe Tanner imediat și i-am împărtășit ce aflasem din discuțiile cu Hilary și Tommy.

— Avem deci două povești, grozav, a zis Tanner, o să fie de milioane!

Dar a zis-o pe un ton care-mi sugera că nu era grozav deloc.

— De Andie ai mai auzit ceva?

Nu auzisem.

— Mi-am pus un om s-o aștepte în fața blocului, a zis. Discret.

— Nu știam că ai „oameni”.

— Ce trebuie să facem cu adevărat e s-o *găsim* pe Amy, a zis, ignorându-mă. O tipă ca ea nu-mi imaginez că o să poată sta mult timp ascunsă. Ai vreo idee?

Mi-o tot imaginam în balconul unui hotel de fițe, dând spre ocean, într-un capot alb, pufos, sorbind dintr-un Montrachet foarte bun și urmărindu-mi distrugerea pe net, la televizor, prin tabloide. Bucurându-se de atenția și laudele nesfârșite aduse lui Amy Elliott Dunne. Participând la propria-i înmormântare. Mă întrebam dacă își dădea seama, totuși, ce făcea: plagiase o pagină din Mark Twain{16}.

— Mi-o închipui pe lângă ocean, am zis.

M-am oprit, simțindu-mă ca un clarvăzător dintre cei ce apar pe la TV.

— Nu. N-am idee. Ar putea, literalmente, să fie oriunde. Nu cred că o s-o vedem decât dacă decide să se întoarcă.

— Pare puțin probabil, a pufnit agasat Tanner. Să încercăm atunci s-o găsim pe Andie și să vedem ce-i în capul ei. Cam rămânem fără spațiu de manevră.

•

S-a făcut apoi ora cinei, a apus soarele și am rămas iarăși singur în casa mea bântuită. M-am gândit la toate minciunile lui Amy și m-am întrebat dacă și sarcina era una dintre ele. Socotisem. Făcusem sex sporadic cu Amy, suficient cât să fie posibil. Dar ar fi știut că aveam să mă apuc să socotesc zilele.

Adevăr sau minciună? Dacă era minciună, era una menită să-mi facă felul.

Am presupus întotdeauna că urma să am copii cu Amy. Și unul dintre motivele pentru care m-am însurat: mă vedeam cu ea și cu copiii noștri. Țin minte prima oară când mi-am imaginat asta, la nici două luni de când am început să ieșim împreună: mergeam pe jos,

venind de la apartamentul meu din Kips Bay, pe lângă East River, o cale care m-a dus pe lângă giganticul bloc LEGO al sediului ONU, cu nenumărate drapele de țări fluturând în vânt. *Unui puști i-ar plăcea așa ceva,* mi-a venit în minte. Atâtea culori, și apoi jocul de a potrivi steagul și țara. *Asta-i Finlanda și aia-i Noua Zeelandă.* Zâmbetul cu un singur ochi al Mauritaniei. Și mi-am dat seama apoi că nu era *un* puști, ci puștiul *nostru,* al meu și al lui Amy. Lui i-ar fi plăcut asta. Copilul nostru, pus pe covor cu o enciclopedie veche, cum făceam și eu odată, doar că al nostru n-avea să fie singur, fiindcă aș fi fost și eu pe jos lângă el. L-aș fi ajutat să deslușească tainele vexilologiei – sună mai puțin ca o știință a steagurilor și mai mult ca un soi de analiză a ideii de a fi vexat, agasat, care i s-ar fi potrivit tatei ca atitudine față de mine. Dar nu ar fi fost și atitudinea mea față de băiatul meu. Mi-am imaginat-o pe Amy alăturându-ni-se pe covor, punându-se pe burtă, cu picioarele fluturând prin aer, arătând spre Palau, cu punctul galben un pic mai la stânga față de centru, pe fondul albastru intens, care, eram sigur, ar fi fost preferatul ei.

De atunci încolo băiatul a ajuns real (uneori apărea și o fată, dar de cele mai multe ori un băiat). Era inevitabil. Sufeream de doruri paterne frecvente, insistente. La câteva luni după nuntă am avut un moment bizar în fața dulăpiorului cu medicamente, când îmi treceam ața de dinți prin gură. M-am gândit: *Vrea copii, nu*? *Ar trebui să întreb. Sigur că ar trebui să întreb.* Când am pus întrebarea – pe ocolite, vag – a zis *sigur, sigur, cândva,* dar se așeza la chiuvetă, zi după zi, și-și înghițea pilula. A făcut-o trei ani la rând, în vreme ce eu mă tot învârteam pe lângă subiect, nereușind însă, propriu-zis, să spun vorbele: *Aș vrea să avem un copil.*

După ce-am fost puși pe liber, a început să pară posibil. Brusc, în viețile noastre se crease un spațiu incontestabil, și într-o zi, la micul dejun, Amy a ridicat privirea de la pâinea prăjită și a zis *nu mai iau pastila.* Pur și simplu. N-o mai lua de trei lui și nu se întâmplase nimic, așa că, nu mult după ce ne mutaserăm în Missouri, a stabilit o întâlnire ca să începem o procedură medicală. Odată ce începea un proiect, lui Amy nu-i plăcea s-o lungească: „O să le zicem că încercăm de un an" a spus, iar eu, ca prostul, am fost de acord – abia dacă ne mai atingeam pe atunci, dar încă mai aveam impresia că un copil ar avea rost. Cum să nu.

— O să trebuiască să-ți faci și tu partea ta, să știi, mi-a zis pe drumul spre St. Louis. O să trebuiască să dai spermă.

— Știu. De ce-o zici în felul ăsta?

— M-am gândit c-o să fii prea plin de tine. Prea orgolios și plin de tine pentru asta.

Eram o amestecătură deloc agreabilă din cele două trăsături, însă la centrul de fertilizare am pătruns, îndatoritor, în cămăruța stranie

dedicată auto-abuzului: un loc în care intraseră sute de bărbați, cu unicul scop de a-și gâdila maimuța, de a și-o lua la labă, de a și-o freca la rece, de a-i da în cap chelului, de a-și mozoli castravetele, de a-și scuipa iaurtul, de-a și-o trage cu Manuela.

(Uneori folosesc umorul ca formă de autoapărare.)

Camera conținea un fotoliu acoperit cu vinil, un televizor și o masă pe care se aflau o mână de reviste porno și o cutie cu șervețele. Pornografia era de pe la începuturile anilor nouăzeci, judecând după podoaba capilară a femeilor (da, și de sus și de jos), iar acțiunea era destul de așa-și-așa. Cine selectează pornografia pentru centrele de fertilitate? Cine stabilește ce i-ar stârni pe bărbați, dar fără să fie prea degradant pentru toate acele femei aflate în afara camerei de ejaculare, asistente, doctorițe și soții pline de speranță și întoarse pe dos de hormoni?

Am vizitat încăperea cu pricina de trei ori, în zile diferite – le place să aibă o mulțime de rezerve – în vreme ce Amy n-a făcut nimic. Ar fi trebuit să înceapă să ia pastile, dar n-a luat, și apoi a lăsat-o baltă cu totul. Ea era cea care urma să fie însărcinată, cea care avea să-și predea corpul bebelușului, așa că vreo câteva luni am evitat s-o cicălesc, cu un ochi pe flaconul cu pastile, să văd dacă nivelul conținutului scădea. În cele din urmă, după vreo câteva beri băute într-o noapte de iarnă, am urcat scârțâind treptele până la ușă, mi-am dat jos paltonul încrustat cu zăpadă și m-am cuibărit în pat lângă ea, cu fața lângă umărul ei, adulmecând-o, încălzindu-mi vârful nasului de pielea ei. Am șoptit cuvintele – *hai s-o facem, Amy, hai să avem un copil* – și a zis nu. Mă așteptasem la agitație, precauție, îngrijorare – *Nick, o să fiu o mamă bună*? – dar m-am ales cu un *nu* tăios și glacial. Un *nu* fără rest. Nimic dramatic, ce mare lucru, era doar o chestie care n-o mai interesa. „Fiindcă mi-am dat seama că o să mă aleg cu toate corvoadele", s-a justificat. „Scutece și doctori și disciplină, iar tu o să apari în peisaj când și când și-o s-o faci pe Tăticul Amuzant. Eu o să-mi dau silința să-l fac un om bun, tu o să strici oricum asta, și după aceea oricum pe tine o să te iubească, iar pe mine nu."

I-am spus lui Amy că nu-i adevărat, dar nu m-a crezut. I-am spus că nu doar *voiam* un copil, *aveam nevoie* de un copil. Trebuia să știu dacă pot iubi necondiționat pe cineva, dacă pot face o ființă micuță să se simtă mereu bine-venită și dorită, indiferent ce-ar fi. Dacă pot să fiu un alt fel de tată decât tatăl meu. Dacă pot să cresc un băiat care să nu fie ca mine.

Am implorat-o. Amy a rămas neclintită.

Un an mai târziu am primit o notificare pe e-mail: clinica avea să scape de sperma mea dacă nu primea vreun semn de la noi. Am lăsat scrisoarea pe masa din sufragerie, ca un reproș la vedere. Apoi, după trei zile, am văzut-o la gunoi. A fost ultima discuție despre subiect.

Dar, pe atunci, mă întâlneam deja cu Andie, pe ascuns, de luni bune, așa că n-aveam niciun drept să fiu supărat. Dar tot îmi doream, tot visam cu ochii deschiși la băiatul nostru, al meu și al lui Amy. Mă atașasem de el. Faptul era că Amy și cu mine am fi făcut un copil grozav.

•

Marionetele mă priveau cu ochi negri, alarmați. Am aruncat o privire pe geam, am văzut că echipele de știri își strânseseră efectele, așa că am ieșit în noaptea caldă. Vreme de plimbare. Poate că mă urmărea vreun jurnalist singuratic de tabloid, dar nu-mi păsa. Am pornit prin cartierul nostru, apoi am umblat patruzeci și cinci de minute pe River Road, după care am intrat pe șoseaua care străbătea Carthage exact prin mijloc. Treizeci de minute gălăgioase, pline de vapori de umezeală – pe lângă saloane auto cu camionete făcute să arate atrăgătoare ca niște prăjituri, pe lângă restaurante fast-food și prăvălii de băuturi, non-stopuri și benzinării – până am ajuns la răscrucea ce ducea în centru. Nu întâlnisem nici măcar o persoană să meargă pe jos, doar siluete tulburi ce vâjâiau pe lângă mine în mașinile lor.

Era aproape miezul nopții. Am trecut pe lângă Bar, tentat să intru, dar deloc dornic de îmbulzeală. Trebuiau să fie niște reporteri pe-acolo. Eu așa aș fi făcut. Dar voiam într-un bar. Voiam să fiu înconjurat de oameni, să mă distrez, să scap de presiune. Am mai mers încă cincisprezece minute până în capătul celălalt al centrului, la un bar mai prăpădit, mai turbulent și mai de tineret, unde băile aveau mereu băltoace de vomă în nopțile de sâmbătă. Era genul de bar la care ar fi mers gașca lui Andie și poate, cine știe, și Andie cu ei. Aș fi avut noroc s-o văd acolo. Puteam, cel puțin, să-mi dau seama ce dispoziție are cercetând-o de la distanță. Iar dacă nu era, puteam să-mi torn pe gât o nenorocită de băutură.

Am pătruns în adâncul barului cât de mult am putut – Andie nu era, nu era. Aveam figura acoperită, în parte, de cozorocul unei șepci. Dar chiar și așa, am simțit niște împunsături de neliniște trecând prin gloata de băutori: capete întoarse brusc spre mine, ochii mari de la recunoaștere: *E tipul ăla, nu*?

Mijloc de iulie. M-am întrebat dacă faima mea negativă avea să crească până în octombrie, dacă aveam să mă transform în costumul de Halloween lipsit de gust al vreunui studențaș: claie de păr blond și un exemplar din *Uimitoarea Amy* la subsuoară. Go mi-a zis că a primit vreo cinci apeluri telefonice în care a fost întrebată dacă Barul avea vreun tricou oficial de vânzare. (Și n-aveam, slavă Domnului!)

Am luat loc și am comandat un scotch de la barman, un individ cam de vârsta mea care m-a măsurat un pic cam mult cu privirea, cât s-a hotărât dacă să mă servească. În cele din urmă, morocănos, a pus un

păhărel pe tejghea înaintea mea, cu nările umflate. Când mi-am scos portofelul, m-a oprit întinzând spre mine palma, cu un gest alarmat:

— Nu vreau banii tăi, omule. Deloc.

I-am lăsat oricum. Ce dobitoc!

Când am încercat să mai obțin un rând, s-a uitat spre mine, a scuturat din cap și s-a tras mai aproape de femeia cu care stătea la palavre. Peste câteva secunde respectiva m-a privit pe furiș, pretinzând că se îndreaptă de spate. Gura i s-a lăsat în jos și a înclinat din cap. *El este. Nick Dunne.* Barmanul nu s-a mai întors.

Nu poți țipa, n-o poți face pe durul: *Hei, dobitocule, îmi mai torni un rahat de rachiu sau nu*? Nu poți fi nemernicul care te cred ei. Trebuie să stai acolo și să-nghiți. Dar nu plecam. Am rămas cu paharul gol dinainte și am început să mă prefac că meditez intens. Mi-am verificat telefonul preplătit, în caz că sunase Andie. Nu. Am scos atunci adevăratul telefon și am jucat o rundă de solitaire, prefăcându-mă scârbit. Nevastă-mea mi-o făcuse, mă transformase într-un om care nu mai primea de băut în orașul lui natal. Doamne, cât o mai uram!

— Scotch era?

O fată, cam de vârsta lui Andie, mi se proțăpise în față. Asiatică, păr până la umeri, drăguță în felul acela în care sunt drăguțe funcționarele.

— Poftim?

— Ce beai? Scotch?

— Mda. Nu prea pot să capăt…

S-a dus până la capătul barului, s-a băgat în sufletul barmanului cu un ditamai zâmbetul gen *ajută-mă,* ca o fată obișnuită să se facă remarcată, și a revenit cu un scotch, într-un pahar de dimensiuni rezonabile.

— Ia-l, a zis întinzându-mi-l, și l-am luat. Noroc.

A ridicat paharul, cu ceva efervescent și incolor. Am ciocnit.

— Pot să stau aici?

— Nu mai stau mult, de fapt, am zis și m-am uitat în jur, ca să mă asigur că nu aveam nicio cameră ațintită spre mine.

— Păi, bine, a spus zâmbind și ridicând un pic din umeri, aș putea să zic că nu știu că ești Nick Dunne, dar n-o să te insult. Țin cu tine, apropo. Ai avut parte de-o campanie proastă.

— Mersi. E… ăăă… sunt vremuri ciudate.

— Serios. Știi cum se vorbește, la tribunal, despre efectul „de laborator”? Că, adică, jurații au văzut atâtea documentare cu crime, încât au ajuns să creadă că știința poate demonstra orice?

— Da.

— Ei bine, cred că există și efectul „soțului rău”. Toată lumea a văzut prea multe emisiuni despre omoruri reale unde soțul e întotdeauna, întotdeauna ucigașul, așa că se presupune, automat, că

soțul e vinovatul.

— Exact asta e, am zis. Mersi. Exact asta e. Și Ellen Abbott…

— Dă-o în mă-sa pe Ellen Abbott, a făcut noua mea prietenă. E o perversiune umblătoare, vorbitoare și urătoare de bărbați a sistemului de justiție.

A ridicat iarăși paharul.

— Cum te cheamă? am întrebat-o.

— Încă un scotch?

— Ai un nume superb.

•

Numele ei era de fapt Rebecca. Avea un card încărcat și putea să bea în neștire. (*Încă unul*? *Încă unul*? *Încă unul*?) Era din Muscatine, Iowa (un oraș tot pe Mississippi) și se mutase la New York după facultate, ca să se facă publicistă (tot ca mine). Fusese asistent editorial la trei reviste diferite – unul pentru mirese, al doilea pentru mame care lucrează și unul pentru adolescente – care se spulberaseră toate în ultimii ani, așa că lucra acum pentru un blog specializat pe anchete criminalistice numit Whodunnit și venise în oraș (hlizeală) să obțină un interviu cu mine. La naiba, trebuia să-mi placă impertinența ei de puștoaică: *Trimiteți-mă în Carthage și gata – canalele mari n-au pus laba pe el, dar eu sunt sigură că pot*!

— Am stat cu restul lumii lângă casa ta, apoi la secția de poliție, apoi am decis că vreau ceva de băut. Și te-am văzut cum apari. E prea perfect. Prea ciudat, așa-i? a zis.

Avea în urechi niște verigi mici de aur cu care se juca, și-și trecuse părul pe după urechi.

— Ar trebui să plec, am zis.

Limba îmi cam amorțise, începeam să vorbesc împiedicat.

— Dar nu mi-ai zis de ce-ai venit pe aici. Îți trebuie mult curaj să te aventurezi pe-afară fără vreun prieten sau vreun însoțitor, ceva. Pun pariu că ai parte de multe uitături neprietenoase.

Am ridicat din umeri: *Nu-i mare chestie.*

— Lumea care judecă tot ce faci fără să te cunoască. Cum a fost cu poza aceea în parc. Ești probabil ca mine: ai fost învățat de mic să fii politicos. Dar nimeni nu vrea povestea reală. Vor doar să… *te gâbjească,* nu?

— M-am săturat până-n gât să fiu judecat numai fiindcă mă potrivesc cu tiparul ăsta.

A ridicat din sprâncene; cerceii i s-au bălăngănit.

M-am gândit la Amy stând în misteriosul ei centru de comandă, pe unde dracu' o fi fost, analizându-mă din toate pozițiile, găsindu-mi vini de acolo, de departe. Dar oare dacă vedea și altceva, care s-o facă să renunțe la toată nebunia?

Am continuat:

— Lumea crede că aveam un mariaj zbuciumat, dar de fapt, înainte să dispară, mi-a organizat o vânătoare de comori.

Amy ar fi vrut una din două: ori să-mi învăț lecția și să putrezesc ca un răufăcător, ori să-mi învăț lecția și s-o iubesc așa cum merită, să fiu un băiețel bun, ascultător, disciplinat și fără coaie.

— O vânătoare de comori minunată, am zâmbit, iar Rebecca și-a scuturat capul, cu o mică încruntătură în formă de V. Nevastă-mea întotdeauna organiza o vânătoare de comori pentru aniversarea noastră. Am un indiciu care duce spre un loc special unde descopăr al doilea indiciu, și tot așa. Amy…, am zis, încercând să-mi umplu cu lacrimi ochii, gata să mi-i și șterg la nevoie.

Ceasul de deasupra ușii arăta 12:37 noaptea.

— Înainte să dispară, a ascuns toate indiciile. Pentru anul ăsta.

— Înainte să dispară, chiar în ziua aniversării.

— Și asta mi-a dat forță, m-a făcut să mă simt mai aproape de ea.

Rebecca a scos la iveală o cameră de mână.

— Lasă-mă să-ți iau un interviu. Pe film.

— Proastă idee.

— O să-ți creez circumstanțe atenuante, a zis. Exact asta îți trebuie, Nick, jur. Circumstanțe atenuante. Ai mare nevoie. Haide, doar câteva vorbe.

Am clătinat din cap.

— Prea periculos.

— Poți să mai spui o dată ce-ai spus. Serios, Nick. Sunt contrariul lui Ellen Abbott. Sunt Ellen Abbott pe dos. Ai nevoie de mine în viața ta.

A ridicat camera, țintuindu-mă cu micuța lumină roșie.

— Serios, închide-o.

— Ajută și tu o fată. Dacă fac rost de interviul ăsta cu Nick Dunne, cariera mi-e asigurată. Ți-ai făcut fapta bună pe anul ăsta. Te roog? Nu face niciun rău, Nick, doar un minut. Jur că o să te fac să dai bine.

A arătat cu mâna spre un separeu de alături, unde aveam să fim feriți de orice gură-cască. Am dat din cap că accept și ne-am mutat acolo, cu luminița roșie îndreptată continuu spre mine.

— Ce vrei să știi? am întrebat.

— Zi-mi de vânătoarea de comori, sună romantic. Cumva straniu, deosebit, romantic.

Preia controlul asupra poveștii, Nick. Și pentru Public, și pentru Soție. *În momentul ăsta,* am gândit, *sunt un bărbat care-și iubește soția și-o va găsi. Sunt un soț care-și iubește soția și sunt băiatul bun. De partea mea ar trebui să fie lumea. Sunt un bărbat care nu-i perfect, dar soția mea este, și o să fiu foarte, foarte ascultător de-acum înainte.*

Asta o puteam face mult mai ușor decât să simulez tristețea. Pot opera, cum am zis, la lumina zilei. Dar tot am simțit un nod în gât cât

m-am pregătit să dau drumul cuvintelor.

— Soția mea se-ntâmplă să fie cea mai mișto fată pe care am cunoscut-o vreodată. Câți bărbați pot zice asta? *M-am însurat cu cea mai mișto fată pe care am cunoscut-o vreodată.*

Cățeaafurisităcățeaafurisităcățeaafurisită. Vino înapoi ca să te pot omorî.

40. Amy Elliott Dunne

Nouă zile de la dispariție

De cum mă trezesc simt că nu-s în apele mele. Mă simt sleită. *Nu pot fi găsită aici,* asta gândesc imediat ce deschid ochii, o învălmășeală de vorbe ca o străfulgerare prin creier. Ancheta nu merge suficient de repede, cu banii stau prost, plus că Jeff și Greta și-au ridicat antenele lacome. Și duhnesc a pește.

Ceva n-a fost în regulă cu Jeff și goana aceea spre țărm, spre ghemotocul meu de haine și centura cu bani. Și cum vorbește Greta, tot face aluzii la *Ellen Abbott.* Mă face să mă neliniștesc. Ori sunt paranoică? Parc-aș fi Amy din Jurnal: *O să mă omoare soțul meu sau îmi imaginez doar*? Pentru prima dată chiar simt că-mi pare rău de ea.

Am dat două telefoane pe numărul pentru informații despre Amy Dunne și am vorbit cu două persoane diferite, oferind două informații diferite. Greu de spus cât de rapid or să ajungă la poliție – voluntarii par teribil de dezinteresați. M-am dus la bibliotecă într-o dispoziție sumbră. Trebuie să-mi fac bagajul și să plec. Să curăț cu înălbitor cabana, să-mi șterg amprentele de pe orice, să dau cu aspiratorul ca să culeg firele de păr. Radiaz-o pe Amy (plus Lydia și Nancy) și la drum. Dacă plec, o să fie bine. Chiar dacă Greta și Jeff bănuiesc cine sunt, atâta vreme cât nu-s prinsă în carne și oase e în regulă. Amy Elliott Dunne este un fel de yeti – râvnită și fantastică – și poveștile cețoase ale celor doi marțafoi din Ozarks or să fie imediat demontate. O să plec azi. Asta am decis când mi-am băgat capul pe ușa bibliotecii reci și puțin populate, unde sunt trei locuri goale la computere și intru online să văd ce mai e cu Nick.

De când cu priveghiul, știrile despre Nick s-au tot repetat – aceleași informații iar și iar, tot mai gălăgioase, dar fără date noi. Însă azi e cumva altfel. Scriu numele lui Nick în căsuța de căutare și văd că blogurile au luat-o razna, fiindcă soțul meu s-a îmbătat și a făcut un interviu dement, într-un bar, cu o fată oarecare, cu o minicameră. Doamne, idiotul nu se mai învață minte!

CONFESIUNE VIDEO A LUI NICK DUNNE!!!

NICK DUNNE, DECLARAȚII LA BEȚIE!!!

Îmi sare inima din piept, la gât începe să-mi palpite o venă. Soțul meu și-a făcut-o iarăși cu mâna lui.

Videoclipul se încarcă, și uite-l pe Nick. Are ochii somnoroși pe care-i face când bea, pleoapele grele, zâmbește așa, dintr-o parte, și arată ca o ființă umană. Pare fericit. „Soția mea se-ntâmplă să fie cea mai mișto fată pe care am cunoscut-o vreodată. Câți bărbați pot zice asta? *M-am însurat cu cea mai mișto fată pe care am cunoscut-o vreodată.*"

Mi se strânge un pic stomacul. Nu mă așteptam la asta. Aproape zâmbesc.

— Ce-i așa de mișto la ea? întreabă fata, din afara cadrului, cu o voce înaltă, voioasă, de studentă la petrecere.

Nick se apucă să zică de vânătoarea de comori, cum era tradiția noastră, cum îmi aminteam mereu glume între noi și cum asta e tot ce i-a mai rămas de la mine, așa că a trebuit s-o finalizeze. A fost misiunea lui.

— În dimineața asta am ajuns la capăt, zice cu voce răgușită.

A vorbit tare, peste gălăgie. O să se ducă acasă și-o să facă gargară cu apă caldă și sare, cum îl punea mereu maică-sa. Dacă aș fi acasă, m-ar ruga pe mine să-i potrivesc apa, fiindcă nu nimerește niciodată cantitatea potrivită de sare.

— Și mi-am dat seama de multe. E singura persoană din lume care are puterea să mă surprindă, știi? Restul știu întotdeauna ce-or să zică, fiindcă zic toți același lucru. Ne uităm toți la aceleași emisiuni, citim chestii la fel, reciclăm totul. Dar Amy e perfectă în sine. Are, pur și simplu, *puterea* asta asupra mea.

— Unde crezi că e acum, Nick?

Soțul meu își privește verigheta și o răsucește pe deget de două ori.

— Te simți bine, Nick?

— Adevărul? Nu. Mi-am dezamăgit cu totul soția. M-am purtat foarte rău. Sper doar că nu-i prea târziu. Pentru mine. Pentru noi.

— Ai ajuns la capătul puterilor. Emoțional.

Nick se uită drept în aparat.

— O vreau pe nevasta mea. Vreau să fie aici, zice și trage aer în piept. Nu mă prea pricep să-mi exprim emoțiile. Știu asta. Dar o iubesc. Am nevoie să fie bine. Trebuie să fie bine. Trebuie să mă răscumpăr pentru multe în fața ei.

— Ca de pildă?

Râde, un hohot îndurerat care mi se pare atrăgător și acum. Îi spuneam, în vremuri mai bune, râsul de talk-show: scurta uitătură piezișă, degetul mare trecut degajat peste colțul gurii, chicotitul înăbușit, recuzita pe care un star de cinema șarmant o scoate la

înaintare înainte de a povesti o istorioară de milioane.

— Ca de pildă… nu-i treaba ta, zâmbește el. Trebuie să răscumpăr multe, atât. N-am fost un soț cum ar fi trebuit. Am avut câțiva ani mai grei și… m-am pierdut cu firea. N-am mai încercat. Am auzit, adică, de o sută de ori expresia asta: *n-am mai încercat.* Toată lumea știe că înseamnă finalul unui mariaj – e de manual. Dar chiar am încetat să încerc. Eu am fost de vină. Nu am fost bărbatul care trebuia să fiu.

Are pleoapele grele și vorbește destul de greoi cât să se sesizeze că-i abțiguit. A trecut dincolo de stadiul de amețeală, e la o băutură distanță de beție. Obrajii i s-au făcut roz de la alcool. Simt că mi se încălzesc degetele amintindu-mi de căldura pielii lui după ce-a băut câteva cocteiluri.

— Și cum te-ai putea răscumpăra?

Camera se mișcă pentru o secundă; fata și-a luat paharul cu băutură.

— Cum mă *voi* răscumpăra. Mai întâi o s-o găsesc și-o s-o aduc acasă. Poți să te bazezi pe asta. După aceea? Orice vrea de la mine o să-i dau. De acum înainte. Fiindcă am ajuns la capătul vânătorii de comori și am fost pus în genunchi. Umilit. N-am mai văzut-o niciodată așa de clar pe soția mea. N-am fost niciodată atât de sigur de ce trebuie să fac.

— Dacă ai putea să vorbești cu Amy chiar în momentul ăsta, ce i-ai spune?

— Te iubesc. O să te găsesc. O să te găsesc *sigur*…

Îmi dau seama că e pe punctul să zică replica lui Daniel Day-Lewis din *Ultimul mohican*: „Rămâi în viață… o să te găsesc *sigur*.” Nu poate rezista să nu-și amestece sinceritatea cu un pic de dialog din filme. Îl simt pe punctul s-o facă. Dar se abține.

— Te iubesc pentru totdeauna, Amy.

Cât suflet a pus! Și cum nu seamănă deloc cu bărbatul meu!

•

Trei indivizi suferind de obezitate morbidă, pe scaune rulante motorizate, se află între mine și cafeaua de dimineață. Bucile li se revarsă peste chingile scaunelor, dar tot le mai trebuie încă o chiflă cu ou. Oamenii ăștia trei au *parcat* în fața mea, în șir, *înăuntrul* restaurantului McDonald’s.

De fapt, nu-mi pasă. Sunt voioasă, curios lucru, în ciuda schimbării de plan. Filmul și-a luat vânt online, iar reacțiile sunt surprinzător de pozitive. Optimism moderat: *Poate tipul ăsta nu și-a omorât, până la urmă, nevasta.* Ăsta e, cuvânt cu cuvânt, refrenul cel mai comun. Fiindcă, odată ce Nick și-a lăsat garda jos și a arătat un pic de emoție, atâta a trebuit. Nimeni n-ar putea să se uite la clip și să creadă că ar juca teatru. N-a fost vorba de o mimare amatoricească a durerii adânci și a disperării. Soțul meu mă iubește. Sau, cel puțin, mă iubea astă-noapte. În vreme ce-i plănuiam pieirea în căbănuța mea cea jegoasă,

care duhnește a prosoape mucegăite, el mă iubea.

Nu-i suficient. Știu asta, evident. Nu-mi pot schimba planul. Dar m-a făcut să cad pe gânduri. Soțul meu a terminat vânătoarea de comori și e îndrăgostit. Și e și teribil de tulburat: jur că i-am văzut un coș pe obraz.

•

Ajung la cabană și dau peste Dorothy, care-mi bate la ușă. Are părul ud de la arșiță, pieptănat drept pe spate, ca al șmecherilor de pe Wall Street. Are obiceiul ăsta să-și șteargă buza de sus și să lingă apoi sudoarea rămasă pe degete, așa că degetul arătător i se ițește din gură ca un știulete de porumb uns cu unt când își întoarce spre mine fața.

— Uite-o pe chiriașă, zice.

Am întârziat cu plata. Două zile. Mai că-mi vine să râd: sunt restanțieră la chirie.

— Scuze, Dorothy. Vin cu banii în zece minute.

— Aștept, dacă nu te superi.

— Nu știu dacă mai stau. S-ar putea să-o iau din loc.

— Atunci îmi datorezi totuși banii pe două zile. Optzeci de dolari, te rog.

Mă strecor cu capul aplecat în cabană, desfac centura cu bani. Mi-am numărat banii întinși pe pat de dimineață, am luat la rând toate bancnotele, cu grijă, ca într-un striptease economic și ațâțător, și marea revelație a fost că, *nu știu cum,* mi-au mai rămas doar 8 849 de dolari. Viața e scumpă.

Când deschid ușa să-i dau banii lui Dorothy (au mai rămas 8 769) îi văd pe Greta și pe Jeff zăbovind pe veranda lui Dorothy, urmărind traseul banilor. Jeff nu cântă la chitară, Greta nu fumează. Par să stea acolo numai ca să se poată uita mai bine la mine. Ambii îmi fac din mână, *hei, drăguțo,* și le răspund fără vlagă. Închid ușa și încep să-mi fac bagajul.

E straniu cât de puține am pe lumea asta, când am avut atât de multe. Nu am tel de ouă sau castron de supă. Am cearșafuri și prosoape, dar nu și o pătură mai de Doamne-ajută. Am foarfecă, pentru a putea să-mi masacrez mai departe părul. Mă face să zâmbesc, fiindcă Nick, când ne-am mutat împreună, n-avea foarfecă. Foarfecă nu, fier de călcat nu, nici capsator, și țin minte că l-am întrebat cum de se putea crede civilizat fără o foarfecă măcar, și a zis că nu e, evident, m-a luat pe sus, m-a zvârlit pe pat și s-a aruncat peste mine, și am râs, fiindcă mai eram încă Tipa Dezghețată. În loc să mă gândesc ce însemna asta, am râs.

Nimeni nu ar trebui să se mărite cu un bărbat care nu are o foarfecă decentă. Ăsta mi-ar fi sfatul. Duce la lucruri neplăcute.

Îmi împăturesc și-mi bag hainele în rucsăcel – aceleași ținute pe care le-am cumpărat și le-am păstrat în mașina de evadare încă de

acum o lună, ca să nu trebuiască să iau nimic de acasă. Îmi bag în geantă periuța de dinți, calendarul, pieptenele, loțiunea de corp, somniferele cumpărate pe vremea când intenționam să mă sedez cu ele și să mă înec. Costumele de baie ieftine. Și toate astea durează foarte puțin.

Îmi pun mănușile de latex și mă apuc să curăț totul. Scot capacele de la țevile de canalizare în căutarea firelor de păr blocate acolo. Nu cred că Greta și Jeff chiar știu cine sunt, dar dacă știu, n-aș vrea să las nicio urmă și, în timp ce-o fac, îmi zic necontenit: *Uite ce pățești dacă te relaxezi, asta pățești dacă nu gândești* mereu, mereu. *Meriți să fii prinsă fiindcă te porți așa de prostește, dar dacă ai lăsat fire de păr și la recepție, ce te faci, și dacă ai lăsat amprente în mașina lui Jeff sau în bucătăria Gretei, ce-o să te faci atunci, de ce-ai crezut, măcar, că ai putea fi cineva care nu-și face griji?* Îmi închipui cum răscolește poliția cabanele, nu găsește nimic, și apoi, ca-n filme, pun prim-planul pe un firicel de păr de-al meu rătăcit pe fundul de ciment al piscinei, așteptând să mă condamne.

Apoi mintea îmi sare în cealaltă parte: *Sigur că n-o să apară nimeni ca să te caute aici.* Poliția n-ar avea decât declarațiile câtorva neisprăviți, care susțin că au văzut-o pe adevărata Amy Elliott Dunne într-o pensiune ieftină de căsuțe, în mijlocul sălbăticiei. Oameni mărunți dornici să se umfle în pene, asta or să presupună.

La ușă se aude o bătaie hotărâtă. Cum ar bate un părinte înainte să deschidă larg ușa: *locul ăsta e-al meu.* Stau în mijlocul camerei și mă gândesc să nu răspund. Bum bum bum. Înțeleg acum de ce atâtea filme de groază folosesc tehnica asta – bătaia misterioasă în ușă –, e fiindcă are greutatea unui coșmar. Nu știi ce-i acolo, dar știi că o să deschizi. Te-ai gândi la fel ca mine: *oamenii răi nu bat niciodată la ușă.*

Hei, drăguță, știm că ești acasă, deschide!

Îmi scot mănușile de latex, deschid ușa și-i văd pe Jeff și Greta, cu soarele în spate și trăsăturile umbrite.

— Hei, scumpă doamnă, putem intra? întreabă Jeff.

— Eu de fapt… voiam să trec pe la voi, zic, încercând să sun insolentă, agasată. Plec în seara asta – sau mâine. Am primit un telefon de-acasă, trebuie să mă-ntorc acasă.

— Acasă în Louisiana sau în Savannah? zice Greta.

Ea și Jeff au vorbit despre mine.

— Louisi…

— Nu contează, zice Jeff, lasă-ne să intrăm un pic, să-ți spunem la revedere.

Pășește spre mine, mă gândesc să țip sau să-i trântesc ușa în nas, dar cred că niciuna din două n-ar merge. Mai bine să mă prefac că e totul în regulă și să sper că-i adevărat.

Greta închide ușa și se lasă pe ea, iar Jeff începe să umble prin

micul dormitor, apoi prin bucătărie, pălăvrăgind despre vreme. Deschizând uși și dulapuri.

— Trebuie să scapi de tot; dacă nu, Dorothy o să-ți păstreze garanția. Îi place să rămână totul impecabil.

Deschide frigiderul, se uită în congelator, în lădiță.

— Nici să lași un borcan cu ketchup nu poți. Mereu mi s-a părut aiurea. Ketchupul nu se strică.

Deschide șifonierul și trage de așternuturile de la cabană, împăturite de mine, scutură cearșafurile.

— Eu unul zgâlțâi mereu cearșafurile, zice, ca să mă asigur că n-a rămas nimic prin ele – vreo șosetă, chiloți sau altceva.

Deschide sertarul mesei de lângă pat, se lasă în genunchi și se uită până în fund, la perete.

— Pare că ai făcut treabă bună, zice ridicându-se și zâmbind, ștergându-și palmele pe blugi. Ai luat tot.

Mă cercetează cu privirea, din creștet până-n tălpi.

— Unde-s, drăguță?

— Unde-s ce?

— Banii tăi, zice și ridică din umeri. Nu îngreuna treaba. Io și cu ea suntem în mare nevoie.

Greta, în spatele meu, tace.

— Am vreo douăzeci de dolari.

— Minciună, zice Jeff. Plătești pentru toate, chiar și chiria, cu bani gheață. Greta te-a văzut cu teancul ăla de bani. Dă-i încoace și poți să pleci, n-o să ne mai vedem niciodată.

— Chem poliția.

— Dă-i drumul, n-ai decât.

Jeff așteaptă, cu brațele încrucișate și degetele mari băgate la subsuori.

— Ochelarii tăi sunt falși, zice Greta. Sticlă simplă și atât.

Nu răspund, doar mă uit la ea țintă, sperând că o să dea înapoi. Ăștia doi par destul de agitați ca să-și schimbe intențiile, să spună că au făcut băşcălie și după aceea să râdem și să știm cum stau lucrurile, dar să fim toți de acord să ne prefacem.

— Și părul, se văd rădăcinile, și-s blonde, mult mai drăguț decât vopseaua – *culoarea hamsterului* –, iar tunsoarea aia, apropo, e groaznică, zice Greta. Te ascunzi tu de ceva. Nu știu dacă de-un gagiu sau ceva, dar la poliție n-o să suni. Așa că dă-ne odată banii.

— Te-a convins Jeff să te bagi în asta?

— Eu l-am convins pe el.

Dau să pornesc spre ușă, dar Greta mă blochează.

— Lasă-mă să trec.

— Dă-mi banii.

Încerc să mă apropii de ușă, Greta se lansează spre mine, mă

trântește de perete, cu o mână lățită peste fața mea, în timp ce cu cealaltă îmi ridică rochia și-mi smulge centura cu bani.

— Greta, nu! Serios, încetează!

Palma ei înfierbântată și sărată îmi cuprinde toată fața, îmi strivește nasul; o unghie mă zgârie la ochi. Mă izbește iar de perete, dau cu capul și-mi mușc vârful limbii. Toată agitația asta se produce în mare tăcere.

Am în mână partea cu cataramă a curelei, dar nu văd ca să o pot înfrunta, ochiul îmi lăcrimează prea tare, și îndată mi-o și trage din mână, lăsându-mi urme de unghii pe încheieturi. Mă mai împinge o dată și deschide fermoarul, frunzărește bancnotele.

— Să mor eu, zice numărând, sunt mai bine de-o mie aici, vreo două sau trei. Să-mi trag palme! Măi fată, ai jefuit vreo bancă?

— O fi *făcut-o,* zice Jeff. Ăștia nu-s bani munciți.

Dacă aș fi într-un film, într-unul dintre filmele lui Nick, i-aș da un dos de palmă în nas Gretei, aș doborî-o la pământ însângerată și inconștientă, apoi l-aș culca la pământ pe Jeff cu o bucată „din fundul grădinii”. Dar adevărul e că nu știu să mă bat, ei sunt doi și nu pare să merite. O să mă arunc spre ei și-or să mă țină de încheieturi în vreme ce-o să mă stropșesc și-o să mă zbat ca un copil, sau or să se enerveze pe bune și-or să mă bată de-mi sună apa în cap. N-am mai fost lovită. Mă tem să fiu rănită de altcineva.

— Vrei să chemi poliția? Dă-i drumul și caut-o, zice iarăși Jeff.

— Pizda mă-tii, șoptesc.

— Scuze pentru toată chestia, zice Greta. În următorul loc unde te duci să fii mai atentă, bine? Să n-arăți ca o fată care călătorește singură și încearcă să se ascundă.

— O să te descurci, zice Jeff.

Mă bate ușurel pe brat și pleacă amândoi.

Pe masa de lângă pat au rămas o monedă de-un sfert de dolar și una de zece cenți. Mărunțișul ăsta sunt toți banii pe care-i mai am pe lume.

41. Nick Dunne

Nouă zile de la dispariție

Bună dimineața! M-am ridicat în capul oaselor pe pat, cu laptopul lângă, bucurându-mă de evaluările online ale interviului meu ad-hoc. Mi se zbătea un pic ochiul stâng și eram un pic mahmur după atâta scotch ieftin, dar restul din mine se simțea destul de satisfăcut. Noaptea trecută am aruncat prima momeală ca să-mi ademenesc nevasta înapoi. *Îmi pare rău, o să mă răscumpăr, o să fac tot ce vrei de acum înainte, o să arăt lumii cât de specială ești.*

Fiindcă, dacă Amy nu decidea să se arate, eram terminat. Detectivul lui Tanner (un tip slăbănog, curățel, nu genul pilangiu și morocănos la care sperasem) nu adusese până acum nimic nou – consoarta mea se făcuse nevăzută într-un mod impecabil. Trebuia s-o conving pe Amy să se întoarcă la mine, s-o copleșesc cu complimente și capitulări.

Dacă reacțiile erau vreun indicator, mă aflam pe drumul cel bun, fiindcă reacțiile erau bune. Erau foarte bune.

Topitu-s-a Omul de Gheață!
ȘTIAM că e un tip de treabă!
În vino veritas!
Poate n-a omorât-o până la urmă.
Poate n-a omorât-o până la urmă.
Poate n-a omorât-o până la urmă.
Și nu-mi mai spuneau Lance.

Afară, lângă casă, cameramanii și jurnaliștii se agitau, voiau o declarație de la tipul care Poate N-a Omorât-o Până la Urmă. Îmi țipau la jaluzelele coborâte: *Hei, Nick, zi-ne despre Amy. Haide, Nick, zi-ne despre vânătoarea de comori.* Pentru ei nu era decât o umflare și mai mare a ratei de vizionare, dar totuși mult mai bine decât *Nick, ți-ai omorât soția*?

Și apoi, deodată, au început să strige numele lui Go – o iubeau pe Go, nu știa să-și controleze expresia, știai dacă e tristă, furioasă, îngrijorată; puneai un subtitlu la imaginea ei și aveai o poveste întreagă. *Margo, fratele tău e nevinovat*? *Margo, spune-ne despre… Tanner, e nevinovat clientul tău*? *Tanner…*

S-a auzit soneria și am deschis ascunzându-mă după ușă, fiindcă arătam vai de capul meu; părul vâlvoi și boxerii atârnând și-ar fi spus povestea lor proprie. Noaptea trecută, pe film, arătam abțiguit la

modul adorabil, păream un tip amețit și sincer. Acum arătam ca un bețivan. Am închis ușa și am așteptat încă două opinii favorabile despre realizarea mea.

— Niciodată, dar *niciodată* să nu mai faci una ca asta, a început Tanner. Ce dracu' e cu tine, Nick? Îmi vine să-ți pun un ham din cele pentru copii mici. Cât de prost poți să fii?

— Ai văzut comentariile pe net? Oamenilor le place. Schimb opinia publicului, cum mi-ai zis să fac.

— Nu se face așa ceva într-un mediu necontrolat, a zis. Dacă fata aia lucra pentru Ellen Abbott? Dacă se apuca să te întrebe lucruri mai dificile decât *Ce-ai vrea să-i spui soției tale, puișorule drăgălaș*?

A zis asta fredonând cuvintele cu voce pițigăiată de fetiță. Pe sub pojghița de bronz artificial fața i se înroșise, ceea ce îi dădea o nuanță radioactivă.

— Am avut încredere în instinctele mele. Sunt jurnalist, Tanner, trebuie să admiți că, totuși, recunosc cât de cât praful în ochi. Ea a fost drăguță pe bune.

S-a așezat pe sofa și a ridicat picioarele pe divanul care n-ar fi trebuit să se răstoarne niciodată din proprie inițiativă.

— Mda, păi și nevastă-ta era așa odată, a zis. Și Andie. Ce-ți mai face obrazul?

Încă durea; mușcătura a părut să zvâcnească atunci când mi-am amintit de ea. M-am întors spre Go, căutând sprijin.

— N-a fost o mișcare isteață, Nick, a spus ea, așezându-se față în față cu Tanner. Ai avut *mare, mare* noroc… a ieșit *foarte* bine, asta-i drept, dar putea să nu iasă.

— Voi faceți *prea mult* caz. Nu putem și noi să ne bucurăm un moment de o veste bună? Treizeci de secunde de vești bune în ultimele nouă zile? Vă rog?

Tanner s-a uitat la ceas, ostentativ.

— Bun, dă-i drumul.

Când am început să vorbesc, a înălțat arătătorul, a scos sunetul acela, *mm-mm,* pe care îl fac adulții când copiii încearcă să-i întrerupă. Degetul i s-a îndoit încetișor și a aterizat pe sticla ceasului.

— OK, treizeci de secunde. Ți-a plăcut?

S-a oprit ca să vadă dacă am de gând să spun ceva – tăcerea apăsătoare pe care o lasă un profesor să se coboare după ce a întrebat elevul care deranjează *ai terminat cu vorbitul*?

— Acum avem de discutat. Suntem într-o situație în care coordonarea excelentă este de o importanță absolută.

— De acord.

— O, mersi, a zis, ridicând sprânceana. Vreau să merg la poliție cât de curând, legat de conținutul magaziei. În vreme ce *hoi polloii*{17} te…

Doar *hoi polloi,* am gândit, nu *hoi polloii,* articulat. Amy mă învățase

asta.

— … iubesc iarăși. Sau, pardon, nu *iarăși*. În sfârșit. Reporterii au descoperit casa lui Go și nu mă simt în siguranță dacă las nedezvăluit, mai mult, conținutul magaziei. Soții Elliott sunt…?

— Nu mai putem conta pe sprijinul lor, am zis. Deloc.

Încă o pauză. Tanner a decis să nu-mi țină lecții, ori să întrebe ce se întâmplase măcar.

— Trebuie să atacăm deci, am zis simțindu-mă de neatins, furios și gata.

— Nick, o întorsătură bună să nu crezi că te face indestructibil, a spus Go și mi-a băgat în mână niște pastile analgezice din poșeta ei. Scapă de mahmureală. Azi trebuie să fii alert.

— O să fie bine, i-am zis. Am aruncat pe gât pastilele și m-am întors spre Tanner. Ce facem? Hai să plănuim.

— Bun, uite care-i treaba. E incredibil de neortodox, dar ăsta-s eu. Mâine facem un interviu cu Sharon Schieber.

— Uau, asta-i… ești sigur?

Nu mi-aș fi putut dori ceva mai bun decât Sharon Schieber: o femeie (ca să-mi dovedesc capacitatea de a avea relații respectuoase cu persoane dotate cu vagin) de la o televiziune națională (cu impact mai mare decât cele prin cablu), cu succes la public (între 30 și 55 de ani). Se știa că mai vântură ocazional apele tulburi ale jurnalismului de investigație criminalistică, dar când o făcea, o făcea după tot tipicul. Acum doi ani luase sub aripa ei o mamă tânără, încarcerată pentru că-și zgâlțâise copilașul până ce murise. Sharon Schieber prezentase o pledoarie de apărare întreagă – foarte emoțională totodată – pe parcursul mai multor seri. Femeia e acum din nou în Nebraska, acasă, s-a recăsătorit și așteaptă iarăși un copil.

— Sigur. A intrat în contact cu noi după ce s-a răspândit filmul acela pe net.

— Deci a ajutat, am zis fără să mă pot abține.

— Ți-a dat un unghi interesant: era clar, înainte de film, că tu ai făcut-o. Acum există o oarecare șansă să n-o fi făcut. Nu știu cum ai reușit să arăți autentic în cele din urmă…

— Fiindcă noaptea trecută chiar a avut un scop: aducerea înapoi a lui Amy, a zis Go. A fost o manevră ofensivă. Pe când înainte era doar emoție indulgentă, nemeritată, fără ingenuitate.

I-am zâmbit în semn de mulțumire.

— Ei, țineți minte și pe mai departe că toate astea au un scop, a spus Tanner. Nick, nu vorbesc aiurea: așa ceva e complet neortodox. Majoritatea avocaților ți-ar zice să-ți ții gura închisă. Dar am tot vrut să încerc așa ceva. Presa a saturat mediul justiției. Cu atâta internet, Facebook, YouTube nu mai există deja juriu neinfluențat. Nu se mai decide după probatoriu. Optzeci, nouăzeci la sută dintr-un caz e decis

de dinainte să ajungi în sala de judecată. Așa că de ce n-am folosi asta, ca să controlăm povestea. Dar e un risc. Vreau ca orice cuvânt, orice gest, orice crâmpei de informație să fie planificate din timp. Însă trebuie să fii natural, să te placă lumea, altfel ne-am aprins paie în cap.

— O, ce simplu sună, am zis. Controlat sută la sută, dar totuși autentic.

— Trebuie să fii extrem de atent cu ce spui, și îi vom zice lui Sharon că la anumite întrebări n-o să răspunzi. Oricum o să ți le pună, dar o să te învățăm cum să spui *fiindcă ar afecta investigațiile poliției, nu pot, din păcate, oricât aș vrea, să răspund acum la asta* – și s-o zici convingător.

— Ca un câine vorbitor.

— Sigur, ca un câine vorbitor care nu vrea să ajungă la închisoare. O convingem pe Sharon Schieber să te preia ca pe o cauză, Nick, și ne-am scos. E incredibil de neortodox, dar ăsta-s eu, a zis iarăși Tanner.

Îi plăcea replica; era muzica lui de fundal. S-a oprit și a încruntat sprânceana, gest cu care se pretindea căzut pe gânduri. Urma să adauge ceva ce n-avea să-mi placă.

— Ce-i? am întrebat.

— Trebuie să-i spui lui Sharon Schieber despre Andie – fiindcă o să iasă la iveală, o să iasă oricum.

— Chiar când oamenii au început în sfârșit să mă placă. Vrei să renunț la asta?

— Îți *jur,* Nick – ai idee câte cazuri am avut? Întotdeauna, cumva – *întotdeauna* iese la iveală. În felul ăsta avem control. Îi spui despre Andie și-ți ceri scuze. Îți ceri scuze, ca și cum viața ta ar depinde de asta. Ai avut o aventură, ești bărbat, un bărbat prost și slab. *Dar* îți iubești soția și o să te revanșezi față de ea. Faci interviul și o să fie transmis în seara următoare. Conținutul e sub embargou, așa că postul nu poate să facă reclamă la părțile cu aventura cu Andie. Pot doar să menționeze cuvântul *bombă.*

— Deci le-ai spus deja despre Andie?

— Doamne sfinte, nu. Le-am zis așa: *Avem o bombă numai bună pentru voi.* Așa că faci interviul și avem cam douăzeci și patru de ore. Și, chiar înainte să fie dat pe post, le spunem lui Boney și Gilpin despre descoperirea din magazie. *O, măi să fie, le-am pus cap la cap toate pentru voi*; *Amy e vie și i-a înscenat asta lui Nick*! *E nebună, geloasă și l-a aranjat*! *Of, lume*!

— De ce nu i-aș spune lui Sharon Schieber, atunci, că mi-a copt-o Amy?

— Motivul unu: mărturisești despre Andie, implori iertare, națiunea e înclinată să te ierte, o să le pară rău pentru tine – americanilor tare le plac păcătoșii pocăiți. Dar nu poți să-ți faci soția să dea prost;

nimeni nu vrea să-l vadă pe bărbatul adulterin dând vina pe soție pentru tot. Lasă pe altcineva s-o facă, în ziua următoare: *surse apropiate ale poliției* declară că soția lui Nick – cea pe care s-a jurat că o iubește din toată inima – a pus totul la cale! Televiziune de cea mai bună calitate.

— Și motivul doi?

— Este prea complicat să explicăm cum anume te-a aranjat Amy. Nu putem într-o clipită. Nu dă bine la TV.

— Mi se face rău, am zis.

— Nick, este…, a început Go.

— Știu, știu, trebuie făcut. Dar îți imaginezi cum e, cel mai mare secret al tău să trebuiască să-l spui lumii? Știu că n-am încotro. Și, în cele din urmă, o să fie bine pentru noi. E singurul fel în care Amy s-ar putea întoarce, am spus. Vrea să fiu umilit public…

— Pedepsit, m-a întrerupt Tanner. Umilit sună ca și cum ți-ar părea rău de tine însuți.

— … și să-mi cer iertare public, am continuat. Dar o să fie al dracului de oribil.

— Înainte să continuăm, vreau să fiu sincer în privința asta, a zis Tanner. Să spui poliției întreaga poveste – cu Amy care i-a înscenat lui Nick toate astea – reprezintă un risc. Majoritatea polițiștilor decid că un suspect e vinovatul și nu se mai lasă clintiți. Nu-s deschiși la alte variante. Există deci riscul să le spunem și ei să ne râdă în față și să te aresteze – și apoi, teoretic, le-am oferit și o idee despre apărarea noastră. Așa că pot plănui exact cum s-o distrugă la proces.

— OK, stai, sună rău, foarte rău, Tanner, a făcut Go. Rău la modul la care nu trebuie făcut sub nicio formă.

— Stai să termin. Unu, cred că ai dreptate, Nick. Boney nu-i convinsă că ești ucigașul, Nick. Cred că ar fi deschisă la o teorie alternativă. Are reputație de polițist cinstit. Și cu instincte bune. Am stat de vorbă cu ea și am simțit o vibrație pozitivă. Cred că probele o duc în direcția ta, dar intuiția îi spune că ceva nu-i cum trebuie. Oricum, dacă e să se ajungă la proces, n-aș folosi chestia cu înscenarea lui Amy ca apărare.

— Cum adică?

— Ți-am mai zis, e prea complicat, juriul n-o să poată urmări toate țele. Dacă nu dă bine la TV, crede-mă, nici pentru un juriu n-o să dea bine. Mergem cu o poveste mai simplă: polițiștii sunt incompetenți și vor să ți-o tragă, totul e circumstanțial, și dacă mănușa nu se potrivește ca turnată, atunci bla bla bla.

— Bla bla bla ăsta-mi dă multă încredere, am zis.

Tanner a schițat un zâmbet.

— Jurații mă iubesc, Nick. Sunt unul dintre ei.

— Ești opusul, Tanner.

— Formulez invers: le-ar plăcea să creadă că sunt ca mine.

•

Tot ce făceam acum, făceam în fața micilor grupuri de paparazzi cu blițuri, așa că Go, Tanner și cu mine am ieșit din casă scăldați în zgomot și lumină. („Nu vă uitați în jos”, ne sfătuise Tanner, „nu zâmbiți, dar nici nu arătați rușinați. Nu dați buzna, mergeți normal, lăsați-i să-și facă pozele și închideți portiera înainte să vă scape vreo înjurătură. După aceea puteți să-i faceți în toate felurile.”) Am pornit-o spre St. Louis, unde urma să se țină interviul, ca să mă pregătesc cu soția lui Tanner, Betsy, o fostă prezentatoare TV devenită avocat. Ea era celălalt Bolt din Bolt & Bolt.

Eram un șir indian ce te băga în sperieți: Tanner și cu mine, urmați de Go, urmată de vreo jumătate de duzină de echipe de știri în dubițe, dar, când Arcada{18} s-a ivit la orizont, deja nu mă mai gândeam la paparazzi.

Când am ajuns la apartamentul de hotel al lui Tanner eram deja gata să-mi dau silința, să fac ce trebuie ca să iasă ca lumea interviul. Tânjeam, din nou, după o coloană sonoră: un montaj cu mine pregătindu-mă pentru lupta cea mare. Care-i echivalentul mental al unui sac de box?

O negresă superbă, de un metru optzeci, a deschis ușa.

— Bună, Nick. Sunt Betsy Bolt.

În mintea mea Betsy fusese o blondină minionă, o frumusețe albă, sudistă.

— Nicio grijă, toată lumea e surprinsă când mă cunoaște, a râs Betsy, surprinzându-mi privirea și strângându-mi mâna. Tanner și Betsy, parcă am fi în *Ghidul Oficial Al Tânărului de la Colegiu,* nu?

— *Manualul Tânărului de la Colegiu,* a corectat-o Tanner, sărutând-o pe obraz.

— Vezi? Chiar știe.

Ne-a condus înăuntrul apartamentului, unul impresionant – cameră de zi luminată de geamuri cât peretele, cu dormitoare prelungindu-se pe laterale. Tanner se jurase că nu poate sta la Days Inn, în Carthage, din respect pentru părinții lui Amy, dar eu și Go îl suspectaserăm că nu putea să stea în Carthage fiindcă cel mai apropiat hotel de cinci stele se afla în St. Louis.

Am început cu preliminariile: discuții amabile despre familia lui Betsy, facultate, carieră (totul de-a dreptul minunat, zece pe linie, extraordinară), ceva de băut la toată lumea (sucuri și Clamato – eu și Go ajunseserăm să credem despre Clamato că era o infatuare de-a lui Tanner, un chițibuș despre care credea că-i dă un plus de personalitate, cum purtam eu în facultate ochelari falși). Apoi Go și cu mine ne-am cufundat în canapeaua de piele, Betsy s-a așezat în fața noastră, cu picioarele pe-o parte, lipite, ca o linie oblică. Drăguță/

profesionistă. Tanner a început să se plimbe prin spatele nostru, ascultând.

— Bun, așadar, Nick, a zis Betty, o să fiu onestă, da?

— Da.

— Tu și televizorul. În afară de chestia aia dată pe blog, din bar, chestia de pe Whodunnit.com, ești *infect*.

— De asta am intrat în presa scrisă, am zis. Cum văd o cameră, cum îmi îngheață fața.

— Exact, a spus Betsy. Arăți ca un antreprenor de pompe funebre, așa ești de țeapăn. Am totuși o șmecherie ca să rezolvăm asta.

— Pileală? am zis. La chestia cu blogul a funcționat.

— Aici n-o să meargă, a răspuns Betsy și a început să aranjeze o cameră video. M-am gândit să facem o tură de probă mai întâi. O să te întreb ce-o să te întrebe probabil și ea, și tu răspunzi cum ai răspunde în mod normal. Așa putem ști cât de tare te îndepărtezi de ce trebuie.

A râs din nou.

— Stai așa.

Purta o rochie albastră, mulată, și a scos, dintr-o poșetă supradimensionată de piele, un șirag de perle. Uniforma Sharon Schieber.

— Tanner?

Soțul i-a potrivit la gât perlele și, când au fost la locul lor, Betsy a zâmbit larg.

— Țintesc la autenticitatea absolută. În afară de accentul meu de Georgia. Și de faptul că-s negresă.

— Doar pe Sharon Schieber o văd înaintea ochilor, am zis.

A dat drumul la cameră, s-a așezat în fața mea, a expirat, a privit în jos și apoi în sus.

— Nick, au fost multe discrepanțe în acest caz, a rostit Betsy cu vocea afectată, de emisiune tv, a lui Sharon. Pentru început, poți descrie telespectatorilor parcursul acelei zile în care soția ta a dispărut?

— Aici, Nick, vorbești doar de micul dejun aniversar pe care l-ați luat, ne-a întrerupt Tanner. Fiindcă asta se știe deja. Dar nu zici nimic despre intervale orare, nu aduci în discuție nimic despre ce-a fost înainte sau după micul dejun. Pui accent doar pe ultima și minunata masă pe care ai luat-o cu soția. OK, dă-i drumul.

— Da.

Mi-am dres vocea. Aparatul de filmat clipea din luminița roșie; Betsy își arbora expresia întrebătoare de jurnalistă.

— Ăă, după cum știți, era a cincea noastră aniversare, și Amy s-a trezit devreme ca să facă clătite…

Brațul lui Betsy a țâșnit și am simțit o înțepătură, brusc, pe obraz.

— Ce mama dracului? am zis, încercând să-mi dau seama ce se

întâmplase.

În poală aveam o acadea umplută. Am luat-o în palmă.

— De fiecare dată când te încordezi, de fiecare dată când îți transformi fața aia frumoasă într-o mască de cioclu, o să te lovesc cu o acadea, a explicat Betsy, de parcă ar fi fost cât se poate de rezonabil.

— Și asta ar trebui să mă încordeze *mai puțin*?

— Funcționează, a intervenit Tanner. Așa m-a educat și pe mine. Dar în mine parcă a dat cu pietre.

Au schimbat zâmbete conjugale, gen *hai, tu*! Îmi dădeam seama deja: erau unul dintre cuplurile acelea care păreau să joace continuu în propria lor emisiune matinală.

— Începe din nou, dar mai dezvoltă pe tema clătitelor, a zis Betsy. Erau preferatele tale? Sau ale ei? Și ce făceai în dimineața aceea pentru nevasta ta, în timp ce ea îți făcea clătite?

— Dormeam.

— Aveai vreun cadou pentru ea?

— Încă nu-i cumpărasem.

— Măi, măi, a zis și și-a dat ochii peste cap, cu fața îndreptată spre soțul ei. Atunci trebuie să complimentezi *tare, tare mult* clătitele alea, OK? Și trebuie să insiști că *urma să te duci* să-i iei cadou. Fiindcă știu că n-aveai de gând să te întorci acasă cu mâna goală.

Am început iar, și am descris tradiția noastră cu clătitele, care nu era tocmai o tradiție, am descris și cât de atentă și minunată era Amy la ales daruri (încă o acadea m-a plesnit peste nas în momentul ăsta, și mi-am descleștat îndată fălcile) și cum eu, bărbat gogoman („Neapărat să bagi pe linia asta, cu soțul neisprăvit”, m-a sfătuit Betsy) încă mă mai străduiam să apar cu ceva care să-i ia ochii.

— Nici măcar nu-i plăceau cadourile scumpe sau extravagante, am început, și pe loc Tanner a aruncat în mine cu un ghemotoc de hârtie.

— Ce-i?

— Trecutul. Termină naibii să vorbești la trecut despre nevastă-ta.

— Înțeleg că ați avut niște neînțelegeri voi doi, a continuat Betsy.

— Au fost câțiva ani mai grei, și ne-am pierdut amândoi slujbele.

— Bun, da! a exclamat Tanner. *Amândoi.*

— Apoi ne-am mutat aici să ajutăm la îngrijirea tatei, care are Alzheimer, și a mamei mele răposate, care a avut cancer. Plus că am avut mult de lucru la noua mea slujbă.

— Bun, Nick, bun, a zis Tanner.

— Nu uita să menționezi cât de apropiat erai de mama ta, a spus Betsy, cu toate că nu discutasem cu ea despre mama. N-o să se apuce nimeni să conteste asta, nu? N-ai fost abuzat în familie sau ceva, sper?

— Nu, eram foarte atașat de mama.

— Bine, a zis Betsy. Referă-te mult la ea, în cazul ăsta. Și spune că deții barul împreună cu sora ta – întotdeauna menționează-ți sora

când aduci vorba despre bar. Dacă deții un bar singur, ești fustangiu; dacă-l deții cu scumpa ta soră geamănă, ești…

— Irlandez.

— Continuă…

— Și totul s-a adunat… am început.

— Nu, a zis Tanner. Sugerează că s-ar fi adunat ceva până la un punct de explozie.

— Și am ieșit un pic de pe drumul cel bun, dar mă gândeam la aniversarea noastră de cinci ani ca la un moment pentru a reînvia relația noastră…

— *Restabili relația noastră*! a exclamat Tanner. *Reînviată* înseamnă că era moartă.

— Restabili relația noastră.

— Și cum intră în poza asta cu reconcilierea regulatul unei tipe de douăzeci și trei de ani? a întrebat Betsy.

Tanner a aruncat o acadea înspre ea.

— Îți ieși din personaj, Bets.

— Scuze, băieți, dar sunt femeie și toată chestia miroase a rahat de la o poștă. Restabilește relația, *te rog.* Fata aia era încă în peisaj când a dispărut Amy. Femeile or să te urască, Nick, dacă nu înghiți gălușca. Fii franc, n-o lungi. Poți completa cu asta ce-ai spus deja: *Ne-am pierdut slujbele, părinții mei erau pe moarte. Și am dat-o în bară. Am dat-o în bară urât de tot. Nu mai știam cine sunt, și a trebuit s-o pierd pe Amy ca să-mi dau seama de asta.* Trebuie să recunoști că ești un nemernic și că totul a fost din vina ta.

— Adică ce-ar trebui în general să facă bărbații, am zis.

Betsy a aruncat spre tavan o uitătură agasată.

— Și asta-i o atitudine, Nick, cu care ar trebui să fii foarte atent.

42. Amy Elliott Dunne

Zece zile de la dispariție

N-am o lețcaie și sunt fugară. Ce-al dracului de dramatic! Doar că stau în Festiva mea, la capătul unei parcări al unui vast complex de restaurante fast-food de pe malul râului Mississippi, cu mirosul de sare și de carne de crescătorie plutind în briza caldă. S-a făcut seară de-acum – am pierdut ore – dar nu mă pot mișca. Nu știu încotro. Mașina parcă se face tot mai mică – sunt silită să mă ghemuiesc ca un fetus, altfel picioarele mi se duc la culcare. Sunt sigură că noaptea asta n-o să dorm. Portiera e încuiată, dar tot mai aștept bătaia cu degetul în

geam, și știu că o să ridic privirea și-o să văd ori un criminal în serie cu dinți strâmbi și dulce la vorbă (n-ar fi ironic să fiu omorâtă de-a binelea?) ori un chip sever de polițist care-mi cere actele. (N-ar fi și mai rău să fiu descoperită într-o parcare, ca o vagaboandă?) Firmele strălucitoare ale restaurantelor nu se sting niciodată pe-aici; parcarea e luminată ca un teren de fotbal – mă gândesc iarăși la sinucidere, la cum petrece un prizonier sinucigaș douăzeci și patru de ore pe lumină continuă, un gând înfiorător. Rezervorul mi-e plin doar pe mai puțin de-un sfert, și mai înfiorător: trebuie să aleg cu atenție direcția. Cam o oră aș putea merge, în orice direcție. La sud e Arkansas, la nord Iowa, spre vest m-aș întoarce la Ozarks. Sau aș putea s-o apuc spre est, să trec râul în Illinois. Pe oriunde m-aș duce dau de râu. Îl urmăresc eu sau mă urmărește el pe mine.

Știu, deodată, unde trebuie să mă duc.

43. Nick Dunne

Zece zile de la dispariție

Ne-am petrecut ziua cu interviul în dormitorul liber al familiei Tanner, pregătindu-mi replicile, retușându-mi aspectul. Betsy și-a făcut de lucru cu hainele mele, apoi Go mi-a tăiat părul de peste urechi cu o forfecuță de unghii, în timp ce Betsy a încercat să mă convingă să folosesc fard – sub formă de pudră – ca să nu-mi mai lucească pielea. Am vorbit cu toții încet, fiindcă echipa lui Sharon își făcea pregătirile afară; interviul avea să se țină în camera de zi, cu priveliște spre Arcada St. Louis. Poarta Vestului. Nu știu ce voia să însemne, dacă nu vreun simbol vag al centrului țării: *Ești aici.*

— Măcar un pic de pudră îți trebuie, Nick, a zis în cele din urmă Betsy, venind cu aplicatorul la mine. Îți transpiră nasul când devii agitat. Nixon a pierdut alegerile din cauza nasului asudat.

Tanner a supravegheat totul, ca un dirijor.

— Nu prea mult pe partea aia, Go, tot zicea. Betsy, ai grijă mare cu pudra aia, mai bine prea puțină decât prea multă.

— Mai bine-l tratam cu botox, a spus ea.

Se pare că botoxul e la fel de bun la transpirație abundentă ca și la riduri – unii dintre clienții lor își făcuseră niște injecții la subsuoară înaintea proceselor, și deja îmi sugerau așa ceva și mie. Blând, doar o sugestie, *dacă* ajungem la proces.

— Mda, de-abia aștept să afle presa că mi-am făcut tratamente cu botox în timp ce soția mea a fost dată dispărută, am zis. Este dată

dispărută.

Știam că Amy nu e moartă, dar știam și că e atât de departe de raza mea de acțiune că ar fi putut să și fie. Era o soție la timpul trecut.

— Ai prins-o, a zis Tanner. Data viitoare s-o faci înainte să-ți iasă pe gură.

La cinci după-amiaza a sunat telefonul lui Tanner; s-a uitat pe ecran.

— Boney, a zis, trimițând apelul la mesageria vocală. O sun după aceea.

Nu mai voia ca și alte informații, întrebări și bârfe să ne forțeze să reformulăm mesajul. Am fost de acord: n-o voiam pe Boney în cap chiar atunci.

— Sigur n-ar trebui să vedem ce vrea? a întrebat Go.

— Vrea să mă mai zgâlțâie un pic, am zis. O sunăm noi, în câteva ore. Poate aștepta.

Ne-am reluat poziția, o asigurare în grup că nu era nimic îngrijorător cu apelul acela. În încăpere, timp de jumătate de minut, s-a lăsat tăcerea.

— Trebuie să zic că sunt ciudat de încântată s-o cunosc pe Sharon Schieber, a zis în cele din urmă Go. O doamnă cu stil. *Nu cum e Connie Chung aia.*

Am râs, asta fiind și intenția replicii. Mama noastră o iubise pe Sharon Schieber și n-o suportase pe Connie Chung – n-o uitase niciodată după ce o luase la trei păzește la TV pe mama lui Newt Gigrich, ceva despre cum Newt o făcuse c-ă-ț-e-a pe Hillary Clinton. Nu mai țin minte interviul, doar enervarea mamei.

La șase am intrat în cameră, unde fuseseră așezate două scaune față în față, cu Arcada pe fundal și sincronizarea aleasă precis pentru ca Arcada să strălucească, dar fără ca razele de soare ale asfințitului să bată în ferestre. Unul dintre cele mai importante momente ale vieții mele, am cugetat, este dictat de unghiul din care bate soarele. O producătoare al cărei nume n-aveam să mi-l amintesc a înaintat spre noi țăcănind din tocurile primejdios de înalte și mi-a explicat la ce trebuia să mă aștept. Întrebările puteau fi puse de mai multe ori, ca interviul să pară cât mai curgător și ca să-i permită lui Sharon să aibă reacție. Nu puteam vorbi cu avocatul înainte să răspund. Puteam reformula răspunsul, dar nu să-i alterez substanța. Aici e niște apă, hai să-ți punem microfonul.

Am început să ne apropiem de scaun, iar Betsy m-a tras de braț. Când am coborât privirea, mi-a arătat buzunarul, plin de acadele.

— Nu uita…, a zis și a agitat arătătorul în semn de avertizare.

Deodată ușa camerei de zi s-a deschis și a intrat Sharon Schieber, pășind grațios, de parcă ar fi purtat-o un echipaj de lebede. Era o femeie frumoasă, o femeie care nu arătase niciodată, probabil, ca o fată. O femeie al cărei nas nu transpira. Avea păr des, închis la

culoare, și ochi căprui, uriași, care puteau fi inocenți, ca de porumbiță, dar și teribil de malițioși.

— E Sharon! a zis Go într-o șoaptă entuziastă, încercând s-o imite pe mama.

Sharon s-a întors spre Go și a înclinat maiestuoasă din cap, apoi s-a apropiat să ne salute.

— Sunt Sharon, a zis cu o voce caldă, profundă, luând amândouă mâinile lui Go într-ale ei.

— Mama noastră te-a iubit, a spus Go.

— Mă bucur mult, a zis Sharon, reușind să sune tot caldă.

S-a întors spre mine și era pe punctul să zică ceva, când producătoarea, țăcănind pe tocuri, a venit și i-a șoptit ceva la ureche. A așteptat reacția lui Sharon și i-a șoptit iar.

— Oo, o Doamne! a zis Sharon.

Când s-a reîntors spre mine nu mai zâmbea deloc.

44. Amy Elliott Dunne

Zece zile de la dispariție

Am luat o decizie: să dau un telefon. Întâlnire nu se poate produce până în seara asta – sunt unele complicații previzibile – așa că îmi omor timpul cu pregătelile și bibilitul.

Mă spăl într-o toaletă McDonald's – gel verde pe hârtie igienică udă – și mă schimb într-o rochie de vară ieftină, pergamentoasă. Mă gândesc la ce-o să zic. Sunt surprinzător de nerăbdătoare. Viața din cocina aia s-a lipit de mine cumva: mașina de spălat comună cu ceva lenjerie udă mereu prinsă în roată, așteptând să fie trasă de-acolo de degete scârbite; colțul covorului din cabană, care rămânea mereu, în mod misterios, umed; robinetul picurând continuu la baie.

La ora cinci pornesc spre nord, către locul de întâlnire, un cazino pe râu numit Aleea Potcoavei. Apare ca din senin, un ghem de neoane pâlpâitoare în mijlocul unei pădurici firave. Intru făcând cauciucurile să fumege – un clișeu pe care nu l-am pus niciodată în practică – parchez mașina și absorb priveliștea: o migrație de vârstnici, șontâcăind ca niște insecte paradite sprijiniți în cârje și bastoane, trăgându-și spasmodic tuburile de oxigen către luminile strălucitoare. Printre grupurile de octogenari se remarcă băiețași grăbiți, îmbrăcați de fițe, care au văzut prea multe filme cu Las Vegas și nu știu cât de bătători la ochi par când încearcă s-o facă pe interesanții îmbrăcați în costume ieftine, în codrii din Missouri.

Intru pe sub un anunț licăritor ce promovează – doar pentru două nopți – reunirea unui grup de do-wop din anii cincizeci. Cazinoul, înăuntru, e glacial și închis. Păcănelele fac cling și clang, ciripeli electronice voioase ce nu se potrivesc cu mutrele posomorâte și căzute ale celor ce stau în fața mașinilor, fumând țigări peste măștile de oxigen lăsate să atârne. Monedă monedă monedă ding-ding-ding! monedă monedă. Banii pe care-i azvârl acolo se duc la școli publice subfinanțate pe care le urmează nepoții lor plictisiți, ce clipesc inexpresiv. Monedă monedă. Trece poticnit un grup de băieți beți mangă, o petrecere de burlac, au buzele umede de la păhărelele date peste cap; nici nu mă bagă în seamă, șleampătă și cu părul distrus. Vorbesc despre fete, *fă-ne rost de niște fete,* dar în afara mea singurele fete pe care le văd sunt aurite, pe pereți. Băieții or să-și bea supărarea și vor încerca să nu omoare vreun motociclist în drum spre casă.

Aștept într-un băruleț, la stânga de intrarea cazinoului, cum e planul, și urmăresc trupa de băieți îmbătrâniți cum cântă înaintea unei audiențe mari, cu păr cărunt, care pocnește din degete și bate la unison din palme și mai bagă uneori ghearele prin boluri cu alune. Cântăreții, scheletici, scofâlciți pe sub fracurile extravagante, se răsucesc lent, cu grijă, pe șoldurile protezate: dansul muribundului.

La început, cazinoul mi s-a părut o idee bună – chiar la șosea, plin de beți și bătrâni, categorii care nu sunt vestite pentru agerimea ochilor. Dar mă simt înghesuită și agitată, sunt conștientă de camerele de filmat din fiece colțișor, de ușile care s-ar putea închide brusc.

Sunt gata să plec când, în fine, apare.

— Amy.

•

L-am chemat în ajutor pe devotatul Desi (și ca încurajare). Desi, cu care n-am pierdut niciodată legătura, și care – în ciuda a ceea ce le-am spus lui Nick și părinților mei – nu mă calcă pe nervi absolut deloc. Desi, încă un bărbat de pe Mississippi. Am știut că o să fie și el bun la ceva. E bine să ai și tu măcar un bărbat pe care să-l poți folosi. Desi e genul cavaler. Îi plac femeile cu probleme. De-a lungul anilor, după Wickshire, ori de câte ori când am vorbit și l-am întrebat de iubita lui actuală, care-o fi fost, mi-a răspuns invariabil: „A, nu se simte prea bine, din nefericire”. Dar știu că pentru Desi e o fericire – problemele de alimentație, dependența de analgezice, depresiile paralizante. Niciodată nu-i mai fericit decât când se află la căpătâiul patului. Nu în pat, ci alături, cu supă caldă, suc și voce blândă. *Biata, draga de tine.*

Acum e aici, strălucitor într-un costum de vară alb, de mijloc de vară (Desi își schimbă lunar garderoba – ce a fost potrivit pentru iunie n-ar merge și în iulie – am admirat mereu disciplina, precizia costumelor în familia Collings). Arată bine. Eu nu. Sunt cât se poate de conștientă de ochelarii mei umezi, de colăcelul de grăsime din

talie.

— Amy.

Îmi atinge obrazul, apoi mă cuprinde în brațe. Nu-i o îmbrățișare oarecare. E ca și cum te-ar înconjura ceva croit special pentru tine.

— Scumpa mea. Nu-ți imaginezi. Telefonul acela. Am crezut că înnebunesc. Am crezut că delirez! Visasem la tine, că ai putea fi vie cumva, și apoi… telefonul. Ești bine?

— Acum sunt, zic. Mă simt în siguranță, dar a fost oribil.

Și izbucnesc în lacrimi, în lacrimi adevărate, care nu erau în plan, dar le simt ca pe o uriașă ușurare și se potrivesc perfect momentului, atât de perfect, încât îmi dau drumul complet. Stresul se scurge din mine: curajul de a pune planul în aplicare, frica de a fi prinsă, banii pierduți, trădarea, agresiunea, sălbăticia pură de a fi de capul meu pentru prima oară în viață.

După ce trag un bocet de cam două minute arăt chiar drăguță – dacă durează mai mult începe să curgă nasul, se umflă ochii, dar până acolo buzele mi se fac mai pline, ochii mai mari, obrajii mi se îmbujorează. Număr în timp ce plâng pe umărul imaculat al lui Desi – *un Mississippi, doi Mississippi* – din nou râul ăsta – și-mi opresc lacrimile la un minut și patruzeci și opt de secunde.

— Îmi pare rău că n-am putut ajunge mai devreme, scumpo, zice Desi.

— Știu cât de ocupat te ține Jaqueline, îl liniștesc.

Mama lui Desi e un subiect delicat în relația noastră.

Mă cercetează.

— Pari foarte… *altfel,* zice. Mai ales fața, ți s-a împlinit. Și părul tău, bietul, e… spune și se oprește la timp. Amy, n-am crezut niciodată că aș putea să fiu atât de recunoscător pentru ceva. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Relatez o istorie gotică despre posesivitate și furie, despre mojicia țărănoilor din Vestul Mijlociu, despre gravide cu picioarele goale și dominație animalică. Vorbesc despre violuri, pastile, băutură și pumni. Cizme ascuțite de cowboy izbind în coaste, frică și trădare, apatie parentală, izolare și ultimele vorbe ale lui Nick: „Nu mă poți părăsi. O să te omor. Te găsesc orice-ar fi. Ești a mea.”

Îi spun că a trebuit să dispar pentru siguranța proprie și pentru siguranța copilului meu nenăscut; îi spun că am nevoie de ajutorul lui. Desi, salvatorul. Povestea o să-i satisfacă pofta de femei distruse – sunt acum cea mai distrusă dintre ele. Acum mult timp, la internat, îi povestisem despre vizitele nocturne ale tatei în dormitorul meu, cu cămașa de noapte roz ridicată, cum mă uitam în tavan până ce termina. De când i-am spus minciuna asta a început să mă iubească, știu că-și imaginează cum e să facă dragoste cu mine, cât de blând și atent ar fi când ar intra în mine, mângâindu-mi părul. Știu că mă

imaginează hohotind potolit și oferindu-mă lui.

— Nu mă mai pot întoarce la viața de dinainte, Desi. Nick o să mă omoare. N-o să mă simt niciodată în siguranță. Dar nu-l pot lăsa să ajungă la închisoare. Am vrut să dispar doar. Nu mi-am dat seama că poliția va crede că *el* a făcut-o.

Mă uit cu drăgălășenie la trupa de pe scenă, unde un septuagenar scheletic cântă despre iubire. Nu departe de masa noastră, un tip cu spate țeapăn și mustață bine tunsă aruncă paharul spre un coș de gunoi de lângă noi și marchează (Nick m-a învățat să spun așa). Îmi doresc să fi ales un loc cu un peisaj mai plăcut. Și tipul ăsta se uită acum la mine lung, cu capul înclinat într-o parte, o expresie de nedumerire exagerată. Dacă ar fi un desen animat, s-ar scărpina în cap și asta ar scoate un scrâșnet ca de cauciuc frecat. Mă gândesc, nu știu de ce: *arată a polițist.* Mă întorc cu spatele.

— Nick e ultimul lucru de care să-ți faci griji, zice Desi. Dă-mi mie îngrijorarea ta și-o să mă ocup de ea.

Întinde mâna, un gest de demult. E păstrătorul grijilor mele; un joc ritualic pe care-l jucam ca adolescenți. Mă prefac că-i las ceva în palmă, el închide degetele peste și chiar mă simt mai bine.

— Păi, suntem într-o societate de oameni nebuni și trebuie să rămân ascunsă, zic. Crezi că e oribil din partea mea?

Știu deja răspunsul.

— Scumpo, sigur că nu. Faci ce ai fost obligată să faci. Ar fi o nebunie să faci altceva.

Nu întreabă nimic despre sarcină. Știu că nici n-o s-o facă.

— Ești singurul care știe, spun.

— O să am grijă de tine. Ce pot să fac?

Mă prefac că șovăi, îmi mușc buza, mă uit în gol și apoi întorc privirea din nou spre Desi.

— Am nevoie de bani, să am cu ce trăi. M-am gândit să-mi caut de lucru, dar…

— A, nu, să nu faci asta. Ești *peste tot,* Amy – la știri, prin toate revistele. Cineva te-ar recunoaște. Până și cu – zice și-mi atinge părul – tunsoarea asta nouă, sportivă. Ești o femeie frumoasă și pentru femeile frumoase e dificil să dispară.

— Cred că ai dreptate, din păcate, spun. Doar că n-aș vrea să crezi că profit. Nu știam unde să mă mai duc…

Ospătărița, o brunetă banală deghizată într-o brunetă atrăgătoare, se apropie, ne lasă pe masă băuturile. Întorc fața de la ea și văd că mustăciosul cel curios s-a poziționat un pic mai aproape și mă urmărește cu un surâs. Am cam exagerat. Amy cea de altădată n-ar fi venit în veci aici. Mintea mi-e tulburată de coca-cola fără zahăr și de propriul miros corporal.

— Ți-am comandat gin tonic, zic.

Desi face o grimasă delicată.

— Ce e? întreb, dar știu deja răspunsul.

— E băutura mea de primăvară. Acum beau whisky cu ghimbir.

— Păi, să cerem asta și-ți beau eu ginul.

— Nu, e în regulă, fii fără grijă.

Tipul care se holbează îmi apare iarăși în marginea câmpului vizual.

— Ăla, individul cu mustață – nu privi acum – se uită la mine?

Desi aruncă o privire scurtă, clatină din cap.

— Se uită la… *cântăreți.*

Rostește cu îndoială cuvântul.

— Nu vrei doar niște bani, acolo. O să obosești cu subterfugiul ăsta. Să nu poți privi oamenii în față. Să trăiești printre – desface brațele, incluzând întregul cazinou – oameni cu care, presupun, n-ai în comun prea multe. Să trăiești sub nivelul tău.

— Păi, așa o să fie pentru următorii zece ani. Până ce am îmbătrânit suficient și povestea s-a răsuflat și mă pot iar simți în largul meu.

— Ha! Ești dispusă să faci asta timp de *zece ani,* Amy?

— Sst, nu spune numele.

— Cathi sau Meghan sau oricum, nu fi ridicolă.

Ospătărița revine, Desi îi dă o bancnotă de douăzeci și-o trimite la plimbare. Femeia nu se oprește nicio clipă din rânjit. Ține bancnota de parcă n-a mai văzut așa ceva. Iau o gură din pahar. Copilului n-o să-i pese.

— Nu cred că Nick ar face plângere penală dacă te-ai întoarce, zice Desi.

— Ce?

— A fost pe la mine. Cred că știe că el e de vină…

— A fost pe la tine? Când?

— Săptămâna trecută. Înainte să fi vorbit cu tine, slavă Cerului.

Nick s-a arătat mai interesat de mine în ultimele zece zile decât în ultimii câțiva ani. Mi-am dorit întotdeauna un bărbat care să se ia la bătaie din cauza mea, o bătaie dură, sângeroasă. Nick interogându-l pe Desi, ăsta ar fi un început frumos.

— Ce-a zis? Ce impresie ți-a făcut?

— Mi s-a părut un nemernic și jumătate. Voia să mi-o pună în cârcă *mie.* Mi-a zis o poveste dementă despre cum am…

Mi-a plăcut mereu să mint în privința încercării lui Desi de a se sinucide din cauza mea. Chiar a fost devastat de ruptura dintre noi, și chiar a fost agasant și te băga în sperieți, chiar s-a furișat prin campus, sperând că o să-l accept din nou. Ar fi putut foarte bine să fi și încercat să se sinucidă.

— Ce-a zis Nick despre mine?

— Cred că știe că n-o să-ți poată face rău, acum că lumea știe și îi pasă. O să te lase să te întorci în pace și-o să poți divorța de el și să te

măriți cu bărbatul potrivit, a zis și a sorbit din pahar. După o lungă așteptare.

— Nu pot să mă întorc, Desi. Chiar dacă oamenii ar crede tot în privința abuzurilor lui Nick. Tot pe mine m-ar urî – eu i-am indus în eroare. Aș fi cea mai mare paria din lume.

— Ai fi paria mea, și te-aș iubi oricum, și te-aș apăra de orice, a zis Desi. N-o să trebuiască niciodată să ai de-a face cu așa ceva.

— N-o să mai putem socializa cu nimeni după aceea.

— Putem pleca din țară dacă vrei. Să trăim în Spania, Italia, oriunde îți place, să mâncăm mango lungiți la soare. Să dormim până târziu, să jucăm scrabble, să răsfoim cărți, să înotăm în ocean.

— Și când o fi să mor o să mă transform într-o notă de subsol bizară – un spectacol cu mutanți. Nu. Am și eu mândria mea, Desi.

— Nu te las să te întorci în vreun parc de rulote. Nicidecum. Vino cu mine și te aranjez în casa de pe lac. E foarte izolată. O să-ți aduc provizii și tot ce-ți mai trebuie, la orice oră. Poți să te ascunzi, să stai singură, până ce hotărâm ce-i de făcut.

Casa de pe lac a lui Desi era un *conac*, iar *adusul de provizii* însemna *să devină amantul meu.* Simțeam cum emană nevoia asta din el, precum căldura. Se agita un pic, în costumul lui, dorindu-și să se întâmple. Desi era colecționar: avea patru mașini, trei case, multe costume și pantofi. I-ar fi plăcut să mă pună într-o vitrină de sticlă. Fantezia finală a cavalerului în armură albă: o răpește pe prințesa chinuită, o duce departe de situația mizerabilă și o plasează sub augusta lui protecție într-un castel în care nu poate intra decât el.

— Nu pot. Dacă află poliția ceva și vine să verifice?

— Amy, poliția crede că ești moartă.

— Nu, ar trebui să mă descurc de una singură. Poți să-mi dai ceva bani?

— Și dacă spun nu?

— Atunci o să știu că oferta ta de a mă ajuta nu-i autentică. O să știu că ești ca Nick și vrei doar să mă controlezi, oricum ai face-o.

Desi a tăcut și a băut din pahar cu fălcile strânse.

— E monstruos să spui așa ceva.

— E monstruos să te porți așa.

— Nu mă port așa, a zis. Îmi fac griji pentru tine. Încearcă la casa de pe lac. Dacă te incomodez, dacă nu te simți în largul tău, poți să pleci. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să te odihnești câteva zile și să te relaxezi.

Mustăciosul apare brusc la masa noastră, cu un zâmbet nesigur pe figură.

— Domniță, n-aveți cumva de-a face cu familia Enloe, parcă? întreabă.

— Nu, zic și-mi întorc fața.

— Mă scuzați, dar semănați cu cineva…

— Suntem din Canada, și acum vă rog să ne scuzați, se răstește Desi, iar bărbatul dă ochii peste cap, mormăie un *măi-măi* și se îndreaptă iarăși spre bar. Dar îmi aruncă mai departe priviri.

— Ar trebui să mergem, zice Desi. La casa de pe lac. Te duc acolo acum.

Se ridică.

Casa lui Desi o să aibă ditamai bucătăria, camere în care să mă învârt, camere imense. Casa o să aibă sistem stereo și televiziune prin cablu – pentru nevoile centrului meu de comandă – o cadă de baie imensă, halate de pluș și un pat care nu amenință să se prăbușească.

O să-l aibă și pe Desi acolo, dar Desi poate fi stăpânit.

La bar, individul încă se holbează, mai puțin binevoitor.

Mă aplec și-l sărut pe Desi pe buze. Trebuie să pară decizia mea.

— Ești un om minunat. Îmi pare rău că te pun în situația asta.

— Vreau să fiu în situația asta, Amy.

•

Suntem pe cale să plecăm, trecem pe lângă un bar nespus de deprimant, cu televizoare care zumzăie în toate colțurile, când o văd pe Curvă.

Curva ține o conferință de presă.

Andie pare mititică și inofensivă. Arată ca o dădacă de copii, și nu o dădacă porno, ci ca o fată de pe stradă, care chiar se joacă cu copiii. Știu că nu-i Andie cea reală, fiindcă am urmărit-o în viața reală. În viața reală poartă bluze mulate și decoltate și blugi strâmți, are părul lung și ondulat. În viața reală te-ai culca cu ea.

Acum poartă o rochie ponosită, are părul dat peste urechi și pare să fi plâns, îți dai seama după umflăturile mici și roz de sub ochi. Arată extenuată și nervoasă, dar foarte drăguță. Mai drăguță decât am crezut. N-am mai văzut-o de atât de aproape. Are și pistrui.

— Ooo, rahat, zice o femeie înspre prietena ei, o roșcată vopsită.

— Nuuu, chiar începea să-mi pară rău după gagiu, zice prietena.

— Am prin frigider rahaturi mai vechi decât fătuca aia. Ce dobitoc!

Andie stă în spatele microfonului și se uită, cu gene negre, la o declarație scrisă care-i tremură în mână ca o frunză. Buza de sus îi e umedă și lucește sub lumina camerelor de filmat. Își șterge sudoarea cu degetul arătător.

— Ăă… declarația mea este asta: am fost implicată într-o relație amoroasă cu Nick Dunne din aprilie 2011 până în iulie anul curent, când soția lui, Amy Dunne, a dispărut. Nick era profesorul meu la Colegiul Postliceal North Carthage, am devenit prieteni, apoi relația a evoluat.

Andie se oprește să-și dreagă vocea. O femeie brunetă din spatele ei, nu cu mult mai în vârstă decât mine, îi întinde un pahar cu apă pe

care îl bea grăbită, cu mâinile tremurânde.

— Sunt profund rușinată pentru că am avut de-a face cu un bărbat însurat. E împotriva tuturor valorilor mele. Am crezut cu adevărat că sunt îndrăgostită – începe să scâncească, vocea îi tremură – de Nick Dunne, și că el e îndrăgostit de mine. Mi-a zis că relația cu soția lui s-a terminat și că aveau în curând să divorțeze. Nu am știut că Amy Dunne era însărcinată. Cooperez cu poliția în ancheta privitoare la dispariția lui Amy Dunne, și voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a fi de ajutor.

Are vocea slabă, de copil. Se uită la șirul de aparate de filmat din fața ei și pare șocată; coboară iarăși privirea. Obrajii i se înroșesc ca niște mere.

— Eu… eu…

Începe să suspine, iar maică-sa – femeia aceea trebuie să fie maică-sa, au ochi la fel, extrem de mari, ca în animațiile japoneze – îi pune o mână pe umăr. Andie continuă să citească.

— Îmi pare foarte rău și mi-e foarte rușine de ce am făcut. Și aș vrea să-mi cer scuze familiei lui Amy pentru rolul pe care l-am jucat ca să le sporesc durerea. Cooperez cu poliția în anche… a, am mai spus asta deja.

Schițează un zâmbet pierit, jenat, iar presa se hlizește încurajator.

— Biata de ea, zice roșcata.

E o curvișină, n-aveți de ce s-o compătimiți. Nu-mi vine să cred că i-ar putea părea cuiva rău de Andie. Refuz, literalmente, să cred.

— Sunt o studentă de douăzeci și trei de ani, continuă ea. Cer doar un pic de intimitate ca să-mi pot reveni după această perioadă extrem de dureroasă.

— Păi, noroc, mormăi în timp ce Andie se retrage, un polițist respinge orice întrebare și ies din cadru amândoi.

Mă surprind aplecându-mă spre stânga, de parcă i-aș putea urmări.

— Săraca mielușică, zice femeia mai în vârstă. Părea îngrozită.

— Cred că până la urmă tot el a făcut-o.

— Era cu ea de peste *un an.*

— Rahat cu ochi.

Desi îmi dă un ghiont și mă întreabă din ochi: am știut de relația asta extraconjugală? Mă simțeam bine? Fața mi-e o mască a furiei – *biata mielușică pe naiba* –, dar pot să susțin că e din cauza trădării. Dau din cap, surâd. Sunt în regulă. Suntem pe cale să plecăm când îi văd pe părinții mei, de mână ca întotdeauna, înaintând în tandem spre microfon. Mama pare să se fi tuns proaspăt. Mă întreb dacă să mă simt deranjată că are timp, în situația asta, de îngrijire corporală. Când moare cineva și rudele își văd de-ale lor mai departe, se spune mereu că *respectivul și-ar fi dorit asta.* Eu nu-mi doresc asta.

Mama ia cuvântul:

— Declarația noastră e scurtă și nu vom răspunde la întrebări. Mai întâi aș vrea să vă mulțumesc pentru imensa susținere acordată familiei noastre. Se pare că și restul lumii o iubește pe Amy la fel de mult ca și noi. Amy, ne lipsește vocea ta caldă și dispoziția ta luminoasă, mintea ta ascuțită și inima ta bună. Ești cu adevărat uimitoare. Te vom reda familiei. Știu că o vom face. În al doilea rând, nu am știut până în dimineața asta că ginerele nostru, Nick Dunne, își înșela soția. A fost, de la începutul coșmarului nostru, mai puțin implicat, mai puțin interesat, mai puțin preocupat decât ar fi trebuit. I-am oferit beneficiul nevinovăției până la proba contrarie, i-am pus comportamentul pe seama șocului. Acum, după ce știm ce știm, nu mai avem aceeași părere. Ne-am retras, așadar, sprijinul pentru Nick. Putem spera doar, în continuarea anchetei, că Amy se va întoarce printre noi. Povestea ei trebuie să continue. Lumea este gata pentru un capitol nou.

Amin, zice o voce.

45. Nick Dunne

Zece zile de la dispariție

Spectacolul s-a terminat, soții Elliott au dispărut din imagine. Producătoarea lui Sharon a închis televizorul cu o lovitură dată cu vârful tocului. Toată lumea din încăpere mă privea, aștepta o explicație, eram invitatul la petrecere care se răhățise pe covor. Sharon mi-a aruncat un zâmbet prea strălucitor, un zâmbet furios care i-a întins fața tratată cu botox. Fața i-a făcut cute pe unde n-ar fi trebuit.

— Așadar? a zis cu vocea ei calmă, profundă. Ce căcat a fost și asta?

Tanner s-a băgat la înaintare.

— Asta era bomba. Nick a fost și este absolut pregătit să-și dezvăluie și să-și discute acțiunile. Îmi pare rău că s-a nimerit în momentul ăsta, dar, într-un fel, e mai bine pentru tine, Sharon. O să obții prima reacție de la Nick.

— Ai face bine să ai de spus ceva al naibii de interesant, Nick.

A întors iute capul, nu spre cineva anume:

— Puneți-i, vă rog, microfonul, începem acum.

Sharon Schieber, am descoperit, mă adora al dracului de mult. Mai auzisem prin New York bârfe cum că și-ar fi înșelat și ea soțul, apoi se întorsese la el; era o poveste rostită în șoaptă printre jurnaliști. Asta acum aproape zece ani, dar m-am gândit că nevoia de iertare ar putea

fi încă acolo. Și era. A radiat, a fost blândă, a complimentat și a tachinat. A țuguiat buzele acelea date cu ruj înspre mine, cu cea mai adâncă sinceritate – și cu palma strânsă pumn sub bărbie – mi-a pus întrebări dificile, la care am răspuns bine. Nu-s eu un mincinos de calibru greu ca Amy, dar nici rău nu sunt dacă trebuie. Am arătat ca un bărbat ce își iubea soția, care se rușina de infidelitățile sale și era gata să se îndrepte. Cu o noapte înainte, nedormit și încordat, intrasem pe net și urmărisem emisiunea lui Leno cu Hugh Grant, din 1995, unde acesta-și ceruse scuze că se golănise cu o târfă. Bâlbâindu-se, poticnindu-se și foindu-se de parcă pielea i-ar fi fost cu două numere mai mică. Dar fără scuze: „Cred că în viață știi ce-i un lucru bun și ce-i un lucru rău, iar eu am făcut un lucru rău… și uite ce s-a întâmplat". La naiba, tipul era bun – părea mototolit, agitat, zguduit, de-ți venea să-l iei de mână și să zici *Amice, nu-i chiar așa un capăt de lume, nu-ți mai face atâta sânge rău.* La efectul ăsta ținteam și eu. Am urmărit înregistrarea aceea de atâtea ori că eram în primejdie să capăt accent britanic.

Și am devenit întruchiparea ipocriziei: soțul despre care Amy susținuse mereu că nu-i în stare să-și ceară iertare și-a cerut în cele din urmă, folosind cuvinte și emoții împrumutate de la un actor.

Dar a mers. *Sharon, am făcut ceva rău, un lucru de neiertat. Nu pot să-mi găsesc scuze pentru asta. M-am lăsat dus – nu m-am gândit niciodată la mine ca la un bărbat care înșală. E impardonabil, e de neiertat, și vreau doar ca Amy să vină acasă și să-mi petrec restul vieții răscumpărându-mă în ochii ei, tratând-o așa cum merită.*

Oho, ce mi-ar fi plăcut să o tratez cum merita.

Dar uite care-i treaba, Sharon: *n-am omorât-o pe Amy. Nu i-aș fi făcut niciodată rău. Cred că aici lucrează o chestie pe care în mintea mea* (chicotit) *am numit-o „efectul* Ellen Abbott". *Tipul acela de jurnalism jenant și iresponsabil. Suntem așa de obișnuiți să vedem aceste femei omorâte ca pe divertisment, ceea ce e dezgustător, și până la urmă, în emisiunile astea, cine-i vinovat*? *Mereu este soțul. Cred deci că publicului, ba chiar, până la un punct, și poliției li s-a băgat în cap că așa stau întotdeauna lucrurile. Încă de la început s-a presupus, practic, că mi-am ucis soția – fiindcă asta-i povestea care ni se repetă la nesfârșit – și e un lucru greșit, greșit moralmente. Nu mi-am omorât soția. Vreau să se întoarcă acasă.*

Știam că Sharon avea să se bucure de ocazia de a o zugrăvi pe Ellen Abbott drept o ahtiată după audiență, bolnavă de senzațional. Știam că maiestuoasa Sharon, cu ai ei douăzeci de ani de presă, cu interviurile cu Arafat, Sarkozy și Obama, avea să fie ofensată de însăși ideea de Ellen Abbott. Sunt (eram) jurnalist, știu cum merge, așa că atunci când am rostit acele vorbe – *efectul Ellen Abbott* – am recunoscut ușoara strâmbătură a gurii lui Sharon, sprâncenele înălțate

delicat, iluminarea feței întregi. Era expresia pe care o capeți când îți dai seama: *am prins unghiul de abordare.*

La finalul interviului, Sharon mi-a luat amândouă mâinile într-ale ei – răcoroase, cu ceva bătături, citisem că e o jucătoare pasionată de golf – și mi-a urat de bine.

— O să stau cu ochii pe tine, prietene, mi-a zis.

Apoi a pupat-o pe Go pe obraz și a luat-o înaintea noastră, cu rochia plină de agrafe în spate, pentru ca partea din față să nu-i alunece.

— Ai făcut-o perfect, în mă-sa, s-a pronunțat Go în timp ce pornea spre ușă. Pari complet altfel decât înainte. Până și falca pare mai… puțin agresivă.

— Da, am descleștat-o.

— Aproape, da. Ne vedem acasă.

Ba chiar mi-a tras ușor un pumn în umăr, un „așa, băiatu'".

După interviul luat de Sharon Schieber au urmat două scurte – unul la o televiziune prin cablu și unul pe internet. A doua zi, interviul lui Schieber avea să circule peste tot, și aveau să urmeze și altele, ca într-un efect de domino de scuze și remușcări. Începeam să preiau controlul. N-aveam să mai fiu calificat drept soțul suspect sau soțul labil emoțional sau soțul care înșală fără scrupule. Eram tipul pe care îl cunoștea toată lumea – așa cum erau mulți bărbați (și femei): *Am înșelat, mă simt ca naiba, voi face tot ce trebuie ca să remediez situația fiindcă sunt un bărbat adevărat.*

•

— Ne-am descurcat binișor, a dat Tanner verdictul. Chestia cu Andie n-o să fie așa de groaznică pe cât ar fi putut, mulțumită interviului cu Sharon. Dar de acum trebuie să le-o luăm înainte la toate.

Go m-a sunat, și am răspuns. Avea vocea slabă și pițigăiată.

— Au venit gaborii cu mandat pentru magazie… s-au dus și la casa lui tata. Sunt… mi-e frică.

Când am ajuns, am găsit-o pe Go în bucătărie, trăgând din țigară, și, judecând după cum dădea pe dinafară scrumiera chicioasă din anii șaptezeci, era la al doilea pachet. Un puștan ciudățel, fără umeri și tuns periuță, însoțit de un polițai în uniformă, stătea lângă ea pe un taburet.

— El e Tyler, a zis Go. A crescut în Tennessee, are un cal pe nume Guștер…

— Custer, a zis Tyler.

— Custer, și e alergic la arahide. Nu calul, Tyler. A, și mai are un ligament răsucit, aceeași afecțiune de care ajung să sufere prinzătorii la baseball, dar nu știe exact cum s-a ales cu asta.

A tras din țigară, ochii i s-au umezit.

— E aici de ceva vreme.

Tyler a încercat să-mi arunce o uitătură de dur, dar a sfârșit prin a-și coborî ochii spre pantofii bine lustruiți.

A apărut și Boney de după ușile glisante de sticlă din spatele casei.

— Zi mare, băieți. Aș fi vrut să te ostenești, Nick, și să ne spui și nouă că ai o prietenă. Ne-ar fi scutit de o groază de timp.

— Suntem dispuși să discutăm asta, la fel ca și despre conținutul magaziei; eram pe punctul să vă informăm despre ambele, a zis Tanner. Sincer, dacă ne-ați fi dat ocazia să vă spunem despre Andie, ar fi putut fi evitată multă suferință. Dar v-a trebuit conferință de presă, v-a trebuit publicitate. Ce dezgustător a fost s-o aduceți așa pe fata aia!

— Da, sigur, a zis Boney. Cu magazia acum. Vreți să veniți cu mine?

Ne-a întors spatele, deschizând drumul, peste peticele de iarbă arse de soarele de vară târzie, către șopron. Din păr, ca un văl nupțial, îi atârna o pânză de păianjen. A gesticulat nerăbdătoare când a văzut că nu veneam.

— Haide, nu te mănânc.

Magazia era luminată de câteva reflectoare portabile, care o făceau să capete un aer și mai rău-prevestitor încă.

— Când ai fost ultima oară aici, Nick?

— Foarte recent, când vânătoarea de comori a soției mele m-a condus aici. Dar nu-s lucrurile mele, și nu m-am atins de nimic…

Tanner mi-a tăiat-o:

— Clientul meu și cu mine avem o teorie nouă, explozivă…, a început el, dar s-a oprit.

Discursul fals, de televizor era teribil de neplăcut și de nepotrivit; ne făcea pe toți să ne chircim.

— A, explozivă, îmi dă fiori, a zis Boney.

— Eram pe punctul de a vă informa…

— Serios? Ce bine v-ați potrivit, a spus ea. Stați acolo, vă rog.

Ușa se clătina în balamale, cu un lacăt spart atârnând într-o parte.

— Astea-s crosele de golf cu care nu joci? a zis Gilpin, înghiontind fiarele scânteietoare.

— Nimic din ce-i aici nu-i al meu… eu, unul, n-am pus nimic aici.

— Ciudat lucru, fiindcă tot ce-i aici corespunde cu acele cumpărături făcute pe cardurile de credit care nu-s ale tale, s-a răstit Boney. Asta-i… cum îi zice… un bârlog? Un bârlog, care așteaptă ca nevasta să se ducă pe apa sâmbetei. Ți-ai cumpărat niște lucrușoare tare simpatice, Nick.

A tras trei cutii mari de carton și le-a așezat la picioarele mele.

— Asta ce-i?

Boney le-a desfăcut cu dezgust, din vârful degetelor, chiar dacă purta mănuși. Înăuntru erau zeci de DVD-uri pornografice, cu cărnuri de toate culorile și mărimile la vedere pe coperți.

Gilpin s-a hlizit.

— Nick, tre' să recunosc, un bărbat are și el nevoile lui…

— Bărbații sunt foarte vizuali, asta zicea mereu fostul meu când îl prindeam…

— Or fi ei vizuali, dar, Nick, chestiile astea mă fac să roșesc, a zis Gilpin. Ba unele mi-au făcut și oleacă de greață, și nu mi se face greață chiar așa ușor.

A împrăștiat câteva DVD-uri, ca pe un pachet hidos de cărți de joc. Majoritatea titlurilor aveau de-a face cu violența: *Anal Brutal, Muie cu de-a sila, Curve umilite, Târfă futută sadic, Târfe violate în grup* și o serie numită *Arde-o pe Târfă,* numerele 1-18, toate cu poze de femei schimonosindu-se de durere în timp ce bărbați cu priviri piezișe, rânjiți, introduceau diverse obiecte în ele.

Mi-am ferit privirea.

— O, acuma se jenează, a făcut Gilpin.

Dar n-am răspuns, fiindcă o văzusem pe Go cum e ajutată să urce în spatele unei mașini de poliție.

•

Ne-am întâlnit după o oră la secție. Tanner mă sfătuise să nu merg, dar insistasem. Am apelat la ego-ul lui iconoclast, de cowboy milionar. Aveam să le spunem polițiștilor adevărul. Venise vremea.

Mă descurcam dacă mă luau pe mine la șuturi, dar nu și pe sora-mea.

— Sunt de acord cu asta fiindcă cred că arestarea ta e inevitabilă, Nick, indiferent ce-am face, a zis. Dacă-i lăsăm să știe că suntem dispuși la discuții, am putea obține ceva informații despre dosarul pe care-l au împotriva ta. Dacă nu au cadavru, or să vrea o mărturisire, așa că or să încerce să te copleșească cu probe. Și asta ne-ar putea oferi suficient cât să ne declanșăm apărarea.

— Și le zicem totul, da? Le dăm marionetele și indiciile de la Amy.

Mă panicam de-acum, abia așteptam să mă duc – mi-i și închipuiam pe polițai lăsându-mi sora să transpire sub un bec neacoperit.

— Atâta vreme cât mă lași pe mine să vorbesc, a spus Tanner. Dacă vorbesc eu despre înscenare, n-or să poată folosi asta la proces… dacă abordăm altfel apărarea.

Mă îngrijora faptul că avocatul meu considera adevărul atât de imposibil de crezut.

•

Ne-am întâlnit cu Gilpin pe treptele secției; avea o cola în mână, luase masa târziu. Când s-a răsucit să ne conducă înăuntru, i-am văzut spatele ud leoarcă de transpirație. Soarele apusese de mult, dar umiditatea persista. A săltat odată din brațe, cămașa i s-a desprins, apoi i s-a lipit iarăși de piele.

— Tot arșiță, a zis. Cică la noapte se încălzește și mai tare.

Boney ne aștepta în sala de ședințe, cea din prima noapte. Noaptea Dispariției. Își împletise franțuzește șuvițele rare de păr și le prinsese la spate într-un coc cam ascuțit, iar pe buze se dăduse cu ruj. M-am întrebat dacă avea o întâlnire. O situație gen *ne vedem după miezul nopții.*

— Ai copii? am întrebat-o, trăgându-mi un scaun.

A părut surprinsă și a ridicat un deget.

— Unul.

N-a completat cu vârstă, nume sau altceva. Era pusă pe treabă. Voia să n-o mai lungim.

— Tu prima, a zis Tanner. Spune-ne ce ai la mână.

— Sigur, OK, a zis și a pornit aparatul de înregistrat, scăpată de preliminarii. Ai susținut, Nick, că n-ai cumpărat și nici n-ai atins obiectele din magazie, aflate pe proprietatea surorii tale.

— Corect, a răspuns Tanner pentru mine.

— Nick, amprentele tale sunt pe aproape toate obiectele.

— Minciună! N-am atins *nimic,* niciun lucru! Doar cadoul meu de aniversare, pe care *Amy l-a lăsat înăuntru.*

Tanner mi-a atins brațul: *Taci naibii din gură.*

— Nick, amprentele tale sunt pe pornografie, pe crosele de golf, pe casetele cu ceasuri, ba chiar și pe televizor.

Și mi-am dat seama atunci cât de mult se distrase Amy: somnul meu adânc, satisfăcut (o tratam de sus în privința asta, eram convins că dacă ar fi fost mai relaxată, mai mult ca mine, insomniile i-ar fi dispărut) mi se întorsese împotrivă. Parcă vedeam: Amy îngenuncheată, sforăielile mele încălzindu-i obrajii, câte un deget apăsat ici și colo pe parcursul mai multor luni. Ar fi putut să-mi și pună ceva în mâncare, nu era exclus. O țin minte într-o dimineață cum s-a uitat la mine, trezit abia și cu buzele cleioase, și cum a zis: „Dormi somnul celor damnați, să știi. Sau al drogaților". Am fost de-amândouă și habar n-am avut.

— Vrei să explici ce-i cu amprentele? a întrebat Gilpin.

— Spune-ne și restul, a zis Tanner.

Boney a așezat între noi, pe masă, un tom legat în scoarțe groase de piele, ca o Biblie, pârlit pe la margini.

— Recunoști ăsta?

Am ridicat din umeri și am scuturat din cap.

— E jurnalul soției tale.

— Hmm, nu, Amy nu se ținea de jurnale.

— Ba de fapt se ținea. S-a ținut vreo șapte ani, a zis Boney.

— OK.

Ceva rău era pe cale să se întâmple. Soția mea își dovedise iarăși șiretenia.

46. Amy Elliott Dunne

Zece zile de la dispariție

Mergem cu mașina mea, trecem granița în Illinois, ajungem într-o zonă înfiorătoare într-un oraș sărăcăcios de pe râu, stăm o oră să ștergem toate urmele și lăsăm mașina cu cheile în contact. Poți să-i zici „cercul ascunzișurilor”: cuplul din Arkansas care-a avut-o înainte nu părea tocmai de încredere; Amy din Ozarks, evident, era cam întunecată de fel; să sperăm că vreun hoinar de prin Illinois o să se bucure un pic de ea.

Apoi ne întoarcem înapoi în Mississippi, peste dealurile unduioase, până ce văd, licărind printre copaci, lacul Hannafan. Fiindcă Desi are rude în St. Louis, îi place să creadă că zona e veche, veche precum Coasta de Est, dar greșește. Lacul Hannafan nu-i numit după vreun politician de secol nouăsprezece sau erou din Războiul de Secesiune. E un lac privat, săpat de un antreprenor unsuros numit Mike Hannafan, care, s-a dovedit apoi, avea o afacere înfloritoare cu depozitarea ilegală a deșeurilor periculoase. Comunitatea, opărită, se screme acum să găsească un nume nou pentru lac. Lacul Collings, sunt sigură, e o variantă care circulă.

Așa că în ciuda bine-planificatului lac – pe luciul căruia câțiva rezidenți aleși pe sprânceană pot naviga, dar nu motorizat – și a impozantei case a lui Desi – un castel elvețian la scară americană – nu mă las cucerită. Missouri ori ba, dar nu poți pretinde că lacul „Collings” ar fi lacul Como.

Se proptește în Jaguarul lui și își cuprinde conacul cu privirea, zăbovind, ca să am timp să-mi exprim aprecierea și eu.

— L-am conceput după un mic și minunat castel unde am stat cu mama, în Brienzersee, spune. Nu ne lipsește decât peisajul montan.

Cam mare lipsa, gândesc, dar îmi las palma pe brațul lui și-i zic:

— Arată-mi cum e pe dinăuntru. Trebuie să fie fantastic.

Îmi face turul de onoare, râzând la ideea că ar fi ghid. O bucătărie ca o catedrală – numai granit și crom – o cameră de zi cu șemineuri gemene care dă într-un spațiu în aer liber (cei din Vestul Mijlociu îi zic pridvor) cu priveliște înspre pădure și lac. O cameră de distracții la subsol, cu masă de biliard, darturi, sistem stereo, bar și încă un spațiu în aer liber (cei din Vestul Mijlociu ar zice că e încă un pridvor). După camera de distracții e o saună, și lângă ea se află pivnița de vinuri. La etaj sunt cinci dormitoare, și pe al doilea ca mărime mi-l hărăzește mie.

— Am pus să fie zugrăvit din nou, zice. Știu că-ți place violet-închis.

Nu-mi mai place, asta era prin liceu.

— Ești foarte drăguț, Desi, mulțumesc, zic cât de simțit pot.

Mulțumirile mele ies cam greu. Uneori nu le zic deloc. Oamenii fac ce-ar trebui să facă și apoi se așteaptă să-i îngropi în complimente – parcă-s vânzătorii de iaurt înghețat care pun lângă tine păhărele pentru bacșiș.

Dar Desi primește „mulțumesc”-ul ca o pisică mângâiată; aproape că i se arcuiește spatele de plăcere. Se pare că a meritat.

Îmi pun geanta în cameră, încerc să semnalizez că am de gând să mă retrag pentru restul serii – trebuie să văd care-i reacția la confesiunea lui Andie și dacă a fost arestat Nick – dar se vede că, până la urmă, mulțumirile n-au fost de ajuns. Desi s-a asigurat că o să-i fiu datoare pe vecie. Zâmbește într-un fel special, a „surpriză!”, mă ia de mână (*Mai am ceva să-ți arăt*) și mă trage după el, iarăși, la parter (*chiar sper să-ți placă*) pe un hol de lângă bucătărie (*mi-am dat ceva osteneală, dar a meritat*).

— Sper să-ți placă, zice iarăși, și dă ușa de perete.

Am ajuns într-o încăpere de sticlă, e o seră. Înăuntru sunt lalele, sute, de toate culorile. Înflorite în mijlocul lui iulie, în casa de pe lac a lui Desi. În odaia lor anume, pentru o fată anume.

— Știu că lalelele sunt preferatele tale, dar sezonul lor e tare scurt, zice. Așa că am rezolvat problema. Aici înfloresc pe tot timpul anului.

Îmi petrece un braț pe după talie și mă îndeamnă să mă apropii de flori, să le apreciez pe deplin.

— Lalele pe tot timpul anului, zic și încerc să-mi aprind o luminiță în ochi.

Au fost preferatele mele în timpul liceului. Erau preferatele tuturor, erau crizantemele de finalul anilor optzeci. Îmi plac orhideele acum, care sunt, în principiu, opusul total al lalelelor.

— S-ar fi gândit Nick, măcar, la așa ceva pentru tine? îmi răsuflă în ureche Desi, în vreme ce lalelele se înclină sub boarea mecanizată de apă ce cade de deasupra.

— Nick nici nu și-ar fi amintit că-mi plac lalelele, spun, și e răspunsul corect.

Gestul e drăgălaș, mai mult decât drăgălaș. Propria mea odaie cu flori, ca într-un basm. Dar am și o mică strângere de inimă; l-am sunat pe Desi cu doar douăzeci și patru de ore în urmă, și florile astea nu-s plantate proaspăt, iar dormitorul nu mirosea a zugrăveală nouă. Intru la idei: accentele mai inflamate din scrisorile ultimului an, tonul lor tânguitor… oare de când vrea el să mă aducă aici? Și cât are impresia c-o să stau? Suficient cât să mă bucur de lalelele care înfloresc zilnic, în fiecare zi din an.

— Dumnezeule, Desi, zic, e ca într-un basm.

— Basmul tău. Vreau să vezi cum poate să fie viața.

În basme apare întotdeauna aur. Aș vrea să-mi dea un teanc gros de bancnote, un card de credit subțirel, ceva de folos. Turul șerpuiește înapoi prin toate camerele, ca să pot scoate oo-uri și aa-uri la detalii pe care le-am ratat prima oară, apoi ne întoarcem în dormitorul meu, un amalgam de satin și mătase, pluș și roz, bezea și acadea, ca pentru o fetiță. Observ, aruncând o privire pe geam, că un zid înalt înconjoară casa.

Agitată, bolborosesc:

— Desi, ai putea să-mi lași niște bani și mie?

Se preface surprins.

— Nu-ți trebuie bani acum, nu? Nu mai ai chirie de plătit; casa o să fie bine aprovizionată cu mâncare. Pot să-ți aduc haine noi. Nu că nu mi-ar plăcea cum îți stă în haine cumpărate de la benzinărie.

— Cred că niște bani gheață m-ar face să mă simt ceva mai în largul meu. Dacă se întâmplă ceva, dacă trebuie să plec de-aici rapid.

Deschide portofelul și scoate o bancnotă de douăzeci. Mi-o apasă blând în palmă.

— Uite aici, zice indulgent.

Mă întreb, după aceea, dacă n-am făcut o foarte mare greșeală.

47. Nick Dunne

Zece zile de la dispariție

Am făcut o greșeală să mă simt atât de îmbătoșat. Orice era în drăcia de jurnal, avea să mă distrugă. Parcă vedeam deja coperta unui roman criminalistic non-ficțiune: poza alb-negru cu noi, de la nuntă, fondul sângeriu, textul de pe supracopertă: *include șaisprezece pagini de fotografii inedite și notații reale din jurnalul lui Amy Elliott Dunne – o voce de dincolo de mormânt…* Mi se păruseră stranii și cumva drăgălașe, plăcerea vinovată a lui Amy, cărțile acelea siropoase bazate pe cazuri reale pe care le mai găsisem ici și colo prin casă. M-am gândit că poate se mai detensiona un pic, poate își permitea un pic de citit pe plajă.

Nici vorbă. Studia.

Gilpin a tras un scaun, s-a așezat pe el invers și s-a aplecat spre mine, cu brațele sprijinite pe spetează – atitudinea lui de polițist din filme. Era aproape miezul nopții, plutea în aer senzația de târziu.

— Spune-ne despre boala soției tale din ultimele luni, a zis.

— Boală? Amy nu se îmbolnăvea niciodată. Poate o dată pe an să mai răcească.

Boney a luat tomul, a răsfoit până la o pagină însemnată.

— Luna trecută v-ați luat ceva de băut, ați stat pe veranda din spate. Scrie aici că băuturile erau nespus de dulci și descrie ce crede ea că e o reacție alergică: *Inima îmi bătea nebunește, limba îmi amorțise, blocată în fundul gurii. Picioarele mi s-au muiat imediat ce Nick m-a ajutat să ajung sus.*

A pus un deget pe foaie ca să nu piardă șirul și a ridicat privirea, de parcă mă arătam neatent.

— Când s-a trezit, dimineața următoare: *Mă durea capul și-mi simțeam stomacul uleios, dar și mai aiurea de-atât, unghiile mi se albăstriseră ușor și, când m-am uitat în oglindă, am văzut că la fel și buzele. Două zile n-am făcut pipi. M-am simțit foarte slăbită.*

Am scuturat dezgustat din cap. Ajunsesem să mă atașez de Boney, mă așteptam la mai mult din partea ei.

— E scrisul soției tale? a zis Boney, înclinând spre mine jurnalul, și am văzut cerneală neagră și scrisul lui Amy, cu zigzaguri ca o electrocardiogramă.

— Da, cred că da.

— Și expertul nostru grafolog crede la fel.

Boney a zis cele de mai sus cu o anume mândrie, făcându-mă să-mi dau seama: era primul caz, vreodată, în care avuseseră nevoie de experți din afară, care solicita contactarea unor profesioniști ce făceau lucruri exotice precum analiza scrisului de mână.

— Știi ce-am mai aflat, Nick, când am arătat pagina asta expertului nostru medical?

— Otrăvire, am lăsat să-mi scape.

Tanner s-a încruntat: *stai cuminte.*

Boney s-a blocat un moment; nu ar fi trebuit să furnizez informația respectivă.

— Mda, Nick, otrăvire cu antigel, a zis. Una de manual. A avut noroc că a supraviețuit.

— N-a *supraviețuit,* fiindcă așa ceva nu s-a întâmplat deloc, am spus. Cum ai zis, e de manual – e inspirată din căutări pe internet.

Boney s-a încruntat, dar n-a mușcat momeala.

— Jurnalul nu-i o ilustrare prea drăguță a ta, Nick, a continuat urmărind rândurile cu un deget. *Abuz* – ai îmbrâncit-o. *Stres* – ești iute la mânie. Raporturi sexuale la limita *violului.* Aici, la sfârșit, se temea foarte tare de tine. Uite la ultima notație: *Omul ăsta s-ar putea să mă omoare. Omul ăsta s-ar putea să mă omoare,* chiar astea sunt cuvintele ei.

Am simțit că mi se încleștează gâtlejul. Am simțit că-mi vine să vomit. Frică, mai ales frică, și o străfulgerare de furie. *Cățea afurisită, cățea afurisită, pizdă, pizdă, pizdă.*

— Ce ton isteț, numai bun pentru încheiere, am zis.

Tanner și-a lăsat mâna peste a mea, să tac.

— Arăți, în momentul ăsta, ca și cum ai vrea s-o mai omori o dată, a zis Boney.

— N-ai făcut decât să ne minți, Nick, a făcut Gilpin. Zici că erai pe plajă în dimineața aia. Zici că habar nu ai ce-i cu toate cumpărăturile alea făcute cu cardurile. Avem acum o magazie plină cu exact lucrușoarele alea, *și mai au și amprentele tale peste tot.* Avem o nevastă afectată de ceea ce pare o otrăvire cu antigel, cu săptămâni bune înainte să *dispară.* Haide, serios.

A făcut o pauză de efect.

— Altceva relevant? a întrebat Tanner.

— Te putem plasa în Hannibal, unde a apărut poșeta soției tale acum câteva zile, a zis Boney. Avem un vecin care v-a auzit pe amândoi certându-vă în seara de dinainte. O sarcină pe care n-o voiai. Un bar cumpărat cu bani împrumutați de la soție, care i-ar fi revenit în caz de divorț. Și evident, *evident*: o iubită secretă de mai bine de un an.

— În momentul ăsta te putem ajuta, a zis Gilpin. După ce te arestăm n-o să mai putem.

— Unde ați găsit jurnalul? La casa tatălui lui Nick? a întrebat Tanner.

— Da.

Tanner a dat din cap spre mine: *Asta n-am găsit noi.*

— Dă-mi voie să ghicesc: o informare anonimă.

Amândoi polițiștii au rămas tăcuți.

— Pot să întreb unde anume în casă l-ați găsit?

— În coșul sobei. Știu că ai crezut că l-ai ars. A luat foc, dar flacăra de veghe era prea slabă, l-a pârlit doar. Așa că doar marginile au luat foc, a zis Gilpin. Mare noroc pe noi.

Coșul – altă glumă personalizată de-a lui Amy! Se declarase întotdeauna uimită de cât de puține lucruri știu din categoria celor pe care bărbații ar trebui să le știe. Cât căutasem pe-acolo, abia dacă am aruncat o privire spre vechiul sistem de încălzire al tatei, cu țevi, fire și ventile, și am și dat înapoi, intimidat.

— N-a fost noroc. Trebuia să îl găsiți, am spus.

Boney și-a lăsat partea stângă a gurii să alunece într-un zâmbet. S-a lăsat pe spătarul scaunului și a așteptat, relaxată ca protagonista unei reclame la ceai cu gheață. I-am făcut un semn furios din cap lui Tanner: *Dă-i bătaie.*

— Amy Elliott Dunne este în viață, și i-a înscenat lui Nick Dunne uciderea ei, a zis.

Mi-am încleștat mâinile și mi-am îndreptat spatele, am încercat să fac ceva care să-mi dea prestanță. Boney m-a fixat cu privirea. Îmi mai trebuia o pipă, ochelari pe care să mi-i scot cu o mișcare iute, de efect,

un vraf de enciclopedii alături. Am simțit că mă umflă râsul. Să *nu* râzi!

Boney s-a încruntat.

— Cum ai spus?

— Amy e în viață și bine mersi, și i-a pus moartea în cârcă lui Nick, a spus iar reprezentantul meu.

Au schimbat priviri, cu piepturile lipite de masă: *Nu-i incredibil tipul ăsta*?

— De ce să fi făcut asta? a întrebat Gilpin, frecându-se la ochi.

— Fiindcă îl urăște. Evident. A fost un soț de doi bani.

Boney s-a uitat în podea, a pufnit.

— Aici sunt complet de acord.

În același timp Gilpin a zis:

— Of, haideți acuma.

— E *nebună,* Nick? a zis Boney, apropiindu-și capul. Fiindcă tu vorbești de-o nebunie acolo. Auzi? Ar fi luat, cât, șase luni, un *an* să aranjezi așa totul. Ar fi trebuit să te urască, să-ți vrea răul – răul cel mai mare, final și de groază – timp de un *an.* Știi cât e de greu să-ți hrănești ura așa de mult timp?

Putea s-o facă. Amy putea.

— De ce n-ar fi divorțat cât ai clipi? s-a răstit Boney.

— Nu i-ar fi hrănit… sentimentul de dreptate, am replicat.

Tanner mi-a mai aruncat o privire.

— Cristoase, Nick, chiar nu te-ai săturat de toate astea? a spus Gilpin. Avem cuvintele soției tale: *Cred că s-ar putea să mă omoare.*

Cineva le spusese, la un moment dat: folosește mult numele suspectului, o să-l facă să se simtă confortabil, cunoscut. La fel cum se face în vânzări.

— Ai trecut în ultima vreme pe la casa tatălui tău, Nick? a întrebat Boney. Ca, de pildă, pe nouă iulie?

Pizda mă-sii! *De aia* schimbase Amy codul la alarmă. M-am străduit să înfrunt un nou val de dezgust față de mine însumi: nevastă-mea mă dusese de două ori de nas. Nu doar că mă făcuse să cred că mă mai iubea încă, dar *mă forțase să mă implic singur.* Tare, tare șireată. Aproape am hohotit. Doamne, cât o uram, dar cățeaua merita și admirație.

Tanner a început:

— Amy s-a folosit de indicii ca să-mi forțeze clientul să se deplaseze la acele locații, unde lăsase probe – Hannibal, casa tatălui său – și să se incrimineze singur în felul ăsta. Eu și clientul meu am venit cu ele. Ca un favor.

A scos indiciile și bilețelele de dragoste, le-a răsfirat înaintea celor doi polițai ca pe un truc de magie cu cărți. Am început să transpir cât le-au citit, dorindu-mi să se uite la mine și să-mi spună că totul se

lămurise de-acum.

— OK. Zici că Amy te-a urât atât de mult, că a petrecut luni întregi înscenându-ți uciderea ei? a întrebat Boney pe tonul calm și măsurat al unui părinte dezamăgit.

I-am prezentat o față inexpresivă.

— Nu prea aduce a femeie furioasă, Nick, a zis.

— Își calcă pe inimă cerându-ți iertare, se străduiește să-ți sugereze că ați putea s-o luați de la început, să-ți spună cât de mult te iubește: *Ești cald – ești soarele meu. Ești inteligent, ești amuzant.*

— Of, să-mi trag palme.

— Încă o dată, Nick, o reacție incredibil de bizară pentru un nevinovat, a zis Boney. Suntem aici, citim vorbe dulci, poate ultimele cuvinte ale soției tale adresate ție, și pari, de fapt, mânios. Încă mai țin minte noaptea aceea, la început: Amy a dispărut, tu vii aici, te lăsăm în camera asta patruzeci și cinci de minute, iar tu pari *plictisit.* Te-am văzut pe înregistrare, aproape că te-a luat somnul.

— Asta n-are a face cu nimic…, s-a lansat Tanner.

— Încercam să rămân calm.

— Păreai foarte, foarte calm, a zis Boney. Tot timpul ăsta te-ai comportat… nepotrivit. Fără emoții, cu sânge rece.

— Ăsta-i felul meu de a fi, nu vezi? Sunt stoic. Poate exagerat. Amy știe asta… se plângea de asta mereu. Că nu eram destul de empatic, că mă retrăgeam în mine, că nu mă descurcam cu emoții dificile – tristețe, vinovăție. *Știa* că o să dau de bănuit ca dracu'. Pentru numele lui Dumnezeu! Vorbiți cu Hilary Handy, ce-ar fi? Vorbiți cu Tommy O'Hara. Eu am vorbit cu ei! Or să vă spună cum e ea, de fapt.

— Am vorbit cu ei, a zis Gilpin.

— Și?

— Hilary Handy a avut două tentative de sinucidere în anul de după liceu. Tommy a fost de două ori la dezalcoolizare.

— Probabil din cauza lui *Amy.*

— Ori poate fiindcă sunt extrem de instabili și măcinați de vinovăție, a zis Boney. Să revenim la vânătoarea de comori.

Gilpin a citit al doilea indiciu cu voce tare, voit monotonă.

M-ai adus aici să-mi povestești, doar mie
Isprăvile-ți de prin copilărie
Cu pantalonii peticiți și șapca ta cu cozoroc.
Și lasă-i pe ceilalți în treaba lor:
Sărută-mă cu drag, încetișor, cu foc.

— Zici că asta a fost scrisă ca să te oblige să te duci în Hannibal? a întrebat Boney.

Am dat din cap că da.

— Nu scrie nicăieri Hannibal. Nici măcar nu e vreo referire indirectă.

— Șapca aia cu cozoroc, e o glumă între noi, de mai demult, despre…

— O, o glumă între voi, m-a întrerupt Gilpin.

— Și următorul indiciu, cu căsuța cafenie? a întrebat Boney.

— Ca să mă duc acasă la tata.

Boney a căpătat din nou o figură gravă.

— Nick, casa lui e albastră.

S-a întors spre Tanner, cu ochii daţi peste cap: *Cu de astea-mi veniți voi mie*?

— Mi se pare că inventezi „glumele între voi” din indiciile astea, a zis Boney. Să mai zici de potrivеală: am aflat că ai fost în Hannibal și indiciul, ca să vezi, înseamnă, secret, *du-te în Hannibal.*

— Cadoul final de aici, a spus Tanner, așezând cutia pe masă, e un indiciu nu tocmai subtil. Marionete Punch și Judy. După cum sunt sigur că știți, Punch o omoară pe Judy și pe bebelușul ei. Clientul meu le-a descoperit. Voiam să ne asigurăm că le aveți.

Boney a desfăcut cutia, și-a pus mănușile și a ridicat marionetele.

— Grele, a zis, masive.

A examinat șnurul de la rochia femeii, hainele pestrițe ale păpușii-bărbat. A ridicat de pe masă păpușa-bărbat și i-a pipăit cu buricele degetelor mânerul gros de lemn.

A încremenit, cu păpușa în brațe. Apoi a întors cealaltă păpușă cu picioarele în sus, făcându-i fusta să se ridice.

— Asta n-are mâner.

S-a întors către mine.

— Avea mâner?

— De unde să știu eu?

— Ar fi fost cam de jumătate de metru, foarte gros și greu, cu adâncituri ca să-l apuci mai comod? s-a rățoit ea. Un mâner ca o nenorocită de măciucă?

S-a uitat țintă la mine; mi-am dat seama la ce se gândea: *Ești un fustangiu. Ești un sociopat. Ești un ucigaș.*

48. Amy Elliott Dunne

Unsprezece zile de la dispariție

În seara asta se difuzează multpromovatul interviu al lui Nick cu Sharon Schieber. Aveam de gând să-l urmăresc alături de o sticlă de

vin, după o baie fierbinte și, totodată, să-l înregistrez, ca să-mi iau notițe din minciunile lui. Vreau să pun pe hârtie fiece exagerare, jumătate de adevăr, minciunică și minciună sfruntată, ca să-mi pot hrăni furia împotriva lui. Mi-a slăbit după interviul pe blog – *un* interviu oarecare, dat la băutură – și nu pot permite să se întâmple iar. N-o să mă înmoi. Nu-s bătută în cap. În schimb, sunt dornică să-l aud ce zice despre Andie, acum că a cedat. Să văd pe unde scoate cămașa.

Vreau să mă uit singură, dar Desi se învârte toată ziua în jurul meu, mă urmărește parcă plutind prin toate camerele în care vreau să mă retrag, ca un nor negru de furtună apărut deodată, de neevitat. Nu-i pot spune să plece, fiindcă e casa lui. Am încercat deja, și nu merge. Ar zice că vrea să verifice instalația de la subsol sau să arunce o privire prin frigider, să vadă ce mai trebuie de mâncare.

Va continua, îmi zic. *Așa îmi va fi viața. O să apară când are chef o să stea cât poftește, o să se învârtă pe-aici făcând conversație, o să ia loc, o să-mi spună și mie să iau loc, o să deschidă o sticlă de vin și una-două o să ne punem la masă împreună; nu e cale de ieșire.*

— Sunt extenuată, serios.

— Mai lasă-ți binefăcătorul să zăbovească un pic, răspunde și îndreaptă cu degetul o cută de pe pantaloni.

Știe că în seara asta e interviul lui Nick, așa că pleacă și revine cu tot ce-mi place mie să mănânc: brânză Machengo, trufe în ciocolată și o sticlă de Sancerre rece, ba chiar, ridicând din sprânceană, scoate la iveală și niște pufuleți cu brânză și ardei iute, de care am ajuns dependentă cât am fost Amy din Ozarks. Toarnă vin. Avem o înțelegere mută să nu vorbim despre copil, știm amândoi că pierderile de sarcină se întâmplă în familia mea și cât de groaznic ar fi să trebuiască să vorbesc despre asta.

— M-ar interesa să văd ce mai are de spus porcul, zice.

Desi spune arareori *nenorocitul* sau *spurcatul*; mai degrabă spune *porcul,* cuvânt care sună și mai veninos pe buzele lui.

A trecut o oră și am mâncat cina ușoară gătită de Desi, am băut și vinul. Mi-a dat o înghițitură de brânză și a împărțit cu mine o trufă. Mi-a pus înainte exact zece pufuleți, apoi a ascuns pe undeva punga. Nu-i place mirosul; îl deranjează, mi-a zis, dar, de fapt, nu-i place greutatea mea. Stăm acum unul lângă altul pe canapea, cu o pătură pe noi, fiindcă Desi a blocat aerul condiționat pe temperatură de toamnă, în mijloc de iulie. Cred că a făcut-o ca să poată aprinde focul și să mă îndemne alături de el sub pătură; pare să aibă, apropo de noi doi, o viziune de octombrie. Mi-a adus chiar și ceva în dar – un pulover pe gât, de culoarea zambilei – observ că se potrivește atât cu nuanța păturii, cât și cu puloverul verde-închis al lui Desi.

— Știi că, de-a lungul secolelor, bărbați demni de dispreț au abuzat femei puternice, care le amenințau masculinitatea, zice Desi. Au

psihicul tare fragil, au nevoie de acel control…

Eu mă gândesc la un alt fel de control. Mă gândesc la controlul deghizat în grijă: *ia un pulover că-i rece, draga mea, haide, poartă-l, să se potrivească cu viziunea mea.*

Nick, cel puțin, nu făcea asta. Nick mă lăsa să fac ce vreau.

Și aș vrea ca Desi să stea liniștit și să tacă. Se foiește, e agitat, de parcă rivalul ar fi în aceeași cameră cu noi.

— Sst, zic în timp ce fața mea cea drăgălașă apare pe ecran, apoi încă o fotografie și încă una, ca niște frunze căzătoare, un colaj cu Amy.

„Era o fată așa cum își doreau *toate* fetele să fie", se aude vocea de fundal. „Frumoasă, inteligentă, impresionantă și foarte bogată."

„El era cel pe care-l admirau toți bărbații…"

— Eu nu…, mormăie Desi.

„… chipeș, amuzant, deștept și șarmant. Însă pe cinci iulie, lumea lor, aparent perfectă, s-a făcut țăndări atunci când Amy Elliott Dunne a dispărut, la a cincea aniversare a căsniciei lor."

Recapitulare, recapitulare. Poze cu mine, Andie, Nick. Imagini cu un test de sarcină și facturi neplătite. Chiar am făcut treabă bună. E ca și cum aș fi realizat o pictură murală, apoi aș fi făcut câțiva pași în spate, gândind *e perfect.*

„Acum, în exclusivitate, Nick Dunne rupe tăcerea, nu doar în privința dispariției soției, ci și în cea a infidelității sale și *toate celelalte zvonuri*."

Simt un pic de căldură pentru Nick, fiindcă poartă cravata mea preferată, despre care crede, ori credea, că e prea stridentă, de fete. E de un vinețiu strident, care-i face ochii să pară aproape violet. Și-a pierdut alura de ticălos satisfăcut: burta i s-a dus, fața nu-i mai este cărnoasă, bărbia îi pare mai puțin despicată. Și-a îndreptat părul, dar nu s-a tuns – mi-o și imaginez pe Go tăindu-i din șuvițe chiar înainte să apară în fața camerei, intrând în papucii mamei Mo, curățându-i cu degetul muiat în salivă vreo pată de pe bărbie. Poartă cravata de la mine și, când ridică mâna să schițeze un gest, văd că poartă și ceasul de la mine, un Bulova Spaceview de colecție pe care i l-am luat de ziua lui, la treizeci și trei de ani, pe care nu l-a mai purtat fiindcă *nu-l prindea,* deși îl prindea cât se poate de bine.

— Pare nespus de bine ferchezuit pentru un bărbat a cărui soție a dispărut, răbufnește Desi. Bine că nu și-a făcut și manichiura.

— Nick nu și-ar face în veci manichiura, spun și arunc o privire iute spre unghiile lustruite ale lui Desi.

— Să nu mai lungim vorba, Nick, zice Sharon. Ai avut ceva de-a face cu dispariția soției tale?

— Nu. Nu, absolut, sută la sută nu, zice Nick, care a fost bine învățat să păstreze contactul vizual. Dar, Sharon, dă-mi voie să-ți spun

că sunt foarte, foarte departe de a fi nevinovat, sau nepătat, sau un soț bun. Dacă nu m-aș teme pentru Amy, aș spune că, într-un fel, dispariția ei a fost un lucru bun…

— Scuză-mă, Nick, dar am senzația că multă lume e cam surprinsă că ai zis asta despre dispariția ei.

— E cel mai oribil, cel mai înfiorător sentiment de pe lume, și o vreau înapoi mai mult decât orice. Zic numai că pentru mine a însemnat o trezire dintre cele mai brutale. E tare urât, greu de acceptat că ești un tip atât de oribil încât e nevoie de ceva așa de brutal ca să te scoată din egoismul tău călduț, să-ți deschidă ochii asupra faptului că ești cel mai norocos nemernic din galaxie. Am avut-o lângă mine pe femeia asta, egala mea, *mai bună* decât mine, și mi-am lăsat temerile – legate de pierderea slujbei, de gândul că n-aș fi în stare să am grijă de familia mea, de îmbătrânire – să umbrească asta.

— Hai, te rog…, începe Desi, dar îl îndemn să tacă.

Ca Nick să admită în fața lumii că nu-i un băiat bun… e o mică moarte, și nu din categoria *petite mort*.

— Și, Sharon, dă-mi voie să-ți zic, să-ți zic acum: am înșelat-o. Mi-am disprețuit soția. Nu voiam să ajung bărbatul care am ajuns, dar în loc să mă străduiesc am ales calea cea mai ușoară. Am comis adulter cu o tânără care abia mă cunoștea. Ca să pot *pretinde* că-s marele bărbat, cum voiam să fiu – deștept, sigur pe el și de succes – fiindcă tânăra respectivă n-a văzut și altceva din mine. Nu m-a văzut plângând cu fața în prosop, în baie, la miezul nopții, când mi-am pierdut serviciul. Nu-mi știa toate fobiile și sensibilitățile. Am fost un prost care credea că dacă nu-i perfect n-o să-l iubească soția. Am vrut să fiu eroul lui Amy, iar când am pierdut slujba mi-am pierdut și respectul de sine. Nu mai puteam fi eroul acela. Sharon, fac deosebirea dintre bine și rău. Iar eu… am făcut rău.

— Ce i-ai spune soției tale, dacă ar fi acolo în fața televizorului, capabilă să te audă și să te vadă?

— I-aș spune: Amy, te iubesc. Ești cea mai bună femeie din câte știu. Ești mai mult decât ce merit, și dacă te întorci, o să-mi petrec restul vieții plătindu-mi datoria față de tine. O să găsim o cale să lăsăm în urmă oroarea asta și o să fiu, pentru tine, cel mai bun bărbat din lume. Te rog, Amy, întoarce-te acasă la mine.

O clipă doar, își apasă pe gropița din bărbie degetul arătător, vechiul nostru cod secret, pe care-l foloseam pe vremuri ca să jurăm că nu ne aruncăm praf în ochi unul altuia – că rochia chiar arăta bine, că articolul acela chiar era bine scris. *Sunt complet, sută la sută sincer – sunt alături de tine și nu-ți vând gogoși.*

Desi se apleacă în fața mea, ca să-mi întrerupă contactul vizual cu ecranul, și întinde mâna după sticla de Sancerre.

— Mai vrei vin, scumpo?

— Șșș.

Pune pe pauză emisiunea.

— Amy, tu ai inima bună, și știu că ești sensibilă la… pledoarii. Dar tot ce spune e o minciună.

Nick spune exact ce vreau să aud. În sfârșit.

Desi se răsucește și ajunge față în față cu mine, blocându-mi complet vederea.

— Nick se dă în spectacol. Vrea să iasă cu imaginea unui tip de treabă, care se căiește. Recunosc, face o treabă de nota zece. Dar nu e real – n-a admis că te-a bătut, că te-a violat. Nu știu ce putere are asupra ta individul ăsta. Probabil e ceva, un fel de sindrom Stockholm.

— Știu, spun, știind exact ce trebuie să-i zic lui Desi. Ai dreptate. Ai absolută dreptate. De mult nu m-am mai simțit atât de în siguranță, Desi, dar încă… îl văd și… lupt cu asta, dar mi-a făcut rău… ani întregi.

— Poate n-ar trebui să te mai uiți, zice mângâindu-mi părul, dându-se prea aproape de mine.

— Nu, lasă-l. Trebuie să înfrunt toate astea. Cu tine. Cu tine pot s-o fac.

Îmi las palma într-a lui. *Acum taci dracului odată*!

•

Vreau ca Amy să vină acasă și să-mi petrec restul vieții plătindu-mi datoria față de ea, să o tratez așa cum merită.

Nick mă iartă – *Mi-ai tras-o, ți-am tras-o și eu, hai să ne împăcăm.* Dacă e adevărat codul? Nick mă vrea înapoi. Nick mă vrea înapoi ca să se poarte bine cu mine. Ca să-și petreacă restul vieții purtându-se cu mine așa cum ar trebui. Sună destul de plăcut. Ne-am putea întoarce la New York. Vânzările la cărțile *Uimitoarea Amy* au urcat până la cer de la dispariția mea – trei generații de cititori și-au amintit cât de mult mă iubesc. Părinții mei lacomi, proști și iresponsabili îmi pot înapoia, în fine, banii din depozitul bancar. Cu dobândă.

Fiindcă vreau să mă întorc la viața mea de altădată. La viața mea de altădată, cu banii de altădată și Noul Nick. Nick Iubește-Respectă-Ascultă. Poate și-a învățat lecția. Poate o să fie ca înainte. Fiindcă am tot visat cu ochii deschiși – am fost prinsă în cabana din Ozarks, sunt prinsă în conacul lui Desi și am o groază de timp pentru reverii; am tot avut reverii cu Nick. Am crezut că o să mi-l închipui mai degrabă violat anal în închisoare, dar nu, nu chiar. Mă gândesc la zilele acelea, chiar de la început, când stăteam lungiți în pat, unul lângă altul, goi pe bumbacul răcoros, și nu făcea decât să se uite la mine lung, mergând cu un deget de la mandibulă către urechea mea, făcându-mă să mă foiesc, gâdilatul acela ușor pe lob, apoi peste toate întortocherile ca de scoică ale urechii, până la păr, din care lua apoi o șuviță între degete și-o prefira până la capăt, cum făcuse atunci, prima

oară când ne-am sărutat, și mai și trăgea de două ori de ea, cu blândețe, ca și cum ar fi sunat un clopoțel. Și zicea: „Ești mai bună decât orice carte de povești, ești mai bună decât orice ar putea să născocească cineva”.

Nick era ancora mea, mă stabiliza. Nick nu era ca Desi, care-mi aducea lucruri pe care le voiam (lalele, vin) pentru a obține de la mine lucruri pe care le voia *el* (să-l iubesc). Nick nu voia decât să fiu fericită, atât și nimic mai mult, foarte pur. Poate am confundat asta cu nepăsarea. *Vreau doar să fii fericită, Amy.* De multe ori a spus asta și eu am crezut că înseamnă *Vreau să fii fericită, Amy, fiindcă e mai puțină treabă pentru mine.* Dar poate am fost nedreaptă. Nu nedreaptă, mai degrabă confuză. Toți cei pe care i-am iubit aveau obiectivele lor ascunse. Cum să fi știut?

Chiar e adevărat. Mi-a trebuit situația asta oribilă ca să-mi dau seama. Nick și cu mine ne potrivim. Eu sunt un pic cam prea mult, el e un pic prea puțin. Eu sunt ca un ghimpe, ițit din excesul de atenție al părinților mei, iar el e un bărbat cu un milion de răni părintești în care ghimpele meu se potrivește perfect.

Trebuie să merg acasă, la el.

49. Nick Dunne

Paisprezece zile de la dispariție

M-am trezit pe canapeaua soră-mii, cu o mahmureală turbată și o poftă imensă să-mi ucid soția. Începea să devină lucru obișnuit în zilele astea, după Jurnal și anchetarea mea de poliție. Mi-o imaginam pe Amy undeva, hăt departe, prin vreun centru de îngrijire corporală de pe Coasta de Vest, sorbind suc de ananas pe divan, cu grijile zburându-i departe, departe, sub cerul de un albastru perfect, iar eu murdar, puțind după călătoria urgentă între state, în fața ei, blocându-i lumina până ridică ochii, apoi mâinile mele înconjurându-i gâtul perfect, cu mușchii și adânciturile lui, și pulsul bubuind mai întâi iute, apoi mai încet, în vreme ce ne uităm unul în ochii celuilalt și avem parte, în cele din urmă, de ceva înțelegere.

O să fiu arestat. Dacă nu azi, atunci mâine; dacă nu mâine, poimâine. Am luat faptul că poliția m-a lăsat să plec de la secție ca pe un semn bun, dar Tanner mi-a tăiat avântul: „Fără cadavru, e incredibil de greu să obții o condamnare. Se mai învârt și ei în jurul cozii, pigulesc detalii. Zilele astea fă ce vrei, fiindcă odată ce te arestează o să fim ocupați”.

•

Am auzit, lângă geamuri, forfota echipelor de filmare – bărbați zicându-și bună dimineața unii altora, de parcă ar fi pontat la fabrică. Aparatele foto, clic-clic-clic ca niște lăcuste neostenite, luând cadre cu casa lui Go. Cineva răsuflase în presă despre descoperirea „bârlogului meu" cu bunuri pe proprietatea ei și iminenta mea arestare. Nici eu, nici ea nu îndrăzneam să mai tragem draperia măcar.

Go a intrat în cameră, în boxeri de flanel și tricoul din liceu cu Butthole Surfers, cu laptopul sprijinit pe un braț.

— Iarăși te urăsc toți, a zis.

— Dobitoci infecți.

— Noaptea trecută cineva a lăsat să scape informații despre magazie, despre poșeta lui Amy și jurnal. Acum e plin de: *Nick e un Mincinos, Nick e un Ucigaș, Nick e un Mincinos Ucigaș.* Sharon Schieber numai ce-a dat o declarație în care spune că este *foarte zguduită și dezamăgită* de direcția în care se îndreaptă cazul. A, și toată lumea știe despre chestiile porno – *Omoară Târfele.*

— *Lovește Târfa.*

— A, pardon. Lovește *târfa.* Deci *Nick este un Ucigaș Mincinos-liniuță-Sadic Sexual.* Ellen Abbott o să spumege iarăși. E pornită rău pe pornografie.

— Sigur că e, am zis. Sunt sigur că Amy e foarte conștientă de asta.

— Nick? a zis cu vocea de *trezește-te.* E de rău.

— Go, nu contează ce cred ceilalți, trebuie să ne amintim asta, am zis. Acum contează ce gândește Amy. Dacă *ea* s-a mai potolit în ceea ce mă privește.

— Chiar crezi că ar trece așa de rapid de la ură la îndrăgostit iarăși de tine?

Era a cincea aniversare a conversației noastre pe tema asta.

— Păi da, cred. Amy n-a avut niciodată vreun radar pentru vorbe goale. Dacă îi ziceai că e frumoasă, lua asta ca pe un fapt. Dacă spuneai că-i nemaipomenit de deșteaptă, nu era compliment, era o recunoaștere firească. Așa că da, cred că o bună parte din ea crede cu adevărat că, dacă mi-aș vedea greșelile, *evident* că aș iubi-o din nou. De ce să n-o fac până la urmă, pentru numele lui Dumnezeu?

— Și dacă a căpătat vreun radar?

— O știi pe Amy. Vrea să câștige. E mai puțin supărată că am înșelat-o decât că am ales pe altcineva în locul ei. O să mă vrea înapoi doar ca să demonstreze că e câștigătoarea. Nu crezi? Dacă mă vede implorând-o să revină ca să o pot adora, o să-i fie greu să reziste. Nu ești de acord?

— Cred că e o idee decentă, a zis cam pe tonul cu care îi urezi cuiva baftă la loterie.

— Hei, dacă știi ceva mai bun, ai toată atenția mea, ce pizda mă-sii.

Acum ne luam la harță în felul ăsta, cum nu mai făcuserăm înainte. După ce au descoperit magazia, polițaii au frecat-o tare pe Go, exact cum prevăzuse Tanner: *Știa ceva*? *L-a ajutat cu ceva*?

Mă așteptasem ca în seara aceea să vină acasă tunând și fulgerând, dar n-am văzut decât un zâmbet stânjenit, cât s-a strecurat pe lângă mine spre camera ei din casa pe care o ipotecase de două ori ca să acopere costul onorariului lui Tanner.

Îmi pusesem sora în pericol financiar și legal din cauza deciziilor mele de rahat. Toată situația asta o făcea pe Go să se simtă ranchiunoasă, iar pe mine rușinat, o combinație mortală pentru doi oameni blocați într-un spațiu mic.

Am încercat un alt subiect:

— M-am gândit să o sun pe Andie, acum că…

— Da, genial, Nick, ce să spun. Ca să dea apoi iarăși fuga la *Ellen Abbott*…

— Nu s-a dus la *Ellen Abbott.* A ținut o conferință de presă pe care a preluat-o *Ellen Abbott.* Nu e răul încarnat, Go.

— A ținut conferința de presă fiindcă era șucărită pe tine. Cumva îmi doresc să fi continuat să i-o tragi.

— Drăguț.

— Și ce i-ai zice, mă rog?

— Îmi pare rău.

— O, și al naibii de rău îți pare, a bolborosit.

— Doar că… nu mi-a plăcut deloc cum s-a terminat.

— Ultima dată când ai văzut-o pe Andie, te-a *mușcat,* a zis Go cu o voce ce se voia răbdătoare. Nu cred că mai aveți ce să vă spuneți. Ești suspect principal într-o anchetă criminalistică. Ai ratat ocazia unei despărțiri amiabile. Să-mi bag picioarele, Nick!

Ni se făcea lehamite unul de altul, ceva ce nu mi-aș fi putut închipui. Era mai mult decât stresul, mai mult decât pericolul pe care-l adusesem lângă pragul lui Go. Erau cele zece secunde de acum o săptămână, în care deschisesem ușa de la magazie așteptându-mă ca Go să-mi citească gândurile, dar ea citise că-mi omorâsem soția: nu puteam trece peste asta, și nici ea. O mai surprindeam privindu-mă, când și când, cu aceeași răceală oțelită cu care-l privea pe tata: încă un mascul de doi bani care face degeaba umbră pământului. Și eu, sunt sigur, o priveam uneori prin ochii tatii: încă o femeiușcă amărâtă care-mi poartă sâmbetele.

Am expirat pufnind, m-am ridicat, i-am strâns mâna și mi-a strâns-o înapoi.

— Cred că ar trebui să mă duc acasă, am zis, simțind un val de greață. Nu mai suport treaba asta. Așteptatul ăsta, să mă aresteze, nu-l pot îndura.

Până să mă poată opri mi-am și înhățat cheile, am deschis ușa,

aparatele au început să țăcăne și strigătele să explodeze dintr-o gloată care era chiar mai mare decât mă temusem: *Hei, Nick, ți-ai omorât nevasta*? *Hei, Margo, ți-ai ajutat fratele să scape de dovezi*?

— Căcați pansați, a scuipat Go spre ei.

S-a pus alături de mine, solidară, cu tricoul și boxerii pe ea. Erau și câțiva protestatari cu pancarte. O femeie cu păr blond și sârmos, cu ochelari de soare pe nas, agita o tăbliță pe care scria *Nick, unde este AMY*?

Strigătele s-au făcut mai gălăgioase, au căpătat mai multă frenezie, momindu-mi sora: *Margo, fratele tău e un ucigaș*? *Și-a omorât Nick soția și copilașul*? *Margo, ești suspectă*? *Și-a omorât Nick nevasta*? *Și-a omorât copilul*?

Mi-am îndreptat spatele, încercând să mă țin pe poziții, refuzând să intru iarăși în casă. Și deodată am văzut-o pe Go aplecată în spatele meu, învârtind la robinetul de lângă scări. A îndreptat apoi furtunul – cu jet dur, puternic – spre cameramani, protestatari și jurnaliste drăguțe îmbrăcate să dea bine la tv, i-a udat ca pe animale.

Mă acoperea. Am sărit în mașină și-am luat-o din loc, lăsându-i leoarcă de apă pe peluză, în hohotele ascuțite ale lui Go.

•

A durat zece minute să-mi mut mașina de pe alee în garaj, puțin câte puțin, cu viteza melcului, despicând oceanul de ființe umane furioase – în fața casei mele erau pe puțin vreo douăzeci de protestatari, bașca echipele de la televiziuni. Vecina mea Jan Teverer se număra printre ei. Privirile ni s-au întâlnit și a întins spre mine posterul cu UNDE E AMY, NICK?

Am ajuns înăuntru, în cele din urmă, și ușa de la garaj a coborât zumzăind. Am zăbovit în văpaia spațiului de ciment, trăgându-mi sufletul. Peste tot se simțea izul de pușcărie – uși închise și deschise și închise și deschise, fără să mă simt în siguranță niciunde.

Mi-am petrecut restul zilei imaginându-mi cum s-o omor pe Amy. Nu mă mai puteam gândi decât la asta: o cale să-i pun capăt zilelor. Să-i stâlcesc creierul mereu alert. Dar trebuia să-i dau lui Amy ce era al ei: stătusem în ațipeală în ultimii ani, dar acum ochii îmi erau larg deschiși. Eram din nou în priză, ca în zilele dintâi ale căsniciei noastre.

Voiam să fac ceva, să se întâmple ceva, dar nu era nimic de făcut. Înainte de lăsarea serii echipele de filmare au plecat, dar nu puteam risca să ies din casă. Îmi venea să merg pe jos. M-am mulțumit să mă învârt prin casă, simțindu-mă legat de mâini și de picioare.

Andie mi-o făcuse, Marybeth se întorsese împotriva mea, Go își pierduse credința aproape cu totul. Boney mă prinsese. Amy mă distrusese. Mi-am turnat de băut. Am luat un gât țeapăn, am strâns degetele în jurul păhărutului și l-am azvârlit în perete, am privit cum

zboară țăndările, l-am auzit cum se face fărâme, am adulmecat izul de bourbon. Furie cu toate cele cinci simțuri. *Cățelele astea afurisite.*

Toată viața încercasem să fiu un bărbat decent, un bărbat care iubește și respectă femeile, un tip fără probleme emoționale. Și uite-mă, gândind urât despre sora mea geamănă, despre soacră-mea, despre iubita mea. Îmi imaginam cum ar fi să-i zdrobesc craniul nevesti-mii.

Cineva bătea în ușă, un bang-bang-bang gălăgios, furios, care m-a scuturat din coșmar.

Am deschis ușa larg, gata să întâmpin furia cu furie. Era tatăl meu, proțăpit în fața ușii ca un spectru oribil, invocat de puterea urii. Răsufla greu și transpirase. Cămașa cu mânecă scurtă îi era sfâșiată și părul încâlcit, însă în ochi avea aceeași agilitate întunecată care-l făcea să pară periculos de întreg la minte.

— Ea e aici? s-a răstit.

— Cine, tată, pe cine cauți?

— Știi tu pe cine.

M-a împins și-a intrat, a început să umble prin camera de zi, lăsând urme de noroi, cu degetele încleștate, aplecat înainte, forțat să meargă mai departe sau să cadă, mormăind *cățea cățea cățea.* Mirosea a mentă. A mentă adevărată, nu sintetică; am văzut pe nădragii lui urme de verde, de parcă s-ar fi încurcat prin grădina cuiva.

Cățea mică ce cățea mică, continua să bâiguie. Mai departe prin sufragerie, în bucătărie, aprinzând becurile. Un gândac s-a cățărat la repezeală pe perete.

L-am urmat, încercând să-l fac să se calmeze. *Tati, stai jos, haide, tati, vrei un pahar cu apă…*

A urcat tropăind treptele până la etaj, cu bucăți de mâl căzându-i de pe pantofi. Degetele mi s-au strâns. Păi, sigur că ticălosul nu putea decât să apară și să înrăutățească și mai mult lucrurile.

— Tată! La dracu', tată! Nu-i nimeni aici în afară de mine. Sunt doar eu.

A dat de perete ușa de la dormitorul de oaspeți, apoi a revenit în camera de zi, ignorându-mă.

— Tată!

Nu-mi venea să-l ating. Mă temeam să nu-l pocnesc. Mă temeam să nu mă bușească plânsul.

L-am blocat în timp ce încerca să ajungă sus, în dormitor. Am pus o mână pe perete și una pe balustradă – baricadă umană.

— Tată! Uită-te la mine.

Cuvintele i-au ieșit într-o stropșeală furioasă:

— Să-i spui, să-i spui cățelei ăleia urâte că nu s-a terminat. Nu-i mai bună ca mine, să-i spui. Nu-i prea bună pentru mine. N-are nimic de *zis.* Cățeaua aia urâtă o să trebuiască să-nvețe…

Jur că, pentru o fracțiune de secundă, am zărit o lucire albă, un moment de claritate completă, acută. Am renunțat să încerc, de data asta, să-i blochez vocea tatei și i-am permis să-mi zvâcnească în urechi. Eu nu eram ca el: nu uram toate femeile și nu mă temeam de ele. Misoginismul meu era îndreptat împotriva unei singure persoane. Dacă doar pe Amy o disprețuiam, dacă îmi concentram tot năduful și mânia și veninul pe o femeie care le merita, asta nu mă transforma în tata. Asta mă făcea întreg la minte.

Cățea mică o cățea mică.

Niciodată nu-l urâsem mai mult pe tata pentru că mă făcuse să iubesc cu adevărat vorbele astea.

Cățea afurisită cățea afurisită.

L-am apucat de braț, cu putere, și l-am dus până la mașină, am trântit portiera. Și-a repetat mantra până la Comfort Hill. L-am băgat în azil pe intrarea rezervată ambulanțelor, am deschis ușa, l-am tras de braț înăuntru și l-am dus până dincolo de uși.

Apoi i-am întors spatele și m-am întors acasă.

Cățea afurisită cățea afurisită.

Dar n-aveam ce altceva să fac decât să implor. Cățeaua de nevastă-mea mă lăsase cu puța în mână; o rugam să se întoarcă acasă. Ziare, internet, televiziune, orice, nu puteam decât să sper că mă văzuse făcând-o pe soțiorul ascultător, rostind vorbele pe care voia să le audă: *capitulare, completă. Tu ai dreptate și eu greșesc, întotdeauna. Vino acasă, la mine* (*morții mă-tii de pizdă*). *Vino acasă să te omor.*

50. Amy Elliott Dunne

Douăzeci și șase de zile de la dispariție

Desi a venit iar. Apare cam în fiecare zi de-acum, rânjește plin de sine, se oprește în bucătărie tocmai când apusul soarelui îi luminează profilul ca să i-l admir, mă trage de mână până la sera cu lalele ca să-i pot din nou mulțumi, ca să-i reamintesc cât de în siguranță și de iubită sunt.

Zice că-s în siguranță și iubită chiar dacă nu vrea să-mi dea voie să plec, lucru care nu prea mă face să mă simt în siguranță și iubită. Chei de la mașină nu mi-a lăsat. Nici de la casă ori codul de securitate al porții. Sunt, literalmente, prizonieră – poarta are aproape patru metri înălțime, iar în casă n-am văzut nicio scară (am căutat). Aș putea, cred, să târăsc până la zid niște piese de mobilier, să le înghesui una peste alta și să sar peste el, să cad pe partea cealaltă și să mă

îndepărtez șchiopătând sau târâș, dar nu despre asta-i vorba. E vorba că sunt prețuita și mult iubita lui musafiră, și o musafiră ar trebui să poată pleca atunci când dorește. Am adus vorba despre asta acum câteva zile.

— Dacă trebuie să plec, imediat?

— Poate ar trebui să mă mut aici, contraatacă el. Așa aș putea să fiu mereu aici și să am grijă de tine, iar dacă se întâmplă ceva, putem pleca împreună.

— Dar dacă intră la bănuieli mama ta, vine aici și descoperă că mă ascunzi? Ar fi groaznic.

Maică-sa. Aș muri dacă ar veni maică-sa aici, fiindcă m-ar pârî imediat. Femeia aia mă disprețuiește, și asta din pricina incidentului ăluia din liceu – a trecut atâta vreme și tot nu mă privește cu ochi buni. Mi-am zgâriat fața, atunci, și i-am zis lui Desi că m-ar fi atacat (femeia era atât de posesivă, atât de rece cu mine, că n-ar fi fost defel exclus). O lună nu și-au vorbit. Dar se vede că s-au împăcat.

— Jacqueline nu știe codul, zice. E casa *mea* pe lac.

Se oprește din vorbit și se preface că stă pe gânduri.

— Chiar ar trebui să mă mut aici. Nu-ți face bine să stai atâtea ore singură.

Dar nu-s singură, nu-s atât de singură. În nici două săptămâni a și apărut un pic de rutină. Una inițiată de Desi, paznicul meu fercheș, curtezanul meu răsfățat. Desi apare după prânz, mirosind întotdeauna a prânzul scump pe care l-a devorat cu Jacqueline în vreun restaurant cu fețe albe de masă, genul de restaurant la care m-ar putea duce și pe mine dacă ne-am muta în Grecia. (E cealaltă opțiune pe care o tot prezintă insistent: să ne mutăm în Grecia. Cumva, crede că n-o să fiu niciodată identificată în sătucul de pescari grecesc unde și-a petrecut multe veri și cu care, știu, și-a alcătuit o imagine care ne cuprinde pe noi sorbind vin și iubindu-ne tandru în asfințit, cu burțile pline de caracatiță.) Miroase a mâncare când intră, duhnește. Poate că își dă cu ficat de gâscă pe după ureche (în felul în care și maică-sa emană un damf vaginal abia simțit – mâncare și sex, alde Collings put a astea două, nu-i o strategie proastă).

Intră și face pe loc să-mi plouă în gură. Mirosul. Îmi aduce și mie bunătăți, dar nu atât de bune ca prânzul lui: vrea să mă subțieze, întotdeauna i-au plăcut femeile străvezii. Îmi aduce deci fructe verzi de carambola, anghinare țepoasă și crabi osoși, numai chestii care necesită preparare elaborată și n-au nicio consistență. Aproape am revenit la greutatea mea normală; mi-a mai crescut și părul. Îl port prins cu o bentiță adusă de el și mi l-am vopsit iarăși în nuanța mea de blond, mulțumită vopselei pe care tot el mi-a adus-o. „Cred că o să te simți mai bine cu tine când o să începi să aduci mai mult a tine, scumpo”, zice Desi. Da, totul e pentru binele meu, și nu pentru că vrea

el să arăt exact ca înainte. Amy aproximativ 1987.

Mănânc, în timp ce el, aproape lipit de mine, așteaptă complimente. (Sper să nu mai trebuiască să zic niciodată cuvintele astea – *îți mulțumesc.* Nu țin minte să se fi oprit Nick vreodată ca să-mi permită – să mă oblige – să-i mulțumesc.) Termin cu prânzul, iar el strânge după mine, cât de bine se pricepe. Suntem doi oameni neînvățați să facem curat după noi; locuința a început să arate locuită – sunt pete bizare pe mașina de gătit, e praf pe lemnăria ferestrelor.

Odată prânzul isprăvit, Desi se joacă un pic cu mine: părul, pielea, hainele, mintea.

— Uită-te la tine, zice, și-mi trece părul pe după urechi, cum îi place lui, îmi descheie un nasture la cămașă și mi-o desface la gât. Își așază un deget în mica adâncitură, o umple. E obscen.

— Cum de te-a rănit Nick, cum de nu te-a iubit, cum a putut să te-nșele?

Atinge continuu punctele astea nevralgice, ca și cum ar da un bobârnac verbal într-o julitură.

— N-ar fi minunat să uiți de Nick, de cei cinci ani înfiorători, și să mergi mai departe? Doar ai șansa asta, știi, s-o iei de la început cu bărbatul potrivit. Câtă lume ar putea spune asta?

Chiar vreau s-o iau de la început cu bărbatul potrivit, Noul Nick. Lucrurile se prezintă prost pentru el, dramatic. Doar eu îl pot salva pe Nick de mine. Dar sunt prizonieră.

— Dacă ai pleca vreodată și n-aș ști unde ești, ar trebui să mă duc la poliție, spune el. N-aș avea de ales, ar trebui să mă asigur că ești bine, că Nick nu te-a… sechestrat undeva, împotriva voinței tale. Că nu te abuzează.

O amenințare deghizată în grijă.

Acum îl privesc pe Desi cu un dezgust fățiș. Uneori simt că mi se încinge pielea de repulsie și de efortul de a masca repulsia. Uitasem cum e. Manipularea, persuasiunea continuă, amenințările delicate. Un bărbat căruia vinovăția i se pare erotică. Și dacă nu-și face mendrele, o să apese pe butonașele lui și-o să declanșeze pedeapsa. Măcar Nick a fost destul de bărbat să-și bage pula în ceva. Desi o să împingă și-o să tot împingă cu degetele lui fusiforme, ca de ceară, până îi dau ce vrea.

Am crezut că-l pot controla pe Desi, dar nu pot. Am senzația că o să se întâmple ceva foarte rău.

51. Nick Dunne

Treizeci și trei de zile de la dispariție

Zilele au curs, lungi și dezlânate, apoi s-au făcut zob ca într-un zid. Într-o dimineață de august m-am dus la cumpărături și, când m-am întors, l-am găsit acasă pe Tanner, cu Boney și Gilpin. Pe masă, într-o pungă de plastic pentru păstrat probe, era o măciucă lungă și groasă cu adâncituri delicate pentru degete.

— Am găsit asta pe râu, ceva mai încolo de casa ta, când am făcut prima percheziție, a zis Boney. Dar nu părea să fie nimic demn de atenție. Părea doar o creangă eșuată pe țărm, dar păstrăm totul într-o asemenea anchetă. Abia după ce ne-ai arătat marionetele am făcut legătura. Și am dus asta la laborator.

— Așa, și? am zis cu o voce lipsită de intonație.

Boney s-a ridicat, m-a privit drept în ochi. Părea tristă.

— Am reușit să găsim pe ea sânge de-al lui Amy. Cazul intră acum în categoria omucidere. Și credem că avem aici arma crimei.

— Rhonda, haide!

— E timpul, Nick, a zis. E timpul.

Urma un nou capitol.

52. Amy Elliott Dunne

Patruzeci de zile de la dispariție

Am găsit o bucată veche de funie și o sticlă goală de vin și le folosesc pentru proiectul meu. Și niște vermut, desigur. Sunt gata. Disciplină. O să-mi trebuiască disciplină și concentrare. Mă ridic la înălțimea sarcinii.

Îmi iau chipul preferat al lui Desi: floarea delicată. Îmi las părul să cadă pe umeri, parfumat. Pielea mi s-a făcut palidă după aproape o lună petrecută în interior. Machiajul e foarte discret: un pic de rimel, roșu în obraji și luciu de buze transparent. Port o rochie mulată, roz, cumpărată de el. Fără sutien. Fără chiloți. Fără pantofi, chiar dacă aerul condiționat e rece. Am un foc care trosnește și parfum în aer și, când sosește după prânz, neinvitat, îl întâmpin cu plăcere. Îl cuprind în brațe și-mi lipesc fața de gâtul lui. Îmi frec obrazul de al lui. În ultimele săptămâni am fost din ce în ce mai drăguță cu el, dar genul ăsta de îmbrățișare pasională e nou.

— Ce-i asta, scumpo? zice surprins și atât de mulțumit, că aproape mi-e rușine.

— Am avut un coșmar astă-noapte, șoptesc. Despre Nick. M-am trezit și nu voiam decât să fii aici. Și de dimineață… Toată ziua mi-am dorit să fii aici.

— Pot să fiu întotdeauna aici, dacă vrei.

— Aș vrea, zic, apoi îmi întorc fața spre el și-i dau voie să mă sărute.

Sărutul mă dezgustă; e cleios și ezitant, ca un pește. E respectul pe care-l arată Desi pentru femeia lui violată, abuzată. Mă morfolește iarăși, cu buze umede și reci, și vreau doar să se termine, vreau să fie gata, așa că îl trag spre mine și-i deschid buzele cu limba. Îmi vine să-l mușc.

Se trage înapoi.

— Amy, ai trecut prin multe. Se întâmplă repede totul. N-aș vrea să se întâmple repede dacă nu vrei. Dacă nu ești sigură.

Știu că o să vrea să-mi pună mâna pe sâni, știu că o să vrea să se vâre în mine și vreau să se termine odată, abia dacă mă pot abține să nu-l zgârii: mă înnebunește ideea că trebuie să o facem încetișor.

— Sunt sigură, zic. Cred că de când aveam șaisprezece ani am fost sigură. Doar că mi-a fost frică.

Asta nu înseamnă nimic, dar știu că o să se excite.

Îl sărut iarăși, apoi îl întreb dacă nu vrea să mă ducă în dormitorul *nostru*.

Începe, ajunși acolo, să mă dezbrace încetișor, să-mi sărute părți ale corpului care n-au nimic de-a face cu sexul: umărul, urechea, în vreme ce-l îndepărtez delicat de zona încheieturilor și a gleznelor. Fute-mă odată, pentru numele lui Dumnezeu. După zece minute îi înhață mâna și i-o îndes între picioarele mele.

— Ești sigură? zice, trăgându-se de pe mine, îmbujorat, cu o buclă căzută pe frunte, exact ca în liceu.

Am putea, cu progresele pe care le-a făcut Desi, să fim tot în camera mea de la internat.

— Da, dragule, zic și întind umilă mâna spre pula lui.

Mai trec zece minute și ajunge în fine între picioarele mele, pompează blând, alene, alene, *face dragoste*. Cu opriri pentru mângâieri și sărutări, asta până ce îl apuc de buci și încep să-l împing în mine.

— Fute-mă, șoptesc, fute-mă tare.

Se oprește.

— Nu trebuie să fie în felul ăsta, Amy. Eu nu sunt Nick.

Foarte adevărat.

— Știu, dragul meu, doar că vreau să… mă umpli. Mă simt atât de golită.

Asta îl ațâță. Rânjesc peste umărul lui, în vreme ce se opintește de câteva ori, icnește și termină; aproape că-mi dau seama prea târziu – *a, așa face amărâtul când își dă drumul* –, dar reușesc iute să scot niște oo-uri și ah-uri discrete, pisicești. Încerc să-mi storc și o lacrimă-două, fiindcă știu că-și imaginează că o să plâng după ce-o facem prima

dată.

— Draga mea, plângi, zice și alunecă de pe mine.

Îmi pupă o lacrimă.

— Sunt bucuroasă, atâta tot, spun.

Fiindcă așa zice genul ăsta de femeie.

Am pregătit niște martini, anunț – lui Desi îi place o băutură de după-amiază decadentă – și, când schițează gestul de a-și trage cămașa ca să aducă băuturile, insist să rămână în pat.

— Vreau să fac și eu o dată ceva pentru tine.

Mă duc deci fuguța în bucătărie, iau două pahare mari de martini, iar într-al meu pun gin și o măslină, în al lui pun trei măsline, gin, suc de măsline, vermut și ultimele mele trei pastile de dormit, mărunțite.

Aduc paharele, ne mai giugiulim și între timp îmi beau ginul. Simt o agitație care trebuie domolită.

— Nu-ți place martini-ul meu? spun, văzându-l că nu se grăbește să soarbă. Întotdeauna mi-am imaginat că-s soția ta și că-ți fac cocteiluri. Știu că-i ceva prostuț.

Mă fac că mă îmbufnez.

— O, dragă, dar nu-i deloc prostuț. Doar mă bucuram de el pe îndelete, dar – zice și-și toarnă întreg paharul pe gât – dacă te face să te simți mai bine…

E plin de voioșie, triumfător. Sexul îi e lucios de la cucerirea înfăptuită. E, propriu-zis, ca toți bărbații. Nu peste mult timp e toropit, apoi începe să sforăie.

Și pot să încep.

PARTEA A TREIA

Băiatul recapătă fata (sau viceversa)

53. Nick Dunne

Patruzeci de zile de la dispariție

Am ieșit pe cauțiune și aștept judecata. Am fost procesat și eliberat – intrarea și ieșirea depersonalizată din închisoare, audiența pentru cauțiune, amprentele și pozele, circulația, umbletul și *manipularea*; nu m-am simțit ca un animal, ci ca un produs, ceva creat pe o linie de asamblare. Ce au creat ei se numește Nick Dunne, Ucigaș. O să dureze luni până începe procesul (procesul: cuvântul ăsta încă amenință să-mi ia complet mințile, să mă transforme într-un individ cu voce pițigăiată și isterică, un nebun). Ar trebui să mă simt privilegiat că am scăpat pe cauțiune: am rămas pe loc chiar și când era clar că urma să fiu arestat, așadar, nu am fost considerat un risc. Poate să fi pus și Boney o vorbă bună pentru mine. Așa că mai am câteva luni de stat în casa mea înainte să fiu luat cu duba la pârnaie și apoi omorât de stat.

Da, tare norocos am fost.

E mijlocul lui august, ceea ce mi se pare bizar mai tot timpul: *E încă vară. Cum de s-au întâmplat atâtea și nu-i nici măcar toamnă*? Vremea a fost nemilos de caldă. Vreme de mânecă scurtă, așa ar fi descris-o mama, preocupată perpetuu de bunăstarea copiilor ei mai mult decât de gradele de-afară. Vreme de mânecă scurtă, vreme de jachetă, vreme de pardesiu, vreme de șubă – un An în Veșminte. Pentru mine anul ăsta o să fie vreme de cătușe, apoi, probabil, vreme de uniformă de pușcăriaș. Sau vreme de costum de mort, fiindcă la închisoare n-am de gând să mă duc. Mai degrabă m-aș sinucide.

Tanner a pus o echipă de cinci detectivi s-o găsească pe Amy. Până acum, nimic. Ca și cum ai vrea să prinzi apa. Zi de zi, timp de săptămâni, mi-am făcut partea mea de rahat: am înregistrat câte un mesaj pentru Amy și l-am postat pe blogul Whodunnit al Rebeccăi. (Ea, măcar, a rămas loială.) Port, în înregistrările video, haine pe care mi le-a cumpărat Amy, mi-am pieptănat părul cum îi place ei și am încercat să-i citesc gândurile. Furia mea în privința ei e ca o sârmă încinsă.

Echipele de filmare au venit aproape în fiecare dimineață să poposească pe peluza mea. Eram ca niște soldați din armate rivale, adunați fiecare în tranșeele proprii, măsurându-ne din priviri peste

teritoriul neutru, dobândind un soi de sentimente fraterne perverse. Un tip mai ales, cu voce bubuitoare ca din desene animate, mă făcuse să mă simt atașat de el, deși ascuns vederii, își dădea întâlniri cu o fată pe care-o plăcea, o plăcea pe bune. Și în fiecare dimineață vocea lui răsuna sub geamurile mele, analizând ultima întâlnire; lucrurile păreau să meargă din ce în ce mai bine. Voiam să aflu cum se termină povestea.

Mi-am terminat seara cu o nouă înregistrare pentru Amy. Am purtat o cămașă verde care-i plăcea, și i-am spus povestea primei noastre întâlniri, petrecerea din Brooklyn, replica mea groaznică de deschidere, *doar o măslină,* care mă stânjenea de fiecare dată când o menționa Amy. Am vorbit despre ieșirea din apartamentul supraîncălzit în gerul de afară, mână în mână, despre sărutul în norul de zahăr. Era una dintre puținele povești pe care le spuneam în același fel. Am rostit totul cu cadența unei povești de seară: liniștitor, familiar și repetitiv. Întotdeauna se termină cu *Vino acasă la mine, Amy.*

Am închis camera video și m-am lăsat pe canapea (filmez mereu pe canapea, sub ceasul ei cu cuc, primejdios și imprevizibil, fiindcă dacă nu-i arăt ceasul ar putea să se întrebe dacă n-am scăpat cumva de el în cele din urmă, apoi n-o să se mai întrebe, ci o să fie convinsă că am scăpat de el și, după aceea, indiferent ce vorbe dulci mi-ar ieși pe gură, ar putea să le opună un tăcut „*Dar totuși, mi-a aruncat ceasul cu cuc*"). Cucul urma să iasă peste puțin timp la iveală, să-și înceapă croncănitul deasupra capului meu – sunetul îmi făcea negreșit fălcile să mi se încleștеze – când, deodată, echipele de afară au slobozit un val de rumoare colectivă, zgomotoasă și oceanică. Venise cineva. Am auzit și țipetele de pescăruși ale câtorva reporterițe.

Ceva nu-i în regulă, mi-am zis.

Soneria a sunat de trei ori la rând: Nick-nick! Nick-nick! Nick-Nick!

N-am ezitat. Terminasem cu ezitările: primește buclucul în graba mare.

Am deschis ușa.

Era soția mea.

Se întorsese.

Amy Elliott Dunne stătea desculță în prag, într-o rochie roz, subțire, ce se lipise de ea de parcă ar fi fost udă. Gleznele îi erau încercuite de dâre vinete. De o încheietură îi atârna un crâmpei de funie. Avea părul scurt și ciopârțit la capete, ca și cum ar fi fost tăiat cu nepăsare de o foarfecă tocită. Avea vânătăi pe față și buzele umflate. Plângea în hohote.

Când a deschis brațele spre mine, am văzut că pe întreg toracele avea pete uscate de sânge. A încercat să vorbească; gura i s-a deschis o dată, de două ori, fără vreun sunet, ca a unei sirene eșuate pe mal.

— Nick! a izbutit să zică în cele din urmă – un vaiet care a răsunat

printre toate casele acelea goale – și mi s-a prăbușit în brațe.

Voiam s-o omor.

Să fi fost singuri, mâinile mele ar fi găsit locul potrivit, degetele s-ar fi mulat perfect pe gâtul ei, în adânciturile cărnii ei. I-aș fi simțit pulsul puternic în buricele degetelor… dar nu eram singuri, eram în fața camerelor și-și dădeau seama cine-i femeia asta stranie, reveneau la viață precum cucul din ceas, câteva blițuri, câteva întrebări, apoi o avalanșă de zgomot și lumini. Aparatele foto ne împroșcau cu fulgere, reporterii dădeau fuga cu microfoane, toată lumea striga numele lui Amy, răcneau, răcneau literalmente. Așa că am făcut ce trebuia. Am strâns-o la piept și i-am urlat și eu numele:

— Amy! Doamne! Draga mea!

Mi-am îngropat fața în gâtul ei, am cuprins-o strâns în brațe, le-am lăsat camerelor cincisprezece secunde și i-am șoptit la ureche:

— Ticăloasă nenorocită ce ești.

Apoi i-am mângâiat părul, i-am cuprins fața în palmele mele iubitoare și am tras-o înăuntru.

Dincolo de ușă un concert rock își cerea bisul: *Amy*! *Amy*! *Amy*! Cineva a aruncat în geam cu o mână de pietricele. *Amy*! *Amy*! *Amy*!

Soția mea lua totul ca pe ceva firesc; a schițat un gest disprețuitor spre gălăgia de afară. S-a întors spre mine cu un zâmbet ostenit, dar triumfător – zâmbetul unei victime violate, al unei supraviețuitoare a abuzului, momentul fierbinte din vechile filme de televiziune, zâmbetul care ne indică pedepsirea, în fine, a ticălosului și din care știm că eroina va fi în stare să-și vadă mai departe de *viață*! Stop cadru.

Arăt spre funie, spre părul ciopârțit, spre sângele uscat.

— Deci care-i povestea ta, nevastă?

— M-am întors, a început ea să scâncească. Am reușit să mă-ntorc la tine.

A dat să mă ia în brațe, dar m-am ferit.

— Care-i *povestea* ta, Amy?

— Desi, a șoptit cu buza de jos tremurând. Desi Collings m-a răpit. De dimineață. La aniversarea. Noastră. A sunat soneria și m-am gândit… nu știu, poate că-s flori de la tine.

M-am strâmbat. Trebuia să strecoare ea o nemulțumire și-aici: că îi aduceam atât de rar flori, în timp ce tăticul ei îi trimitea mămichii în fiecare săptămână, de când se căsătoriseră. 2 444 de buchete versus 4 ale mele.

— Flori sau… ceva, a continuat să zică. Așa că n-am stat pe gânduri, am deschis ușa larg. Și l-am văzut acolo, cu expresia aia. Decis. De parcă s-ar fi pregătit de mult pentru asta. Și eu țineam mânerul… păpușii Judy. Ai găsit marionetele?

Mi-a zâmbit înlăcrimată. Tare drăguță arăta.

— O, am găsit tot ce mi-ai lăsat, Amy.

— Tocmai găsisem mânerul ăsta – se desprinsese și căzuse – și îl țineam când am deschis ușa, și am încercat să-l lovesc, ne-am luptat și mi-a dat în cap cu el. Tare. Și nu mai știu decât că…

— Mi-ai pus în spinare moartea ta și ai dispărut.

— Pot să explic totul, Nick.

Am privit-o, și a fost un moment lung și dificil. Am văzut *zile petrecute la soare,* pe plajă, cu mâna ei pe pieptul meu, și am văzut *mese în familie,* cu Rand umplându-mi paharul necontenit și bătându-mă cu palma pe spate, ne-am văzut *lungiți pe covor* în apartamentul meu prăpădit din New York, vorbind și uitându-ne la paletele lenețe ale ventilatorului din tavan, am văzut-o pe *mama copilului meu* și viața nespus de frumoasă pe care o plănuiam cândva pentru noi. Momentul a durat cât două bătăi de inimă, *un, doi,* timp în care mi-am dorit cu violență ca ea să spună adevărul.

— Nu cred, totuși, că poți explica orice, am zis. Dar o să-mi placă să te văd cum încerci.

— Încearcă-mă tu, acum.

A dat să-mi ia mâna, dar m-am smucit. M-am îndepărtat puțin, am respirat adânc și am revenit cu fața spre ea. Întotdeauna trebuie să stai cu fața la soția mea.

— Haide, Nick, încearcă-mă acum.

— OK, sigur. De ce erau toate indiciile vânătorii de comori ascunse în locuri în care… am avut relații cu Andie?

A oftat, s-a uitat în podea. Gleznele îi erau carne vie.

— Nici măcar n-am știut de existența lui Andie până ce n-am văzut la televizor… când eram legată de patul lui Desi, ascunsă în casa lui de pe lac.

— Deci au fost toate… coincidențe?

— Erau locuri cu însemnătate pentru noi, a zis cu o lacrimă curgându-i pe obraz. Biroul tău, unde ți-ai recăpătat pasiunea pentru jurnalism.

Am pufnit a lehamite.

— Hannibal, unde într-un târziu ai înțeles ce înseamnă pentru tine regiunea asta. Casa tatălui tău – înfruntarea cu omul care ți-a produs atâta durere. Casa mamei tale, care e a lui Go acum, cele două persoane care te-au făcut un om atât de bun. Dar… nu mă surprinde să aflu că ți-a plăcut să împărți locurile acelea cu cineva de care – a lăsat capul în jos – te-ai îndrăgostit. Mereu ți-au plăcut repetițiile.

— De ce toate locurile acelea aveau incluse indicii care mă implicau în uciderea ta? Lenjerie feminină, poșeta ta, *jurnalul.* Explică *jurnalul,* Amy, cu toate minciunile.

A zâmbit doar și a clătinat din căpșor, ca și cum i-ar fi părut rău pentru mine.

— Tot, pot explica tot.

Am privit fața aceea dulce, înlăcrimată. Apoi m-am uitat la sânge.

— Amy, unde e Desi?

A clătinat iarăși din cap, cu un surâs trist.

Am dat să sun la poliție, dar o bătaie în ușă mi-a spus că erau deja aici.

54. Amy Elliott Dunne

Noaptea reîntoarcerii

Încă am în mine sămânța lui Desi, de ultima dată când m-a violat, așa că examinarea medicală merge bine. Încheieturile roase de frânghie, vaginul avariat, vânătăile – corpul pe care îl prezint e ca la carte. Un doctor mai în vârstă, cu respirație umedă și degete groase, execută examinarea pelviană – răscolește acolo și totodată gâfâie astmatic – în vreme ce detectiva Rhonda Boney mă ține de mână. E ca și cum m-ar apuca o gheară rece de pasăre. Deloc reconfortant. La un moment dat, când crede că n-o văd, se apucă să rânjească. E absolut încântată că Nick nu-i, până la urmă, criminal. Da, femeile Americii oftează ușurate la unison.

Acasă la Desi a fost trimisă poliția. Or să-l găsească gol și stors, cu o privire buimacă, câteva fire de păr de-al meu strânse în pumn, și patul plin de sânge. Cuțitul pe care l-am folosit pe el, și cu care mi-am tăiat legăturile, o să fie alături, pe dușumea, unde l-am lepădat năucă și-am plecat, în picioarele goale, fără să iau cu mine decât cheile – de la mașină, de la poartă – și m-am urcat în Jaguarul lui de colecție ca să revin, precum un animal de companie credincios și de mult pierdut, acasă la soțul meu. Am fost redusă la stadiul animalic; nu m-am putut gândi decât să mă întorc la Nick.

Doctorul cel bătrân îmi spune veștile bune; nu am leziuni permanente și nici nevoie de intervenție chirurgicală – am pierdut prea devreme sarcina. Boney îmi ține mâna prizonieră și murmură *Doamne, prin ce-ai trecut, crezi că ești în stare să răspunzi la câteva întrebări*? Una-două, de la condoleanțe la anchetă. Mi se pare că femeile urâte sunt ori excesiv de politicoase ori incredibil de bădărane.

Ești Uimitoarea Amy și ai supraviețuit unei răpiri brutale ce a implicat agresiuni repetate. Ți-ai ucis răpitorul și ai reușit să te întorci la un bărbat care, ai descoperit, te înșela. Atunci:

a) Te pui pe tine pe primul loc și ceri un pic de timp ca să te aduni un pic.

b) Mai reziști puțin ca să fii de ajutor poliției.

c) Decizi ce interviu să dai mai întâi – ai putea să și scoți ceva din tot calvarul, de pildă, propunerea de a scrie o carte.

Răspuns: b. Uimitoarea Amy îi pune întotdeauna pe ceilalți pe primul loc.

Sunt lăsată să mă spăl într-o rezervă a spitalului și mă schimb în hainele aduse de-acasă de Nick – blugi care au făcut cute fiindcă n-au fost purtați atâta timp, o bluză drăguță care miroase a praf. Boney mă duce cu mașina până la secție într-o tăcere aproape deplină. Întreb cu voce slabă de părinții mei.

— Te așteaptă la secție, zice Boney. Au început să plângă când le-am spus. Bucurie și ușurare totală. Te lăsăm să-i îmbrățișezi înainte să răspunzi la întrebări, nicio grijă.

Echipele de filmat sunt deja la secție. Parcarea are un aspect înviorător, luminat puternic, ca pe un stadion. Nu există parcare subterană, așa că trebuie să tragem chiar în fața mulțimii înnebunite: văd buze umede și scuipat de la întrebările strigate, blițurile și luminile de filmat. Gloata împinge orbește, câțiva centimetri la dreapta, câțiva la stânga, și toți încearcă să ajungă la mine.

— Nu pot să fac asta, îi zic lui Boney.

Palmele cărnoase ale unui bărbat izbesc geamul mașinii în vreme ce un fotograf încearcă să-și mențină echilibrul. Îi apuc mâna rece.

— E prea mult.

Mă bate liniștitor pe braț și zice *așteaptă.* Ușa secției se deschide și toți agenții din clădire coboară pe scări și formează câte un șir de amândouă părțile, ținând deoparte presa, creează o gardă de onoare pentru mine; o rup la fugă ținând-o pe Rhonda de mână, ca niște însurătei dați pe repede-napoi; dau buzna peste părinții mei, care așteaptă chiar după ușa de la intrare și toată lumea face poze cu noi strâns îmbrățișați, cu mama șoptind *fatăscumpăfatăscumpă* și tata bocind așa de tare, că-i pe punctul să se înece.

•

Mai am multe de îndurat, de parcă n-aș fi îndurat și-așa destule. Sunt lăsată într-o cameră cât un dulap, cu scaune ieftine dar confortabile de birou, genul care par mereu să aibă resturi de mâncare încrustate în țesătură. Un aparat de filmat clipind din luminiță într-un ungher și nicio fereastră. Nu așa mi-am imaginat că o să fie. Nu e concepută să mă facă să mă simt în siguranță.

Mă înconjoară Boney, partenerul ei Gilpin și doi agenți FBI din St. Louis care rămân aproape tăcuți. Îmi dau apă, apoi Boney începe.

B: OK, Amy, trebuie să-ți mulțumim sincer că vorbești cu noi după toate prin câte ai trecut. Într-un asemenea caz este foarte important să înregistrăm totul cât timp amintirea e proaspătă. Nici nu-ți dai seama cât e de important. E bine deci că vorbim acum. Dacă obținem toate detaliile, putem închide cazul, iar tu și Nick vă puteți vedea de viețile voastre.

A: Mi-ar plăcea mult asta.

B: O meriți. Dacă ești gata, putem începe cu momentul agresiunii: la ce oră a apărut Desi la ușa ta? Ții minte?

A: Cam pe la zece dimineața. Cred că era trecut de zece, fiindcă țin minte că i-am auzit pe soții Teverer vorbind în timp ce se îndreptau spre mașină, să meargă la biserică.

B: Ce s-a întâmplat când ai deschis ușa?

A: Imediat mi s-a părut că ceva nu-i în regulă. Mai întâi că Desi mi-a scris toată viața scrisori. Dar obsesia părea că i se diminuase în ultimii ani. Părea să se considere acum doar un vechi prieten, și de vreme ce poliția nu putea face nimic în privința asta, m-am împăcat cu situația. N-am simțit nicio clipă că mi-ar vrea cu adevărat răul, deși nici să fiu așa de aproape de el nu-mi plăcea. Geografic. Cred că asta l-a stârnit, să știe că sunt așa de aproape. A intrat la mine în casă cu… Era asudat și agitat cumva, dar părea și foarte hotărât. Eram la etaj, mă pregăteam să calc o rochie, când am observat pe jos mânerul de lemn de la păpușa Judy – trebuie să-i fi căzut. Să se fi desprins, fiindcă deja ascunsesem marionetele în magazie. Am pus deci mâna pe el, și asta țineam când am deschis ușa.

B: Ai o memorie foarte bună.

A: Mulțumesc.

B: Ce s-a întâmplat după aceea?

A: Desi a dat buzna înăuntru, a început să se plimbe prin camera de zi, roșu în obraji și frenetic cumva, și a zis: *Ce faci de aniversarea ta*? M-a speriat că știa ziua aniversării noastre și că părea să-l înfurie asta, apoi brațul lui a țâșnit, m-a apucat de încheietura mâinii și mi-a întors-o la spate, și m-

am zbătut. M-am luptat de-a binelea cu el.

B: Apoi?

A: L-am lovit cu piciorul, am scăpat pentru un moment și am fugit în bucătărie, ne-am mai luptat acolo și mi-a dat una în cap cu mânerul marionetei, am zburat cât colo și apoi mi-a mai tras două sau trei lovituri. Țin minte că o clipă n-am mai văzut nimic, eram amețită, îmi zvâcnea capul, am încercat să apuc mânerul și atunci m-a înțepat în braț cu un briceag pe care-l avea la el. Încă am cicatricea, vezi?

B: Da, s-a notat la examinarea ta medicală. Ai avut noroc că a fost doar o rană superficială.

A: Nu așa o simt, crede-mă.

B: Deci te-a înjunghiat? Unghiul e…

A: Nu sunt sigură că a făcut-o intenționat ori dacă m-am lovit eu de lamă accidental – eram dezechilibrată complet. Îmi amintesc totuși că măciuca a căzut pe podea și că m-am uitat în jos și am văzut cum sângele din rana de la cuțit se aduna sub măciucă. Cred că atunci am leșinat.

B: Unde erai când te-ai trezit?

A: M-am trezit legată burduf în dormitorul meu.

B: Ai țipat, ai încercat să atragi atenția vecinilor?

A: Sigur că am țipat, dar ai auzit ce-am zis? Mă bătuse, mă înjunghiase și mă legase un bărbat care era obsedat de mine de zeci de ani, care a încercat cândva să se sinucidă în dormitorul meu.

B: OK, OK, Amy, întrebarea nu era menită să lase deloc impresia că te-am învinovăți cumva; ne trebuie doar o imagine clară, ca să închidem ancheta și să revii la viața ta. Mai vrei apă, cafea sau altceva?

A: Mi-ar plăcea ceva cald, mi-e foarte frig.

B. Nicio problemă. Puteți aduce o cafea încoace? Și după

aceea ce s-a întâmplat?

A: Cred că planul lui inițial era să mă imobilizeze, să mă răpească și să facă să pară ca un caz de nevastă fugită de-acasă, fiindcă atunci când mi-am revenit, tocmai terminase de curățat cu mopul sângele din bucătărie și îndreptase masa cu bibelouri vechi care căzuse când am fugit spre bucătărie. Scăpase de măciucă. Dar era în criză de timp, și cred că s-a întâmplat așa: a văzut dezastrul din camera de zi și și-a zis *lasă așa, să pară că s-a întâmplat ceva rău.* A deschis după aceea ușa de la intrare, și a mai azvârlit niște lucruri prin cameră. A răsturnat divanul. De aceea locul arăta așa de ciudat: era pe jumătate adevărat și pe jumătate fals.

B: A lăsat Desi indicii incriminatoare la locurile vânătorii de comori: biroul lui Nick, Hannibal, casa tatălui său, magazia lui Go?

A: Nu înțeleg.

B: În biroul lui Nick am găsit o pereche de chiloți femeiești, care nu erau măsura ta.

A: Cred că de la fata aceea cu care se… întâlnea.

B: Nu-s nici ai ei.

A: Poate că nu se vedea doar cu o fată.

B: Jurnalul tău a fost găsit în casa tatălui său. Parțial ars, în sobă.

A: Ați *citit* jurnalul? E groaznic. Sunt sigură că Nick a vrut să scape de el – nu-l învinovățesc, ținând cont că l-ați luat așa de repede în colimator.

B: Oare de ce s-o fi dus acolo ca să-l ardă?

A: Ar trebui întrebat el. (Pauză.) Nick se ducea des acolo, să fie singur. Îi place spațiul personal. Așa că lui nu i s-o fi părut așa de ciudat. La noi în casă nu putea s-o facă, fiindcă acolo era așa-zisul loc al crimei – cine știe dacă nu apăreați iarăși voi, să scormoniți prin cenușă? La tatăl lui avea parte de un pic de discreție. Mie mi s-a părut o mișcare deșteaptă,

dacă ne gândim că, pur și simplu, îl hăituiați.

B: Jurnalul ridică multe semne de îngrijorare. În jurnal apar afirmații potrivit cărora Nick nu voia copilul și că se gândea să te omoare.

A: Chiar aș fi vrut să fi ars jurnalul ăla. (Pauză.) Ca să fiu sinceră: jurnalul include unele tensiuni cu care ne-am confruntat, eu și Nick, în anii din urmă. Nu zugrăvește o imagine prea idilică a căsniciei noastre sau a lui Nick, dar trebuie să recunosc: n-am scris în jurnal decât când eram ori super-fericită ori foarte nefericită, voiam să mă ușurez cumva și atunci… pot să devin un pic dramatică în capul meu. Multe, așa e, sunt adevăruri urâte – m-a îmbrâncit odată, copilul nu-l voia și mai erau problemele cu banii. Dar să mă tem de el? Trebuie să admit, și *mă doare* să admit, dar e partea mea dramatică la mijloc. Problema e că am fost urmărită de obsedați de mai multe ori – de când mă știu – așa că am tendința să fiu un pic paranoică.

B: Ai încercat să-ți cumperi o armă de foc.

A: Mă apucă des paranoia, bine? Dacă ai fi trăit viața mea, ai înțelege.

B: E o notație despre o noapte în care ați băut și după care ai suferit de ceea ce pare a fi o intoxicație clasică cu antigel.

A: (Tăcere îndelungată.) E bizar. Da, mi s-a făcut rău.

B: OK, să revenim la vânătoarea de comori. Tu ai ascuns marionetele în magazie?

A: Eu.

B: O bună parte din cazul nostru s-a concentrat pe datoriile lui Nick, pe cumpărături costisitoare făcute pe credit și pe descoperirea cumpărăturilor respective în magazie. Ce ai crezut când ai deschis magazia și ai găsit toate obiectele acelea?

A: Era pe pământul lui Go, iar Go și cu mine nu suntem prea apropiate, așa că, în principiu, am simțit că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Țin minte că m-am gândit

atunci că or fi lucrurile ei aduse de la New York. Și apoi am văzut la știri – Desi m-a pus să mă uit la tot – că lucrurile corespundeau cu ceea ce cumpărase Nick, și… știam că Nick avea ceva probleme cu banii, îi plăcea să cheltuie. Cred că a fost destul de jenat de asta. Nu se putea abține să nu cumpere din impuls, așa că le ținea ascunse de mine până ce le putea vinde pe net.

B: Păpușile Punch și Judy par destul de amenințătoare pentru un cadou de aniversare.

A: Știu! Acum știu. Nu mi-am amintit toată istoria din spatele marionetelor. Eu nu vedeam decât un soț, o soție și-un copil, erau făcute din lemn, eu eram însărcinată. Am căutat pe internet și am găsit replica lui Punch: *Așa se face treaba*!, și mi s-a părut drăgălașă – nu știam ce înseamnă.

B: Deci erai legată burduf. Cum te-a dus Desi la mașină?

A: A tras mașina în garaj, a coborât ușa garajului, m-a băgat înăuntru, în portbagaj, și a pornit.

B: Și-ai țipat?

A: La dracu', am țipat. Și dacă aș fi știut că noapte de noapte, în luna ce urma, Desi avea să mă violeze și să se cuibărească apoi lângă mine cu un martini și un somnifer, ca să nu-l trezească *suspinele* mele, și că poliția avea să-l interogheze și *totuși* să nu-și dea seama și s-o frece atâta timp, poate că aș fi răcnit mai tare. Da, se poate.

B: Scuzele mele, din nou. Îi puteți aduce doamnei Dunne niște șervețele? Și unde-i caf… a, mersi. OK, și de acolo încotro ați pornit, Amy?

A: Am mers spre St. Louis, și țin minte că a oprit la Hannibal pe drum – am auzit sirenele vapoarelor cu aburi. Cred că atunci mi-a aruncat geanta. Alt lucru făcut ca să pară o înscenare.

B: E foarte interesant. Par să fie o mulțime de coincidențe în cazul ăsta. De pildă, cum de tocmai în Hannibal s-a nimerit să arunce Desi poșeta, unde urma să se ducă Nick după indiciul tău – ca să credem noi că a aruncat-o Nick. Sau

cum de-ai decis să ascunzi un cadou chiar în locul unde-și ascundea Nick bunurile cumpărate cu cârduri de credit secrete.

A: Serios? Știi ceva, nimic din toate astea nu mi se pare coincidență. Mi se pare că-i vorba mai degrabă de niște polițai care au vrut musai să-l facă vinovat pe soțul meu și acum, că-s în viață și el nu este, evident, vinovat, par ditamai idioții și le țâțâie curu'. Asta în loc să accepte responsabilitatea pentru faptul că, dacă acest caz ar fi rămas în mâinile voastre al dracului de incompetente, Nick ar fi fost condamnat la moarte, iar eu aș fi rămas legată de un pat și violată zi de zi până la moarte.

B: Îmi pare rău, este…

A: M-am salvat singură și asta l-a salvat și pe Nick, chestie care v-a salvat vouă cururile amărâte.

B: Ai teribil de multă dreptate, Amy. Îmi pare rău, am fost așa de… Ne-am petrecut mult timp cu cazul ăsta și vrem să pricepem fiecare chițibuș pe care nu l-am prins, ca să nu mai repetăm greșeala. Dar ai absolută dreptate, am pierdut din vedere imaginea de ansamblu, adică: ești o eroină. O eroină, absolut.

A: Mulțumesc. Apreciez că spui asta.

55. Nick Dunne

Noaptea reîntoarcerii

Am ajuns la secție să-mi iau acasă soția și am fost întâmpinat de presă ca un star rock/președinte/primul om pe Lună, toate la un loc. A trebuit să rezist impulsului de a ridica deasupra capului mâinile împreunate, salutul universal al victoriei. *Așa deci,* mi-am spus, *acum ne prefacem că suntem prieteni.*

Am intrat într-un decor ce aducea cu o petrecere de sărbători care o luase razna – niște sticle de șampanie pe un birou, înconjurate de păhărele micuțe de carton. Bătăi pe spate și felicitări de la toți polițaii, urale pentru mine, de parcă nu tot ei m-ar fi persecutat cu o zi în urmă. Dar trebuia să le fac jocul. Să-mi ofer spatele bătăilor prietenești cu palma. *Da, suntem toți tovarăși acum.*

Tot ce contează e că Amy e în siguranță. Repetasem iar și iar replica asta. Trebuia să arăt a soț ușurat și iubitor până îmi dădeam seama încotro se îndreaptă lucrurile. Până mă asiguram că poliția îi destrăma pânza lipicioasă de minciuni. *Până e arestată* – aș merge așa de departe, *până e arestată,* apoi puteam să-mi simt creierul umflându-se și dezumflându-se simultan – un prim-plan cerebral în manieră Hitchcock – și să gândesc: *Soția mea* a ucis *un om.*

— L-a înjunghiat, a zis tânărul agent desemnat pentru relația cu familia.

(Speram să nu mai am de-a face cu vreun desemnat de niciun fel, pentru niciun motiv). Era același băiat care-i turnase lui Go povestea cu calul și cu alergia la alune.

— L-a tăiat exact la jugulară. La o asemenea tăietură i se scurge tot sângele în cam șaizeci de secunde.

Șaizeci de secunde e vreme lungă când știi că mori. Mi-l și imaginam pe Desi ducându-și mâinile la gât, simțindu-și zvâcnetul sângelui printre degete la fiecare bătaie de inimă, speriindu-se tot mai tare și pulsul devenind și mai rapid… apoi încetinind, și Desi știind că încetinirea era și mai rea. Și Amy, în timpul ăsta, stând deoparte, studiindu-l cu expresia vinovată și dezgustată a unui licean pus în fața unui fetus de porc care picură, la ora de biologie.

— L-a tăiat cu un cuțit de măcelar pe cinste, zicea puștiul. Tipul avea obiceiul să stea lângă ea în pat, să-i taie bucățele carnea, s-o *hrănească.*

Părea mai dezgustat de asta decât de înjunghiere.

— Și într-o bună zi cuțitul alunecă de pe farfurie, el nu observă…

— Cum de-a putut folosi cuțitul dacă era întotdeauna legată? am întrebat.

Puștiul s-a uitat la mine de parcă aș fi făcut o glumă despre maică-sa.

— Nu știu, domnule Dunne, sunt sigur că află detalii chiar acum. Important e că soția dumneavoastră e în siguranță.

Ura! Puștiul mi-a furat replica.

I-am ochit pe Rand și pe Marybeth, în încăperea unde făcuserăm prima conferință de presă, acum șase săptămâni. Stăteau lipiți unul de altul, ca de obicei, Rand pupând creștetul lui Marybeth, ea alintându-se la rându-i, și m-am simțit atât de indignat, încât mi-a venit să arunc în ei cu un capsator. *Vă adorați, voi, cretinilor, care ați creat* chestia aia *și ați lăsat-o liberă în lume.* O, ce mai exuberanță, ce monstru perfect! Și-i pedepsește cineva pentru asta? Nu, absolut nimeni n-a venit să-i ia la întrebări; n-o să aibă parte decât de o revărsare de iubire și sprijin, Amy o să le fie redată și toată lumea o s-o iubească încă și mai mult.

Nevastă-mea era și înainte o sociopată nesățioasă. Acum ce-o să devină?

Ai grijă pe unde pășești, Nick, ai mare grijă.

Rand mi-a surprins privirea și mi-a făcut semn să mă alătur lor. Mi-a strâns mâna înaintea câtorva reporteri care căpătaseră exclusivitate. Marybeth s-a ținut pe poziție: încă eram bărbatul care îi trădase fiica. A înclinat scurt din cap și a plecat de acolo.

Rand s-a aplecat spre mine, atât de aproape că-i simțeam mirosul de gumă de mestecat cu mentol.

— Ce să spun, Nick, suntem tare ușurați că s-a întors Amy. Și îți datorăm și scuze. Ditamai scuzele. O s-o lăsăm pe Amy să decidă în privința mariajului vostru, dar aș vrea să-mi cer scuze, măcar, pentru cum au decurs lucrurile. Trebuie să înțelegi…

— Înțeleg, înțeleg totul.

Până să apuce Rand să-și mai ceară un rând de scuze, au apărut Tanner și Betsy, ca desprinși din *Vogue* – pantaloni călcați, cămăși cu butoni prețioși, ceasuri lucitoare de aur și inele –, iar Tanner s-a aplecat spre urechea mea și mi-a șoptit: *Să vedem cum stăm,* apoi a dat năvală și Go înăuntru, toată numai ochi neliniștiți și întrebări: *Ce înseamnă asta*? *Ce s-a întâmplat cu Desi*? *Ți-a apărut așa, în pragul ușii*? *Ce vrea să zică asta*? *Ești bine*? *Și acum, ce-o să fie*?

Era o adunare bizară, cu ceva nelămurit: nu tocmai o reuniune, nici atmosferă de sală de așteptare la spital, un aer de sărbătoare, dar și de neliniște, ca la un joc de societate unde nimeni nu știe prea bine regulile. Cei doi reporteri îngăduiți de soții Elliott în altar continuau să mă împroaște cu întrebări: *Cât de bine te simți că s-a întors Amy*? *Te simți extraordinar în momentul ăsta*? *Cât ești de ușurat, Nick, de întoarcerea lui Amy*?

Extrem de ușurat și foarte fericit, m-am apucat să zic, gata să dau drumul unei declarații de fațadă, când ușile s-au deschis și a intrat Jacqueline Collings, cu buzele transformate într-o cicatrice îngustă, roșie și cu pudra de pe față brăzdată de lacrimi.

— Unde-i? mi-a zis. Mincinoasa nenorocită, unde-i? Mi-a omorât băiatul. *Băiatul* meu.

A început să plângă, în vreme ce reporterii făceau poze.

Cum vă simțiți la vestea că fiul dumneavoastră a fost acuzat de răpire și viol? a întrebat un reporter cu voce lemnoasă.

— Cum mă *simt*? s-a răstit ea. Chiar vorbești serios? Lumea chiar răspunde la asemenea întrebări? Fata aia scârboasă și *fără suflet* mi-a manipulat băiatul toată viața lui – *scrieți asta* – l-a manipulat, l-a mințit și în cele din urmă l-a omorât, și acum, chiar și mort, tot se folosește de el…

— Doamnă Collings, suntem părinții lui Amy, a început să zică Marybeth.

A încercat s-o atingă pe Jacqueline pe umăr, dar Jacqueline s-a smucit.

— Regret durerea pe care o simțiți.

— Dar nu și pierderea.

Jacqueline era cu un cap mai înaltă decât Marybeth, o țintuia de sus cu privirea.

— Dar *nu și pierderea,* a zis iarăși.

— Îmi pare rău… pentru tot, a zis Marybeth, și lângă ea a apărut Rand, cu un cap mai înalt decât Jacqueline.

— Ce-o să faceți cu fata voastră? a întrebat Jacqueline.

S-a întors spre agentul nostru de legătură, care a încercat să-și țină firea.

— Ce-o să faceți cu Amy? Fiindcă minte când spune că fiul meu a răpit-o. Minte. L-a omorât, l-a *asasinat* în somn, și nimeni nu pare să ia lucrul ăsta în serios.

— Totul este luat foarte, foarte în serios, doamnă, a zis pușțanul.

— O declarație scurtă, doamnă Collings? a întrebat reporterul.

— V-am declarat. *Amy Elliott Dunne mi-a ucis fiul.* Nu a fost autoapărare. L-a *asasinat.*

— Aveți dovezi în această privință?

Evident că n-avea.

Relatarea reporterului avea să documenteze extenuarea soțului (*tras la față din cauza multelor nopți petrecute în frică*) și ușurarea soților Elliott (*cei doi părinți se țin unul pe altul în brațe, așteptând ca singurul lor copil să le fie redat oficial*). O să pună în vedere incompetența poliției (*un caz eronat, plin de fundături și inițiative greșite*; *departamentul de poliție s-a încăpățânat să se concentreze asupra unui singur om*). Articolul avea s-o mănture pe Jacqueline într-o frază: *După o stânjenitoare întâlnire cu părinții Elliott, Jacqueline Collings, furioasă și plină de amărăciune, a fost condusă afară, în vreme ce susținea că fiul său ar fi nevinovat.*

Jacqueline a fost într-adevăr condusă afară din cameră, într-o altă încăpere, unde urma să i se ia declarația, după care avea să fie ținută pe dinafara unui subiect mult mai bun: Revenirea Triumfală a Uimitoarei Amy.

Când au lăsat-o pe Amy să vină la noi, s-a declanșat din nou tămbălăul. Fotografiile și lacrimile, îmbrățișările și râsul, toate pentru străinii care voiau să vadă și să afle: *Cum a fost*? *Amy, cum te simți că ai scăpat de răpitor și te-ai întors la soț*? *Nick, cum te simți că ți-ai recăpătat dintr-odată și soția, și libertatea*?

Mai mult am tăcut. Mă gândeam la propriile mele întrebări, aceleași la care cugetam de ani buni, refrenul rău prevestitor al căsniciei noastre: *La ce gândești tu, Amy*? *Cum te simți*? *Cine ești*? *Ce ne-am făcut unul altuia*? *Ce-o să ne facem acum*?

•

Era un act de grație, un gest regal din partea lui Amy să vrea să se

întoarcă acasă, în patul conjugal, cu soțul care o înșelase. Toată lumea a aprobat. Presa s-a ținut după noi de parcă eram la o nuntă princiară, iar noi am gonit pe străzile luminate și pline cu restaurante fast-food din Carthage până la McConacul nostru de pe râu. Cât e de grațioasă Amy, câtă vigoare are. Ca o prințesă din povești. Iar eu, evident, eram redus la starea de soț umil, cu spinarea plecată, care avea să facă mătănii pentru tot restul vieții. Până ce-o arestau. Dacă o arestau vreodată.

Mă îngrijora că-i dăduseră totuși drumul. Era mai mult decât îngrijorare, era un adevărat șoc. Îi văzusem în sala de ședințe, unde o interogaseră timp de *patru ore,* pentru ca apoi să-i dea drumul: doi tipi de la FBI cu păr teribil de scurt și fețe inexpresive; Gilpin, care arăta de parcă tocmai se îndopase cu friptura vieții sale, și Boney, singura cu buze strânse și cu o mică încruntătură pe frunte. Îmi aruncase o privire în treacăt, ridicase din sprânceană și se dusese.

Apoi, parcă prea repede, eu și Amy am ajuns acasă, singuri în camera de zi, cu Bleecker privindu-ne cu ochi strălucitori. După jaluzele persistau încă luminile de la camerele de filmat, scăldând încăperea într-un exotic și bizar halou portocaliu. Păream că stăm la lumina lumânărilor, romantic. Amy arăta superb. O uram. Mi-era frică de ea.

— Nu putem totuși să dormim în aceeași casă…, am început să zic.

— Vreau să stau aici cu tine, a spus și mi-a luat mâna. Vreau să fiu cu soțul meu. Vreau să-ți dau șansa să fii un soț așa cum vrei să fii. Te iert.

— Mă *ierți,* tu? Amy, de ce te-ai întors? Din cauza a ce-am zis în interviuri? În filmulețe?

— Nu asta voiai? Nu ăsta a fost scopul filmulețelor? Erau perfecte – mi-au amintit ce-am avut cândva, cât era de special.

— Am zis doar ce voiai să auzi.

— Știu – așa de bine mă cunoști! a spus Amy, radiind.

Bleecker a început să se învârtă printre picioarele ei. L-a luat în brațe și l-a mângâiat. Torcea asurzitor de tare.

— Gândește-te, Nick, că *ne știm* unul pe altul. Mai bine decât oricine din lumea asta.

Era adevărat că avusesem și eu senzația asta în luna ce trecuse; au fost perioade când nu i-am dorit răul. Mă pocnea în cele mai stranii momente – în toiul nopții, când mă duceam să mă piș, sau dimineața, când îmi pregăteam un bol de fulgi cu lapte – sesizam un grăunte de admirație și, mai mult chiar, de atașament față de nevastă-mea, în adâncul meu, înăuntrul măruntaielor. Știuse exact ce voiam să citesc în biletele acelea, mă momise către ea, îmi prevăzuse toate mișcările greșite… femeia asta mă cunoștea pe de rost. Mă știa mai bine decât oricine din lumea asta. Crezusem în tot timpul ăsta că suntem străini

și de fapt reieșise că ne știam intuitiv, în oasele, în carnea noastră.

Era cumva romantic. Într-un fel catastrofal.

— Nu putem să reluăm de unde eram, Amy.

— Nu, nu de unde eram. De unde suntem acum. Tu mă iubești și n-o să mai greșești niciodată.

— Ești nebună, ești nebună de-a binelea dacă ai impresia c-o să stau. Ai *omorât* un om, am zis.

I-am întors spatele și mi-am imaginat-o cu un cuțit în mână și strângând din buze, nemulțumită că n-o ascult. M-am întors iarăși cu fața. Da, trebuie să stai mereu cu fața la nevasta mea.

— Ca să scap de el.

— L-ai omorât pe Desi ca să ai o poveste nouă, ca să te poți întoarce și să fii iarăși Amy cea mult iubită și să nu trebuiască să-ți asumi niciodată vina pentru ce-ai făcut. Nu înțelegi, Amy, ironia? Asta n-ai suportat niciodată la mine – că nu m-am confruntat cu consecințele acțiunilor proprii, așa-i? Ai *ucis* un om, un bărbat care presupun că te-a iubit și te ajuta, și acum vrei să apar eu în locul lui și să te iubesc și să te ajut, dar… nu pot. N-o pot face. N-am de gând s-o fac.

— Nick, cred că ai obținut informații greșite, a zis. Nu mă surprinde, cu toate zvonurile astea care circulă. Dar trebuie să uităm de toate astea. Dacă e să mergem înainte. Și o să mergem. Toată America vrea asta. E povestea de care are nevoie lumea acum. Noi. Desi e răufăcătorul. Nimeni nu vrea doi răufăcători. Ei *vor* să te placă, Nick. Singurul chip în care mai poți fi iubit e să stai cu mine. E singura cale.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Amy. Te-a ajutat Desi de la bun început?

Când a auzit asta, s-a făcut foc și pară: n-avea nevoie de ajutorul unui bărbat, deși era clar că avusese nevoie.

— Sigur că nu! a izbucnit.

— Spune-mi. Ce rău poate să mai facă, spune-mi totul, fiindcă nu putem s-o ținem așa, cu istoria asta falsă. O să mă opun întruna. Știu că te-ai gândit la tot. Nu încerc să te fac să dai greș – m-am săturat să-ți tot ghicesc gândurile, nu mai am energie. Vreau doar să știu ce s-a întâmplat. Am fost aproape de condamnarea la moarte, Amy. Te-ai întors și m-ai salvat, îți mulțumesc – mă auzi? Îți *mulțumesc,* ca să nu spui mai târziu că n-am făcut-o. Îți *mulțumesc.* Dar trebuie să aflu. Știi că trebuie să aflu.

— Dă-ți jos hainele, mi-a zis.

•

Voia să se asigure că n-am vreun microfon ascuns. M-am dezbrăcat în fața ei, gol-goluț, apoi m-a cercetat, mi-a trecut o mână peste bărbie și piept, pe spate. Mi-a palpat curul și și-a băgat mâna între picioarele mele, mi-a luat în palmă testiculele și m-a tras de penisul pleoștit, l-a

ținut în mână un moment să vadă dacă se întâmplă ceva. Nu s-a întâmplat nimic.

— Ești curat, a zis.

Trebuia să fie o glumă, un joc de cuvinte, o referire la un film, ceva, o anecdotă la care să râdem. Cum n-am zis nimic, s-a dat un pas înapoi și-a spus:

— Mi-a plăcut întotdeauna să mă uit la tine gol. Mă făcea fericită.

— Nimic nu te făcea fericită. Acum pot să mă-mbrac?

— Nu, nu vreau să mă gândesc la microfoane ascunse în butoni sau vârâte prin cusături. Și mai trebuie să mergem în baie și să dăm drumul la apă. În caz că ai pus microfoane prin casă.

— Ai văzut prea multe filme, am zis.

— Ha! Nu m-aș fi așteptat să spui tocmai tu asta.

Ne-am urcat în cadă, în picioare, și am dat drumul la duș. Apa mi-a șiroit pe spatele gol și a stropit cămașa lui Amy, până ce și-a dat-o jos. Și-a scos toate hainele, un striptease triumfător, și le-a azvârlit peste cabina de duș cu același zâmbet jucăuș pe care-l avusese la prima noastră întâlnire – *sunt gata de orice*! –, apoi s-a întors spre mine și am așteptat să-și dea părul pe spate cum făcuse pe când flirta cu mine, dar părul îi era prea scurt.

— Acum suntem chit, a zis. Părea cam grosolan să rămân doar eu îmbrăcată.

— Cred că am trecut de faza manierelor elegante, Amy.

Privește-o doar în ochi, n-o atinge, n-o lăsa să te atingă.

A înaintat spre mine, mi-a pus o mână pe piept, a lăsat apa să-i curgă printre sâni. A hăpăit o picătură ce-i poposise pe buza de sus și a zâmbit. Amy nu suporta să facă duș. Nu-i plăcea să-și ude fața, nu-i plăcea scurgerea apei pe piele. Știam asta fiindcă eram însurat cu ea și-o stropisem de multe ori în joacă, la duș, încercând s-o ațâț, dar mă refuzase întotdeauna. (*Știu că pare sexy, Nick, dar nu e de fapt, doar prin filme fac oamenii asta*.) Acum pretindea exact opusul, de parcă uitase că o cunoșteam. M-am tras înapoi.

— Spune-mi tot, Amy. Dar spune-mi, în primul rând: a existat vreun copil?

•

Copilul era o minciună. Pentru mine, asta a fost cel mai dezamăgitor. Nevastă-mea în postură de criminală era înspăimântătoare, îmi făcea scârbă, dar minciuna cu copilul era aproape imposibil de suportat. Copilul era o minciună, frica de sânge era o minciună – în ultimul an soția mea fusese, în mare parte, întruchiparea minciunii.

— Cum l-ai aranjat pe Desi?

— Am găsit niște funie într-un ungher al pivniței. Am tăiat-o în patru cu un cuțit…

— Te lăsa să ai cuțit?

— Eram prieteni, cred că uiți.

Avea dreptate. Mă gândeam la povestea pe care o spusese la poliție: că Desi o ținea captivă. Uitasem. Așa de bine le brodea.

— Când nu era Desi prin preajmă, mă legam cu ele cât de strâns puteam, ca să lase urme.

Mi-a arătat dârele dezgustătoare de pe încheieturi, ca niște brățări.

— Am luat o sticlă de vin și m-am maltratat zilnic cu ea, așa că interiorul vaginului meu arăta… corect. Pentru victima unui viol. Și azi l-am lăsat să facă sex cu mine ca să am înăuntru sperma lui, și i-am pus niște somnifere în martini.

— Te lăsa cu somnifere?

A oftat: nu țineam pasul.

— A, da, erați prieteni.

— Apoi i-am…, a zis și a imitat tăierea jugularei.

— Așa ușor, ha?

— Trebuie doar să decizi s-o faci și apoi s-o faci. Disciplină. Continuitate. Ca în orice altceva. Niciodată n-ai înțeles asta.

Simțeam că dispoziția îi devine glacială. N-o apreciam suficient.

— Mai spune-mi. Mai spune-mi cum ai făcut-o.

•

După o oră apa s-a răcit și Amy a pus capăt discuției noastre.

— Trebuie să recunoști, e destul de deșteaptă treaba, a spus.

Am făcut ochii mari.

— Trebuie, adică, să admiri un pic toată chestia, a completat.

— Cât a sângerat Desi până a murit?

— E timpul să ne culcăm, a zis. Dar mai putem vorbi mâine despre asta, dacă vrei. Acum ar trebui să dormim, împreună. Cred că e important. Pentru finalitate. De fapt, pentru opusul finalității.

— Amy, în noaptea asta o să stau treaz, fiindcă nu vreau să am de-a face cu o groază de întrebări dacă n-o fac. Dar o să dorm jos, pe canapea.

Și-a lăsat capul într-o parte, studiindu-mă.

— Nick, încă pot să-ți fac lucruri foarte rele, ține minte.

— Zău? Mai rele decât până acum?

A părut surprinsă.

— O, sigur.

— Mă îndoiesc, Amy.

— Tentativă de omor, a zis.

M-am oprit.

— Ăsta mi-era planul inițial: să fiu o biată soție bolnavă, cu stări subite de rău, și apoi să iasă la iveală că toate cocteilurile pe care mi le prepara bărbățelul…

— Ca în jurnal.

— Am hotărât însă că *tentativa* nu era suficientă. Trebuia ceva mai sus de-atât. Dar nu-mi puteam scoate din cap ideea cu otrăvitul. Mi-a plăcut să te fac să evoluezi până la crimă. Să încerci mai întâi calea mai lașă. Așa că am continuat.

— Și aștepți să te cred?

— Atâta vomă, ce șocant! O soție nevinovată, speriată, e posibil să fi pus deoparte ceva din voma aia, în caz că. N-o poți învinovăți că a fost un pic paranoică, a zis Amy, cu un zâmbet satisfăcut. Întotdeauna să ai un plan de rezervă la planul de rezervă.

— Și, de fapt, te-ai otrăvit singură.

— Nick, doar nu ești șocat? M-am *omorât* singură.

— Vreau să beau ceva, am zis și-am plecat de acolo înainte să mai spună ceva.

Mi-am turnat un scotch și m-am așezat pe canapeaua din living. Dincolo de jaluzele, luminile camerelor de filmat iluminau curtea. Avea să se crape de ziuă în curând. Și aveam să descopăr că dimineața e deprimantă, că avea să vină din nou și din nou.

Tanner a răspuns de la primul apel.

— L-a omorât, am zis. L-a omorât pe Desi fiindcă… o agasa, juca jocuri de putere cu ea și și-a dat seama că-l poate omorî și că asta-i calea spre vechea ei viață, că poate da vina pe el. L-a *asasinat,* Tanner, tocmai ce mi-a zis. A *mărturisit.*

— Presupun că n-ai reușit să înregistrezi ceva? Pe telefon sau…

— Am stat în pielea goală, cu dușul curgând și mi-a povestit totul, în șoaptă.

— Nici nu vreau să știu, a zis. Sunteți oamenii cei mai duși cu capul pe care i-am cunoscut vreodată, și-s specialist în oameni duși cu capul.

— Ce se-ntâmplă cu poliția?

A oftat.

— A reușit să răspundă la toate. Povestea ei e penibilă, dar nu mai penibilă decât a noastră. Amy exploatează maxima preferată a sociopatului.

— Care-i aia?

— Cu cât mai mare e minciuna, cu atât mai mult or s-o creadă.

— Haide, Tanner, ceva trebuie să fie.

Am făcut câțiva pași spre scară, să mă asigur că Amy nu era prin preajmă. Vorbeam în șoaptă, dar orișicât. Trebuia să am grijă de-acum.

— Trebuie s-o lăsăm moartă deocamdată, Nick. Te-a făcut să dai destul de prost: jurnalul era adevărat, a zis. Chestiile din magazie sunt ale tale. Ai cumpărat lucrurile alea cu cardurile și ești prea jenat ca să admiți. Ea e doar o fetișcană bogată și trăită la adăpost, de unde să știe să falsifice carduri de credit secrete pe numele soțului? Și, pentru Dumnezeu, pornografia!

— Mi-a zis că n-a existat niciun copil, că a falsificat testul cu pipi de la Noelle Hawthorne.

— De ce n-ai spus… asta-i groasă! Ne bazăm pe Noelle Hawthorne.

— Noelle n-a știut.

Am auzit un oftat puternic la celălalt capăt. Nici nu s-a mai obosit să ceară detalii.

— Ne mai gândim, mai căutăm, a zis. Ceva o să cedeze.

— Nu pot sta în casă cu *chestia* asta. Mă amenință cu…

— Tentativa de omor… antigelul. Da, am auzit că era și asta pe undeva.

— Nu mă pot aresta pe motivul ăsta, nu? Zice că mai are niște vomă. Ca probă. Dar chiar se poate…?

— Să nu ne forțăm norocul, ce zici, Nick? Poartă-te frumos deocamdată. Nu-mi place să ți-o spun, dar ăsta-i sfatul meu juridic pentru tine, acum: poartă-te frumos.

— Să mă port frumos? Ăsta ți-e sfatul? Avocatul meu de vis îmi zice să mă port frumos. Du-te în mă-ta.

Am închis, turbat de furie.

O omor, mi-a venit în cap. *O omor, în pizda mamii ei de nenorocită*!

M-am lăsat cuprins de reveria întunecată pe care mi-o îngăduiam de câțiva ani, ori de câte ori mă umilea Amy: visam s-o izbesc cu un ciocan, să-i fac capul chisăliță până se oprea din vorbit, din aruncat cu toate cuvintele alea în mine: mediocru, plictisitor, banal, nesurprinzător, nesatisfăcător, neimpresionant. *Ne*-ceva, în principiu. În mintea mea o trăsneam cu ciocanul până ajungea ca o jucărie stricată, până ce bolborosea *a, a* și horcăia până murea. Dar tot nu era destul, așa că îi restauram integritatea și mă apucam s-o ucid iarăși: îi băgăm mâna în gât – că tot își dorise dintotdeauna intimitate – și strângeam, și strângeam, până ce pulsul…

— Nick?

Am întors capul și am văzut-o pe Amy în capul scării, în cămașă de noapte, cu capul lăsat într-o parte.

— Poartă-te frumos, Nick.

56. Amy Elliott Dunne

Noaptea reîntoarcerii

Se răsucește și, când mă vede acolo, pare speriat. Ăsta-i un lucru folositor. Fiindcă n-am de gând să-i dau drumul. Poate crede el că a mințit când a zis toate acele lucruri drăguțe ca să mă ademenească acasă. Dar știu eu. Știu că Nick nu poate minți așa. Știu că, recitând cuvintele acelea, și-a dat seama de adevăr. *Ping*! Fiindcă nu poți fi atât

de îndrăgostit cum am fost noi și asta să nu-ți pătrundă până în măduva oaselor. Felul nostru de dragoste poate să mai dea înapoi, dar așteaptă mereu să revină. E cel mai dulce cancer din lume.

Nu mă crezi? Ce zici atunci de asta? A mințit într-adevăr. N-a crezut o iotă din ce-a spus. Naiba să-l ia în cazul ăsta, a făcut o treabă prea bună, îl vreau, și-l vreau exact așa. Tipul în care s-a deghizat – femeile îl iubesc. *Eu* îl iubesc. Pe bărbatul ăsta îl vreau de soț. Pentru bărbatul ăsta am semnat. Pe bărbatul ăsta îl merit.

Așa că poate alege să mă iubească cu adevărat, ca altădată, ori o să-l fac să cadă în genunchi, o să-l fac să devină bărbatul cu care m-am măritat. M-am săturat de mizeriile lui.

— Poartă-te frumos, zic.

Arată ca un copil, un copil furios. Strânge pumnii.

— Nu, Amy.

— Pot să te distrug, Nick.

— Deja ai făcut-o.

Văd cum furia urcă în el ca un vârtej.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai vrea să fii cu mine? Sunt plicticos, mediocru, neinteresant, previzibil. Nu mă ridic la nivelul tău. Ți-ai petrecut ultimii ani spunându-mi asta.

— Doar fiindcă ai încetat să mai *încerci,* zic. Erai perfect cu mine. Eram amândoi perfecți la început, apoi ai încetat să mai încerci. De ce-ai făcut asta?

— Nu te-am mai iubit.

— *De ce*?

— Tu nu m-ai mai iubit. Suntem ca un nenorocit de inel Möbius, Amy. N-am fost noi înșine când ne-am îndrăgostit, iar când am devenit noi înșine – surpriză! – eram otravă unul pentru celălalt. Ne completăm în felul cel mai urât și mai dezgustător cu putință. Nu mă iubești pe *mine* cu adevărat. Nici măcar nu mă placi. Cere divorțul. Cere divorțul și hai să încercăm să fim fericiți.

— N-o să divorțez, Nick, nici vorbă. Și jur că, dacă încerci să pleci, o să-mi dedic întreaga viață ca să o fac pe a ta cât de oribilă o să pot. Și știi că pot să ți-o fac groaznică.

Începe să se plimbe încoace și-ncolo ca un urs în cușcă.

— Gândește-te numai, Amy, cât rău ne facem: cele mai solicitante două ființe umane de pe lume blocate una cu cealaltă. Divorțez eu, dacă nu divorțezi tu.

— Chiar așa?

— Da, divorțez. Dar ar trebui să faci tu cerere. Știu deja ce gândești, Amy. Te gândești că n-o să iasă o poveste bună: Uimitoarea Amy își ucide răpitorul-violator nebun și revine la… un divorț plicticos. Te gândești că nu-i niciun triumf.

Nu e niciun triumf.

— Dar gândește-te așa: povestea ta nu e a unei supraviețuitoare plângăcioase de modă veche. Film de televiziune, de prin 1992. Nu, tu ești o femeie puternică, vibrantă, independentă. Ți-ai omorât răpitorul și apoi ai continuat curățenia: ai scăpat și de fustangiul idiot de bărbatu-tău. Femeile or să te *aclame*. Nu ești o fetiță speriată. Ești o femeie dură, genul *nu-iau-prizonieri*. Gândește-te. Știi că am dreptate: era iertării s-a sfârșit. E de domeniul trecutului. Gândește-te câte femei – soții de politicieni, actrițe – toate femeile înșelate vreodată, în zilele noastre nu mai suportă. Nu mai sunt timpurile în care *rămâneai cu omul tău,* acuma sunt cele în care *divorțezi de mizerabil*.

Simt venind dinspre el o vibrație de ură, simt că încă încearcă să scape din hamurile mariajului nostru, deși i-am spus – deja de trei ori – că nu poate. Încă mai crede că are putere.

— Și dacă eu nu cer divorțul, o să-l ceri tu?

— Nu vreau să fiu căsătorit cu o femeie ca tine. Vreau să fiu căsătorit cu cineva normal.

Rahat cu ochi.

— Așa deci. Vrei să revii la *sinele* tău prăpădit, de ratat? Vrei să *faci pași*? Nu. N-apuci tu să fii americanul plictisitor tipic, combinat cu tipa plictisitoare de vizavi. Ai mai încercat, ții minte, dragule? Chiar dacă ai vrea, tot n-ai putea. Ai fi cunoscut drept ticălosul afemeiat care și-a lăsat soția răpită și violată. Crezi că vreo femeie *ca lumea* s-ar atinge de tine? N-ai avea parte decât de…

— Psihopate? Scârbe psihopate? zice și arată spre mine cu degetul, împungând aerul.

— Nu-mi spune așa.

— Scârbă psihopată?

I-ar fi prea ușor să mă concedieze în felul ăsta. Ce i-ar mai plăcea să-mi închidă gura așa de ușor.

— Tot ce fac, fac cu un motiv, Nick. Tot ce fac necesită planificare, precizie și disciplină.

— Ești o scârbă meschină, egoistă, manipulatoare și disciplinată…

— Tu ești bărbat, îi zic. Ești un bărbat mediocru, leneș, plictisitor, laș și care se *teme de femei*. Fără mine asta ai fi fost, până la saturație. Dar te-am modelat. Ai fost la potențialul *maxim* cu mine. Și o știi. Singura dată din viață când te-ai *plăcut* pe tine însuți a fost când *te-ai prefăcut că ești* cineva pe care-l plăceam *eu*. Fără mine ești taică-tău și atât.

Înaintează spre mine.

— Taci, Amy.

— Nick, știi că am dreptate: chiar dacă ți-ai găsi o fată de treabă, normală, la *mine* te-ai gândi zi de zi. Spune-mi că nu-i așa.

— Nu-i așa.

— Cât de rapid ai uitat de micuța Andie cea Abilă când ai crezut că

te iubesc iar?

Zic asta cu o voce răutăcioasă, *bietul copilaș.* Ba îmi și răsfrâng buza de jos.

— Un bilet de dragoste, scumpule? A ajuns un bilet? Două? Două bilețele în care mă juram că *te iubesc* și că te vreau *înapoi,* că ești, până la urmă, *nemaipomenit* – ți-a fost suficient atâta? Ești AMUZANT, ești CALD, ești INTELIGENT. Ești vai de capul tău. Crezi că o să mai poți fi vreodată normal? O să dai peste o fată de treabă și o să te gândești tot la mine și-o să fii teribil de dezamăgit, prins în viața ta mediocră, normală, cu femeia ta normală și doi copii fără nimic ieșit din comun. O să te gândești la mine, o să te uiți la nevastă-ta și-o să-ți spui: *Vacă proastă.*

— Tacă-ți gura, Amy, serios îți spun.

— Exact ca taică-tău. Suntem toate cățele până la urmă, nu, Nick? Proaste, psihopate.

Mă apucă de braț și mă zgâlțâie cu putere.

— Eu sunt cățeaua care te face mai bun, Nick.

Nu mai zice nimic, își folosește toată energia ca să-și țină mâinile pe lângă corp.

— Eu sunt *scârba* care te-a făcut bărbat.

Apoi mâinile lui îmi cuprind gâtul.

57. Nick Dunne

Noaptea reîntoarcerii

Pulsul îi zvâcnea, în sfârșit, sub degetele mele, cum îmi imaginasem. Am apăsat mai tare și-am culcat-o la pământ. A început să horcăie întretăiat și mi-a zgâriat încheieturile. Am ajuns îngenuncheați amândoi, ca într-o rugăciune față în față, preț de zece secunde.

Cățea ticăloasă și nebună.

De pe obraz mi s-a prelins o lacrimă și a căzut pe podea.

Cățea nebună și ucigașă, spurcăciune care te joci cu mințile altora.

Ochii strălucitori ai lui Amy mă priveau fără să clipească. Apoi un gând dintre cele mai ciudate s-a ițit șovăitor din străfundurile minții, după care m-a orbit cu totul: *Dacă o omor pe Amy, cine o să fiu*?

Am văzut o geană lucitoare de lumină albă. I-am dat drumul nevesti-mii de parcă ar fi fost un fier încins.

A rămas pe jos, gâfâind, tușind. Când și-a revenit, a început să respire precipitat, inegal, cu un chițăit straniu, aproape erotic la fiecare răsuflare.

Cine-o să fiu atunci? Întrebarea nu era retorică. Nu era o întrebare la care răspunsul să fie piosul: *Un criminal, Nick. La fel de rău ca Amy. O*

să fii ce-a crezut toată lumea că ești. Nu. Întrebarea mă speria până în străfunduri, și literal, însemna: Cine aș fi eu dacă n-aș avea-o pe Amy la care să reacționez? Fiindcă avea dreptate: fusesem, ca bărbat, în cea mai bună formă cât o iubisem – și după aceea, iarăși, când o uram. O știam pe Amy de doar șapte ani, dar nu mă puteam întoarce la o viață fără ea. Avea dreptate: nu puteam să revin la o viață oarecare. Am știut-o înainte să scoată o vorbă. Îmi imaginasem deja cum ar fi fost cu o femeie obișnuită – o fată dulce, normală din vecini – și m-am închipuit spunându-i acestei femei normale povestea lui Amy, până unde putuse să meargă – cum mă pedepsise și se întorsese la mine. Parcă o și auzeam pe fata dulce și mediocră zicând ceva neinteresant, de genul *Oo, nuu, Doamne ferește,* și știam deja că o parte din mine s-ar fi uitat la ea și și-ar fi zis: *Tu n-ai omorât pentru mine. Nu mi-ai înscenat nimic. N-ai ști cum să te apuci de ce-a făcut Amy. Nu ți-ar putea păsa atât de mult.* Băiatul mamei cel răsfățat din mine n-ar putea să-și afle liniștea cu femeia asta normală, și nu peste mult nici n-ar mai fi normală, ar deveni substandard, apoi vocea tatei – *vacă proastă* – s-ar face auzită și ar prelua controlul.

Amy avea dreptate întrutotul.

Deci poate că nu exista final fericit pentru mine.

Amy era toxică și totuși nu-mi puteam imagina o lume din care să lipsească cu totul. Cine aș fi fost dacă Amy ar fi dispărut, pur și simplu? Nu mai existau opțiuni care să mă intereseze. Dar trebuia s-o îngenunchez. Amy la închisoare, sfârșitul ăsta i s-ar fi potrivit. Băgată la cutie, unde nu-mi putea face nimic, dar unde o puteam vizita când și când. Sau cel puțin să mi-o imaginez. Să-mi las acolo, pe undeva, amprenta.

Trebuia să fiu eu cel care-o împingea acolo. Era responsabilitatea mea. Așa cum Amy își asuma meritul de a mă fi făcut un bărbat mai bun, trebuia și eu să-mi asum vina de a fi stârnit nebunia ce zăcea în Amy. Erau un milion de bărbați care ar fi iubit-o, prețuit-o și ascultat-o pe Amy, socotindu-se norocoși pentru asta. Bărbați adevărați, siguri pe ei, care n-ar fi trebuit s-o determine să pretindă a fi altceva decât personalitatea ei perfectă, rigidă, solicitantă, inteligentă, creativă, fascinantă, rapace și megalomană.

Bărbați capabili să stea sub papuc.

Bărbați capabili s-o păstreze întreagă la minte.

Povestea lui Amy ar fi putut să se deruleze într-un milion de alte feluri, dar mă întâlnise pe mine și ieșise rău. Era deci răspunderea mea s-o opresc.

S-o bag într-una dintre cutiile ei.

58. Amy Elliott Dunne

Cinci zile de la reîntoarcere

Știu, acum sunt sigură, că e cazul să fiu mai atentă cu Nick. Nu-i așa de domesticit ca altădată. Are ceva electric în el, a fost apăsat un întrerupător. Îmi place. Ar trebui să-mi iau precauții.

Îmi mai trebuie încă o precauție spectaculoasă.

O să dureze un pic să pun în practică precauția asta. Dar am mai planificat eu și altădată. Putem, între timp, să lucrăm la reconstrucție. Să începem cu fațada. O să avem o căsnicie fericită și de-ar fi ca asta să-l ucidă.

— O să trebuiască să încerci să mă iubești din nou, i-am zis în dimineața de după ce aproape m-a omorât.

Se întâmpla să fie a treizeci și cincea aniversare a zilei de naștere a lui Nick, dar n-a adus vorba despre asta. I-au ajuns darurile mele.

— Te iert pentru azi-noapte, am zis. Eram amândoi foarte stresați. Dar acum o să trebuiască să încerci din nou.

— Știu.

— Lucrurile or să fie altfel.

— Știu.

Nu prea știe el, dar o să afle.

Părinții mei au trecut zilnic pe aici. Rand, Marybeth și Nick mă răsfață. Perne. Toată lumea îmi oferă perne: suntem prinși cu toții de o psihoză comună, cum că violul și pierderea sarcinii mele m-au lăsat pe vecie sensibilă și fragilă. Am ajuns un caz permanent de „oase de sticlă” – dacă nu mă ții ușurel în palmă, o să mă sparg.

Îmi sprijin deci picioarele pe infamul divan și pășesc delicat pe dușumeaua bucătăriei, unde am sângerat. Trebuie să avem mare grijă de mine.

Și totuși, mă simt bizar de încordată să-l văd pe Nick cu altcineva decât mine. Pare în orice moment gata să izbucnească – de parcă plămânii ar sta să-i plesnească de vorbe despre mine, vorbe grele.

Am nevoie de Nick, îmi dau seama. Am nevoie de el ca să-mi susțină povestea. Să se oprească din acuzații și negări și să recunoască: cardurile de credit, cumpărăturile din magazine, creșterea sumei din asigurare. Altfel o să duc după mine, mereu, un iz de incertitudine. Am doar câteva puncte slabe, și punctele astea sunt oameni. Poliția, FBI-ul, toți îmi verifică povestea. Boney, știu asta, s-ar bucura mult să mă aresteze. Dar au dat-o în bară așa de rău înainte – par niște neghiobi de toată frumusețea –, că nu se pot atinge de mine fără probe. Îl au pe Nick, care se jură că n-a făcut chestiile pe care eu mă jur că le-a făcut, și asta nu-i cine știe ce, dar e totuși mai mult decât aș

vrea.

M-am pregătit chiar și pentru eventualitatea ca amicii din Ozarks, Jeff și Greta, să-și facă apariția, amușinând după recunoaștere publică sau bani. Am spus deja poliției: Desi nu s-a dus direct acasă cu mine. M-a ținut legată la ochi și cu căluș, drogată, vreo câteva zile – *cred* că au fost câteva zile – într-o cameră, posibil una de motel? Ori un apartament? Nu știu sigur, lucrurile se învălmășesc. Am fost tare speriată, știi, și au mai fost și somniferele. Dacă Jeff și Greta își arată fețele ascuțite de nemernici și-i conving cumva pe polițiști să ia probe de la Hide-A-Way, și dacă sunt găsite amprente sau fire de păr de-ale mele, asta rezolvă, simplu, o parte din puzzle. Restul sunt minciuni de-ale lor.

Nick este, așadar, singura chestiune incertă, și în curând o să-l atrag iarăși de partea mea. Am fost iscusită, alte probe n-am lăsat. Poliția poate să nu mă creadă în întregime, dar n-or să facă nimic. Știu din tonul plângăcios al lui Boney – o să trăiască într-o exasperare continuă de-acum înainte și, cu cât devine mai frustrată, cu atât lumea o s-o bage mai puțin în seamă. Are deja privirea aia furișată de justițiară dementă, bolnavă de teoria conspirației. Ar putea, la fel de bine, să-și înfășoare capul în pungi.

•

Da, ancheta s-a împotmolit. Dar, pentru Uimitoarea Amy, lucrurile nu stau defel așa. Editorul părinților mei i-a rugat fierbinte pe ai mei să mai scoată o carte din seria *Uimitoarea Amy,* și au căzut la înțelegere pentru o sumă frumușică. Încă o dată se folosesc de psihicul meu ca să scoată bani pentru ei înșiși. Au plecat de dimineață din Carthage. Au zis că-i important pentru mine și Nick (așa e corect gramatical) să avem parte de ceva timp împreună, ca să ne tămăduim. Dar știu adevărul. Vor să se apuce de lucru. Îmi zic că „încearcă să găsească tonul potrivit". Tonul pe care să zică: *Fata noastră a fost răpită și violată în mod repetat de un monstru pe care a trebuit să-l înjunghie în gât… dar nici într-un caz nu vrem să facem bani din asta.*

Nu-mi pasă de renașterea jalnicului lor imperiu, fiindcă în fiecare zi primesc telefoane care mă invită să-mi spun *singură* povestea. Povestea mea: a mea, a mea, a mea. Trebuie doar să aleg cea mai bună ofertă și să mă apuc de scris. Și să-l conving pe Nick, ca să ne punem de acord în privința finalului. Unul fericit.

Știu că Nick nu-i încă îndrăgostit de mine, dar o să fie. Am încredere. Pofta vine mâncând, nu așa e proverbul? Deocamdată se poartă ca Nick cel de pe vremuri, iar eu, ca Amy de altădată. Din vremurile când eram fericiți. Când nu ne cunoșteam așa de bine unul pe celălalt. Ieri am stat pe veranda din spate și-am privit soarele cum se ridică deasupra râului, într-o dimineață de august ciudat de rece și, când m-am întors, l-am văzut pe Nick studiindu-mă pe geamul de la

bucătărie, și a ridicat o ceașcă de cafea, în semn de *Vrei și tu*? Am dat din cap că da și a și venit lângă mine, în aerul mirosind a iarbă, și ne-am băut cafeaua amândoi, privind apele râului. A părut normal și bine.

Încă nu doarme cu mine. Se culcă la parter, în camera de oaspeți, cu ușa încuiată. Dar o să-l prind eu într-o zi cu garda jos, o să-și piardă energia să se opună și o să-l fac să vină cu mine în pat. În mijlocul nopții o să mă întorc cu fața și-o să mă lipesc de el. O să mă lipesc ca o plantă agățătoare până ce-o să-l invadez cu totul și-o să-l fac al meu.

59. Nick Dunne

Treizeci de zile de la reîntoarcere

Amy crede că deține controlul, dar greșește profund. Sau: o să greșească profund.

Lucrăm împreună, eu, Boney și Go. Poliția, FBI-ul și ceilalți nu mai par așa de interesați. Dar ieri, ca din senin, a sunat Boney. Nu s-a prezentat când am ridicat telefonul, ci a început ca o veche prietenă: *Te scot la o cafea*? Am luat-o pe Go și ne-am întâlnit cu Boney la Pancake House. Era în separeu deja când am intrat, s-a ridicat și-a scos la iveală un zâmbet cumva pierit. O făcuseră harcea-parcea în presă. Ne-am adunat cumva stânjeniți, pregătiți parcă să ne îmbrățișăm sau să ne strângem mâinile. Boney a decis să salute cu o înclinare a capului.

Ce mi-a zis, după ce ni s-a adus mâncarea:

— Am o fată, de treisprezece ani. Mia. De la Mia Hamm[19]. S-a născut în ziua când am câștigat Cupa Mondială. Așa-i cu fiică-mea.

Am ridicat din sprâncene: *Foarte interesant, mai spune-mi.*

— Ai întrebat într-o zi și n-am… a fost nepoliticos. Am fost sigură că ești nevinovat și, după aceea… totul indica faptul că nu ești, așa că eram furioasă. Că m-am putut păcăli în felul ăsta. Așa că n-am vrut să rostesc nici numele fetei mele în preajma ta.

Ne-a turnat cafea din termos.

— Mia este, deci, a zis.

— Păi… mersi.

— Nu… adică… rahat.

A suflat în sus, tare, mișcându-și cu răsuflarea o șuviță de păr.

— Vreau să zic: știu că Amy te-a aranjat. Știu că l-a ucis pe Desi Collings. *Știu.* Doar că nu pot dovedi.

— Ce fac ceilalți în timp ce tu lucrezi la caz? a întrebat Go.

— Nu mai e niciun caz. S-au apucat de altele. Gilpin nu mai are nicio treabă. Într-o seară, am primit vorbă de sus: *oprește* chestia. Oprește-o. Părem niște țărani dobitoci în presa națională. Nu pot face nimic dacă nu obțin ceva de la tine, Nick. Ai *ceva*?

Am dat din umeri.

— Am ce ai și tu. Mi-a mărturisit, dar…

— A *mărturisit*? a zis. Păi, îți punem microfon, Nick.

— N-o să meargă. N-o să meargă. Se gândește la toate. Știe, vreau să zic, pe de rost procedurile poliției. Studiază, Rhonda.

Și-a turnat peste vafe un sirop albastru-electric. Am înfipt dinții furculiței în gălbenușul holbat al oului și am răsucit, stricându-i simetria solară.

— Mă apucă dracii când îmi spui Rhonda.

— Studiază, doamnă detectiv Boney.

A pufnit iarăși, mișcându-și șuvițele împletite, apoi a luat o gură de clătită.

— Oricum, n-aș putea face rost de un microfon în faza asta.

— Haideți, oameni buni, trebuie să fie ceva, a izbucnit Go. Nick, la ce dracu' mai stai în casa aia dacă nu obții nimic?

— Durează, Go. Trebuie s-o fac să aibă iar încredere în mine. Dacă începe să-mi zică lucruri și nu suntem goi-pușcă…

Boney s-a frecat la ochi și i s-a adresat lui Go:

— Oare ar trebui să mai întreb?

— Stau întotdeauna la discuții dezbrăcați, în cadă, cu apa curgând, a zis Go. N-ai putea să pui ceva prin duș, undeva?

— Pe lângă faza cu dușul, îmi și șoptește în ureche, am zis.

— Chiar studiază, a spus Boney. Am analizat mașina cu care s-a întors, Jaguarul lui Desi. Am pus să se verifice portbagajul, unde jură că a băgat-o Desi când a răpit-o. Mă gândeam că n-o să fie nimic acolo – și că o prindem cu minciuna. Dar s-a băgat în portbagaj, Nick. Câinii i-au prins mirosul. Și am găsit trei fire lungi de păr blond. *Lungi.* Ale ei, de dinainte să și-l taie. Cum de-a făcut asta…

— Prevedere. Sunt sigur că a avut o grămadă, în caz că trebuia să le lase pe undeva ca să mă condamne pe mine.

— Doamne sfinte, îți dai seama cum ar fi să-ți fie mamă? N-ai putea s-o duci de nas în veci. Ar fi mereu cu trei pași înaintea ta.

— Boney, îți dai seama cum e s-o ai ca soție?

— O să cedeze, a zis. La un moment dat o să cedeze.

— Ba nu, am spus. N-aș putea să depun mărturie împotriva ei?

— N-ai credibilitate, a răspuns Boney. Singura ta credibilitate vine de la Amy. Ea singură te-a reabilitat. Și tot singură poate să te desființeze. Dacă apare cu povestea cu antigelul…

— Trebuie să găsesc voma, am zis. Dacă aș scăpa de vomă și i-aș mai da în vileag și alte minciuni…

— Ar trebui să răsfoim jurnalul. Pe o perioadă de șapte ani? Trebuie să fie discrepanțe.

— I-am rugat pe Rand și Marybeth să-l parcurgă, să vadă dacă li se pare ceva nelalocul lui, a zis Boney. Îți dai seama cum a mers. Am crezut că Marybeth o să-mi scoată ochii cu unghiile.

— Și Jacqueline Collings, Tommy O'Hara sau Hilary Handy? a zis Go. O știu cu toții pe adevărata Amy. Trebuie să fie ceva acolo.

Boney a scuturat din cap.

— Crede-mă, nu-i destul. Sunt cu toții mai puțin credibili decât Amy. E, pur și simplu, opinia publică, dar în momentul de față, la asta se uită departamentul: la opinia publică.

Avea dreptate. Jacqueline Collings apăruse pe la câteva emisiuni tv, insistând că fiul ei era nevinovat. Pornise mereu cu calm, dar iubirea de mamă funcționa în defavoarea ei: căpătase iute o imagine de femeie îndurerată, disperată să-și scuze fiul și, cu cât o compătimeau mai mult prezentatorii, cu atât se rățoia și se răstea mai tare, devenind tot mai puțin simpatizată. Scăpaseră repede de ea. Și Tommy și Hilary mă sunaseră, furioși că Amy rămăsese nepedepsită, dar nimeni nu voia să știe de doi *foști* cam țăcăniți. *Răbdare,* le-am spus, lucrăm la asta. Hilary, Tommy, Jacqueline, Boney, Go și cu mine aveam să găsim momentul. Mi-am spus că am încredere în asta.

— Dar măcar Andie? am întrebat. S-o punem să declare că peste tot unde a ascuns Amy câte un indiciu am făcut, ăă, sex cu ea? Andie e credibilă, lumea o iubește.

Andie revenise la sinele său voios după întoarcerea lui Amy. Știu asta doar din pozele de prin tabloide. Știu, de acolo, că se vedea cu un tip de vârsta ei, un tip simpatic, pletos, cu căști atârnându-i mereu din urechi. Arătau drăguț împreună, tineri și sănătoși. Presa îi adora. Titlul cel mai bun: *Iubirea a găsit-o pe Andie Hardy,* o referire glumeață la un film cu Mickey Rooney din 1938, pe care doar vreo douăzeci de oameni or s-o priceapă. I-am trimis un mesaj: *Îmi pare rău. Pentru tot.* N-am primit răspuns. Foarte bine pentru ea. Și o zic sincer.

— Coincidență, a ridicat din umeri Boney. Una cam aiurită, dar… nu destul ca să avansăm. Nu în atmosfera asta. Trebuie s-o faci pe nevastă-ta să-ți zică ceva folositor, Nick. Ești singura șansă.

Go a trântit ceașca de cafea.

— Nu pot să cred că avem discuția asta, a zis. Nick, nu vreau să te mai văd în casa aia. Nu ești polițist sub acoperire, să știi. Nu-i treaba ta. Trăiești cu o criminală. Pleacă naibii. Scuze, dar cine dă doi bani că l-a omorât pe Desi? Nu vreau să te omoare pe *tine.* Păi, într-o bună zi, o să-i arzi brânza pe grătar și, niciuna, nici două, o să primesc un telefon și-o să aflu că ai căzut de pe acoperiș sau alte rahaturi din astea. *Pleacă.*

— Nu pot. Nu încă. Nu m-ar lăsa. Îi place prea mult jocul.

— Atunci nu-l mai juca.

•

Nu pot, am ajuns prea bun. O să mă țin aproape de ea până ce-o să pot s-o dobor. Am rămas singurul care poate. Într-o bună zi, o să-i scape ceva ce pot folosi. Acum o săptămână m-am mutat în dormitorul comun. Nu facem sex, abia dacă ne atingem, dar suntem soț și soție în patul conjugal, ceea ce, deocamdată, o mulțumește pe Amy. Îi mângâi părul. Iau câte o șuviță între degetul mare și arătător, trec peste ea până la capăt și trag, ca și cum aș suna un clopoțel, și ne place amândurora. Lucru care e o problemă.

Ne prefacem că suntem îndrăgostiți, facem lucruri care ne plac când suntem îndrăgostiți și uneori pare chiar un fel de iubire, fiindcă ne sincronizăm așa de bine în toată mascarada. Revigorăm vechile romantisme. Când uit – se mai întâmplă uneori, pentru scurt timp, să uit cine e soția mea – chiar îmi place să petrec timp cu ea. Ori, mai degrabă, cu *ea* așa cum se pretinde a fi. Dar ideea este că soția mea e o ucigașă cu care uneori e distractiv să-ți petreci vremea. Pot să-ți dau un exemplu? Într-o seară am adus homari, ca în vremurile bune, și s-a prefăcut că mă urmărește cu ei prin casă, eu m-am prefăcut că mă ascund, apoi amândoi, *în același timp*, am făcut o glumă cu *Annie Hall,* și a fost perfectă, cum ar fi trebuit, atât de perfectă, că a trebuit să ies un moment din cameră. Îmi simțeam inima bubuind în timpane. A trebuit să-mi repet mantra: *Amy a ucis un om și o să te ucidă și pe tine dacă nu ești foarte, foarte atent.* Soția mea, frumoasa și amuzanta criminală, o să-mi facă rău dacă o nemulțumesc. Nu-mi găsesc starea în propria casă: fac un sendviș, stau în bucătărie în miezul zilei, lingând untul de arahide de pe cuțit și, când întorc capul, dau peste Amy, în aceeași încăpere cu mine – pașii ăia mici de pisică – și mă cutremur. Eu, Nick Dunne, bărbatul care obișnuia să uite atâtea detalii mărunte, a ajuns acum un tip care-și rulează conversații în minte ca să fie sigur că n-a jignit, că nu i-a rănit cu nimic sentimentele. Scriu totul despre cum și-a petrecut ziua, despre ce i-a plăcut și displăcut, în caz că mă întreabă. Sunt un soț nemaipomenit, pentru că mi-e tare frică să nu mă omoare.

N-am stat de vorbă despre paranoia mea, fiindcă ne prefacem că ne iubim și eu mă prefac că nu mă tem de ea. Dar mai face în treacăt mențiuni: *Știi, Nick, poți să dormi cu mine în pat, adică să dormi de-a binelea. O să fie în regulă, promit. Ce s-a întâmplat cu Desi a fost un incident izolat. Închide ochii și dormi.*

Dar știu că n-o să mai dorm niciodată. Nu pot închide ochii când sunt lângă ea. E ca și cum aș dormi cu un păianjen.

60. Amy Elliott Dunne

Opt săptămâni după reîntoarcere

Nu m-a arestat nimeni. Poliția n-a mai pus întrebări. Mă simt în siguranță. Și cât de curând o să fiu și mai în siguranță.

Uite ce bine mă simt: ieri am coborât la micul dejun, și borcanul cu voma mea era pe tăblia din bucătărie, gol. Nick – căutătorul – a scăpat de micuța mea asigurare. I-am făcut cu ochiul și am aruncat borcanul.

Nu prea mai contează.

Se întâmplă lucruri bune.

Am un contract pentru carte: controlez oficial povestea noastră. Pare minunat de simbolică. Nu așa e, până la urmă, orice căsnicie? Doar un joc îndelungat de-a el-a-zis și ea-a-zis? Ei bine, *ea* o să zică și lumea o să asculte, iar Nick o să trebuiască să zâmbească și să încuviințeze. O să-l descriu cum ar vrea el să fie: romantic, grijuliu și extrem de plin de căință – în ceea ce privește cardurile, cumpărăturile și magazia. Dacă nu-l pot face s-o spună cu voce tare, o s-o spună în cartea mea. Apoi o să meargă cu mine în turneu și-o să zâmbească necontenit.

Îmi numesc cartea, simplu, *Uimitor*. Care provoacă uluire sau surpriză; de necrezut. Asta cam rezumă povestea, cred.

61. Nick Dunne

Nouă săptămâni după reîntoarcere

Am găsit voma. O ascunsese în fundul congelatorului, într-un borcan, pus într-o cutie cu varză de Bruxelles. Cutia era plină de gheață, stătea acolo de luni bune. Știu că a făcut o glumiță cu ea însăși: *Nick nu mănâncă legume, Nick nu face curat niciodată în frigider, Nick n-o să se gândească să se uite aici.*

Dar Nick s-a uitat.

Nick, se pare, știe să curețe frigiderul, ba chiar să și dezghețe știe Nick: am aruncat la budă mizeria și am lăsat borcanul la vedere, ca să știe.

L-a aruncat la gunoi, fără să zică o vorbă.

Ceva nu-i în regulă. Nu știu ce, dar ceva nu merge bine deloc.

•

Am început să am senzația că viața mea e ca un epilog. Tanner a preluat un caz nou: un cântăreț din Nashville a descoperit că nevasta

îl înșela, iar a doua zi cadavrul ei a fost descoperit într-o pubelă de pe lângă casa lor și alături de ea un ciocan cu amprentele lui. Tanner mă folosește pe mine ca apărare. *Știu că arată rău, dar și pentru Nick Dunne a arătat rău, și știți cum a ieșit până la urmă.* Aproape că-l simt cum îmi face cu ochiul prin obiectivul camerei. Mai trimite când și când câte un mesaj: *Totul bine*? Sau: *Ceva nou*?

Nu, nimic.

Eu, Boney și cu Go ne adunăm în secret la Pancake House, unde cernem nisipul murdar al poveștii lui Amy, încercând să găsim ceva de folos. Am citit jurnalul cruciș și curmeziș, într-o elaborată vânătoare de anacronisme. Nu ne-au ieșit decât fleacuri fără speranță, de genul „Face un comentariu aici despre Darfur, se vorbea în 2006 despre asta?" (Da, am găsit un filmuleț cu George Clooney discutând despre asta.) Ori cea pe care-am comis-o eu: „Amy face o glumă, într-o notație însemnată *iulie 2008,* despre omorârea unui vagabond, dar am senzația că glumele cu omorât vagabonzi n-au fost la modă până prin 2009". La care Boney a replicat: „Dă-mi și mie siropul, dubiosule".

Oamenii, treptat, și-au văzut de-ale lor. Boney a rămas. Go a rămas.

•

Apoi s-a întâmplat ceva. În cele din urmă, a murit tatăl meu. Noaptea, în somn. O femeie i-a vârât cu lingura în gură ultima cină, o femeie i-a potrivit pernele pentru ultimul somn, o femeie l-a spălat după ce-a murit și tot o femeie m-a sunat să mă anunțe.

— A fost un om bun, a spus cu voce inexpresivă, dar cu o notă de empatie obligatorie.

— Nu, n-a fost, am replicat eu, și a hohotit de parcă nu mai râsese de-o lună.

Mă gândisem că aveam să mă simt mai bine odată ce omul ăsta dispărea de pe fața pământului, dar simt, de fapt, că mi s-a deschis un gol uriaș, înfiorător, în piept. Mi-am petrecut viața comparându-mă cu tatăl meu, și acum nu mai era, mai rămânea doar Amy cu care să mă confrunt. După slujba funerară mică, prăfuită și singuratică, n-am plecat acasă cu Go, ci cu Amy, strângând-o la piept. Așa-i, m-am dus acasă cu soția mea.

Trebuie să scap de-aici, m-am gândit. *Trebuie să rezolv o dată pentru totdeauna cu Amy.* Să dau foc la tot, ca să nu mai fie cale de întoarcere.

Ce-aș fi fără tine?

Trebuia să aflu asta. Trebuia să-mi spun propria poveste. Totul devenise foarte clar.

•

În dimineața următoare, în vreme ce Amy, în studioul ei, se apucase de țăcănit la taste, spunând lumii povestea ei *Uimitoare,* m-am dus la etaj cu laptopul și am început să mă holbez la licărirea ecranului alb și gol.

Am început pagina de deschidere a propriei mele cărți.

Sunt un laș fără coloană vertebrală, un bărbat care înșală și mai sunt eroul acestei povești. Fiindcă femeia pe care am înșelat-o – soția mea, Amy Elliott Dunne – e o sociopată și o ucigașă.

Da. Aș citi așa ceva.

62. Amy Elliott Dunne

Zece săptămâni de la reîntoarcere

Nick încă se preface. Ne prefacem amândoi că suntem fericiți, fără griji și îndrăgostiți. Dar îl aud cum bate la tastele computerului, târziu în noapte. Scrie. Își scrie versiunea lui, știu asta. *Știu,* îmi dau seama din curgerea febrilă a cuvintelor, din țăcănitul și clămpănitul tastelor, parc-ar fi un milion de insecte. Încerc să intru pe laptop când doarme (deși doarme acum ca mine, foindu-se neliniștit, iar eu dorm ca el). Dar și-a învățat lecția, că nu mai e Nick cel mult iubit, apărat de rele – nu-și mai folosește data nașterii, data nașterii maică-sii sau data nașterii lui Bleecker ca parolă. Nu pot intra.

Dar îl aud cum scrie, rapid și fără oprire, mi-l imaginez gheboșat peste laptop, cu umerii înălțați și limba prinsă între dinți, și știu că am avut dreptate să mă protejez. Să-mi iau precauții.

Fiindcă nu scrie o poveste de dragoste.

63. Nick Dunne

Douăzeci de săptămâni de la reîntoarcere

Nu m-am mutat. Am vrut să fie o surpriză pentru nevastă-mea, care nu e niciodată surprinsă. Am vrut să-i dau manuscrisul chiar când ieșeam pe ușă ca să închei o afacere editorială. Să simtă și ea atingerea groazei știind că lumea o să-ți arunce în cap lăturile și că nu poți face nimic în privința asta. Nu, s-ar putea să n-ajungă niciodată la închisoare, o să fie mereu cuvântul meu contra cuvântului ei, dar am un caz convingător. Cu rezonanță, dacă nu legală, măcar emoțională.

Așa că n-au decât să se împartă în tabere. Tabăra lui Nick, Tabăra lui Amy. Să facem jocul și mai joc: să vindem și ceva tricouri, ce mama mă-sii!

•

Când m-am dus să-i spun lui Amy că nu mai fac parte din povestea ei, am simțit cum mi se înmoaie picioarele. I-am arătat manuscrisul, am scos în evidență titlul scris mare: *Scârbă psihopată.* O mică glumiță între noi. Că doar ne plac amândurora glumițele personalizate. Mă așteptam să-mi zgârie fața, să-mi rupă hainele, să mă muște.

— O, ce sincronizare perfectă, a zis voioasă și mi-a zâmbit larg. Pot să-ți arăt ceva?

•

Am pus-o să facă asta în fața mea. Să facă pipi pe test, cu mine lângă ea, pe vine în baie, urmărind cum urina iese din ea, cum atinge bețișorul și cum îl face să capete culoarea albastră: însărcinată.

Am băgat-o apoi în mașină și am mers până la cabinetul doctorului, unde am urmărit cum i se ia sânge – fiindcă nu se teme cu adevărat de sânge – și am așteptat amândoi două ore până ce au venit rezultatele.

Amy era însărcinată.

— Evident că nu-i al meu, am zis.

— O, ba e, mi-a zâmbit ea, încercând să se lipească de brațul meu. Felicitări, tăticule.

— Amy…, am început, fiindcă sigur nu putea fi adevărat, nu mă mai atinsesem de ea de când se întorsese.

Apoi am văzut în fața ochilor: cutia cu șervețele, scaunul de vinil, televizorul și pornografia, și sămânța mea undeva într-un congelator de spital. Lăsasem pe masă acel bilet în care solicitam să fie distrusă, cu șovăielnică vinovăție, dar biletul dispăruse, fiindcă soția mea luase măsuri, ca întotdeauna, iar măsurile nu fuseseră să scape de chestie, ci s-o păstreze. În caz că.

Am simțit un balon uriaș de bucurie – nu m-am putut abține – apoi bucuria mi-a fost cuprinsă de o teroare metalică.

— O să fac câteva lucruri pentru siguranța mea, Nick, a zis. Fiindcă, trebuie s-o spun, e aproape imposibil să am încredere în tine. Pentru început, evident, o să trebuiască să-ți ștergi cartea. Și, ca să lămurim cu celelalte chestiuni, o să trebuiască să semnezi o declarație, în care să juri că tu ai fost cel care ai cumpărat chestiile din magazie și le-ai *ascuns,* că ai crezut cândva că îți înscenasem totul, dar că *acum* mă iubești, eu te iubesc și totul e bine.

— Și dacă refuz?

Și-a lăsat mâna pe burtica umflată și s-a încruntat.

— Cred că ar fi oribil.

Petrecuserăm ani războindu-ne pentru controlul căsniciei noastre, al iubirii noastre, al vieții noastre. Și, în fine, fusesem învins definitiv. Creasem un manuscris, ea crease o viață.

Puteam să mă lupt pentru custodie, dar știam deja că aș pierde. Amy s-ar fi avântat bucuroasă în bătălie – Dumnezeu știe ce pregătea deja. N-aș mai fi ajuns, în cele din urmă, nici măcar tată de duminică;

aș fi ajuns să-mi văd copilul în camere străine, cu un paznic alături, sorbind din cafea, cu ochii pe mine. Sau poate nici măcar. Parcă și vedeam acuzațiile – molestare și abuz – și nu aveam să mai pun vreodată ochii pe copilașul meu, aveam să-l pierd, iar maică-sa avea să-i șoptească minciuni interminabile în urechiușele lui roz.

— E băiat, apropo, a zis.

Eram deci prizonier. Amy mă avea pentru totdeauna în puterea ei sau cât poftea, fiindcă trebuia să-mi salvez fiul, să încerc să desfac, să dejoc, să descâlcesc tot ce urma Amy să facă. Îmi dădeam viața pentru copil și-o făceam bucuros. Aveam să-mi cresc băiatul ca să ajungă un bărbat de ispravă.

Mi-am șters cartea.

•

Boney a răspuns de la primul apel.

— Pancake House? Douăzeci de minute?

— Nu.

Am informat-o pe Rhonda Boney că urma să fiu tată și că nu mai puteam, așadar, să particip la anchetă – că aveam de gând, de fapt, să retractez orice afirmație privind credința mea eronată că soția mi-ar fi înscenat ceva, și să recunosc că eu eram de vină în privința cardurilor de credit.

O tăcere lungă pe fir.

— Hmm, a zis, hmm!

Mi-o imaginam trecându-și o mână prin părul uleios, morfolindu-și interiorul obrazului.

— Să ai grijă de tine, Nick, da? a zis în cele din urmă. Și de cel mic să ai mare grijă.

Apoi a râs.

— De Amy mă doare-n cur.

M-am dus la Go și i-am zis personal. Am încercat să-i pasez vestea ca pe un eveniment fericit. Un bebeluș, nu te poți supăra pe un bebeluș. Situația o poți urî, dar nu și un bebeluș.

Am crezut c-o să mă plesnească. S-a proțăpit atât de aproape, că-i simțeam răsuflarea. M-a împuns cu arătătorul.

— Vrei doar o scuză ca să rămâi, a șoptit. Voi doi, să-mi bag picioarele, sunteți dependenți unul de altul. O să fiți o familie nucleară, știi asta, nu? O să explodați. O să detonați, în pizda mă-sii! Chiar crezi că poți s-o scoți la capăt cu asta pentru următorii, să zicem, optsprezece ani? Nu crezi că o să te omoare?

— Nu atâta timp cât sunt bărbatul cu care s-a măritat. O vreme n-am fost, dar pot să fiu.

— Sau n-o s-o omori *tu*? Vrei să te transformi în tata?

— Nu vezi, Go? Asta e garanția că *nu* o să mă transform în tata. O să trebuiască să fiu cel mai bun soț și tată din lume.

Go a izbucnit în lacrimi în momentul ăsta – n-o mai văzusem plângând de când era copil. S-a așezat cu fundul pe podea, chiar acolo, ca și cum i s-ar fi înmuiat picioarele. Am stat și eu lângă ea și mi-am lipit capul de al ei. Și-a suprimat un ultim suspin și, într-un târziu, s-a uitat la mine.

— Mai ții minte, Nick, când ziceam că te-aș iubi *chiar dacă*? Că te-aș iubi indiferent ce-ar urma după *chiar dacă*?

— Da.

— Ei bine, tot te iubesc. Dar îmi frângi inima, a zis și-a scăpat un geamăt oribil, un geamăt de copil. Lucrurile nu trebuiau să ajungă așa.

— E o întorsătură ciudată, am spus, încercând să mai luminez un pic atmosfera.

— N-o să încerce să ne despartă, nu?

— Nu, am zis. Nu uita că și ea se preface că e cineva mai bun.

•

Da, sunt, în cele din urmă, perechea lui Amy. Alaltăieri dimineață m-am trezit lângă ea și i-am studiat ceafa. Am încercat să-i citesc gândurile. Și de data asta n-am mai simțit că mă holbez în soare. Mă ridic la nivelul de nebunie al soției mele. Fiindcă o simt cum mă schimbă iar: am fost un puștan imberb, apoi bărbat, cu bune și rele. Acum, în fine, sunt un erou. Eu sunt cel care va rezista în nesfârșita vrajbă a căsniciei noastre. E o poveste cu care pot trăi. La dracu', în momentul ăsta nici nu-mi mai imaginez povestea mea fără Amy. E nemesisul meu pe vecie.

Suntem un climax lung, înfricoșător.

64. Amy Elliott Dunne

Zece luni, două săptămâni și șase zile de la reîntoarcere

Mi s-a spus că iubirea ar trebui să fie necondiționată. Asta e regula, toată lumea spune. Dar dacă iubirea nu cunoaște granițe, nici limitări, de ce ar încerca toată lumea, mereu, să facă ce-i mai bine? Dacă știu că-s iubită orice ar fi, care-i provocarea? Ar trebui să-l iubesc pe Nick în ciuda lipsurilor sale. Și Nick să mă iubească cu toate bizareriile mele. Dar e clar că niciunul dintre noi nu face așa. Am impresia că lumea greșește, că iubirea ar trebui să aibă o sumedenie de condiții. Iubirea ar trebui să presupună că amândoi partenerii dau, în orice moment, tot ce-i mai bun în ei. Iubirea necondiționată e o iubire lipsită de disciplină și, din câte s-a văzut, iubirea nedisciplinată e

dezastruoasă.

Poți citi mai multe despre ce gândesc în privința asta în *Uimitoare*. Iese curând pe piață!

Dar, mai întâi, maternitatea. Termenul e mâine. Azi se întâmplă să fie aniversarea noastră. Anul șase. M-am gândit să-i dăruiesc lui Nick niște cătușe, dar s-ar putea să nu i se pară amuzant încă. E așa de straniu când mă gândesc: acum un an îl făceam bucăți pe soțul meu. Acum sunt aproape gata cu reasamblarea.

Nick și-a petrecut tot timpul liber, în aceste luni din urmă, ca să-mi ungă burta cu unt de cacao, să dea fuga după murături, să-mi maseze picioarele și alte chestii pe care viitorii tătici de treabă ar trebui să le facă. M-a răsfățat. Învață să mă iubească necondiționat, cu toate pretențiile impuse de mine. Cred că, în sfârșit, ne apropiem de fericire. Mi-am dat seama, în sfârșit, cum se face.

Suntem pe cale să devenim cea mai cea familie nucleară din lume. Trebuie doar să ne menținem așa. Nick încă nu-i perfect. În dimineața asta mă mângâia pe păr, întrebându-mă ce să mai facă pentru mine, și am zis:

— Măi-măi, Nick, dar de ce te porți așa de minunat cu mine?

Ar fi trebuit să spună: *Meriți asta, te iubesc.*

Dar a zis:

— Fiindcă îmi pare rău pentru tine.

— De ce?

— Fiindcă în fiecare zi te trezești și trebuie să fii tu.

Aș fi vrut tare, tare mult să nu fi zis asta. Mă tot gândesc la ce-a zis. Nu mă pot opri.

Nu mai am nimic de adăugat. Am vrut doar să mă asigur că am ultimul cuvânt. Cred că mi-am câștigat dreptul ăsta.

Mulțumiri

Trebuie să încep cu Stephanie Kip Rostan, ale cărei sfaturi inteligente, opinii de bun simț și atitudine deschisă m-au trecut, iată, de trei cărți până acum. E și foarte plăcut să petreci timp cu ea. Mulțumesc pentru călăuzirea excelentă din toți acești ani. Multe mulțumiri și pentru Jim Levine, Daniel Greenberg și toată lumea de la Agenția literară Greenberg.

Editoarea mea, Lindsay Sagnette, e un vis: îți mulțumesc că mi-ai acordat atenția ta de expertă, că m-ai lăsat să fiu încăpățânată exact cât trebuie, m-ai provocat întru mai bine și fiindcă m-ai încurajat pe ultima sută de metri – dacă nu erai tu, aș fi rămas pentru totdeauna la „gata în proporție de 82,6%".

Multe mulțumiri editoarei de la Crown, Molly Stern, pentru impresii, susținere, comentariile înțelepte și energia inepuizabilă.

Le mai sunt recunoscătoare lui Annsley Rosner, Christine Kopprasch, Linda Kaplan, Rachel Meier, Jay Sones, Karin Schulze, Cindy Berman, Jill Flaxman și E. Beth Thomas. Îi mulțumesc, ca întotdeauna, lui Kirsty Dunseath și găștii de la Orion.

Pentru numeroasele mele nelămuriri privind poliția și procedurile legale, am apelat la mai mulți experți foarte binevoitori. Mulțumiri unchiului meu, onorabilul Robert M. Schieber, și locotenentului Emmet B. Helrich pentru că mi-au permis să le supun atenției ideile mele. Mii de mulțumiri avocatei Molly Hastings din Kansas City, care mi-a explicat cu multă grație și convingere în ce constă munca ei. Și o recunoștință nesfârșită detectivului Craig Enloe de la poliția din Overland Park pentru că mi-a răspuns la cele 42 000 de e-mailuri (cel puțin) trimise de-a lungul a doi ani, cu răbdare, umor și exact cantitatea potrivită de informație. Orice greșeală îmi aparține.

Mulțumesc, pentru multe și felurite motive, următorilor: Trish și Chris Bauer, Katy Caldwell, Jessica și Ryan Cox, Sarah și Alex Eckert, Wade Elliott, Ryan Enright, Mike și Paula Hawthorne, Mike Hillgamyer, Sean Kelly, Sally Kim, Sarah Knight, Yocunda Lopez, Kameren și Sean Miller, Adam Nevens, Josh Noel, Jess și Jack O'Donnell, Lauren „Fake Party We're Awesome" Oliver, Brian „Map App" Raftery, Javier Ramirez, Kevin Robinett, Julie Sabo, gg Sakey, Joe Samson, Katie Sigelman, Matt Stearns, Susan și Errol Stone, Deborah Stone, Tessa și Gary Todd, Jenny Williams, Josh Wolk, Bill și Kelly Ye, Inner Town Pub din Chicago (locul de baștină al Dimineții de Crăciun) și mereu entuziastei Courtney Maguire.

Pentru minunata mea familie din Missouri – Schieber, Welsh, Flynn și alte rubedenii. Vă mulțumesc pentru dragoste, sprijin, râs, rulouri

cu murături și bourbon cu gheață… și, în principiu, pentru că ați făcut din Missouri, cum ar spune Nick, „un loc magic”.

Am primit reacții extrem de folositoare de la câțiva cititori, care-mi sunt și prieteni buni. Marcus Sakey mi-a dat sfaturi prețioase despre Nick, bere și mâncare thailandeză. David MacLean și Emily Stone (drăguța de ea!) au fost atât de amabili, încât au citit *Fata dispărută* în lunile de după nunta lor. Nu pare să vă fi afectat deloc, oameni buni, și cartea a câștigat mult datorită acestui lucru, așa că mersi. Nimic n-o să vă oprească să ajungeți în Insulele Cayman!

Scott Brown: mulțumesc pentru perioadele retrase dedicate scrisului cărții, mai ales în Ozarks. Mă bucur că n-am scufundat, până la urmă, hidrobicicleta. Îți mulțumesc pentru lecturile incredibil de pătrunzătoare făcute manuscrisului și pentru că ai apărut mereu ca să mă ajuți să articulez chestiile pe care încercam să le exprim. Ești un Monstru de treabă și un prieten nemaipomenit.

Îi mulțumesc fratelui meu, Travis Flynn, pentru că s-a aflat mereu prin preajmă ca să răspundă la întrebări despre felul în care merg, de fapt, lucrurile. Multă dragoste pentru Ruth Flynn, Brandon Flynn și Holly Bailey.

Rudelor mele prin alianță Cathy și Jim Noian, Jennifer Nolan, Megan, Pablo și Xavy Marroquin – și tuturor celor din familiile Noian și Samson: sunt conștientă de norocul de a mă fi măritat în familia voastră. Mulțumesc pentru tot. Cathy, am știut dintotdeauna că ai o inimă uriașă, dar ultimul an a dovedit-o cu asupra de măsură.

Părinților mei, Matt și Judith Flynn. Încurajatori, atenți, amuzanți, buni, blânzi, creativi, săritori și încă îndrăgostiți nebunește după mai bine de patruzeci de ani. Mă faceți, ca întotdeauna, să mă minunez. Vă mulțumesc că ați fost atât de buni cu mine și pentru că ați bătut la cap diferiți necunoscuți ca să-mi cumpere cărțile. Și vă mulțumesc că ați fost atât de drăguți cu Flynn – am devenit un părinte mai bun doar urmărindu-vă.

Și, în sfârșit, băieților mei.

Roy: bravo, pisoi!

Flynn: Băiat mult iubit, te ador! A, și dacă citești asta înainte de anul 2024, ești prea mic. Pune-o jos și ia o carte de povești!

Brett: Soțul meu! Tatăl copiilor mei! Partener de dans, priceput la rețete de brânză gratinată. Genul de tip care știe să aleagă un vin. Genul care arată grozav în smoching. Și în țoale de zombie. Tipul cu râs generos și fluierat de zile mari. Tipul care știe răspunsul. Tipul care-mi face copilul să se tăvălească pe jos de râs. Care mă face pe mine să mă tăvălesc pe jos de râs. Tipul care îmi dă voie să-i pun tot soiul de întrebări invazive, nepotrivite și intruzive despre cum e să fii tip. Bărbatul care a citit și-a citit și iarăși a citit, și nu doar că mi-a dat sfaturi, ci și o aplicație telefonică pentru găsit mărci de bourbon pe

net. Mersi că te-ai însurat cu mine.

Două cuvinte, mereu.

virtual-project.eu

{1} Sinuciderea nu doare. (*N.t.*).
{2} *Cat* înseamnă pisică, dar poate fi și un diminutiv pentru nume precum Catherine. (*N.t.*).
{3} Referire la o cunoscută povestire a lui O. Henry, intitulată *Darul magilor.* (N.t.).
{4} Plantă comestibilă originară din Munții Anzi.
{5} Reality-show al postului american NBC, care tratează în special cazuri de omucidere și alte infracțiuni violente.
{6} Analgezic, opiaceu semisintetic.
{7} „Son of Sam", poreclă a lui David Richard Berkowitz, criminal în serie american.
{8} Antropolog american (1901-1978).
{9} „Brown" înseamnă în engleză maro, cafeniu.
{10} Personaj din filmul „Absolventul" (1967), regizat de Mike Nichols; protagonistul întruchipat de Dustin Hoffman are aici o relație complicată cu o femeie mai în vârstă decât el, dar și cu fiica ei mai tânără.
{11} Poezie cu formă fixă, cel mai adesea din cinci versuri, de obicei cu subiect absurd și jocuri de cuvinte menite să amuze.
{12} Băutură pe bază de suc de roșii și extract de stridii.
{13} Personaje cunoscute ale teatrului de păpuși englezesc.
{14} Joc de cuvinte: „Indian" se poate referi și la nativii americani, dar și la o celebră marcă de motociclete.
{15} *Something Wicked This Way Comes,* roman publicat în 1962.
{16} Referire la *Aventurile lui Tom Sawyer,* unde protagonistul, fugit de acasă și socotit înecat, apare la propria slujbă funerară.
{17} În greaca veche, sensul termenului este de „cei mulți, majoritate a populației"; în engleză expresia a fost preluată, peiorativ, cu sensul de „plebe, gloată".
{18} The Gateway Arch, monument arhitectural emblematic pentru orașul St. Louis.
{19} Fost căpitan al naționalei feminine americane de fotbal.

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI
- 1. Nick Dunne
- 2. Amy Elliott
- 3. Nick Dunne
- 4. Amy Elliott
- 5. Nick Dunne
- 6. Amy Elliott Dunne
- 7. Nick Dunne
- 8. Amy Elliott Dunne
- 9. Nick Dunne
- 10. Amy Elliott Dunne
- 11. Nick Dunne
- 12. Amy Elliott Dunne
- 13. Nick Dunne
- 14. Amy Elliott Dunne
- 15. Nick Dunne
- 16. Amy Elliott Dunne
- 17. Nick Dunne
- 18. Amy Elliott Dunne
- 19. Nick Dunne
- 20. Amy Elliott Dunne
- 21. Nick Dunne
- 22. Amy Elliott Dunne
- 23. Nick Dunne
- 24. Amy Elliott Dunne
- 25. Nick Dunne
- 26. Amy Elliott Dunne
- 27. Nick Dunne
- 28. Amy Elliott Dunne
- 29. Nick Dunne

PARTEA A DOUA
- 30. Amy Elliott Dunne
- 31. Nick Dunne
- 32. Amy Elliott Dunne
- 33. Nick Dunne
- 34. Amy Elliott Dunne
- 35. Nick Dunne
- 36. Amy Elliott Dunne
- 37. Nick Dunne
- 38. Amy Elliott Dunne
- 39. Nick Dunne

40. Amy Elliott Dunne
41. Nick Dunne
42. Amy Elliott Dunne
43. Nick Dunne
44. Amy Elliott Dunne
45. Nick Dunne
46. Amy Elliott Dunne
47. Nick Dunne
48. Amy Elliott Dunne
49. Nick Dunne
50. Amy Elliott Dunne
51. Nick Dunne
52. Amy Elliott Dunne

PARTEA A TREIA

53. Nick Dunne
54. Amy Elliott Dunne
55. Nick Dunne
56. Amy Elliott Dunne
57. Nick Dunne
58. Amy Elliott Dunne
59. Nick Dunne
60. Amy Elliott Dunne
61. Nick Dunne
62. Amy Elliott Dunne
63. Nick Dunne
64. Amy Elliott Dunne